

DEVARIM

ב

Prepared By Ner Le'Elef

DEVARIM א

Prepared by Ner Le'Elef

10 January 2007 Publication date

Permission is granted to reproduce in part or in whole.
Profits may not be gained from any such reproductions.
This book is updated with each edition and is produced several times a year

Other Ner Le'Elef Booklets currently available:

**AMERICAN SOCIETY
BOOK OF QUOTATIONS
EVOLUTION
HILCHOS MASHPIAH
JEWISH MEDICAL ETHICS
JEWISH RESOURCES
LEADERSHIP AND MANAGEMENT
ORAL LAW
PROOFS
QUESTION & ANSWERS
SCIENCE AND JUDAISM
SOURCES
SUFFERING
THE CHOSEN PEOPLE
THIS WORLD & THE NEXT
WOMEN'S ISSUES (Book One)
WOMEN'S ISSUES (Book Two)**

For information on how to order
additional booklets, please contact:

Ner Le'Elef

P.O. Box 14503

Jewish Quarter, Old City, Jerusalem 91145

E-mail: nerlelef@netvision.net.il

Fax #: 972-02-653-6229

Tel #: 972-02-651-0825

1. Eishes Yefas Toar & Moral Conduct in War	5
2. The Purpose of the Mitzvos.....	14
3. Taamei HaMitzvos- Specifics.....	23
4. Cruelty to Animals.....	32
כי תבוא	40
1. Bikurim - Hakaras HaTov	40
2. Joy and the Challenge of Wealth:	47
נצבים	52
1. Teshuva.....	52
2. Eternal Bris with the Chosen Nation	61
וילך.....	73
1. Moshe to Yehoshua – Succession from a Unique Leader.....	73
2. Moshe's final instructions: Preservation of the Torah, Hakhel and Writing a Sefer Torah.....	81
האזינו	91
1. The Study of History.....	91
2. Shabbos Shuva	102
זאת הברכה	111
1. The Sins and Death of Moshe Rabbeinu.....	111
3. Zevulun – Yissaschar: A Business-Torah Partnership.....	124
ראש השנה.....	132
1. Rosh Hashanah – Day of the Future	132
2. Rosh HaShana – <i>Teshuva</i> MeAhava	138
3. Malchuyos, Zichronos and Shofros	144
יום כפור	150
1. A Guide to Teshuva	150
2. Viduy – An Expanded List.....	165
Short Viduy	165
Long Viduy	169
סוכות	183
1. The Chag of Bitachon	183

2. 4 Minim.....	191
שמיני עצרת שמחת תורה	197
1. Shmini Atzeres- Simchas Torah	197
2. Sukkos-Shmini Atzeres: From Universalism to Particularism.....	206

כי תצא

1. Eishes Yefas Toar & Moral Conduct in War

SUMMARY:

War is a time when normal rules of society break down, a time when each side is committed to defeating the other, if necessary, by killing as many of the other side as the situation demands. An army has to be singularly focused on victory, the very opposite goals we normally strive for in balanced living. Soldiers find themselves under huge stress, physical and emotional and are drilled to squelch feelings of mercy for the enemy. Though a necessary component of effective warfare, this kind of thinking causes morality to break down. Massacres, rapes and pillages often occur. Once a moral standard in war is breached, it is difficult to stop the downward moral spiral. Gentlemen in peace may become monsters in war. It is in this context that the Torah, Talmud and codifiers bring down a phenomenal and brilliant set of laws, laws that anticipate and come to prevent much of the horror of the ages.

Between these laws, appears the Parsha of Eglaruf. The killing fields of battle are to be seen in the context of a Torah attitude that if one unnecessary life was lost, even through the negligence of not providing adequate *לוייה*, the Torah demands of the wisest of the city to take responsibility.

War is an experience of life at its extremity and it is here where our trust in G-d is truly going to be tested. "Don't fear", says the Torah, not because war is not a scary thing, but because you are fighting G-d's war. Or rather, take your natural fear of war (and of danger and death) and channel it to express your fear of G-d. This is also an opportunity to publicly and collectively give honor to G-d, knowing that in the end it is only He that will determine the outcome. We Jews are inevitably hugely outnumbered, with little chance of winning purely on military grounds. (Woe betides a Jewish army, which begins to think that its own might is the cause of its victory.) True, G-d requires that we fight with all our might, that each soldier feels that the life of the whole Jewish nation is in his hands. But with this he should feel that G-d's way is to do hidden miracles, through the efforts of man.

We are exhorted over and over again to understand that it will be our collective and overall moral and spiritual level, rather than our physical prowess, that will determine the outcome of our wars.

To enable one to stand up to the moral challenges of war, the Jewish soldier must start with a sterling moral character. Each Jew was therefore to firstly arm himself with the *קבלת עול מלכות שמים* and each battle was armed by the presence of the Holy Ark which traveled out with the warriors.

Perhaps the most unusual and brilliant of the Torah laws of war are those that take into account the type of moral breakdown that occurs in the heat of the battle. The soldier is extremely tired, hungry and dirty. His life is constantly in danger. He loathes the enemy and his job is to kill him. There is but one objective here: Win at all costs.

Under such circumstances, soldiers are often led to breach their usual boundaries of ethical behavior. Once crossed judgment breaks down and red lines are crossed. A dilemma arises: setting high ethical and legal barriers, that numerous soldiers will ultimately break and subsequently stoop too far; or set the barrier low, and condone absolutely unacceptable behavior. The Torah, in its incredible Divine

wisdom, gives us the solution – set the barrier high but create a back-up morality standard, a second set of rules to govern those who have fallen. The Parsha of Yefas Toar deals with possibly the most likely of such scenarios. A soldier goes to war. He yields a gun. He has power. He is away from his wife, family and society. He sees a beautiful woman. The most likely human outcome of these conditions is rape.

The Torah tells us that the ethical thing to do would be to control your passions and move on. But the wisdom of the Torah understands that inevitably some soldier will succumb.

לא דברה תורה אלא כנגד יצר הרע

Having broken his moral boundaries, he is in danger of falling completely and losing all his moral grounding. He needs a ‘back up’ standard of morality to break and halt his fall. This is the Sugyah of Yefas Toar, a law that brought into the world Avshalom and his sister Tamar. Three of our 613 commandments deal with this troubling issue.

Many Meforshim allow the first sexual act while the woman is still a non-Jew. The act must be private, in a house and not on the battlefield. So great is the Yetzer Hora that if we do not allow this, he may go ahead, regardless, and rape her. Other Meforshim do not see this as allowed. They hold that the fact that we allow him a permissible way to fulfill his desire eventually will be enough to enable him to control himself for a while. All agree that you may take but one woman.

This woman was then brought home, and must convert to Judaism of her own choice or is sent back to her home-country. In the mean time, she is to present herself in a way designed to cool one’s passions and de-romanticize the situation. Once she converts, she is no different to any other Jewess, requiring a proper marriage.

1. Yefas Toar is part of a broader package of concessions to the military at war: Soldiers were exempt from the prohibition of דמאי, from נטילת ידים before eating, from making Eiruvei Chazeiros and even permission to eat treif amongs others. All of these make sense – they have to do with food, movement – man’s most basic needs.

Having made concessions to the realities and challenges of war, the Torah requires certain standards of the army must remain very high indeed. The Torah demands that a bathroom area be set separate from the camp, and each soldier is obligated to carry a spade. Should he find himself in the field, there too he is commanded to ensure that he covers up his toiletries. The Torah, the Abarbernel stresses, is not a book of health or esthetic laws. The Torah gives us these guidelines because it is just these kinds of “minor” things – toiletries – that can start the process of desensitization.

As if this was not enough, the Torah commands us with a general prohibition during war – ונשמרתם מכל דבר רע – you should keep away from all manner of evil. The Sages understood as a matter of course that the reason for the prohibition is not to cause the Shechinah to depart from the military camp. War, like any other area of our lives is a holy undertaking, from beginning to end.

DETAIL:

עגלה ערופה: דברים כ טז (כי תצא): לא תהיה כל נשמה ¹
Moral Conduct in War: למנוע מכל דבר רע ² הגורמת לסילוק השכינה: דברים כג י (כי תצא): ונשמרתם מכל דבר רע ³ Yafes Toar
לדון בדין יפת תאר: דברים כא י-יא (כי תצא): כי תצא למלחמה וגו' וראית בשביה אשת יפת תאר ⁴ לא למכור יפת תאר: דברים כא יד (כי תצא): ומכר לא תמכנה בכסף ⁵ לא לכבש יפת תאר לשפחה: דברים כא יד (כי תצא): לא תתעמר בה תחת אשר עניתה ⁶
Not to Unnecessarily Destroy the Surrounding Environment – בל תשחית: לא להשחית אילן מאכל והוא הדין לא להשחית שום דבר בלי תועלת ⁷ : דברים כ יט (שופטים): כי תצור אל עיר וגו' לא תשחית את עצה ⁸
Cleanliness and Holiness in the Military Camp: לתקן מקום מיוחד לבית הכסא: דברים כג יג (כי תצא): ויד תהיה לך מחוץ למחנה, ויצאת שמה חוץ ⁹ להכין יתד לחפור בו כדי לכסות הצואה: דברים כג יד (כי תצא): ויתד תהיה לך על אזניך, והיה השבתך חוץ וחפרת בה ושבת וכסית את צאתך ¹⁰

War, by its very nature, is a time when normal rules of society break down. It is a time when each side is committed to defeating the other and will kill as many of the enemy as the situation demands.¹¹ An army has to be singularly focused on victory, the very opposite goals we normally strive for in balanced living.¹² Soldiers find themselves under huge physical and emotional stress, and are drilled to squelch feelings of mercy for the enemy¹³. Though this is a necessary component of effective warfare, thinking this way causes morality to break down. Gentlemen in peace may become monsters in war. Massacres, rapes and pillages often occur. And, once a moral standard in war is breached, it is difficult to stop the downward moral spiral. It is in this context that the Torah, Talmud and codifiers bring down a phenomenal and

¹ חינוך מצוה תקכ"ח

² כגון שפיכות דמים וחולתו מן העבירות

³ רמב"ן (השמטות הלאין יא) ולא מנה אותו הרמב"ם

⁴ חינוך מצוה תקל"ב

⁵ חינוך מצוה תקל"ג

⁶ חינוך מצוה תקל"ד

⁷ דין זה נאמר במלחמה וכל שכן בזמנים אחרים ונאמר כלפי עץ מאכל והא הדין כלים, בגדים וכו' ויש אומרים שאלה האחרים הם אסורים רק מדרבנן

⁸ חינוך מצוה תקכ"ח

⁹ חינוך מצוה תקס"ו ועיי' ס' רמג בקובץ תשובות של הרב שלום אלישב שליט"א

¹⁰ חינוך מצוה תקס"ז

¹¹ רש"י דברים כ ג ד"ה כל אויביכם והעמק דבר ד"ה אל תראו

¹² רמב"ם פ"ז מהל' מלכים הל' טו: ולא יחשוב לא באשתו ולא בבניו ויפנה מכל דבר

¹³ רש"י דברים כ יב: ואם לא תשלים עמך ועשתה עמך מלחמה: הכתוב מבשרך שאם לא תשלים עמך סופה להלחם בך אם תניחנה ותלך

brilliant set of laws, laws that anticipate and come to prevent much of the horror of the ages.

The Parsha of Eglar Arufa appears between the laws of war¹. The killing fields of battle are to be seen in the context of a Torah attitude that if one unnecessary life was lost, even through the negligence of not providing adequate לוויה, the Torah demands the wisest of the city to take responsibility².

While the Torah gave a comprehensive code of making war, it took well over 3,000 years, until some basic laws of war were introduced by the Western World. Even then, the first attempt to make war more humane was not even done by the nations themselves. Rather, it was Henri Dunant in 1863 who founded the Red Cross. Until then, wounded soldiers would be simply left to die in the field of battle. It took all the way to the 20C, with the 1907 Hague Convention, for the nations to begin to draw up laws of war, including surrender, obligations to wear uniforms, treatment of prisoners of war, sieges and bombardments, protection of cultural property, prohibitions against pillage and terms of occupation. This was followed by the 1925 Geneva Protocol prohibiting gas weapons and the Geneva Conventions of 1929, necessitated by the suffering of World War I, on a scale never before seen.

World War II brought its own horrors. The holocaust, the carpet bombing of Dresden by the British, which swept civilians in with soldiers as targets and the sheer scale of killing. This in turn introduced the idea war-crimes trials (Nuremberg) and the four Geneva Conventions of 1949 covering noncombatants, wounded or sick soldiers; shipwrecked sailors; prisoners of war; and civilians and occupation, but the moral conduct of the world does not begin to have the degree of sensitivity of sophistication of Torah law in this area³.

War is an experience of life at its extremity when even women sometimes have to be involved⁴, and it is here that our trust in G-d will truly be tested. "Don't fear", says the Torah, not because war is not a scary thing but rather because we are fighting G-d's war. Alternatively, we should take our natural fear of war (and of danger and death) and channel it to express our fear of G-d⁵. This is also an opportunity to publicly and collectively give honor to G-d⁶, knowing that in the end it

---

¹היינו בסוף פרשת משפטים בין המצוות של משוח מלחמה וג' המתחיל ב' כ (כי תצא למלחמה) וריש פרשת כי תצא

²לב אליהו דף רצה: ויש לבאר הטעם כי על ידי המלחמה במלחמת הרשות, שהורגים אנשים וכו', נעשה זול אצל האדם שפירות דמים, לכן הפסיקה תורה באמצע בפרשת עגלה ערופה, להורות עד כמה [נדאגה] תורה עבור נפש אחת מישראל, ויש בה רק ספק רציחה וכו' כמפורש בפרשה שם. (וע"ש שמחלק בין מלחמת רשות למלחמת מצוה)

³ Based on NY Times, Magazine, April, 03, Who Owns the Rules of War? By Kenneth Anderson

Other protocols were produced (by the UN in 1977, and the Ottawa Treaty banning landmines by NGOs more recently as well as the International Court)

⁴במלחמת רשות רק גברים יוצאים אבל במלחמת מצוה אפילו כלה יוצאת מחופתה (סוטה מד ע"ב, רמב"ם הל' מלכים פ"ז הל' ט) אמנם הרדב"ז כתב שבאמת אין אישה יוצאת אפילו למלחמת מצוה וזו היא רק מליצת הלשון כי כשהחתן יוצא למלחמה ממילא מתבטלת חופתה של הכלה או אפשר שבמלחמת מצוה מספקת האשה צרכי מזון וכו' לחיילים בחזית.

⁵אוצר החיים (פירוש על חומש מצוה תקנה): שמסביר שהיראה החיצונית בא כדי לעורר האדם על היראה הפנימית (וההעדר ביראת הפנימית כשמדבק א"ע אל חיים הגשמיים) ובספר המצוות של המהר"ם שי"ק דן בשאלה איך אפשר לצוות על הבטחון ובאמת להרמב"ן אין זה צווי אלא הבטחה ועיין שם מה שכתב לפי הרמב"ם שכתב שבאמת יש צווי כאן.

⁶חינוך תקבא: ולא יירא על גופו במקום שיכול לתת כבוד לד' ברוך הוא ולעמו

is only He who will determine the outcome¹. We Jews are inevitably hugely outnumbered, with little chance of winning purely on military grounds². (Woe betides a Jewish army which begins to think that its own might is the cause of its victory³.) True, G-d requires that we fight with all our might, that each soldier feel:

שכל דמי ישראל תלויין עליו והרי הוא כאלו שפך דמי כולן אם יפחד וישוב אחר ימינו⁴

for G-d's way is to do hidden miracles through the efforts of man⁵. At the same time, we are exhorted over and over again to understand that it will be our collective and overall moral and spiritual level, rather than our physical prowess, that will determine

---

¹חינוך תקכה: משרשי המצוה שיש לכל אחד מישראל לשום ד' יתברך מבטחו, וגו' רש"י דברים כ ד"ה סוס ורכב: בעיני כולם כסוס אחד וגו'

²Indeed, modern Israeli wars have shown this as clearly as any war of antiquity. Moreover, we might win, but still with great loss of life:

רמב"ן כ ד (בסוף): ועל כן צעק יהושע בנפול בהם בעי כשלושים וששה איש, כי במלחמת מצוה שלו לא היה ראוי שיפול משערת ראשם ארצה, כי לד' המלחמה (ש"א יז מז)

Cecil Roth, History of the Jews:

"The preservation of the Jew was certainly not casual. He has endured through the power of a certain ideal, based on the recognition of a Higher Power in human affairs. Time after time in his history. Moreover, he has been saved from disaster in a manner which cannot be described except as 'providential.' The author has deliberately attempted to write this book in a secular spirit; he does not think that his readers can fail to see in it, on every page, a higher immanence" (History of the Jews, New York, 1963, p. 424).

A Jewish cadet at West Point was taking a course on modern warfare used in Korea, Vietnam, Afghanistan, Iran-Iraq, the Falklands, and even the invasion of Grenada. Each was carefully analyzed for lessons which might be applied to future conflicts involving U.S. troops. Well into the curriculum, this cadet had a question. Why was it, he asked a commander, that not one battle involving Israel was ever studied? Not the Israeli War of Independence fought by a tank-less, plane-less "army" of hastily trained soldiers and Holocaust survivors against a well-armed invasion force; not the Six Day War, which Arab leaders promised would be the Jews' final dying breath; not the Yom Kippur War, which snatched near disaster from the jaws of one of history's largest sneak attacks; not a single one? Could these glaring omissions be reflective of an anti-Semitic blind spot? Could Americans not stoop to learn how to fight from Jews?

No, the cadet was assured, this was no ethnically derisive oversight - those wars just weren't normal. Those types of events, that type of fighting - the things that took place in all the battles that birthed and sheltered the Jews of Israel - just doesn't happen anywhere else. It doesn't pay to study them, because there is nothing for other countries to learn. (The Passover Survival Kit by Shimon Apisdorf, Leviathan Press)

³רמב"ן דברים כ ד: וטעם כי ד' אלו קיכם ההולך עמכם להלחם לכם עם אויביכם להושיע אתכם ... שלא יבטחו בזה בגבורתם לחשוב בלבם גבורים אנחנו ואנשי חיל למלחמה רק שייסבו לבם אל ד'

⁴חינוך שם וכענין הכתוב ולא ימס את לבב אחיו כלבבו (דברים כ ח)

⁵רמב"ן דברים כ ט: וצוה ופקדו שרי צבאות בראש העם. כי התורה תצוה בדרך ארץ, ותעשה הנסים עם יראיו בהסתתר. ואין החפץ לפניו לשנות טבעו של עולם, זולתי כאשר אין שם דרך הצלה אחרת, או להודיע שמו לצריו לעתים, כאשר היה בקריעת ים סוף וכיוצא בו.

the outcome of our wars¹. Moreover, there is no hope of victory for the Jews unless we are ethically virtuous to begin with².

To enable one to stand up to the moral challenges of war, the Jewish soldier must start with a sterling moral character. Each Jew was to arm himself with at least the *שמע* of the *קבלת עול*³, and each battle was armed by the presence of the Holy Ark which traveled out with the warriors⁴.

Perhaps the most unusual and brilliant of the Torah laws of war are those that take into account the type of moral breakdown that occurs in the heat of battle. The soldier is extremely tired, hungry and dirty. His life is constantly in danger. He loathes the enemy, and his job is to kill him. There is but one objective here: win at all costs.

Under such circumstances, soldiers are often led to breach their usual boundaries of ethical behavior. Once crossed, it is difficult, if not impossible, to individually judge what is (relatively) acceptable and where the red lines ought to be drawn and never crossed. A dilemma arises: setting high ethical and legal barriers that numerous soldiers will ultimately break and subsequently stoop too far, or setting the barrier low and condoning absolutely unacceptable behavior. The Torah, in its incredible Divine wisdom, gives us the solution – set the barrier high but create a back-up morality standard, a second set of rules to govern those who have fallen. The Parsha of Yefas Toar deals with possibly the most likely of such scenarios. A soldier goes to war. He yields a gun and has power. He is away from his wife, family and society, and then sees a beautiful woman. The most likely human outcome of these conditions is rape.

The Torah tells us that the ethical thing to do would be to control one's passions and move on. But the wisdom of the Torah understands that inevitably, some soldiers will succumb.

לא דברה תורה אלא כנגד יצר הרע⁵

Having broken his moral boundaries, a soldier is in danger of falling completely and losing all his moral grounding. He needs a 'back up' morality standard to break and halt his fall. This is the sugyah of Yefas Toar⁶, a law that brought Avshalom and his

---

¹ולכן נסמכה פרשה זו לפרשת המשפטים הקודמת לו שאם עשית משפט אז אתה מנצח את האויב (רש"י ושאד מפרשים)

²אור החיים מבין את הפסוקים כי תצא למלחמה אם יצריך (עיין הכלי יקר שכותב שזה אינו כפשוטו) וגם רש"י מביא שפרשה זו נסמכת לפרשה הקודמת העוסקת במשפטים לומר לך שאם עשית משפט צדק מובטח אתה שאם תצא למלחמה אתה נוצח (רש"י כ א)

³מהרש"א, סוטה מב א וכתב הגור אריה ד"ה אפילו (דף צג) וד"ל: כי זכות ק"ש די להם לנצח כי האחדות שהם מאמינים בו שהם מנצחים את כח האומות לפי שהם דביקים בכח אחד שהאחד מורה על שאין כח בלעדיו, ומאחר שאין מבלעדו נמצא כי הוא גבר על הכל עד שאין הכל נחשב אצלו רק כח אחד וישראל דביקים באחד לכך הם גוברים על האומות וגו'

⁴חזקוני כותב שזה משמעות המילים: כי ד' אלוקיך עמך רש"י והרמב"ן חולקים אם ארון הברית היה אותו ארון שבבית המקדש או ארון אחר

⁵קידושין כא.

⁶רמב"ם פ"ח מהל' מלכים הל' ב והלאה

sister Tamar into the world¹. Three of our 613 commandments deal with this troubling issue².

Many meforshim allow the first sexual act while the woman is still a non-Jew³. The act must be private, in a house and not on the battlefield⁴. So great is the Yetzer Hora that if we do not allow this act, the soldier may go ahead regardless, and rape her. Other meforshim do not see this as allowed⁵. They hold that the fact that we allow him a permissible way to fulfill his desire eventually will be enough to enable him to exert temporary control over himself⁶. All agree that one may take only one woman⁷.

This woman was then brought home and must convert to Judaism of her own choice,⁸ or else she is sent back to her home-country⁹. In the meantime, she is to present herself in a way designed to cool one's passions and de-romanticize the situation¹⁰. Once this woman converts she is no different from any other Jewess, and it requires a proper marriage for them to live together¹¹.

---

¹חינוך תקל"ד: ותמר אחות אבשלום מביאה ראשונה של יפת תואר היתה ואבשלום אחיה נולד אחר הנישואין וכן ברמב"ם שם הל' ח

²חינוך תקלב מצוות דין יפת תואר: דברים כא י"א (כי תצא): כי תצא למלחמה וגו' וראית בשביה אשת יפת תואר חינוך תקלג: שלא למכור אשת יפת תואר: דברים כא יד: והיה אם לא חפצת בה ושלחתה לנפשה ומכר לא תמכרה בכסף חינוך תקלד: שלא להעביד באשת יפת תואר כמו שפחה: דברים כא יד (כי תצא): לא תתעמר בה תחת אשר ענייתה

³תוס' קידושין כב. ד"ה שלא בשם ר"ת וברדב"ז על הרמב"ם פ"ח מהל' מלכים הל' ב: אפילו כהן מותר בביאה ראשונה ומכאן ואלך אסורה משום שהיא גיורת אבל לישראל מותרת אחר המעשים הנזכרים בקרא

⁴הל' מלכים פ"ח הל' ג ע"פ קידושין כב ע"א: ומנין שלא ילחצנה במלחמה שנאמר והבאתה, יכניסנה למקום פנוי ואחר כך יבעול

⁵רש"י ורמב"ן

⁶The Chinuch states that the logic of the first opinion is more compelling while the pshat of the psukim points to the second.

⁷רמב"ם, פ"ח מהל' מלכים הל' ג: ... בה ולא בחברתה שלא יבעול שתיים. ולקחת לך לאשה שלא יקח שתיים יבעול אחת ויניח אחת לאביו או לאחיו.

⁸המנחת חינוך כתב: עיין במקנה שם כב ע"א דדעתו לשיטת רש"י דלאחר כל המעשים כופה אותה להתגייר, והתורה התירה לו גירות בעל כרחו, זה דוקא אם לא בא עליה במלחמה, אבל אם עבר ובא עליה במלחמה אינו יכול לכופה אח"כ, ואף אם נתגיירה בעל כרחו אינה גיורת וגו'

ומקודם כתב המנחת חינוך: ואם יש לו ממנה בנים כל זמן היותה עמו בגרות בעל כרחו ולא נתגיירה ברצונה, הווי הבנים גוים וגו'

⁹מתגלגל עמה שנים עשר חודש ומשלחה לנפשה

She certainly has to agree to give up idolatry. In this respect she is no different from any other non-Jew under Jewish control who has to accept the 7 Noahide Mitzvos. (רמב"ם פ"ח (מהל' מלכים הל' ט

¹⁰רמב"ם פ' ח מהל' מלכים הל' ה-ז: ... ואם לא קבלה (גרות מיד) תשב בביתו שלוש ימים שנאמר ובכתה את אביה ואת אמה ירח ימים וכן בוכה על דתה

¹¹חינוך תקלב

Yefas Toar is part of a broader package of concessions to the military at war. Soldiers were exempt from the prohibition of דמאי, from נטילת ידיים before eating, from making Eiruvei Chazeiros¹ and even permission to eat treif² amongs others. All of these make sense – they have to do with food, movement – man's most basic needs.

Having made concessions to the realities and challenges of war, the Torah stresses that the overall standards of the army must remain very high indeed. It chooses an interesting area to create this sensitivity. The Torah demands that a bathroom area be set separate from the camp³, and each soldier is obligated to carry a spade⁴. Should he find himself in the field, he is commanded to ensure that he covers up his toiletries there as well⁵. The Abarbanel stresses that the Torah is not a book of health or esthetic laws; the Torah gives us these guidelines because it is just these kinds of “minor” things – toiletries – that can start the process of desensitization.

All of this must be seen in the context the Torah's great sensitivity to save enemy lives: We must open with peace⁶, leave an opening for the enemy to flee⁷, not destroy even the trees on their planes⁸. (Elsewhere, we discuss why certain nations, if they spurn our offers for peace, are to be treated without mercy⁹.)

As if this was not enough, the Torah commands us with a general prohibition during war – ונשמרתם מכל דבר רע¹⁰ – you should keep away from all manner of evil¹¹. The Sages understood as a matter of course that the reason fro the prohibition is not to

¹רמב"ם פ"ו מהל' מלכים הל' יג : וארבעה דברים פטרו במחנה: אוכלים בדמאי, ופטורים מרחיצת ידיים בתחילה, ומביאים כל מיני עצים מכל מקום ... וכן פטורים מלערב ערובי חצירות במחנה אלא מטללים מאהל לאהל ומסוכה לסוכה, והוא שיקיפו כל המחנה מחיצה גבוהה עשרה טפחים ...

²רמב"ם פ"ח הל' א.חלוצי צבא כשיכנסו בגבול הגוים וכבשו אותם וישבו מהן מותר להו לאכול נבלות וטריפות ובשר חזיר וכיוצא בה אם רעב ולא מצא מה יאכל אלא מאכלות אלו האסורות. וכן שותה יין נסך וממשיך הרמב"ם: מפי השמועה למדו ובתים מלאים כל טוב, ערפי חזירים וכיוצא בהן.

³חינוך מצוה תקס"ולתקן מקום מיוחד לבית הכסא: דברים כג יג (כי תצא): ויד תהיה לך מחוץ למחנה, ויצאת שמה חוץ ועיין ס' רמג בקובץ תשובות של הרב שלום אלישב שליט"א

⁴חינוך מצוה תקס"ז: להכין יתד לחפור בו כדי לכסות הצואה: דברים כג יד (כי תצא): ויתד תהיה לך על אזניך, והיה בשבתך חוץ וחפרתה בה ושבת וכסית את צאתך

⁵חינוך מצוה תקס"ז: להכין יתד לחפור בו כדי לכסות הצואה: דברים כג יד (כי תצא): ויתד תהיה לך על אזניך, והיה בשבתך חוץ וחפרתה בה ושבת וכסית את צאתך

⁶דברים כ י (כי תצא): כי תקרב לעיר להלחם עליה וקראת אליה שלום חינוך מצוה תקכ"ז

⁷שנצור על העיר להניח אחת הרוחות שאם ירצו לברוח יוכלו דרך ההיא⁷: במדבר לא (מטות): ויצבאו על מדין כאשר צוה ד' את משה ודרשו בספרי הקיפוח משלש רוחותיה

⁸לא להשחית אילן מאכל והוא הדין לא להשחית שום דבר בלי תועלת⁸: דברים כ יט (שופטים): כי תצור אל עיר וגו' לא תשחית את עצה חינוך מצוה תקכ"ח

⁹דברים כ טז (כי תצא): לא תחיה כל נשמה חינוך מצוה תקכ"ח ואין הרמב"ם מונה מצות כיבוש הארץ בין תרי"ג מצוות

¹⁰ דברים כג י (כי תצא)

¹¹רמב"ן (השמטות הלאין יא) ולא מנה אותו הרמב"ם

cause the Shechinah to depart from the military camp. War, like any other area of our lives is a holy undertaking, from beginning to end.

2. The Purpose of the Mitzvos

SUMMARY:

Every mitzvah has its own unique taam, The word Ta'am has a dual meaning, reason and taste. Ta'amei ha'Mitzvos provide for us the "taste" of Mitzvos. We provide ta'am to our Mitzvos as we do to our food, providing energy and excitement that allow our entire beings to be energized for Mitzvos.

The reasons for the Mitzvos can never be fully understood for G-d's wisdom is too deep for man to fully fathom. Ultimately, they remain a mystery for us and therefore have to be related to as decrees, not acts of mercy or anything else.

Hence: *He who says, "May His Mercy fall upon a bird's nest, should be silenced."*

This is not to say that the Mitzvos do not have logic; they follow a deep form of שכל which underlies their great purifying effect on us. They improve our Midos or purify ourselves in some way.

However, even if we could access some of the reasons, there may be other reasons we do not know about; and even those reasons we know about may go much deeper than any logic we can see in the natural world around us.

Therefore, when doing the mitzvah, our intention should be that of a commitment to doing HaSh-m's Will and not because of any reason. The action itself achieves what we need, rather than any intellectual rationalization. At the simplest of level, a man is conditioned by his actions, and the actions of the Mitzvos produce effects, and therefore understanding (טעמו וראו), that he could never anticipate.

Take for example the Korbanos. Korbanos involved slaughter, which was messy and bloody. Yet, the Korbanos are G-d's Will – and doing His Will gives us an element of spirituality which intellect alone could never anticipate. There were giants of the spirit – from the First man through to the many prophets at the time of the Temple who testified to the deep spiritual value of the sacrifices – a testimony arising out of their actually sacrificing rather than any discussion or ideas.

The Kuzari brings other examples of thing we do, like the act of child-rearing, which pure human intellect alone could never have come up with.

In addition, the Mitzvos all form one composite whole – no one Mitzvah can be understood in isolation. Therefore, there are those who attempt to do all the Mitzvos they can, helping others, through ערבות, fulfill Mitzvos that he is not commanded in or studying about the Mitzvah if it is not applicable today.

There is a further reason why טעמים are limited. The real טעם of the מצוה is the taste and understanding one gains from doing the מצוה. It is impossible to explain to anyone what Shabbos is about unless they actually keep it. Trying to explain the מצוות in a purely intellectual way is like trying to explain to someone who has never tasted ice-cream what the ingredients are and then expecting him to understand how they all combine to make the taste.

For all these reasons, the Torah itself did not reveal the reasons for most of the Mitzvos. For, since we could not understand the full scope of any Mitzvah, we may have been tempted to apply the reasons to decide that the mitzvah is not relevant to us in certain situations. As great a person as Shlomo HaMelech was נכשל on this.

This does not mean that we are not allowed to search for reasons, as long as we understand the limitations of doing so. First, however, we need to accept the mitzvah as a חוק – as something beyond our understanding; only then can one give a

טעם. The difference between a חוק and a משפט in this regard is only a question of depth. The reasons for both are ultimately inaccessible; the former just more so than the latter. But both yield some of their secrets (Even the *mitzvah* of *parah adumah* has many aspects about which can be understood.), the latter more so than the former. Hence the wise son on the Seder night asks מה העדות והחוקים – asking for the reason for the Chukim as well.

The Kuzari states that it may be more praiseworthy, at least in the case of the Chukim, to be committed to the Mitzvot without the *taamim* than to look for them, though certainly one is allowed to search for Taamim if one needs the chizuk. However, the Rambam and the Chovos Halevavos hold that, so long as a person is not making his commitment to doing the מצוות nor his belief in their ultimate perfection dependent on his understanding, it is praiseworthy to look for Taamim.

DETAIL:

This week's parsha has more Mitzvos than any other parsha, reaching a total of 73 Mitzvos. It is perhaps for this reason that many commentators choose this Parsha to focus on the purpose of Mitzvos¹. There are many different types of benefits that we gain from doing a Mitzvah: There is the intrinsic Kedusha that arises out of the Mitzvah. And there is also the spiritual benefit that comes from the effort one went through in order to fulfill the Will of G-d - לפוס צערא אגרא. Each individual Mitzvah also has its own unique Taam.

In our Parsha, the Mitzvah of Shiluach HaKen raises classical issues in the Taamim for Mitzvos. The Sages state:

He who says, "May His Mercy fall upon a bird's nest," should be silenced².

The Mitzvos of the Torah come for our sake, to improve our Midos or purify ourselves in some way³. Having said that, the reasons for the Mitzvos can never be fully understood,⁴ for G-d's wisdom is too deep for man to fully fathom⁵. Ultimately, they remain a mystery for us and therefore have to be related to as decrees, not acts of mercy or anything else⁶. This is not to say that the mitzvos do not have logic; they follow a deep form of שכל which underlies their great purifying effect on us,⁷ but we humans cannot access that wisdom⁸. Laws between Man and Man appear easier to understand, but ultimately, they suffer from the same limitations⁹.

---

¹ אור גדליהו, עמ' קצח: בפרשה זו יש הרבה מצוות, ולכן מאריך כאן המדרש ביסוד ובמהות של המצוות בכלל ובפרט.

² ברכות לד: משנה-האומר על קן צפור יגיע רחמין ... משתקין אותו

³ רמב"ן דברים כב ו: שלא יתכן לומר בשחיטה שיהא בה תועלת וכבוד לבואר יתברך בצואר יותר מהעורף או הניחור, אלא לנו הם להדריכנו בנתיבות הרחמים גם בעת השחיטה והביאו ראייה אחרת, או מה איכפת לו בין אוכל טהורות והם המאכלים המותרים, לאוכל טמאות והם המאכלים האסורים, שאמרה בהם התורה (ויקרא יא כח) טמאים המה לכם, ורמז שהוא להיותנו נקיי הנפש חכמים משכילי האמת ואמרם אם חכמת חכמת לך, הזכירו כי המצוות המעשיות כגון שחיטת הצואר ללמדנו המדות הטובות, והמצוות הגדורות במינין לזקק את נפשותינו, כמו שאמרה תורה (שם כ כה) ולא תשקצו את נפשותיכם בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמוש האדמה אשר הבדלתי לכם לטמא, א"כ כלם לתועלתנו בלבד וזה כמו שאמר אליהוא (איוב לה ו) אם חטאת מה תפעל בו ורבו פשעיך מה תעשה לו, ואמר (שם פסוק ז) או מה מידך יקח זה דבר מוטכם בכל דברי רבותינו:

⁴ מהר"ל (תפארת ישראל פ"ז): ולכך אין לשאול למה על ידי מצוה הזאת האדם בשלימות בפועל, שודאי אין זה קשיא. כמו שאין לך לשאול למה אילן זה בפועל השלימות כאשר צורתו ותוארו כך ולא היה צורתו ותוארו בענין אחר רק שהדבר הזה מתחייב לפי העצם הגרעין

⁵ שם: ואל האדם הוא חוק וגזרה כאשר אינו עומד על טעם המצוה שהוא שכל אנושי

⁶ ברכות לד: גמ' – מפני שעושה מדותיו רחמים ואינם אלא גזירות (לפי דעה אחת שם) ובמהר"ל (תפארת ישראל פ"ו): פירוש שאין ראוי שיהיה מדות השם יתברך אשר הוא מנהיג עולמו בתמידות על ידי רחמים רק בדין ובגזרה כי הגזרה הוא לפי חכמתו יתברך (עיין שם שמביא דעת הרמב"ם בטעם שילוח הקן במורה נבוכים (ח"ד פמ"ח) ומתמיה עלי)

⁷ מהר"ל (תפארת ישראל פ"ח בסוף): כל המצוות הם לפי סדר השכלי ראויים לאדם ולכך הם מזכים ומצרפים את נפשו עד שהיא צרופה זכה

⁸ שם: ואל האדם הוא חוק וגזרה כאשר אינו עומד על טעם המצוה שהוא שכל אנושי

⁹ העמק דבר שמות יח טז: והודעתי וגו' דבר שלישי שאני מלמד להם תורה ... דאפילו המצוות שהדעת נותנת מכ"מ יש בהם פרטים שאינם אלא גזירות וחוקים ... דאפילו מצוות כבוד אב ואם ... הודיע הכתוב בפירוש שאינו אלא חק וגזירה, יע"ש, ומש"ה מוכרח משה בעצמו ללמדם כל חוקי האלוקים, ואינו יכול לסמוך על

Even if we could access some of the reasons for the Mitzvos, there may be other reasons we do not know. And even those reasons we do know may go much deeper than any logic we can see in the natural world around us¹. The Mitzvos, in fact, go as far back as the original heavenly Torah that was used as G-d's blueprint for creating the whole world². The only way we can begin to attach ourselves to that level of depth is by actually doing the Mitzvos, not by trying to understand them³. At the actual point of our doing a mitzvah our intention should be that it expresses our commitment to HaSh-m and His Torah, and not because of any Taam that we may be aware of.

At a basic level, the action itself achieves what we need, rather than any intellectual rationalization. For, as the Chinuch repeatedly states, a man is conditioned by his actions,⁴ and the actions of the Mitzvos produce effects and understanding (טעמו וראו) that one could never anticipate. (Dayan Grunfeld⁵ points out that *among all the 613 commandments, only a few refer to the inward frame of mind, whereas the overwhelming majority ask for an outward action first.*)

At a deeper level, the Mitzvos impact on our souls with a certain Kedusha the full extent of which we can never know. They create a resonance between us and our creator, elevating us in very precise ways, each one coming to complete a different aspect of our spiritual potential.

The Kuzari deals with the example of the Korbanos, an example which, on the surface, seems to be very far away from something which is supposed to be highly spiritual and bring us closer to G-d. Amongst other things, Korbanos involved slaughter, which was messy and bloody.

As far as this explanation goes, the Kuzari warns us that intellectual reasoning alone will never give us the full picture of closeness to G-d which the Korbanos (or, for that matter, many other Mitzvos) give. The Korbanos are G-d's Will, and doing His Will gives us an element of spirituality which intellect alone could never anticipate. There were giants of the spirit from the First man through to the many prophets at the time of the Temple who testified to the deep spiritual value of the sacrifices, a testimony arising out of their actually sacrificing rather than any

---

דעת אנושי, ואינו כמו מצות של גמ"ח היינו בקור חולים וקבורת מתים וכדומה, שגם המה מצות, אבל באשר שאינם מפורשים בתורה אלא בדרך כלל ואהבת לרעך כמוך, אפשר לסמול על זה בחכמי הדור וגו'

¹ במדבר רבה פרשה יט: אמר ר' יוחנן בן זכאי ... לא המת מטמא ולא המים מטהרים אלא אמר הקדוש ברוך הוא חקה חקתי גזירה גזרתי אי אתה רשאי לעבור גזרותי.
תפארת ישראל פ"ח: שאילו היתה התורה טבעית היה זה קשיא מה ענין הטומאה והטהרה

² חינוך עז: כי מלבד משמעות מצוותיה היקרות שאנו מבינים בה נכללו בה חכמות גדולות ומפוארות, עד שהעלו רבותינו זכרונם לברכה גודל החכמה שהניח הקל ברוך הוא בתוכה, שאמרו עליה (ב"ר א א) שהביט הקדוש ברוך הוא בה וברא את העולם.
עיי' בכד הקמח טוף ערך סוכה

³ מהר"ל שם: ועל ידי המצוות דבק בשכלי ועל ידי זה דבק בו יתברך

⁴ ספר החינוך מצוה טז: ומתוך המעשה והדמיון שאנו עושים נקבע הדבר לעולם ואל תחשוב ... הלא בזכרון אחד יעלה הדבר במחשבותינו ... דע כי האדם נפעל כפי פעולותיו ... וע"כ אחז"ל רצה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצות (ע"ש באור)

⁵ Introduction to Horeb.

discussion or ideas. The Kuzari brings other examples of things we do, like the act of child-rearing, which pure human intellect alone could never have come up with¹.

There is an additional factor which prevents our full understanding of the Mitzvos, and that is that they all ultimately form one composite whole.² No one Mitzvah can be understood in isolation – each impacts on all of the others in a dynamic and mysterious way, not measurable by a mortal being.

The מבית, in his introduction to the קרית ספר, says that a person should attempt to relate to all the Mitzvos, even those in which he is not commanded. Those in which other people may be commanded (e.g. ברכת כהנים in כהנים) can be fulfilled through ערבות, by ensuring that the Cohen fulfill his responsibilities³. In cases of Mitzvos which no one can fulfill today, one should study about the Mitzvah. In these ways, it will be considered as if he actually fulfilled these Mitzvos⁴.

---

¹ ספר הכוזרי - מאמר שלישי אות נג: כי המצוות דומות למעשים טבעיים אין אתה מבין את התנועות הקשורות בהן וחושב אתה כי אין בהן מועיל עד שאתה רואה תוצאותן ואז אתה משבח את המצוה עליהן ומדריךך בהן ואתה מכירך על אמונתך בו

כך למשל לולא שמעת מעולם על המשגל ולא ידעת תוצאותיו והיית מוצא עצמך נזקק אל הפחות באברי האשה ורואה כמה פחותה קרבה זו ומה גרועה כניעה זו לאשה היית משתומם ואומר אין תנועות אלה כי אם דברי הבל ושגגות אולם לאחר שתראה יציר דומה לך נולד מן האשה תראה בזה פלא ותתחיל לחשב כי שתף אתה ליצירה וכי היוצר כון בזה כי תוסיף משלך לישוב העולם

כאלה הם גם מעשי המצוות ששעורם נתן מאת האלוק ית' אתה זוכה את הכבש למשל ומתלכלך בדמו ובהפשטת עורו ובשטיפת בני מעיו ובהדחתו בנתוחו לאברים ובזריקת דמו בעריכת עצי המזבח ובהדלקת אשן ובסדור מערכתו ולולא היה כל זה במצוות האלוק ית' היית בו לכל המעשים האלה והיית חושב כי מרחיקים הם מן האלוק ית' לא מקרבים אליו אולם אם אחרי אשר השלמת את המעשה כמצוה עליך נראתה לעיניך אש מן השמים או מצאת בלבך רוח אחרת אשר לא היתה אתך עד הנה או חלומות צודקים נראו לך או אותות נפלאים מיד תדע כי כל אלה נובעים מן המעשה אשר עשית ומן הענין העצום ההוא אשר בו דבקת ואילו הגעת אותה שעה לא יקשה גם המות בעיניך כי אין מיתתך אחרי אשר דבקת בענין האלוקי כי אם כליון גופך בלבד ואילו הנפש אשר הגיעה אל המדרגה ההיא אין לה ירידה ממדרגה זו ולא התרחקות ממנה.

אין לקרב אפוא אל האלוק ית' כי אם על ידי מצוות האלוק ית' ואין מבוא לידיעת מצוות האלוק כי אם בדרך הנבואה לא על ידי הקש ולא על ידי סברה כי בינינו לבין המצוות ההן אין קשר כי אם על ידי הקבלה האמתית והנה האנשים אשר מסרו לנו בקבלה את המצוות ההן לא יחידים היו כי אם קהל רב כלם חכמים גדולים אשר קבלו מן הנביאים ובהעדר הנבואה קבלו מנושאי התורה הכהנים והלויים ושבעים זקנים ומימי משה לא הפסקה הקבלה בישראל מעולם:

² ספר החרדים: כל המצוות הן קשר אחד (הקדמתו קטע המתחיל וראוי (קרוב לסוף) והקטע שאחריו ד"ה ונמשיל לך)

ספר חרדים - תנאים לקיום המצוות

ז. כל המצוות קשורות זו בזו:

וראוי שתדע כי המצוות הן קשר אחד, אי אפשר להיות האחת בלתי האחרת, כבגד הנארג שכל חוט וחוט דבק בחבירו ועוזר בקיומו, וכבר קדם לך הדבור כי המצוות רומזים להקף וכל הנמצאות כלם מן ההקף נשתלשלו, ולכן כל הנמצאות כלן קשורים זה בזה ועוזרים זה בזה ואי אפשר להיות האחד בלי חבירו. וכן יש בנמצאות בכל ארבע המרכבות דומם צומח חי מדבר, סגולות נפלאות, כאשר נודע זה לבעלי המחקר שבאלה הנמצאות השפלות נמצאו שנויים כאלה וסגולות, כל שכן וקל וחומר למצוות התורה היוצאים מעצמות ההקף, וצדקה וקטורת וציצית ויוכיח, זה בעולם הזה והקדן קיימת לו לעולם הבא, ודע זה:

ונמשיל לך משל אחד, כבר ידוע מן החוש שהפת מועלת מן הרעב, והמים מן הצמא, והאש מן הקור, וכל אחד משונה מחבירו. כך, כל מצוה ומצוה צורך גדול למתן השכר הראוי לה, ואם ביטל אחת מהן ולא קיימן, ימצא החסרון. דמיון מי שמקבץ מזונות רבים ולא הכין מים, מות ימות בצמא, אף על פי שהכין כל מיני מזונות, והוא הדין לשאר מיני הצורך. כן המצוות, אם לא קיים כולן, נפל מידו השכר המכוון מקיומן. פקח עיניך וראה, המבטל מצוה אחת עד היכן אפשר להגיע הזיקו מצד ביטולה:

³ שם משמאל כי תבוא דברים דף קטא ד"ה תחת: ... ידוע ואיתא בספרי הקודש דרמ"ח אברי הנפש הם נשלמים רק על ידי רמ"ח מצוות עשה, וכתב הרב חיים ויטל שלכן משה רבינו ע"ה התחנן ליכנס לארץ ישראל בשביל לקיים מצוות התלויות בארץ מפני שהיה יודע שבלתי אפשר להשלים כל אברי הנפש זולתם. ואם כן, יש להבין הלא כל עוד שאינו מקיים כל רמ"ח מצוות עשה הרי הוא מחוסר אבר, והרי כתיב (ויקרא כא) אשר בו מום לא יקרב, וכתבו הסעם מפני שאברי הגוף הם נרתיק לאברי הנפש ואם יש בו פגם בגוף יש בו פגם גם באברי הנפש, וא"כ זה שיש לו פגם בנפש ממש על ידי חוסר רמ"ח מצוות עשה איך יבא לשרת לפני מלך הכבוד. אך כבר כתבנו שהתירוק הוא מפני שכל ישראל כגוף אחד ממש וכל מצוה שאדם עושה הוא בשם כל ישראל, ונצטרפו כל המצוות מכל ישראל יחד, אפילו מאותם שכבר נפטרו לעולמים כי כל בשמים הוא למעלה מהזמן (ע"ש עוד)

⁴ Similarly, in the Ohr Hachaim:

Since all the mitzvos are linked, it is impossible to explain the reason for any one Mitzvah in isolation. Only one dimension of a Mitzvah can be explained.

There is a further reason why טעמים are limited. The real טעם of the מצוה is the taste and understanding one gains from doing the מצוה. For example, it is impossible to explain to anyone what Shabbos is unless they actually keep it. Trying to explain the מצוות in a purely intellectual way is like trying to explain to someone who has never tasted ice-cream what the ingredients are and then expecting him to understand how they all combine in the taste¹.

For all these reasons, the Torah itself did not reveal the reasons for most of the Mitzvos². For, since we can not understand the full scope of any Mitzvah, we may be tempted to apply the reasons and decide that the mitzvah is not relevant to us in certain situations. Perforce, since we do not have the whole picture, we would have been wrong. As great a person as Shlomo HaMelech was נכשל in this³. Therefore, "G-d's will is the only basis on which our obligation rests"¹.

לט לב: ותכל כל עבודת משכן אהל מועד ויעשו בני ישראל ככל אשר ציווה ד' לדבר כן עשו
כאן עשה הכתוב מחברת הכללות בקיום התורה. והראה כי בני ישראל יזכו זה לזה, והתורה ניתנה
להתקיים בכללות ישראל. כל אחד יעשה את היכולת בידו ויזכה זה לזה. ואולי כי לזה רמזה התורה "ואהבת
לרעך כמוך" פירוש לצד שהוא כמותך, כי בשלומם ייטב לך, ובאמצעותו אתה משלים שלימותך, ואם כן אינו
אחר אלא אתה עצמך כאחד מחלקך. ובה מצאנו נחת רוח, כי ד' צוה תריג מצוות, ומן הנמנע שיימצא אדם
אחד שישנו בקיום כולם. וזה לך האות: כהן, לוי, ישראל ונשים. יש מצוות עשה בכהנים, שאין מציאות
לישראל לעשותו, ויש מצוות לישראל שאינן כהנים. וכן בלויים, וכן בנשים. ומה מציאות יש ליחיד לקיים,
להשלים תיקון לרמ"ח אבריו ושט"ה גידיו אשר יכונו להם? אלא וודאי שתתקיים התורה במחברת הכללות
וזכה זה מזה. והוא מה שאמר הכתוב כאן: "ויעשו בני ישראל ככל אשר ציווה השם". כינה לכולם יחד מעשה
כולם, הגם שמהם הביאו הנדבה, מהם עשו מלאכה, יאמר על כללותם שעשו הכל.

¹ בצדקת הצדיק (קנו) מסביר רב צדוק הכהן: בכל דבר יש פרד"ס. פשט הוא עשיות כל התורה ומצוה בפועל
ממש. ורמז הוא הרמיזות שבלב שנעשים מאותם הפעולות ... ודרוש הוא הכונה מצד החכמה שבמוח לדעת
איה לימוד מיוחד דחכמה וידיעת הש"י נולד מעובדא זו במוחו. ואחר שמשגיג ג' אלו כלי המעשה גומרים ולב
חומד ועין רואה חכמת הדבר אז זוכה לסוד ... ע"ד טעמו וראו וגו' נקרא סוד שא"ל להסביר לחבירו טעם
שהוא מרגיש בחכו וגו'

² ציצית: וראיתם אותו וזכרתם את כל מצותי אשר אנכי מצוה אתכם היום ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי
עניכם וגו'
שו"ע אורח חיים סימן כד
מצוה לאחוז הציצית ביד שמאלית כנגד לבו בשעת קריאת שמע רמז לדבר והיו הדברים האלה וגו' על לבבך:
(ג) טוב להסתכל בציצית בשעת עטיפה כשמברך:
(ד) יש נוהגין להסתכל בציצית כשמגיעים לראיתם אותו וליתן אותם על העינים ומנהג יפה הוא וחובבי
מצוה: הגה גם נוהגים קצת לנשק הציצית בשעה שרואה בס והכל הוא חיבוב מצוה (ב"י):
(ה) כשמסתכל בציצית מסתכל בשני ציציות שלפניו שיש בהם עשרה קשרים רמז להיות וגם יש בהם ט"ז
חוטמים ועשרה קשרים עולה כ"ו כשם הוי"ה:
(ו) גדול עונש המבטל מצות ציצית ועליו נאמר לאחוז בכנפות הארץ וגו' הזהיר במצות ציצית זוכה ורואה פני
שכינה:
סוכה - שו"ע אורח חיים סימן תרכה (א) בסוכות תשבו שבעת ימים וגו' כי בסוכות הושבתי את בני ישראל הם
ענני כבוד שהקיפם בהם לבל יכס שרב ושמש. ומצוה לתקן הסוכה מיד לאחר יום כפור דמצוה הבאה לידי אל
יחמיצנה (מהרי"ל)
ויקרא יז יא: כי נפש הבשר בדם הוא ואני נתתיו לכם על המזבח
שמות כב: (משפטים): וגר לא תונה ולא תלחצנו כי גרים הייתם בארץ מצרים:

פדיון בכור
דברים כ יט (שופטים): כי תצור אל עיר וגו' לא תשחית את עצה כי ממנו תאכל ואתו לא תכרת כי האדם עץ
השדה לבא מפניך במצור:
דברים יז (טז) רק לא ירבה לו סוסים ולא ישיב את העם מצרימה למען הרבות סוס ויהיה אמר לכם לא תספון
לשוב בדרך הזה עוד: (יז) ולא ירבה לו נשים ולא יסור לבבו וכסף וזהב לא ירבה לו מאד
שמות כב כה-ו: אם חבול תחבול שלמת רעך עד בא השמש תשיבו לו (כו) כי היא כסותה לבדה הוא שמלתו
לעורו במה ישכב והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני

³ סנהדרין כא: אמר ר' יצחק מפני מה לא נתגלו טעמי תורה שהרי שתי מקראות נתגלו טעמן נכשל בהם גדול
העולם. כתוב לא ירבה נשים אמר שלמה אני ארבה ולא אסור וכתוב (מלכים א יא) ויהיה לענת זקנת שלמה
נשיו הטו את לבבו וכתוב לא ירבה לו סוסים ואמר שלמה אני ארבה ולא אשיב וכתוב (מלכים א י) ותצא
מרכבה ממצרים

This does not mean that we are not allowed to search for reasons, as long as we understand that they are only a small part of the whole picture² and can only be partially understood³. Once one has accepted a mitzvah as a חוק, he can then give a מה העדות טעם⁴. We see this, says the Sefas Emes, from the fact that the wise son asks מה החוקים on the Seder night – he asks for the reasons of the Chukim as well⁵.

Accepting the Mitzvah as a Chok means fulfilling the Mitzvah, and this then facilitates some understanding⁶. Just as every Mitzvah is ultimately a Chok and cannot be fully understood, so too each mitzvah has reasons which we can attempt to understand⁷. This applies to those Mitzvos that are called Chukim as much as to those which are called Mishpatim. The difference between the Chukim and the Mishpatim is only that the reasons of the former are less accessible than the reasons of the latter⁸. Even the Mitzvah of Parah Adumah has many aspects about which can be

---

מלבנים בראשית ג ד"ה ומפרי העץ בסוף "ובזה למדנו דרך ההסתה ופתי הנחש אשר הוא נוהג עד היום שאם יבא אדם לחקור אחר טעמי המצוות כאשר עשו המתפרצים בעם שדרשו עליהם מדוע אסר ד' מינים הסמאים וידעו למצא בהם הטעם, שהם מזיקים לגוף האוכלם וכשיתבאר אח"כ שאין בהם סכנה לגוף ישליכו המצוה אחר גום

¹Rav SR Hirsch, intro to Horeb. Further there: Whatever command or prohibition of G-d it may be that prompts one to ask why one should do this and not do that, there is but one and the same answer: Because it is the will of G-d, ... This answer ... is essentially the only one possible, and it would remain so if we were ourselves to penetrate into the reason for every commandment, or if G-d Himself had disclosed to us the reason for His commandments.

²מהר"ל, גור אריה (ריש פרשת בחקתי): ומה שאמרו כי המצוות שהם חקים לא נתנו טעם שלהם לגלות אינו ר"ל שאין האדם יודע כלל מן המצוות אלא שאין יכול להבין לגמרי אבל יכול להבין מהם מעט.

³מהר"ל, גור אריה (ריש פרשת חוקת): כל המצוות ... הם גזירות שיש בהם טעם ומה שנקראו גזירות אחר שיש לכל אחת טעם היינו שלא יאמר האדם שהם של רחמים ... שהתורה שנתן לנו הקב"ה הוא כל דבר במדת הדין

⁴ This is why Chazal often first state that the Mitzvah is a גזירת הכתוב when giving a טעם: בכורות ה: "א"ר חנינא שאלתי את ר אליעזר ... גזירת הכתוב היא ועוד ...

Similarly, the Rambam:

רמב"ם סוף הל' מקואות: דבר ברור וגלוי שהטומאות והטהרות גזירת הכתוב הן. ואין מדברים שדעתו של אדם מכרעתו והרי הן מכלל החוקים וכן הטבילות מן הטומאות מכלל החוקים הוא שאין הטומאה טיט או צואה שתעבור במים אלא גזירת הכתוב היא והדבר תלוי בכוונת הלב. ולפיכך אמרו חכמים טבל ולא הוחזק כאילו לא טבל. אעפ"כ רמז יש בדבר כשם שהמכוין לבו לטהר כיון שטבל טהור ואעפ"כ שלא נתחדש בגופו דבר כך המכוין לבו לטהר נפשו מטומאות הנפשות שהן מחשבות באון ודעות הרעות. כיון שהסכים בלבו לפרוש מאותן העצות והביא נפשו במי הדעת טהור. הרי הוא אומר וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טומאותיכם ומכל גלוליכם אטהר אתכם. השם ברחמי הרבים מכל חטא עון ואשמה יטהרנו אמן.

⁵שפת אמת פסח (מאמר שני ד"ה בשאלת חכם ויקרא דף 41): בשאלת החכם מה העדות והחוקים וגו' ולכאורה איך שואל טעם על חוקה. אך כי באמת כתיב מגיד דבריו כו' חוקיו כו' לישראל שבנ"י יודעין טעם גם בחוקה והוא ע"י שמאמין ועושה החוק באמת אף בלי הרגשת הטעם עי"ז זוכה לידע הטעם ג"כ. ע"ש

⁶שפת אמת (חקת דף 134 ד"ה ברש"י): ודאי יש טעם לכל חקה רק שא"א להבין הטעם עד שמקבלין המצוה כחוקה בלי טעם ... כי הטעם הוא דבר רוחני שאין בו ממש וכפי שהאדם מתרחק מגשמיות יוכל להרגיש טעם חוקי השי"ת

⁷רמב"ן (דברים כב ו – פרשת כי תצא): וזה הענין שגזר הרב (הרמב"ם) במצוות שיש להן טעם, מבואר הוא מאד, כי בכל אחד טעם ותועלת לתיקון האדם.

⁸רמב"ם סוף הל' מעילה: והחוקים הם המצוות שאין טעמן ידוע ע"ש שפת אמת פסח (מאמר שני ד"ה בשאלת חכם ויקרא דף 41): בשאלת החכם מה העדות והחוקים וגו' ולכאורה איך שואל טעם על חוקה. אך כי באמת כתיב מגיד דבריו כו' חוקיו כו' לישראל שבנ"י יודעין טעם גם בחוקה ע"ש וגו'

understood¹. Indeed, Moshe Rabbeinu was able to understand the reasons behind this Mitzvah².

The Taam of any Mitzvah gives it value aside from the fact that it is something G-d is commanding us to do. Thus, the Avos kept the Torah even though they were not commanded to do so³. (However, for the Mitzvah to be of value in this way, one has to be in certain harmony with the Mitzvah. Another way of saying this is to say that one has to be in the parsha even where not commanded. Thus women can wear Tzitzis and gain the benefit thereof, but a non-Jew who would wear Tzitzis would not gain this benefit even if it had the practical advantage of reminding him of his responsibilities.)

Is it praiseworthy to look for Taamim?

The word Ta'am has a dual meaning: it can be defined both as a reason and as a taste. Ta'amei Ha'Mitzvos provide us with the "taste" of Mitzvos. They allow us to involve our mind and our most basic drives in the Mitzvah. They provide energy and excitement that allow our entire beings to be energized for Mitzvos. The difference between a Chok and a Mishpat is that the reason for a Chok is not readily accessible for us.

In Sefer Mishlei,⁴ Shlomo HaMelech refers to the basic portion of food necessary for minimal human survival as לחם חוקי, from the word Chok. Just as one's nutritional needs may be met even via intravenous feeding, so too the minimal goal of mitzvos is sufficiently provided by the mere physical act of Mitzvah fulfillment. Doing Mitzvos without knowing their reasons provides only basic "spiritual sustenance".

Just as one does not relish tasteless food, Mitzvos without Ta'amim often lack the excitement and energy that should be part of doing mitzvos.⁵ Thus, we provide Ta'am to our Mitzvos as we do with our food, hoping and intending to perform Mitzvos with energy and enthusiasm, effecting the full benefit that Mitzvos can provide.

Every Mitzvah has its own unique Taam.⁶ The Kuzari states that it may be more praiseworthy, at least in the case of Chukim, to be committed to the Mitzvos without the Taamim than to go and look for them (though certainly one is allowed to

---

¹Many *meforshim* give reasons for the various details of *parah adumah*. They state that the point which we cannot understand is the fact that the *metaher* becomes *tameh*. (*Kli Yakar* and others) Rav Tzadok HaCohen states that what we cannot understand is that there is *tahara* from the consequences of the *chet* of *Adam* and *Chava* (= *tumas mes*) in this world, prior to a full purification of the *chet* itself. (*Machashavos Charutz*)

²מדרש רבה (חקת יט ו): אמר לו הקב"ה למשה: לך אני מגלה טעם פרה אבל לאחר חקה.

³קובץ מאמרים ואגרות, מאמר על תשובה: ובשביל זה היה ראוי לעשות המצוה אפילו לא נצטוו עליה, וע"כ קיימו האבות את התורה קודם שנצטוו עליה מפני שהבינו התועלת והתיקון מזה ... וכן בעבירה
⁴30:8

⁵This writer remembers how difficult it was to "work on" the mitzvah of t'fillin practically without delving into the ta'am of the mitzvah.

⁶רמב"ן (דברים כב ו – פרשת כי תצא): וזה הענין שגזר הרב (הרמב"ם) במצוות שיש להן טעם, מבואר הוא מאד, כי בכל אחד טעם ותועלת לתיקון האדם.

search for Taamim if he needs the chizuk)¹. However, the Rambam and the Chovos HaLevavos² hold that so long as a person is not making his commitment to doing the מצוות nor his belief in their ultimate perfection dependent on his understanding³, it is praiseworthy to look for Taamim⁴.

(See next topic for continuation of this theme.)

---

¹ כחרי מאמר שני סוף סימן כו: אומר אני: תורת אלוקים היא, ומי שקבלה בתמימות, בלי התפלפלות ובלי התחכמות, מעולה הוא מן המתחכם והחוקר; אך מי שנטה מן המדרגה העליונה הזאת אל המחקר מוטב לו כי יבקש טעם לדברים האלה אשר יסודם בחכמה האלוקית מאשר יעזבם לסברות רעות ולספקות המביאים את האדם לאבדון ע"כ ומה שכתבתי שאולי מתכון רק להחזיקם היינו בגלל שכל הסימן מדבר על הקרבות

In his introduction to Horeb, Rav Hirsch states: "The Jew who [fulfills a mitzvah] with the simple idea which everyone can grasp, that he is thereby fulfilling G-d's will .... even though he has never unravelled the significance ... of any one of all the Divine commandments, such a Jew has attained the highest bliss of earthly life.

² בהקדמתו ובשער היחוד פ"ג

³ רמב"ם: סוף מעילה (בסוף עבודה – היינו פ"ח מהל' מעילה הל' ח): ודבר שלא ימצא בו טעם ולא ידע לו עילה אל יהי קל בעיניו ואל יהרוס לעלות לד' פן יפרוץ בו ולא תהא מחשבתו בו כמחשבתו בשאר דברי חול. בוא וראה כמה החמירה תורה במעילה, ומה אם עצים ואבנים ועפר ואפר כיון שנקרא שם אדון העולם עליהם בדברים בלבד נתקדשו וכל הנוהג בהן מנהג חול מעל בה ואפילו היה שוגג צריך כפרה, קל וחומר למצוה שחוקק לנו הקב"ה שלא יבעט האדם בהן מפני שלא ידע טעמן, ולא יחפה דברים אשר לא כן על השם ולא יחשוב בהן מחשבתו כדברי החול, הרי נאמר בתורה ושמרתם את כל חקותי ואת כל משפטי ועשיתם אותם, אמרו חכמים ליתן שמירה ועשייה לחוקים כמשפטים, והעשייה ידועה והיא שיעשה החוקים, והשמירה שיזהר בהן ולא ידמה שהן פחותין מן המשפטים, והמשפטים הן המצוות שטעמן גלוי וטובת עשייתן בעולם הזה ידועה כגון איסור גזל ושפיכות דמים וכיבוד אב ואם, והחוקים הן המצוות שאין טעמן ידוע, אמרו חכמים חוקים חקתי לך ואין לך רשות להרהר בהן, ויצרו של אדם נוקפו בהן ואומות העולם משיבין עליהן כגון איסור בשר חזיר ובשר בחלב ועגלה ערופה ופרה אדומה ושעיר המשתלח, וכמה היה דוד המלך מצטער מן המינים ומן העכו"ם שהיו משיבין על החקים, וכל זמן שהיו רודפין אותו בתשובות השקר שעורכין לפי קוצר דעת האדם היה מוסיף דביקות בתורה, שנאמר טפלו עלי שקר זדים אני בכל לב אצור פקודיך, ונאמר שם בענין כל מצותיך אמונה שקר רדפוני עזרני, וכל הקרבנות כולן מכלל החוקים הן, אמרו חכמים שבשביל עבודת הקרבנות העולם עומד, שבעשיית החוקים והמשפטים זוכין הישרים לחיי העולם הבא, והקדימה תורה ציווי על החוקים, שנאמר ושמרתם את חקותי ואת משפטי אשר יעשה אותם האדם וחי בהם עיין עוד ברמב"ם בהל' תמורה פ"ד הל' י"ג

⁴ שם: ראוי לאדם להתבונן במשפטי התורה הקדושה ולידע סוף ענינם לפי כחו.

וכן משמע משמות רבה על שמות כא א על הפסוק ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם: אמר לו הקב"ה למשה לא תעלה על דעתך לומר אשנה להם הפרק וההלכה ב או ג פעמים עד שתהא סדורה בפניהם כמשנתך, ואיני מטריח עצמי להבינם טעמי הדבר ופירושו, לכך נאמר אשר תשים לפניהם כשלחן הערוך ומוכן לאכול לפני האדם.

There is a separate issue of whether a person should use intellectual proofs and philosophical arguments to bolster his belief in G-d. See the introduction of the טוב לב to the חובות הלבבות – for many opinions on this.

3. Taamei HaMitzvos- Specifics

SUMMARY:

It is the eleventh of the 13 principles of faith that G-d rewards us for doing the Mitzvos. This is true also of doing the negative Mitzvos, even though the achievement here is inaction. Certainly, where the temptation to transgress is great, one would get שכר for having fulfilled the מצוה of תירא את ד' אלוך. But even a person who puts themselves into a situation where they are automatically observing the negative commands is rewarded for all the negative commands that are thereby kept. A person who is served glatt kosher meals a day is doing exactly what he is supposed to be doing to keep glatt kosher – i.e. to put himself in an environment which facilitates this.

But doing a mitzvah in order to get reward is not the highest of motivations. It is in a sense an act of spiritual egocentricity. Although legitimate, such a motive really amounts to the person taking care of himself, all be it in a spiritual way. Therefore, we are encouraged to go beyond this.

Certainly, one should be aware of the fact that there is reward for doing the mitzvos. To deny this is to deny a fundamental principle in the Torah. But, there is a much higher motive, and that is to do a mitzvah purely because this is what G-d wants. The result is a closeness to G-d, a natural Kedusha which is generated that is automatically going to enhance a person's relationship with Olam Haba.

Part of our motives in keeping to His commands is gratitude. By listening to Him, we show that we want to pay Him back for the good which He bestows upon us. However, G-d doesn't need our repayment. He is self-sufficient and not lacking in anything. His reason for giving us the Mitzvos is in order to be able to give to us. By doing the Mitzvos, we prepare ourselves to receive his blessing. Almost all Mitzvos involve actions, and these actions impact on our internal selves, purifying us and harmonizing ourselves with His Will.

Mitzvos are therefore a way to connect to G-d through doing something He wants of us. It doesn't matter what the commandment is. Judaism's path to G-d is different from other religions in that to experience G-d, we must take action. We cannot truly integrate our thoughts and ideas until we express them in actions. The mitzvos are an expression of our commitment to G-d and His Torah.

One way of connecting with G-d through Mitzvos is the strengthening of our belief in His Providence. There are many Mitzvos which express this idea specifically, those that mention יציאת מצרים, G-d's act of Hasgacha par excellence. We remember going out of Egypt on our Tefillin and our Mezuzos, in our Kiddush on Shabbos and Yom Tov, and in many other situations.

Therefore, we don't have to wait until we get to the World to Come to feel the effects of a Mitzvah. Every Mitzvah generates its Tikun and Shleimus in this world as well. It also creates a spiritual momentum - שכר מצוה מצוה as well as מצוה גוררת מצוה. He is given the spiritual energy and the opportunity to doing another Mitzvah. The word גרירה literally means to drag. The good angel which is produced by his action dwells close to him, and in turn influences him to have a good thought. Therefore, the good thought is dragged back to him, hence the word גרירה.

What emerges is that the Mitzvos are designed to fit perfectly the realities of our situation in this world – דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום. This has to be, because הסתכל באוריייתא וברא עלמא.

There are Mitzvos which have פירותיהם בעולם הזה –they generate goodwill and the well being of society. G-d wants Torah-keeping Jews to be loved by all those around them. This is a 'קדוש ד'; it makes fellow-Jews want to keep the Torah – but it is also G-d's Will that the Torah reflect “ways of pleasantness”. By doing so, the person himself will feel fulfilled - he will inherit this world as well as the next.

Amongst other things, the mitzvos come to improve our midos. As the Sages put it: *And what does it matter to G-d if we Shecht from the throat or from the neck? But the Mitzvos were given to purify man. “For I, HaSh-m am your healer,”* i.e. I give you the Mitzvos to heal some aspect of your character or to correct a mistaken thought, etc.

This too makes the world a more pleasant place to be. Clearly with better midos we enjoy ourselves and our world more, and others enjoy us more. The world is a better place. This is true not only of the מצוות בין אדם לחבירו where the whole purpose of the מצוה is to benefit someone (improve the world) but also of the מצוות בין אדם למקום where the תקון to our מדות benefits everyone.

Take the example of the mitzvah of שלוח הקן. G-d did not give us this mitzvah because he has mercy on the bird's nest, but because it will improve your attributes. In this particular case it is in order to arouse mercy in us, and to prevent us from becoming heartless and cruel. Once we have developed that level of sensitivity, we will transfer it to all new situations. A person who is truly merciful does not have to be instructed in every act of mercy. The Mitzvos preventing cruelty to animals come to activate the original trait, to permeate our personalities with this trait, and to have us apply it in every new situation.

Or take the case of charity. If G-d really did not want the עני to be poor, He could have taken care of this Himself. In a way, G-d wanted the עני to be poor because He wanted us to help him to our great benefit. In that aspect the עני serves the עשיר and not the other way around. (But, because he is also someone with an independent purpose, G-d will ensure that his poverty is also the perfect challenge for his own development.)

This, according to the Ramban, is also the reason for many of the Kashrus laws. We are commanded not to eat birds of prey because they are cruel. Eating them predisposes us to being cruel as well.

But the Torah cannot exhaust all the possibilities in every category. After we act out Mitzvos of being honest and kind, of not oppressing others verbally or financially, our character is developed in such a way that we are able to apply ourselves to all new cases.

The improvement of our midos turns us into receptacles capable of receiving G-d's blessings, which is the whole purpose of the creation to begin with.

Improving our midos is but one aspect of doing the Mitzvos, which are intrinsically spiritually purifying events. The mitzvos strengthen the spiritual side of man, energizing the soul to overcome the natural inclinations of the body towards the material.

DETAIL:

It is the eleventh of the 13 principles of faith that G-d rewards us for doing the Mitzvos¹. This is true also of doing the negative Mitzvos, even though the achievement here is inaction². Certainly, where the temptation to transgress is great, one would get שכר for having fulfilled the מצוה of תירא³. This is the meaning, he says, of the Chazal:

מדרש תהילים א: ישב ולא עבר עבירה נותנים לו שכר כעושה מצוה, כגון שבא דבר עבירה לידו וניצל ממנו⁴.

But even a person who puts himself into a situation where he is automatically observing the negative commands is rewarded for all the negative commands that are thereby kept⁵. A person who is served glatt kosher meals a day is doing exactly what he is supposed to be doing to keep glatt kosher – i.e. to put himself in an environment which facilitates this.

But doing a mitzvah in order to get reward is not the highest of motivations. It is in a sense an act of spiritual egocentricity. Although legitimate, such a motive really amounts to the person taking care of himself, all be it in a spiritual way. Therefore, we are encouraged to go beyond this.

אבות: אל תהיה כעבדים המשמשין את הרב על מנת לקבל פרס אלא הוו כעבדים המשמשין את הרב שלא על מנת לקבל פרס.

Certainly, one should be aware of the fact that there is reward for doing the mitzvos. To deny this is to deny a fundamental principle in the Torah. But, there is a much higher motive, and that is to do a mitzvah purely because this is what G-d wants. The result is a closeness to G-d, a natural Kedusha which is generated that is automatically going to enhance a person's relationship with Olam Haba⁶.

---

¹ יג עיקרים (לפי נוסח הסדורים): יא - אני מאמין באמונה שלמה. שהבורא יתברך שמו גומל טוב לשומרי מצותיו ומעניש לעוברי מצותיו:

² Whereas a positive mitzvah clearly has to be fulfilled in an active way, the very essence of a negative command is that we remain within the Seder HaDevarim (which, according to the Maharal, is the purpose of the מצוות). Certainly, we remain within that seder even if we do not have to exert any effort in fulfilling the command. This is illustrated clearly in the Maharsha's understanding of the following Gemorrah:

ברכות יז: אלוך עד שלא נוצרתי איני כדאי ועכשיו שנוצרתי כאלו לא נוצרתי מהרש"א: טוב לי שלא נוצרתי מצד שהלאוין מרובין מן העשין שהיו מתקיימין בודאי אם לא נברא

Now, if one would get sechar for each lav one kept, how would he be better off by not being born at all and getting no שכר?

³ שערי תשובה, שער שלישי אות ט

⁴ גם השכר הזה עקרו ויסודו מצות עשה שכבש יצרו ביראת אלוך, כמו שנאמר (דברים י כ): את ד' אלוך תירא

⁵ כך מסר לי הרב משה שירקין שליט"א

⁶ כתב הקובץ שעורים שאדם העושה מצוה אפילו בלא כוונה עדיין מקבל את התוצאות הרוחניות של המצוה. אמנם כדי שיקבל את התוצאות של קיום רצון הבורא, צריך לקיים את המצוה בכוונה

Part of our motives in keeping to His commands is gratitude. By listening to Him, we show that we want to pay Him back for the good which He bestows upon us. However, G-d doesn't need our repayment. He is self-sufficient and not lacking in anything. His reason for giving us the Mitzvos is in order to be able to give to us. By doing the Mitzvos, we prepare ourselves to receive his blessing¹. Almost all Mitzvos involve actions, and these actions impact on our internal selves, purifying us and harmonizing ourselves with His Will².

Mitzvos are therefore a way to connect to G-d through doing something that we believe to be desired by and pleasing to G-d³. Ultimately, therefore, it does not matter what the commandment is and whether or not one understands the reasoning behind the commandment. We fulfill Mitzvos because we experience a greater closeness to G-d by responding to His kindness with action. Judaism's path to G-d is different from other religions in that to experience G-d we must take action. We cannot truly integrate our thoughts and ideas until we express them in action⁴. The mitzvos are an expression of our commitment to G-d and His Torah.⁵

One way of connecting with G-d through Mitzvos is the strengthening of our belief in His Providence. There are many Mitzvos which express this idea specifically, those that mention מצרים, G-d's act of Hasmacha par excellence. We remember going out of Egypt on our Tefillin and our Mezuzos, in our Kiddush on Shabbos and Yom Tov, and in many other situations⁶.

Therefore, we don't have to wait until we get to the World to Come to feel the effects of a Mitzvah. Every Mitzvah generates its Tikun and Shleimus in this world as well⁷. It also creates a spiritual momentum - מצוה גוררת מצוה as well as מצוה גוררת מצוה⁸. He is given the spiritual energy and the opportunity to doing another Mitzvah⁹.

---

¹ חינוך צה: כל מצוותיו איננו רק שחפץ השם יתברך להיטיב לנו, ובהיות האדם מוכשר ומוכן בעשיית המצוות לקבל הטובה אז ייטיב אליו השם

² חינוך צה: כי בנין בית לשם יתברך, ועשותינו בה תפלות וקרבות אליו, הכל להכין הלבבות לעבודתו יתעלה ... שהכל להכשר גופתינו, כי הגופות יוכשרו על ידי הפעולות וברבות הפעולות הטובות ורוב התמדתן מחשבות הלב מטהרות, מתלבנות [ו]מזדקקות

³ חינוך צה: נמצא שכל המקיים מצוותיו השלים חפצו באשר הוא ראוי לקבל אז קדושתו

⁴ עיין ההארה למעלה ד"ה חינוך צה: כי בנין וגו'

⁵ Tzahali Halperin, Moreshet essay

⁶ רמב"ן סוף פרשת בא (שמות: ג'יא) - בא"ד ועתה אומר לך כלל בטעם מצוות רבות ... כי המופת הנפלא מורה שיש לעולם אלוהים ויודע ומשגיח ויכול וכאשר יהיה המופת ההוא נגזר תחלה מפי נביא יתברך ממנו עוד אמתת הנבואה ... ובעבור כי הקב"ה לא יעשה אות ומופת בכל דור לעיני כל רשע או כופר יצוה אותנו שנעשה תמיד זכרון ואות לאשר ראו עינינו ... והחמיר מאד בענין הזה כמו שחייב כרת באכילת חמץ ובעזיבת הפסח. והצריך שנכתוב כל מה שנראה עלינו באותות ובמופתים על ידינו ועל בין עינינו ולכתוב אותו עוד על פתחי הבתים במזוזות, ושנזכיר זה בפנינו בבוקר ובערב ... ושנעשה סוכה בכל שנה וכן כל כיוצא בהן מצות רבות זכר ליציאת מצרים ... כי הקונה מזוה בזו אחד וקבעה בפתחו ונתכוון בענינה כבר הודה בחדוש העולם ובידיעת הבורא והשגחתו, וגם בנבואה והאמין בכל פנות התורה מלבד שהודה שחמד הבורא גדול מאד על עושי רצונו

⁷ דרך ד' ח"ד: כי הנה במעשה ההוא הנה הוא משתלם באחת ממדריגות השלימות שהיא תולדת המצוה ההיא

⁸ אבות ד ב

⁹ רבינו יונה על אבות. שם: וכי יעשה מצוה אחת מסייעת אותו לעשות מצוה אחרת כי בפני עצמו אין לו יכולת גם להטיב ... ואם ... עשה עבירה אחת ... מניחין לו לעשות אחרת

Rav Tzadok HaCohen explains that a person's Mitzvos, positive actions and, even more so, his words of Torah, produce good thoughts. The opposite is true of transgressions, as the Sages say, *A mitzvah causes a mitzvah, and a transgression causes a transgression*. (Rav Tzadok is saying that good thoughts are also considered a mitzvah-result.)

The word that the Sages use for causes is גוררת. The word גרירה literally means to drag. גרירה means that with every Mitzvah, a Malach, i.e. a spiritual force, is created, and no action or word of man is lost. As a result, the good angel produced by one's good action dwells close to him and influences him to have a good thought. (Therefore, the good thought is dragged back to him, hence the word גרירה.)¹

The mitzvos are also designed to perfectly fit to the realities of our situation in this world – דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום. They make the world a more pleasant place to live in. This is a given because HaSh-m וברא הסתכל באוריינתא וברא HaSh-m, i.e. since the world was made from the Torah as its blueprint, there is a deep correlation between the two. Even if it sometimes looks like we have to give up parts of this world to fulfill the commandments, the opposite is true.

Take, for example, the Mitzvos that are considered to have פירותיהם. The רמב"ם⁴ says that these פירותיהם are the general goodwill and well-being of society that are generated through fulfilling these specific mitzvos. There is no question that G-d wants Torah-keeping Jews to be loved by all those around them,⁵: This is a קדוש ד', it makes fellow Jews want to keep the Torah as well, but it is also a natural consequence of דרכיה דרכי נועם.

The Gemora in Brachos⁶ brings down that someone who says Shema and Davens:

נוחל שני עולמים העוה"ז והעולם הבא.... ואם עושה כן

The Gemorrah cannot be speaking of reward in this world, for we know that שכר בהאי עלמא ליכא. The Gemorrah is therefore telling us that someone who says Shema and davens will become a בעל בטחון, and this will lead him to be שם בחלקו⁷.

¹ ספר צדקת הצדיק - אות רמא

המצוות ומעשים טובים של האדם ואין צריך לומר דברי תורה מביאים בלבו הרהורים טובים וההיפוך מעבירות כמו שאמרו ז"ל (אבות ד' ב') מצוה גוררת מצוה ועבירה וכו'. ופירוש גרירה זו כי מכל מצוה נברא מלאך פירוש כח רוחני כמו שמוכח (זהר ח"ב ק' ריש ע"ב, נ"ט). דלא אתאביד שום מעשה ודיבור דאדם טוב ורע. ועל ידי זה המלאך טוב שהוא שלו שנוגד מפעולתו והוא שוכן אצלו ומקורב לו הרי המלאך הוא רוחני כמו מחשבת האדם ועל ידו נופל מחשבה בלבו לעשות מצוות אחרות:

² ר' בחיי (הקדמה לחומש): כל מצוות התורה יש בהן ... תועלת כלל הגוף בעולם הזה ותועלת נפש לעולם הבא

³ מסכת פאה פ"א, משנה א': ... אלו דברים שאדם אוכל פרותיהן בעולם הזה והקרן קימת לו לעולם הבא. כבוד אב ואם, וגמילות חסדים, והבאת שלום בין אדם לחברו ותלמוד תורה כנגד כלם:

⁴ פירוש המשניות פאה א א

⁵ מס' ברכות יז ע"ב: מרגלא בפומיה דאביי לעולם יהא אדם ערום ביראה ... משיב שלום עם אחיו ועם קרוביו ועם כל אדם ואפילו עם נכרי בשוק כדי שיהא אהוב למעלה ונחמד למטה ויהא מקובל על הבריות

⁶ טו ע"א/ע"ב

⁷ Note: The language is not that he will be satisfied with his lot but that he will be happy with his lot. Satisfied implies that he accepts his lot, that he adjusts to his circumstances and does not fight it. Happy with his lot means that he really feels that he has everything he could want or need.

The Orchos Tzdikim says that the source of שמחה is בטחון.

Therefore, since someone like this always feels that his situation is perfect for him and that he is not lacking anything, he gets this world as well.

Additionally, Mitzvos come to improve our Midos, and, in general, to turn us into better people¹. Clearly, with better midos we enjoy ourselves and our world more, others enjoy us, and the world becomes a better place. This is true not only of the מצוות בין אדם לחבירו where the whole purpose of the מצוה is to benefit someone (improve the world), but also of the מצוות בין אדם למקום where the תקון to our מדות benefits everyone.

As we mentioned, one layer of the Mitzvos is to improve our midos. As the Sages put it: *And what does it matter to G-d if we Shecht from the throat or from the neck? But the Mitzvos were given to purify man. "For I, HaSh-m am your healer,"*² i.e. I give you the Mitzvos to heal some aspect of your character or to correct a mistaken thought, etc³.

This too makes the world a more pleasant place to be. Clearly with better midos we enjoy ourselves and our world more, and others enjoy us more. The world is a better place. This is true not only of the מצוות בין אדם לחבירו where the whole purpose of the מצוה is to benefit someone (improve the world) but also of the מצוות בין אדם למקום where the תקון to our מדות benefits everyone.

Take the example of the mitzvah of שלוח הקן. The mitzvah of שלוח הקן helps us get rid of cruelty and become merciful. This seems to contradict what the Sages say, that we are not allowed to doven that G-d's mercy should come upon the קו צפור. But this prohibition is for one who presumes that the Mitzvah is coming for the benefit of the bird and this is not what we mean. We mean that doing this Mitzvah is coming for our benefit.

Animals are in this world to serve man, and not the other way around. People who own animals as pets or as livestock are expected to feed the animals before they feed themselves⁴. According to the Rambam⁵ and probably the Shulchan Aruch⁶ this is a Midas Chasidus, but most of the later authorities understood this to be an absolute requirement⁷. Another example is that of Shechita, which the Sages clearly

---

¹ רמב"ן דברים כב: ו (שלוח הקן): בכל אחד [מן המצוות יש] טעם ותועלת ותקון לאדם בלבד שכן ... למנוע ממנו נזק או אמונה רעה או מדה מגונה או לזכור הנסים ונפלאות הבורא יתברך לדעת את השם

² שמות טו כו

³ ספורנו שם: כל מצוותי הם לרפאות את נפשך מחליי התאוות והדעות הנפסדות

⁴ ברכות דף מ ע"א: אמר רב יהודה אמר רב אסור לאדם שיאכל קודם שיתן מאכל לבהמתו שנאמר ונתתי עשב בשדך לבהמתך והדר ואכלת ושבעת

⁵ הל' עבדים פ"ט הל' ח: ... מדת חסידות ודרכי חכמה שיהיה אדם רחמן ורודף צדק ולא יכביד עולו על עבדו ולא יצר לו ויאכילהו וישקהו מכל מאכל ומכל משתה חכמים הראשונים היו נותנים לעבד מכל תבשיל ותבשיל שהיו אוכלין ומקדימין מזון הבהמות והעבדים לסעודת עצמן ... ואין האכזריות והעוונות מצויה אלא בעכו"ם עובדי ע"ז אבל זרעו של אברהם אבינו והם ישראל שהשפיע להם הקב"ה טובת התורה וצוה אותם בחקים ומשפטים צדיקים רחמנים הם על הכל וכן במדותיו של הקב"ה שצונו להדמות בהם הוא אומר ורחמיו על כל מעשיו וכל המרחם מרחמין עליו שנאמר ונתן לך רחמים ורחמך והרבך:

⁶ היות שהשמיט הלכה זו מכל וכל

⁷ המחמיר הגדול בזה הוא המגן אברהם (או"ח קסז: יח) שחשב בזה כאיסור דאורייתא (שם רעא: יב). אמנם, רוב הפוסקים חושבים לזה כדרבנן הלא הם המשנה ברורה (ביאור הלכה קסז: ו ד"ה ומכל מקום ובמ"ב שם ס"ק מ) ערוך (קסז: יג), חיי אדם (מה: א). יש לציין שהרב יעקוב עמדין חושב שאין האיסור הזה חל אם הבהמה יכולת לקלות למצא בעצמו אוכל (שאלות יעב"ץ). להמשנה ברורה וערוך השלחן האיסור הוא רק על אכילה ולא שתיה.

understood as the most painless way of killing an animal. Both seem to be examples of man serving the animals and not the other way around. We need to go a little deeper to really understand this, however.

The presumption is that shechita minimizes pain but does not get rid of it entirely. Yet, if shechita had really been for the sake of the animal, would not G-d have created the animal in such a way that it died without pain? Or, G-d would have prohibited eating the animal, requiring us to use it in other ways. The question is, why did G-d create a pain-feeling creature and then tell us to minimize the pain even though we cannot get rid of it altogether? The answer to this is that the animal has pain for us – in order that we should feel its pain and respond to it with mercy. This develops our character traits¹.

This, says the Ramban, is why we silence someone who prays to G-d that He should place His mercy on the bird's nest. When a person says something of this sort, he makes G-d's attributes to be sourced in mercy, whereas they are really decrees. This means that G-d did not give us this mitzvah because he has mercy on the bird's nest, but because He has decreed upon us something which will improve our attributes. In this particular case it is in order to arouse mercy in us and to prevent us from becoming heartless and cruel². Once we have developed that level of sensitivity, we will transfer it to all new situations. A person who is truly merciful does not have to be instructed in every act of mercy. The Mitzvos preventing cruelty to animals come to activate the original trait, to permeate our personalities with this trait, and to have us apply it in every new situation.

Let us now take a more difficult case, that of giving charity. Again, we say that giving charity is for ourselves and not for the poor person. If G-d really did not want the עני to be poor, He could have taken care of this Himself. Can we then say that the poor person is there to serve us in the same way as the animal is there to serve us? G-d wanted the עני to be poor because He wanted us to have to work on ourselves in helping the עני solve his problem. In that aspect, he is there to serve us. But, because he is also someone with an independent purpose, G-d will ensure that his poverty is also the perfect challenge for his own development.

לא יביט אל העני ונכא... מהר"ל, גור אריה (ריש חקת): ומה שחייבה התורה לאדם ליתן צדקה... רוח שיהיה מצווה על נתינת הצדקה כדי שיהיה מתפרנס העני זה אינו שאין המצוה אלא לתועלת מקיים המצוה³

This, according to the Ramban⁴, is also the reason for many of the Kashrus laws. We are commanded not to eat birds of prey because they are cruel¹. Eating them

---

¹רמב"ן כב ו: והנה המצות האלה בבהמה ובעוף אינן רחמנות עליהם, אלא גזירות בנו להדריכנו וללמד אותנו המדות הטובות וכן יקראו הם כל המצות שבתורה עשה ולא תעשה גזירות, כמו שאמרו (מכילתא בחדש ו) במשל המלך שנכנס למדינה אמרו לו עבדיו גזור עליהם גזירות, אמר להם כשיקבלו מלכותי אגזור עליהם גזירות, כך אמר הקב"ה קבלתם מלכותי אנכי ה' אלקיך (שמות כ ב), קבלו גזירותי לא יהיה לך וכו' (שם פסוק ג):

²רמב"ן כב ו: וכן מה שאמרו (ברכות לג:): לפי שעושה מדותיו של הקב"ה רחמים ואינן אלא גזרות, לומר שלא חס הא-ל על קן צפור ולא הגיעו רחמיו על אותו ואת בנו, שאין רחמיו מגיעין בבעלי הנפש הבהמית למנוע אותנו מלעשות בהם צרכנו, שאם כן היה אוסר השחיטה, אבל טעם המניעה ללמד אותנו מדת הרחמנות ושלא נתאכזר כי האכזריות תתפשט בנפש האדם

³שיטת מהר"ל קצת שונה מהרמב"ן בזה וכמו שהמהר"ל מבאר בתפארת ישראל פ"ו עד פ"ח. אבל בנקודה זו, שהמצוות הם לצרף עושה המצוה, הם מסכימים

⁴ויקרא יא יג (פרשת שמיני)

predisposes us to being cruel as well². This is possibly why we do not eat carnivorous animals³.

But the Torah cannot exhaust all the possibilities in every category. After we act out Mitzvos of being honest and kind, of not oppressing others verbally or financially, our character is developed in such a way that we are able to apply ourselves to all new cases.⁴

The improvement of our Midos turns us into receptacles capable of receiving G-d's blessings which is the whole purpose of creation to begin with⁵.

The improvement of our midos turns us into receptacles capable of receiving G-d's blessings, which is the whole purpose of the creation to begin with.

Improving our midos is but one aspect of doing the Mitzvos, which are intrinsically spiritually purifying events⁶. The Mitzvos strengthen the spiritual side of man, energizing the soul to overcome the natural inclinations of the body towards the material⁷.

The Mitzvos are not intrinsically good for everyone⁸. To be effective, the person doing a mitzvah has to be in harmony with the mitzvah he is doing⁹. Therefore, a mitzvah which is good for one person may even be harmful for another. For example, Shabbos is a very central spiritual experience for a Jew, whereas a non-Jew who keep Shabbos is חייב מיתה¹⁰. This, says the Maharal shows that the whole purpose of the Mitzvos are there to purify man, each according to the purification G-d

---

¹רמב"ן שם: וסימן הגדול בעופות היא הדריסה שכל עוף הדורס לעולם טמא, כי התורה הרחקתהו מפני שדמו מחומם לאכזריותו ושחור וגם

²ומוליד המרירה שרובה שחרחרות, ונותן אכזריות בלב

³שם ועיין באברבנל שחולק על שיטת הרמב"ם

⁴רמב"ן ואתחנן (ו, יח) ועשית הישר והטוב - ולרבותינו בזה מדרש יפה, אמרו זו פשרה ולפנים משורת הדין, הכוונה בזה, כי מתחילה אמר שתשמרו חוקותיו ועדתיו אשר צו, ועתה יאמר גם כאשר לא צו תן דעתך לעשות הטוב והישר כי הוא אוהב הטוב והישר. וזה ענין גדול, לפי שאי אפשר לזכור בתורה כל הנהגות האדם עם שכניו ורעיו, וכל משאו ומתנו, ותקוני הישוב והמדינות כולם. אבל אחרי שהזכיר מהם הרבה, כגון לא תלך רכיל, לא תקום ולא תטור, ולא תעמוד על דם רעך, לא תקלל חרש, מפני שיבה תקום, וכיוצא בהן, חזר לומר בדרך כלל שיעשה הטוב והישר והישר בכל דבר עד שיכנס בזה הפשרה ולפנים משורת הדין, וכגון מה שהזכירו מדינת דבר מצרא, ואפילו מה שאמרו פרקו נאה ודבורו בנחת עם הבריות עד שיקרא בכל ענין תם וישר עכ"ל.

⁵חינוך סו: שורש המצוה, דרצה הקל להיות ברואיזו מלומדים ומורגלים במדת החסד והרחמים, כי הוא מדה משובחת, ומתוך הכשר גופם במדות הטובות יהיו ראויים לקבלת הטובה, כמו שאמרנו שחלות הטוב והברכה לעולם על הטוב לא בהפכו. ובהיטיב השם יתברך לטובים יושלם חפצו שחפץ להטיב לעולם. ואם לאו מצד שורש זה הלא הוא יספיק לעני די מחסורו זולתנו

⁶תפארת ישראל פ"ז קטע המתחיל אמנם: המצוות בעצמם מצרפים נפש האדם

⁷מהר"ל, שם: כי הנפש ... צריך להוציא אותה מן הטבע... וזהו על ידי המצוות אשר הוא מעשה המצוות הוא לפי השכל אשר מסודר לאדם, ועל ידי שהוא עושה המצוה שהוא סדר שכלי יש לאדם דביקות בשכלי ויוצא מן הטבע

⁸מהר"ל, שם: כי הדבק שהוא טוב מצד עצמו אין בטול לו

⁹מהר"ל, שם: המצוות הם אל המקבל כפי סדר השכלי ... שכן ראוי אל המקבל לפי סדר השכלי

¹⁰מהר"ל, שם: ולכן א"א לאמר שהדבר הזה והמעשה הזה טוב בעצמו ... וזהו פירוש ומה אכפת להקדוש ברוך הוא בין שוחט מן הצואר ובין שוחט מן העורף, כי בודאי מצד עצם הפעולה אין חלוק רק שכן ראוי אל המקבל לפי סדר השכלי.

desires of him. Similarly, we see that at the end of days when HaSh-m will make a Seudah for the צדיקים, there will not be any שחיטה. For man will no longer need the purification that comes from Shechita¹. G-d's chesed to man in this way will be at an end – His use of the Mitzvos as a tool for purifying man will no longer be necessary².

---

¹ מהר"ל, שם: מאחר כי השחיטה היא לצרוף האדם ולעתידי לא יהיה צריך צירוף, כי האדם אז יהיה בשלמות מעלתו

² מהר"ל, שם: רק כי השחיטה היא לצרוף האדם מצד כי מעשה השחיטה השכל מחייב זה שכך יעשה האדם ובזה האדם הוא בפועל השלמות ... אבל מצד עצם השחיטה לא אכפת להקדוש ברוך הוא אם נותר או מעקר. שיהיה נותר רע בעצמו זה אינו.

4. Cruelty to Animals

SUMMARY:

There are many Mitzvos in the Torah demanding that we be sensitive to the suffering and pain of animal. In Emor we read of the prohibition to slaughter a mother and its child on the same day, while in Mishpatim we read of the Mitzvah to relieve an animal of its load. Non-Jews are commanded against eating the limb of a living creature (as are Jews), which is also rooted in the prohibition of cruelty to animals. If we understand that the 7 Noachide Mitzvos are basic, minimum standards of civilization, then we can understand that sensitivity to animals is not a soaring lofty ideal – it is something which every member of the human race is required to have.

Both the mitzvah of sending away the mother bird and the prohibition to slaughter a mother and its child on the same day, are rooted in feelings of mercy not to be seen to be wiping out a whole species of animal. More simply the pain a mother animal has in seeing her child slaughtered is an act of cruelty on our part.

Having said that, Judaism is quite clear that the animals, like the rest of the world, are here to serve man. On their own, animals have no purpose, and in, fact owe, in a very literal sense, their existence to man. Animals cannot grow spiritually. They may grow in sophistication, learn tricks, and even develop relationships – but they die as spiritually impoverished as they were born. Animals are capable of making basic choices, whether to communicate or whether to sleep, whether to hunt or whether to flee – but they are incapable of moral choice.

Now, because of this, animals are always starting over again. In the spiritual world of humans, there is the possibility to pass on one's achievements from one generation to the next. Civilization grows because nothing need get lost. Even a generation of spiritual midgets is considered to be sitting on the shoulders of giants. This concept of spiritual continuity is called יְחִוּם. It comes from the word יָחַם, i.e. the relationship between things or people.

Animals have no יְחִוּם, because they have no יָחַם, no ability to take the achievements of others and build on them. Animals never recognize their grandparents; most only recognize their parents for as long as they are dependent on them.

And so, animals need humans in order to have spiritual purpose. An animal that is used by a person in order to further that person's spirituality is also elevated in the process. Sometimes the animal serves as a challenge to man's compassion and mercy. But, sometimes the use of the animal can be to eaten or for labor or for making leather goods. A really sensitive Jew will understand the specific potential of each animal reflecting some parallel potential in man.

But this does not mean that all human usage of animals is good. A man eats meat. If he uses the strength he gains thereby to do good then he has sanctified himself and the animal. If uses the strength to do evil, he has denied his own purpose and the purpose of the animal. For this reason the Sages told Am Haratzim not to eat meat, for they cannot be relied upon to apply the right intentions to their eating and are better off, therefore as vegetarians. There is no such thing as an act of neutral (neither holy nor unholy) eating. Unless a person harnesses the energy of eating for good, the very act of eating will naturally promote certain negative thoughts and fantasies. However, with the extra Neshama we all receive on Shabbos, and the extra

holiness of the festivals, even an Am HaAretz is able to turn meat-eating into a positive and sanctifying experience.

Once we understand, however that the animal is there to serve man and not the other way around, many Mitzvos gain a new perspective. Let us take two examples. People who own animals as pets or as livestock are expected to feed them before they feed themselves. Our second example is Shechita, which the Sages clearly understood as the most painless way of killing an animal. Both however, seem to be examples of man serving the animals and not the other way around. We need, however, to go a little deeper.

The presumption is that shechita minimizes pain but does not get rid of it entirely. Yet, if shechita had really been for the sake of the animal, then would not G-d have created the animal in such a way that it died without pain. Or he would have prohibited eating the animal, requiring us to use it in other ways. The question is, why did G-d created a pain-feeling creature and then tell us to minimize the pain even though we cannot get rid of it altogether. The answer to this is that the pain of the animal is for our sakes – in order that we should feel the pain of the animal and respond with mercy to it. This develops our character traits. As the Sages put it: *And what does it matter to G-d if we Shecht from the throat or from the neck? But the Mitzvos were given to purify man. "For I, HaSh-m am your healer,"* i.e. I give you the Mitzvos to heal some aspect of your character or to correct a mistaken thought, etc.

This is what the Sages meant when they said that the reason we silence someone who prays to G-d that He should place His mercy on the birds nest is because we make G-d's Attributes to be sourced in mercy whereas they are decrees. This means, he says, that G-d did not give us this mitzvah because he has mercy on the bird's nest, but because He has decreed upon you something which will improve your attributes. In this particular case it is in order to arouse mercy in us, and to prevent us from becoming heartless and cruel. Once we have developed that level of sensitivity, we will transfer it to all new situations. A person who is truly merciful does not have to be instructed in every act of mercy. The Mitzvos preventing cruelty to animals come to activate the original trait, to permeate our personalities with this trait, and to have us apply it in every new situation.

DETAIL:

אבר מן החי¹: דברים יב כג: (ראה): ולא תאכל הנפש עם הבשר², בראשית ט ד (נח): אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו
בשר מן החי: שמות כב ל (משפטים): בשר בשדה טרפה³ לא לשחוט בהמה ובנה ביום אחד:
ויקרא כב כח (אמר): ושור או שה אתו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד⁴
פריקה: שמות כג ה (משפטים): כי תראה חמור שנאך רבץ תחת משאו וגו' עזב תעזב עמו⁵
לא לחסם שור בדישו: דברים כה ד (כי תצא): לא תחסם בדישו⁶
לא לעשות מלאכה בשני מיני בהמות: דברים כב י (כי תצא): לא תחרש בשור ובחמר יחדיו⁷
לא לקח אם על הבנים: דברים כב ו (כי תצא): כי יקרא קן צפור לפניך בדרך וגו' והאם רבצת על האפרחים או על הביצים, לא תקח האם על הבנים⁸
לשלח את האם קדם לקיחת הבנים: דברים כב ז (כי תצא): שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך⁹
לא להניח בהמת חבירו נופלת תחת משאה: דברים כב ד (כי תצא): לא תראה חמור אחיך או שורו נופלים בדרך והתעלמת מהם¹⁰
לא לזרע כלאים היינו תבואה בכרם: דברים כב ט (כי תצא): לא תזרע כרמך כלאים¹¹
לא לאכל ולהנות מכלאי הכרם: דברים כב ט (כי תצא): פן תקדש המלאה הזרע אשר תזרע תבואת הכרם¹²
בשבע מצוות בני נח: אבר מן החי¹³

The Gemorrah in Bava Metzia declares that cruelty to animals is a Torah prohibition, seemingly an Oral rather than a written Mitzvah. Nevertheless, although there is no specific mitzvah banning cruelty to animals, it is clearly mandated for through many other Mitzvos. Our Parsha has six such Mitzvos, and others are scattered throughout the Torah. In Parshas Emor we read of the prohibition to slaughter a mother and its child on the same day¹⁴, while in Mishpatim we read of the Mitzvah to relieve an animal of its load¹⁵. Non-Jews are commanded against eating the limb of a living creature (as are Jews), which the Chinuch understands to be rooted in the prohibition of cruelty to animals¹⁶. If we understand that the 7 Noachide Mitzvos are the basic, minimum standards of civilization, we can then understand that

¹רמב"ם, ספר המצוות לאוין קפב, הל' מאכלות אסורות פ"ה, חינוך תנב, טור יו"ד סב

²ספרי: זה אבר מן החי

³חינוך מצוה ע"ג; אכל אבר מן החי ובשר מן החי לוקה שתיים (חולין קב):

⁴חינוך מצוה רצ"ד

⁵חינוך מצוה פ'

⁶חינוך מצוה תקצ"ו

⁷חינוך מצוה תק"נ

⁸חינוך מצוה תקמ"ד

⁹חינוך מצוה תקמ"ה

¹⁰חינוך מצוה תקמ"מ

¹¹חינוך מצוה תקמ"ח

¹²חינוך מצוה תקמ"ט

¹³רמב"ם פ"ט מהל' מלכים הל' י, חינוך תנב

חינוך שם: וזאת אחת מן השבע מצוות שהן על כל בני העולם בכלל. אבל מ"מ חילוק יש בפרטי המצווה בין ישראל לשאר האומות

חינוך שם: ובאמת שאין אכזריות בעולם גדול ממי שיחתוך אבר או בשר מבעל חיים בעודנו חי לפניו ויאכלנו

¹⁴לא לשחוט בהמה ובנה ביום אחד: ויקרא כב כח (אמר): ושור או שה אתו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד
חינוך מצוה רצ"ד

¹⁵פריקה: שמות כג ה (משפטים): כי תראה חמור שנאך רבץ תחת משאו וגו' עזב תעזב עמו
חינוך מצוה פ'

¹⁶רמב"ם פ"ט מהל' מלכים הל' י, חינוך תנב בסוף: וזאת אחת מן השבע מצוות שהן על כל בני העולם בכלל. אבל מ"מ חילוק יש בפרטי המצווה בין ישראל לשאר האומות

sensitivity to animals is not a soaring lofty ideal, but rather something which every member of the human race is required to have¹. The Ramban tells us that both the Mitzvah of sending away the mother bird and the prohibition of slaughtering a mother and its child on the same day² are rooted in feelings of mercy not to be seen wiping out a whole species of animal³. More simply, the pain a mother animal has in seeing her child slaughtered⁴ is reason enough for the prohibition. The Mitzvah of Shiluach HaKen is rooted in the fact that the mother bird does not flee when a stranger approaches to take her eggs. Rather, her mercy is aroused and she tries to protect them. Don't exploit that mercy and try to capture her, says the HaEmek Davar.

The Gemorrah reports that a calf was once being taken to the slaughter when it broke away, hid its head under the skirts of Rabbi Yehuda HaNassi and cried. 'Go', said Rebbe, 'for this you were created.' As a result, Rebbe was punished with terrible suffering for 13 years. One day, Rebbe's maidservant was sweeping the house; [seeing] some young weasels lying there, she made to sweep them away. 'Let them be,' said he to her; 'It is written, *"and His tender mercies are over all His works."*' Said they [in Heaven], 'Since he is compassionate, let us be compassionate to him', and his sufferings ceased⁵.

Having said that, Judaism is quite clear that animals are here to serve man just as the rest of the world was created for that same reason. Animals on their own have no purpose, and in fact owe their existence to man in a very literal sense⁶. Animals know nothing of the idea of growing towards a spiritual goal. One will never come across a lion sitting on a rock having an existential crisis. Animals may grow in sophistication, learn tricks, and even develop relationships – but, on their own, they die as spiritually impoverished as they were born. Animals are capable of making basic choices: whether to communicate or whether to sleep, whether to hunt or whether to flee, but they are incapable of moral choice. They can be domesticated and

---

¹ חינוך תנב: ובאמת שאין אכזריות בעולם גדול ממי שיחתוך אבר או בשר מבעל חיים בעודנו חי לפניו ויאכלנו

² לא לשחוט בהמה ובנה ביום אחד: ויקרא כב כח (אמר): ושור או שה אתו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד חינוך מצוה רצ"ד

³ רמב"ן כב ו: כי יקרא קן צפור לפניך גם זו מצוה מבוארת מן אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד (ויקרא כב כח) כי הטעם בשניהם לבלתי היות לנו לב אכזרי ולא נרחם, או שלא יתיר הכתוב לעשות השחטה לעקור המין אע"פ שהתיר השחיטה במין ההוא, והנה ההורג האם והבנים ביום אחד או לוקח אותם בהיות להם דרוך לעוף כאלו יכרית המין ההוא:

ובהגות בפרשיות התורה, האריך הרב יהודה נחשוני בזה ח"ל שם (עמ' 798): המתעמק בדברי רש"י רואה כי אין הוא שולל את עצם הדבר כי מצוות שילוח הקן ממדת הרחמים והחסד על בריותיו היא, אלא הוא שולל את טעמי המצוות והסבך, בצורה זאת. לפי שהסבך כזה יכול להביא לידי זלזול באותן מצוות שאין האדם מבינן. ... כך הביין גם המהרש"א ... ואמנם בחז"ל בכמה מקומות מבואר טעמה של מצוות שילוח-הקן כענין של רחמים וגו' ע"ש

⁴ רמב"ן כב ו: וכתב הרב במורה הנבוכים (ג מח) כי טעם שלוח הקן וטעם אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד, כדי להזהיר שלא ישחטו הבן בעיני האם כי יש לבהמות דאגה גדולה בזה, ואין הפרש בין דאגת האדם לדאגת הבהמות על בניהם, כי אהבת האם וחנותה לבני בטנה איננו נמשך אחרי השכל והדבור אבל הוא מפעולת כח המחשבה המצויה בבהמות כאשר היא מצויה באדם

⁵ בבא מציעא דף פה ע"א: יסורי... דרבי על ידי מעשה באו ועל ידי מעשה הלכו על ידי מעשה באו מאי היא ההוא עגלא דהוה קא ממטו ליה לשחיטה אזל תליא לרישיה בכנפיה דרבי וקא בכי אמר ליה זיל לכך נוצרת אמרי הואיל ולא קא מרחם ליתו עליה יסורין ועל ידי מעשה הלכו יומא חד הוה קא כנשא אמתיה דרבי ביתא הוה שדיא בני כרכושא וקא כנשא להו אמר לה שבקינהו כתיב ורחמיו על כל מעשיו אמרי הואיל ומרחם נרחם עליה כולוהו שני יסורי

⁶ רב צדוק הכהן, צדקת הצדיק - אות רמ: האדם כולל הבריאה והכל מכוחו וכל כח הבעלי חיים הם מכוחו

conditioned to act 'more human', but this is nothing more than Pavlovian behaviorism at work.

Because of this, animals are always starting over again. In the spiritual world of humans, there is the possibility of passing one's achievements from one generation to the next. Civilization grows because nothing need get lost between generations, and each generation can build on the cumulative spiritual wisdom of their parents and grandparents. Even a generation of spiritual midgets can achieve more than their greater predecessors, as they are, so to speak, sitting on the shoulders of giants. This concept of spiritual continuity is called יחוס. It comes from the word יחס, i.e. the relationship between things or people.

Animals have no יחוס because they have no יחס, no ability to take the achievements of others and build on them. Animals never recognize their grandparents; most only recognize their parents for as long as they are dependent on them.

And so, animals need humans in order to have spiritual purpose. An animal that is used by a person in order to further that person's spirituality is also elevated in the process. Sometimes the animal serves as a challenge to man's compassion and mercy. But, sometimes the use of the animal is to be eaten, used for labor or for making leather goods. G-d, says the Rambam, allowed us to eat the best of animal meat¹. In doing so, however, He made sure that we would show the greatest sensitivity and mercy in the manner of killing². A sensitive Jew will understand the specific potential of each animal reflecting some parallel potential in man³.

Herein lies the point of great difference between Judaism and the well-intentioned animal-rights movement. Judaism was thousands of years ahead of the Western world in demanding that man be sensitive to his animal, to the point where even one's animal is required to rest on Shabbos. But the idea that this is rooted in some kind of moral right the animal has rather than in some kind of obligation that man has emerges from a rights-based culture rather than a duties-based culture. The moment one says that it is the right of the animal which makes this demand on him, the race is on to see how much we can 'humanize' the animal: the animal has speech; he has culture; he has a built-in territorial imperative which surpasses even the human.

This is not a new mistake. As far back as the second generation of man, Kayin began to presume that if animals were prohibited to be eaten, the distinction between man and the animal must be very small indeed. Therefore, he brought his Korban from the plant, and not the animal, world⁴. It was just to avoid this mistake that G-d

---

¹רמב"ם, מורה נבוכים, ח"ג, פ' מח: מצות שחיטת הבהמה הכרחית, מפני שהמזון הטבעי לבני אדם מן השרעים והצמחים בארץ, ומבשר בעלי חיים. והטוב שבבשר הוא שהותר לנו לאוכלו. וזה מה שלא יסופק בו רופא.

²שם: כאשר הביא הכרח טיב המזון להריגת בעלי חיים כיוונה תורה להקלה במיתות ואמרת שיענה אותה בשחיטה טובה ולא בנחירה

³רב צדוק הכהן, צדקת הצדיק - אות רמ: וכל כח הבעלי חיים הם מכוחו [מכח הדם] ומאחר דאתו מכח גברא ודאי כל אחד הוא כח נפרד.

⁴ספר העקרים, ג טו: קין לקח לו לעבוד את האדמה להיות מון ממבחר הצמחים כי אחר שראה האדם מון מן הצמחים כשאר הב"ח חשב שרוח אחד לכל וכמות זה כן מות זה ולזה הביא מנחה מפרי האדמה לשבח השם על היתרון שנתן לו על הצמחים ולא הביא קרבן מן הב"ח כי לא חשב היתרון שיש לו עליהם בעבודת האדמה יתרון גדול שראוי להביא קרבן עליו .... עיקר החטא היה לפי שלא חשב היתרון שיש לאדם על הב"ח לכלום וחשב ג"כ היותו אסור בהריגת הב"ח אחר היותו שוה אליהם לפי דעתו כי כמות זה כן מות זה

allowed man to eat from animals after the flood. (Although more sophisticated, even Hevel began to blur the distinction between man and beast¹.)

But this does not mean that all human usage of animals is good. If a man eats meat and uses the strength he gains to do good, he has sanctified himself and the animal. If, however, he uses the strength to do evil, he has denied his own purpose and the purpose of the animal. For this reason, the Sages told Am HaAratzim not to eat meat², for they cannot be relied upon to apply the right intentions to their eating³. There is no such thing as an act of neutral (neither holy nor unholy) eating. Unless a person harnesses the energy of eating for good, the very act of eating will naturally promote certain negative thoughts and fantasies⁴. However, with the extra Neshama we all receive on Shabbos and the extra holiness of the festivals, even an Am HaAretz is able to turn meat-eating into a positive and sanctifying experience at those times⁵.

Once we understand that animals are here to serve man and not the other way around, many Mitzvos gain a new perspective. People who own animals as pets or as livestock are expected to feed them before they feed themselves⁶. According to the Rambam⁷ and probably the Shulchan Aruch⁸, this is a Midas Chasidus. Most of the great later authorities, however, understood this to be an absolute requirement⁹.

---

¹ ספר העקרים, שם: והבל היה חושב שיש לאדם יתרון על הבע"ח אבל חשב שהיתרון הזה הוא שיהיה לו ממסלה עליהם ויכבוש אותם תחתיו לעשות מלאכתו אבל לא שיהיה מותר בהריגתו כי לא חשב שיהיה לאדם יתרון על הבע"ח בזה ולזה אמר הכתוב (בראשית ד') והבל הביא גם הוא מבכורות צאנו כלומר גם הוא על כונת קין והיה חושב שיהיה האדם אסור בהריגת הבע"ח אם לא לצורך דברה ולעשות קרבן מהן לפניו להורות שהוא יתברך היא שיש לו יתרון על האדם והבהמה כי כולם יאבדו והוא יעמוד אבל האדם אין לו יתרון עליהם כי אם בהיותו רועה אותם ומנהיג המדינות וכיוצא בזה ולזה נהרג הבל להיות זה הדעת קרוב מאד מדעת קין ויותר מוכן לטעות בו האנשים ולהמשך אחריו

² (פסחים מ"ט ע"ב) תלמיד חכם מותר לאכול בשר ולא עם הארץ

³ רב צדוק הכהן, צדקת הצדיק - אות רמ: אבל עם הארץ מותר רק בצומח כי הבעל חי יש לו יצר רע כמו שאמרו בברכות (ס"א.) מה שאין כן צומח
שם: ועם הארץ אסור כי יוכל להיות נשקע ולהיות מוצא מין את מינו וניעור.

⁴ רב צדוק הכהן, שם: כל אכילה מוליד מחשבות זרות והרהורים גם כן כדרך שאמרו (ברכות ל"ב.) מלי כריסיה זני ביש... וכאשר הוא מחליץ הטוב הוא מתקנו

⁵ פשוט כי בשבת מקיים בזה מצוות עונג שבת וביום טוב ושמחת בחגך ואע"פ שבשבת אינו חייב לאכול בשר אם אינו נהנה מזה, אבל אין לו להמנע בגלל סיבות אידיאליות. וביו"ט, אע"פ שיש דיון בפוסקים אם היום מקיימים שמצוות ושמחת על ידי שתיית יין כי זה זממנו אין שמחה אלא בבשר ויין נאמר על קרבן החגיגה, מ"מ אוכלים בשר ג"כ

⁶ ברכות דף מ ע"א: אמר רב יהודה אמר רב אסור לאדם שיאכל קודם שיתן מאכל לבהמתו שנאמר ונתתי עשב בשדך לבהמתך והדר ואכלת ושבעת

⁷ הל' עבדים פ"ט הל' ח: ... מדת חסידות ודרכי חכמה שיהיה אדם רחמן ורודף צדק ולא יכביד עולו על עבדו ולא יצר לו ויאכילהו וישקהו מכל מאכל ומכל משתה חכמים הראשונים היו נותנין לעבד מכל תבשיל ותבשיל שהיו אוכלין ומקדימין מזון הבהמות והעבדים לסעודת עצמן ... ואין האכזריות והעזות מצויה אלא בעכו"ם עובדי ע"ז אבל זרנו של אברהם אבינו והם ישראל שהשפיע להם הקב"ה טובת התורה וצוה אותם בחקים ומשפטים צדיקים רחמים הם על הכל וכן במדותיו של הקב"ה שצונו להדמות בהם הוא אומר ורחמיו על כל מעשיו וכל המרחם מרחמין עליו שנאמר ונתן לך רחמים ורחמך והרבך:

⁸ היות שהמיט הלכה זו מכל וכל

⁹ המחמיר הגדול בזה הוא המגן אברהם (או"ח קסז: יח) שחשב בזה כאיסור דאורייתא (שם רעא: יב). אמנם, רוב הפוסקים חושבים לזה כדורבן הלא הם המשנה ברורה (ביאור הלכה קסז: ו ד"ה ומכל מקום ובמ"ב שם ס"ק מ) ערוך (קסז: יג), חיי אדם (מה: א). יש לציין שהרב יעקוב עמדין חושב שאין האיסור הזה חל אם הבהמה יכולת לקלות למצא בעצמו אוכל (שאלות יעבץ יז). להמשנה ברורה וערוך השלחן האיסור הוא רק על אכילה ולא שתיה.

Shechita, which the Sages clearly understood as the most painless way of killing an animal,¹ also demonstrates that animals are in this world to serve man. The presumption is that shechita minimizes pain but does not get rid of it entirely. Yet, if shechita had really been for the sake of the animal, G-d would have created the animal in such a way that it died without pain. Or, He would have prohibited eating the animal, requiring us to use it in other ways. Why did G-d create a pain-feeling creature and then tell us to minimize the pain in killing it even though we cannot get rid of its pain altogether? The answer to this is that the pain of the animal is for our sake – for us to feel the pain of the animal and respond with mercy, consequently developing our character traits². As the Sages put it: *And what does it matter to G-d if we Shecht from the throat or from the neck? But the Mitzvos were given to purify man*³. “For I, HaSh-m, am your healer⁴,” i.e. I give you the Mitzvos to heal some aspect of your character or to correct a mistaken thought, etc⁵.

This, says the Ramban, is what the Sages meant when they said that the reason we silence someone who prays to G-d that He should place His mercy on the bird's nest is because we make G-d's Attributes to be sourced in mercy whereas they are really decrees. G-d did not give us this mitzvah because He has mercy on the bird's nest, but because He has decreed upon us something which will improve our attributes. In this particular case, it is in order to arouse mercy in us and prevent us from becoming heartless and cruel⁶. Once we develop this level of sensitivity we will transfer it to all new situations, as a person who is truly merciful does not have to be instructed in every act of mercy. The Mitzvos preventing cruelty to animals come to activate the original trait, to permeate our personalities with this trait, and to have us apply it in every new situation. These Mitzvos are but extensions of the entire substrata of Mitzvos given to us to develop our compassion and mercy: Trumah, Maaser, Peah, Shichcha, Tzedaka, not entering a poor man's house to take a pledge nor withholding a garment which belongs to a widow, returning a pledge before sundown, and many others. What is novel is the Torah's extension of this to animals as well.

¹רמב"ם, מורה נבוכים, ח"ג, פ' מח: כאשר הביא הכרח טיב המזון להריגת בעלי חיים כיוונה תורה להקלה במיתות ואמרת שיענה אותה בשחיטה טובה ולא בנחירה

²רמב"ן כב ו: והנה המצות האלה בבהמה ובעוף אינן רחמנות עליהם, אלא גזירות בנו להדריכנו וללמד אותנו המדות הטובות וכן יקראו הם כל המצות שבתורה עשה ולא תעשה גזירות, כמו שאמרו (מכילתא בחדש ו) במשל המלך שנכנס למדינה אמרו לו עבדיו גזור עליהם גזירות, אמר להם כשיקבלו מלכותי אגזור עליהם גזירות, כך אמר הקב"ה קבלתם מלכותי אנכי ה' אלקיך (שמות כ ב), קבלו גזירותי לא יהיה לך וכו' (שם פסוק ג):

³בב"ר (מד א) וכי מה איכפת לו להקב"ה בין שוחט מן הצואר לשוחט מן העורף, הא לא נתנו המצות אלא לצרף בהם את הבריות שנאמר (משלי ל ה) כל אמרת אלוך צרופה (וכן תנחומא שמיני ח) זה הוא שיטת הרמב"ן שבא לאפוקי מהרמב"ם וכמו שמביאו הרמב"ן דברים כב ו: וכתב הרב במורה הנבוכים (ג מח) כי טעם שלוח הקן וטעם אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד, כדי להזהיר שלא ישחוט הבן בעיני האם כי יש לבהמות דאגה גדולה בזה, ואין הפרש בין דאגת האדם לדאגת הבהמות על בניהם, כי אהבת האם וחנותה לבני בטנה איננו נמשך אחרי השכל והדבור אבל הוא מפעולת כח המחשבה המצויה בבהמות כאשר היא מצויה באדם ע"כ ומשמע מזה דטעם המצוה היא לתועלת הבמהמה ולא האדם.

⁴שמות טו כו

⁵ספורנו שם: כל מצוותי הם לרפאות את נפשך מחליי התאוות והדעות הנפסדות

⁶רמב"ן כב ו: וכן מה שאמרו (ברכות לג:): לפי שעושה מדותיו של הקב"ה רחמים ואינו אלא גזרות, לומר שלא חס הא-ל על קן צפור ולא הגיעו רחמיו על אותו ואת בנו, שאין רחמיו מגיעין בבעלי הנפש הבהמית למנוע אותנו מלעשות בהם צרכנו, שאם כן היה אוסר השחיטה, אבל טעם המניעה ללמד אותנו מדת הרחמנות ושלא נתאכזר כי האכזריות תתפשט בנפש האדם

But wait! A person who is always merciful may become so wracked with his own helplessness at saving the weak that he will live a life of misery. To this the Torah provides a promise. In the Mitzvah of Shiluach Haken, the Torah states: למען ייטב לך והארכת ימים – you, the merciful one, will not only have length of days, but ייטב לך – you will be given the tools to implement your desire to be merciful¹.

---

¹ כתב סופר

כי תבוא

1. Bikurim - Hakaras HaTov

SUMMARY:

The Bikurim declaration is G-d's way of teaching man the idea of gratitude.

To understand the impact that the מעשה בכורים made on people, imagine that you have fruit trees. You care for them and their fruit, tie a ribbon on the first fruit, pick them and travel all the way to the awesome Temple. There, you finally drive home to yourself the good that G-d has given you:

And you should come to the Cohen of that time and you should say to him: I have stated today to the Lord your G-d that I have come to the land which G-d swore to our forefathers that He would give to us.

Recognizing G-d's good to man was not done as a quick thank you. It was an elaborate journey, physically and spiritually. It was a mass demonstration declaring G-d's mastery over everything, a tribute of the first fruits by the tenant farmer, man, to the real owner, G-d. It was also an enormous expression of trust that a farmer would happily part of the first fruits of his labor.

But we go further than just relating to the own good which we immediately experience: In the Bikkurim declaration, we say: *And you shall answer and say in front of the Lord your G-d: An Arami tried to destroy my father. Our Forefather was not born in Israel and had no rights to the land. He had to consider it an act of grace if a piece of ground was offered to him as a grave to bury his wife. His grandchild, Yaakov, tramped back as a refugee to his Aromite homeland. ... Again the Aramite homeland would not tolerate him. Threatened with ruin ... he [again] sought Canaan's soil, again as a refugee, only there to find no piece. Finally [he] escaped famine, always still an ארמי, always still homeless. ... Added to that he was אבד, according to human judgment, without any hope of a future of independence ...*

The Bikkurim declaration then goes through our Egyptian slavery, the Exodus and finally states: (26: 9): *And He brought us to this place and He gave us a land flowing with milk and honey.* Even the Chesed done for our ancestors of the earliest times requires our gratitude.

But *hakaras hatov* is no mere gratitude. Gratitude has the sense of a payment: You owe someone an expression of thanks because of what he did for you. You pay the obligation by saying thank you, or buying a present or doing something and you move on. This is not yet a full expression of *hakaras hatov*. *Hakaras hatov* means what it says – recognizing the good that was done. This is not a one time payment – it is, to the best of our fading memory – a life-time recognition.

The Almighty does myriad acts of kindness for us, day in and day out. Our job is to express our recognition and appreciation of all His Chesed to us from the time that we were born.

The Bikkurim declaration gives us a big secret of how to do this: Start with something tangible in the here and now, and spread your awareness outwards. An example of this is the benching after meals. We start by thanking G-d for the food we have just eaten (1st *brocha*), spread that to thanking him for the land, and the covenant which goes with it (2nd *brocha*), widen the circle to include Jerusalem and the Beis Hamikdash (3rd *brocha*), and from there to all the miracles he keeps on doing for us (4th *brocha*).

When we express our *hakaras hatov* to the Almighty, we are connecting ourselves back to the source. And by doing so, we are enabling ourselves to receive again G-d's goodness. This is why the Torah specifically commands that we dedicate the *first* fruits, and the first of everything to Him or his workers, the Cohanim. We thereby dedicate the very beginnings of everything to the source. And we do that with our very selves by remembering our own beginnings, and relating this to back to Him.

This is why there is a twice daily mitzvah to remember our exodus from Egypt. We are all continuously going out of our personal Egypts, and we connect all this to the beginning and source of everything. *Hakaras Hatov* turns out to be more than just a nice attribute. It is a vital life-line which connects us with the source of all our blessings!

We thank G-d by going to the enormous efforts of bringing the Bikkurim. What about when a fellow human does us a good turn? The Torah position is that no response is considered too big for even the slightest good someone does for us.

Reuven saved Yosef from being killed by his other brothers. The verse says וישמע ראובן ויצילהו מידם which the Midrash interprets as: And Reuven *reflected* and he save him from their hand. On what did he reflect? Reuven remembered that, at one stage, he had thought himself banished from the holy circle of the brothers for the ruffling Bilhah's bed. However, Yosef negated this by dreaming of 11 stars for eleven brothers, which perforce must have included Reuven. Yosef was only telling over what he dreamt. He had no intention of benefiting Reuven. If anything, his intention was to elevate himself. Yet, Reuven benefited from what Yosef said and this was enough for him to save Yosef's life.

The point is that if I happen to have been a *shaliach* for some benefit to me, then it is not for me to start making calculations: Did they really mean it? What kind of a sacrifice was it really to them? They are only it for themselves. All of that is of absolutely no consequence. I received good – I ought to feel that I am willing to put myself out for the rest of my life for that person.

Let's return to Yosef. Yosef is asked by his father to travel alone for days, to search out his brothers and to ask after their health *and the well being of their sheep*, despite the fact that the brothers hated him and it was therefore a very difficult mission for him. Now the Midrash asks: It is understandable that Yaakov should subject his son to a difficult journey for the sake of his brothers. But why such an undertaking for the sake of the sheep? The answer is that both Yaakov and Yosef had benefited from the sheep, the midrash says, and therefore they also deserved the effort of insuring that they were ok.

It is clear from these examples that, in the expression of *Hakaras HaTov*, the principle of proportionality is violated. There is no attempt to repay the favor, to add up the points and tit for tat. Rather, the slightest good is cause for an extra and unusual effort for the other, without consideration to the relative sizes of each one's kindness. With G-d it is just the opposite. G-d needs nothing from us and there is therefore nothing we can ever do for Him. But G-d did set up the world where He is, in a sense, dependent on our actions to achieve the purpose of the world. And so G-d wants our gratitude, for it allows us to get close to Him and allow Him to give to us. That is the greatest giving we could give to G-d.

The Torah section on Bikurim mentions the words ה' אלהיך no less than nine times. From the Bikurim and its declaration we benefit from an enormous range and depth of G-d's bounty.

DETAIL:

להביא בכורים משבעת המינים. ונותנים אותם לכהנים ואוכלים אותם בטהרה בירושלים: שמות כג יט משפטים): ראשית בכורי אדמתך תביא בית ד' אלקיך (חינוך מצוה צ"א)
לקרא פרשת הבכורים: דברים כו ה (כי תבא): וענית ואמרת לפני ד' אלקיך ארמי אבד אבי וגו' לא לאכל בכורים חוץ לירושלים: דברים יב יז (ראה): לא תוכל לאכל בשעריך וגו' ותרומת ירך
לא להקדים התרומה לבכורים ומעשר ראשון לתרומה ומעשר שני לראשון: שמות כב כח (משפטים): מלאתך ודמעך לא תאחר

This week's Parsha supports the Ramban's assertion that Sefer Devarim came to prepare the Jewish people for their entry into the holy land. Five of the six Mitzvos of this Parsha are Mitzvos HaTeluyos BaAretz.¹ The exception is Vehalchta Bedrachav, although even that Mitzvah is brought as a condition for receiving the blessings of the land². Unlike other Mitzvos HaTeluyos BaAretz, Bikkurim requires one to come to Jerusalem and Maaser Sheni requires one to come to the Beis HaMikdash.

Although there is no Mitzvah in the Torah commanding us to have Hakaras HaTov, the Bikurim declaration is tantamount to just that³. In the words of the Bechor Shor, we bring our first fruits to the Beis HaMikdash in order to express gratitude that it was G-d who gave us this land and its fruits as a fulfillment of His oath to us⁴.

To understand the impact that the מעשה of בכורים had, imagine that one owns fruit trees: he cares for them and their fruit, ties a ribbon on the first fruit, picks them, and travels all the way to the awesome Temple. There, he finally drives home to himself the good that G-d has given him. Recognizing G-d's good to man was not done as a quick "thank you". It was an elaborate journey, physically and spiritually⁵.

1. בכורים
2. וידוי מעשר – שהפריש ונתן כל המעשרות ביום אחרון של פסח בשנה הרביעית והשביעית: דברים כו יג: ואמרת לפני ד' אלקיך בערתי הקדש מן הבית
3. שלא לאכול מעשר שני באיננות
4. שלא לאכול מעשר שני בטומאה
5. לא להשתמש בו או במעות מעשר שני אלא לצורך אכל ושתייה: דברים כו יד (כי תבא): ולא נתתי ממנו למת

² דברים פרק כח ט: יקימך ה' לו לעם קדוש כאשר נשבע לך כי תשמר את מצות ה' אלקיך והלכת בדרכיו: (י) וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך: (יא) והותרך ה' לטובה בפרי בטן ובפרי בהמתך ובפרי אדמתך על האדמה אשר נשבע ה' לאבותיך לתת לך:

³ ויש להאיר מה שכתב הרב צדוק הכהן, פרי צדיק א: והיה כי תבוא אל הארץ אשר ה' אלקיך נותן לך. הנה פתח הכתוב פרשת בכורים בלשון ה' אלקיך וכמו שפתח עשרת הדברות בלשון אנכי ה' אלקיך ולא כתיב בלשון ציווי שיאמינו שאנכי ה' אלקיך אף שהוא מצוה כמו שאמרו הראשונים ז"ל שעל אמונה לא יתכן ציווי רק השם יתברך אמר והודיע להישראל שאנכי ה' אלקיך.

⁴ בכור שור כו ג: הגדתי היום לד' אלוקיך כי באתי אל הארץ: מגיד אני ומודה לפני הקב"ה כי באתי אל הארץ אשר נשבע וקיים שבועתו, ועמד באמונתו. ונטלתי חלקי ממנה, והנני מביא לו דורון מפירותיה, להכיר שהוא נתנה לנו.

⁵ ספר החינוך - מצוה תרו
משרשי המצוה, לפי שהאדם מעורר מחשבותיו ומצייר בלבו האמת בכח דברי פיו, על כן בהיטיב אליו השם ברוך הוא ובברכו אותו ואת אדמתו לעשות פירות, וזכה להביאם לבית אלקינו, ראוי לו לעורר לבבו בדברי פיהו ולחשוב כי הכל הגיע אליו מאת אדון העולם

It was a mass demonstration declaring G-d's mastery over everything¹, a tribute of the first fruits by the tenant farmer, man, to the real owner, G-d². It was also an enormous expression of trust that a farmer would happily part with the first fruits of his labor³.

The Torah describes the exact wording that a person should say when bringing the Bikkurim⁴:

*And you should come to the Cohen of that time and you should say to him: I have stated today to the L-rd your G-d that I have come to the land which G-d swore to our forefathers that He would give to us*⁵.

In the Bikkurim declaration, we are told to say:

דברים כו ה: וענית ואמרת לפני ד' אלקיך ארמי אבד אבי וגו'

Rav Hirsch comments: *The land of Canaan was not the birthplace of our ancestor. ... It was Aram which he called ארמי ומולדתו. ... He himself had no native rights in [Canaan]. ... He had to consider it an act of grace if a piece of ground was offered to him as a grave to bury his wife. .... Jacob-Israel ... tramped back as a refugee to his Aramite homeland. ... Again the Aramite homeland would not tolerate him. Threatened with ruin ... he [again] sought Canaan's soil, again as a refugee, only there to find no peace. Finally [he] escaped famine, always still an ארמי, always still homeless. ... Added to that he was אבד, according to human judgement, without any hope of a future of independence*⁶ ...

According to Rav Hirsch, the words ארמי אבד אבי do not mean "an Aramite (i.e. Lavan) tried to destroy my father," but rather, "My father was a hopeless Aramite."

---

¹ ר' יצחק ברויאר ז"ל בספרו נחליאל: הביכורים מדי שנה בשנה, הם הפגנה מאין כמוה, של אומה מאושרת ומבורכת היושבת על אדמתה בהשקט ובטח. הפגנה למען הריבונות האלוקית של האומה (מובא בהגות בפרשיות התורה)

² כתב וקבלה

³ נתיבות שלום א: במצוות בכורים כלולים ב ענינים: [אמונה וקדושה]. 1. האמונה – שאחר שיהודי עובד כ"כ הרבה במשך השנה, חורש וזורע ומנכש, עד שמגיע וזוכה לראות את פרי עמלו התאנה שבכרה, ואחר כ"ז הריהו קושר עליה גמי ואומר שזה להשי"ת, הריהו מורה בזה על בהירות אמונתו שידוע ומאמין כי לא כחו ועוצם ידו עשה לו את החיל הזה, לא בכח מעשיו ועבודתו. ... 2. הקדושה ... הריהו מוסר בזה את כל הנאתו ורתיחת דמו השי"ת ... והוא תכלית כל הבריאה כדאי' שנתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים, והיינו שיהודי יקריב את הענינים הארציים וימסרם להקב"ה

⁴ One is not allowed to add or subtract to this wording. Someone who does transgresses *bal tosfif*. (עיין במנחת חינוך).

⁵ כו ג: ובאת אל הכהן אשר יהיה בימים ההם ואמרת אליו הגדתי היום לד' אלוקיך כי באתי אל הארץ אשר נשבע ד' לאבותינו לתת לנו רש"י: ואמרת אליו - שאינך כפוי טובה: שם (ה) וענית ואמרת לפני ה' אלקיך ארמי אבד אבי וירד מצרימה ויגר שם במתי מעט ויהי שם לגוי גדול עצום ורב: רש"י: מזכיר חסד המקום וגו'

⁶ בכור שור כו ה: ארמי אובד אבי: ... ואובד היה שיצא מארץ מולדתו, לילך מגוי אל גוי וממלכה אל עם אחר, שאמר לו הקב"ה: לך לך מארצך וממולדתך (בראשית יב א), והיה הולך מכאן ולכאן תועה כדכתיב: כאשר התעו אותי (בראשית כ יג), ותועה נקרא אבד, כדכתיב תעיתי כשה אובד (תהלים קיט, קעו)

The Bikkurim declaration then goes through our Egyptian slavery, the Exodus and finally:

כו ט: ויבאנו אל המקום הזה ויתן לנו את הארץ הזאת ארץ זבת חלב ודבש

It was a long route from there to here, says the Chinuch, and we need to arouse our Hakaras HaTov on the whole hashgacha-laden historical process¹, a process which ended with a uniquely spiritual people being planted on uniquely spiritual soil.

Sefer HaCharedim points out that if we are supposed to have gratitude for something our great great-great-grandparents received (Yetzias Mitzraim and Eretz Yisroel), we certainly have to have gratitude for historical events in our times². The Bikkurim declaration specifically goes back to the earliest times of our ancestors to ensure that we appreciate that every Chesed done to us requires our gratitude.

Hakaras HaTov, however, is no mere gratitude. Gratitude has the sense of a payment: one owes his friend an expression of thanks because of what his friend did for him. He pays the obligation by saying thank you, buying a present or doing something, and he then moves on. This is not a full expression of Hakaras HaTov. Hakaras HaTov means recognizing the good that was done. This is not a one-time payment – it is, to the best of our fading memory, a life-time recognition.

Perhaps it is impossible to remember the millions of acts of kindness which the Almighty does for us day in and day out. Yet, the lessons of the Bikkurim declaration are that it is certainly appropriate to go as far as we can in reflecting on, appreciating and expressing our recognition for all of G-d's Chesed to us from the time that we were born.

The Bikkurim declaration gives us a big secret of how to do this: start with something tangible in the here and now, and spread the awareness outwards. An example of this is the bentsching after meals. We start by thanking G-d for the food we have just eaten (1st brocha), go further in thanking Him for the land and the covenant which goes with it (2nd brocha), widen the circle to include Jerusalem and the Beis HaMikdash (3rd brocha), and from there to all the miracles He constantly does for us (4th brocha).

There is, however, a big difference between an expression of Hakaras HaTov to a fellow human and the same to the Almighty. In the case of the latter, says the Sefas Emes, we are connecting ourselves back to the Source, and by doing so, we are enabling ourselves to again receive G-d's goodness. This is why the Torah specifically commands us to dedicate the *first* fruits and the first of everything to G-d or His workers, the Cohanim. We thereby dedicate the very beginnings of everything to the source. We do this same thing with our very selves by remembering our own beginnings and relating this to back to G-d; this is why there is a twice daily mitzvah to remember our exodus from Egypt. We are all continuously going out of our

---

¹ ספר החינוך - מצוה תרו: ויספר חסדיו יתברך עלינו ועל כל עם ישראל דרך כלל, ועל כן מתחיל בענין יעקב אבינו שחלצו האל- מיד לבן וענין עבודת המצריים בנו והצילנו הוא ברור הוא מידם, ואחר השבח מבקש מלפניו להתמיד הברכה עליו, ומתוך התעוררות נפשו בשבח השם ובטובו זוכה ומתברכת ארצו, ועל כן ציונו ברור הוא על זה כי חפץ חסד הוא:

² כתב הספר החרדים על הפסוק וזכרת את כל הדרך אשר הוליכך ד' אלוהיך זה ארבעים שנה במדבר (דברים ח ב) כי יש ללמוד מזה ק"ו: אם נצטוו לזכור לדורות החסדים שעשה אם אבותינו, כל שכן שכל אחד מישראל חייב לזכור החסדים שעושה עמנו תמיד לכלל ישראל שמציל אותנו משיני אריות העומדים תמיד עלינו לכליתנו ... וכן חייב כל אחד מישראל לזכור החסדים שגמלו השי"ת מעת שיצרו בבטן אמו, ואז יכנע לפני השי"ת וישוב בתשובה שלימה

personal Egypts, and we connect all this to the beginning and source of everything¹. Hakaras HaTov turns out to be more than just a nice attribute; it is a vital life-line which connects us with the source of all our blessings!

We see from the Bikkurim that we express recognition to G-d by putting in tremendous efforts and bringing the first fruit to Jerusalem. What about when a fellow human does us a good turn? The Torah position is that no response is considered too big for even the slightest good someone does for us. Rav Chaim Shmulevitz² brings the example of Reuven, who saved Yosef from being killed by his other brothers. The verse says וישמע ראובן ויצילהו מידם, and the Midrash interprets these words as: and Reuven *reflected*³ and he saved him from their hand. On what did he reflect? Reuven had thought himself banished from the holy circle of the brothers for moving Bilhah's bed. However, Yosef negated this by dreaming of 11 stars for eleven brothers, which perforce must have included Reuven⁴. What is amazing, says the Sichos Mussar, is that Yosef was only telling over what he dreamt and had no intention of benefiting Reuven. If anything, his intention was to elevate himself. Yet, Reuven benefited from what Yosef said and this was enough for him to later save Yosef's life out of gratitude.

Rav Chaim Shmulevitz brings a second example, that of Rav Chiya, who was constantly tormented by his wife. Whenever Rav Chiya obtained anything suitable for his wife, he wrapped it up in his scarf and brought it to her. Said Rav to him, 'But, surely, she is tormenting the Master!' — 'It is sufficient for us', the other replied, 'that they rear up our children and deliver us from sin'⁵. Look at the juxtaposition of these two points, says Rav Chaim Shmulevitz: the first, bringing up children, is a mighty task over many years, with great labor and sometimes pain. The second issue relates to the fact that by a woman making herself attractive to her husband and having conjugal relations with him she keeps him out of sin. This ought to be just as pleasurable for her as it is for him, and yet, we see that both acts are equally eligible for gratitude.

The point is that if a person happens to have been a shaliach of some benefit to us, it is not for us to start making calculations if they really meant it, if they sacrificed to help us, or if they only did it for themselves. All of that is of absolutely no consequence. We received good from someone else and ought to feel that we are willing to put ourselves out for that person for the rest of our lives.

Yosef is asked by his father to travel alone for days to search out his brothers and ask after their health *and the well-being of their sheep*⁶, despite the fact that the

---

¹ שפת אמת ספר דברים - פרשת תבא [תרל"ב]: נתינת הראשית בכל דבר נק' מצות ביכורים .... להביא התחדשות ע"י שמבטל הכל אל השורש וההתחלה כי שם יש תמיד התחדשות כדכ' מחדש בכ"י מ"ב. וכן ה' המצה לספר יצ"מ. והיינו בכל יום. וכל אדם במקום שהוא צריך לזכור ראשית שלו שה' ט"ס. וכן כשבאנו לא"י ה' צריכין לזכור שהקב"ה הוציאנו ממצרים והביאנו לא"י וכמו כן יש יצ"מ לכל איש ישראל ולכן מזכירין יצ"מ בכל יום. והכל להיות דבוק בהתחלות השורש של כל דבר כנ"ל:

² שיחות מוסר ח"ב מאמר לא

³ וישמע ראובן בלשון התבוננות (שיחות מוסר, שם)

⁴ ב"ר פ' פד – טו: והיכן היה? רבנן אמרי, אמר ראובן, הוא מונה אותי עם אחי ואינו מציל? אני הייתי סבור שנדחתי מכה אותו מעשה (מעשה בלהה) והוא מונה אותי עם אחי שנאמר ואחד עשר כוכבים משתחיים לי ואני מציל?

⁵ יבמות סג ע"א: רבי חייא הוה קא מצערא ליה דביתיה כי הוה משכח מידי צייר ליה בסודריה ומייתי ניהלה אמר ליה רב והא קא מצערא ליה למר אמר ליה דיינו שמגדלות בנינו ומצילות אותנו מן החטא

⁶ ויאמר לך נא ראה את שלום אחיך ואת שלום הצאן

brothers hated him and it was a very difficult mission. The Midrash comments that it is understandable for Yaakov to subject his son to a difficult journey for the sake of his brothers, but why would he undertake such a journey for the sake of the sheep? In answering, the Midrash says that Yaakov and Yosef had benefited from the sheep and therefore they also deserved the effort of ensuring that all was ok¹.

It is clear from these examples that the principle of proportionality is violated in the expression of Hakaras HaTov. There is no attempt to repay the favor, to add up the points tit for tat. Rather, the slightest good is cause for an extra and unusual effort for the other without consideration of the size of each one's kindness.

With G-d, however, this is just the opposite, as G-d is completely self-contained and needs nothing from us. There is nothing we can ever do for G-d in the way that we do for our fellow man, but G-d did set up this world in a way that He is, in a sense, dependent on our actions to achieve the purpose of the world². And so, G-d wants our gratitude, for it allows us to get close to Him and allow Him to give to us. That is the greatest giving we could give to G-d. It is no accident, then, that the mitzvah of Bikkurim brings us such blessing. The Torah section on Bikurim mentions the words ה' אלקיך no less than nine times. Rav Tzadok HaCohen spells out the implications,³ but the bottom line is that from bringing Bikkurim and its declaration we benefit from an enormous depth and range of G-d's bounty.

---

¹ב"ר פ"ד יג: את שלום אחיך נחא, אלא מאי את שלום הצאן הדא אמר שאדם צריך לשאול בשלום דבר שיט
בו הנייה ממנו
ומזה מסיק השיחות מוסר שצריך להכיר טובה אפילו למי שאינו בר דעת

²See Sefer VaYikra – *This is My Bread*.

³ספר פרי צדיק פרשת תבא - אות א: והיה כי תבוא אל הארץ אשר ה' אלקיך נותן לך. הנה פתח הכתוב פרשת בכורים בלשון ה' אלקיך וכמו שפתח עשרת הדברות בלשון אנכי ה' אלקיך ולא כתיב בלשון ציווי שיאמינו שאנכי ה' אלקיך אף שהוא מצוה כמו שאמרו הראשונים ז"ל שעל אמונה לא יתכן ציווי רק השם יתברך אמר והודיע להישראל שאנכי ה' אלקיך. ושם הוי"ה ב"ה כולל כל עשר ספירות וכמו שכתוב בזוהר הקדוש (ח"ג רנ"ח א') ותיקונים דאותיות י"ה מהשם כולל חכמה ובינה ו' מורה על ו' המדות עד מדת יסוד וה' אחרונה מרמז על מדת מלכות ותגו של היוד על כתר עליון וה' אלקיך מורה שהשם הויה הוא המנהיג שלך. וכתיב בפרשה זו ט' פעמים הויה אלקיך ח' פעמים הם בלשון התורה לישראל ופעם אחת כתיב הגדתי היום לה' אלקיך מה שאומר המביא בכורים להכהן. ולכאורה מהו הלשון לה' אלקיך ולא אומר לה' אלקינו וכן הקשה בזוהר הקדוש (ח"ב ע"ט ב') אך הענין ט' פעמים שמזכיר בפרשה זו ה' אלקיך מרמז שעל ידי הבאת הבכורים זוכין להתברך בכל העשר מדות כי מדה עשירית שהוא מדת מלכות הלא כל אחד מישראל בכלל כנסת ישראל מדת מלכות ועל זה כתיב ט' פעמים ה' אלקיך שהמביא בכורים נעשה מבורך בכל הט' מדות.

2. Joy and the Challenge of Wealth:

SUMMARY:

Our Parsha deals with blessing and curses. The blessing which most people naturally want is happiness.

But happiness cannot be pursued. Happiness is a result, a consequence not a goal. Simcha comes when a person feels filled up and content, without counter feelings that he is lacking in something. But Simcha is also a driving force. It can and must be used to achieve closeness to G-d. This is one of the vital messages of our Parsha.

At the end of the list of Kelalos, there is a surprising verse. G-d tells the Jewish people that all these curses come, not so much because of the failure to keep the Mitzvos, but rather *'since, when you had everything, you did not serve G-d in joy with goodness of heart'*. Or, as the Ari Zal understands it: *You did not serve G-d more than you served the plenty that you had*. You failed to take all the joy of your blessing and to subjugate it to your joy of G-d. For a man is expected to serve G-d with every attribute that he has.

This is the challenge of wealth – There is no other way of giving meaning to one's money. So, we hope for blessing, but we live in fear that perhaps we cannot handle that blessing. Perhaps, we will grow more in poverty and affliction. G-d from His side believes in us. He has told us never to go back to Egypt – the narrow and confined straights (מִצְרַיִם) of מִצְרַיִם. He begs us not to have to return to poverty, not to fail the challenge.

If we don't have G-d, all the wealth in the world will not make us happy. Lacking joy, we are likely to turn inwards, undermining our desire to share our resources with others. This in turn destroys our sense of higher unity.

Joy connects – a truly happy person finds it easier to reach out to others. The Torah was designed to bring such joy for one who truly connects to it through study and observance. Since the Torah reflects the higher spiritual realities of man, one who keeps its precepts will feel a sense of completion.

However, in order to reach that completion, one needs to keep all of the Mitzvos in their entirety. Each positive mitzvah completes one of the limbs of the body for these limbs are the vessels for the spiritual parts of man in turn. But, in practice, no one individual can achieve this. Some mitzvot are only for specific situations, some are for Cohanim, some for Kings, etc. The way we can fulfill all of them is only by tuning into the collective spirituality of the whole Jewish nation, past, present and future.

But there is another criteria – a person has not only to do all the Mitzvos, but do them to completion. There is no surer way of knowing that he does this than the joy he will feel after completion.

Finally, joy is so powerful that it can bring the redemption. This is clear from the verses themselves. For the Torah had just finished talking about the exile of the Jews and our verse then said that this was through a lack of joy. Joy – G-d directed joy - will then return us to our former state.

DETAIL:

The common Torah perspective on Simcha is that it is a result and not a goal. Simcha, says the Orchos Tzadikim, comes when a person feels full and content without counter-feelings that he is lacking in something¹. In other words, Simcha is a consequence, a feeling of fulfillment. Simcha is also a driving force, and can and must be used to achieve closeness with G-d. This is one of the vital messages of our parsha.

The curses in our Parsha are given in great detail whereas the blessings are given only briefly. Yet, we know that the reward for doing things is much greater than the punishment for not doing them. As such, the blessings are not given in great detail because they are hidden in the World to Come, whereas primary punishment is received in this world. Punishment is far milder in this world, however terrifying it may seem. In fact, the Sages say that every curse really begins with a brocha, and a curse is but another form of hiding the brocha.

Our Parsha adds a point: not only does G-d give us blessing, but we can be proactive in soliciting that blessing. By serving G-d we are able to bring the heavenly blessings down to earth².

It is in this context that we must look at an earthly blessing which is the most natural of all to pursue: the blessing of happiness. At the end of the list of Kelalos, there is a surprising verse. G-d tells the Jewish people that all these curses come not so much because of the failure to keep the Mitzvos, but rather '*since, when you had everything, you did not serve G-d in joy with goodness of heart*'.³

The Arizal understands that the verse is speaking of about the blessing and wealth we received while living on the land of Israel. G-d expects that you will take the all the joy of your blessing and subjugate it to your joy of G-d. For a man is expected to serve G-d with every attribute that he has⁴.

According to him, the verse reads: *You did not serve G-d more than you served the plenty that you had*⁵. Instead of seeing the plenty as coming from G-d and therefore as a way of furthering your connection with G-d, *to serve Him in joy*, the wealth became a barrier between you and G-d.

The commentators ask why a lack of joy in serving G-d has such enormous consequences⁶.

---

¹ ארחות צדיקים – שער השמחה: השמחה המידה הזאת באה לאדם מחמת רוב שלווה בלבו בלי פגע רע.

² שפת אמת [תרנ"ב]: בענין הברכות שלא נזכרו בפ' וחז"ל אמרו כי כל הארורים התחילו בברכה. נראה כי הברכות הם מעלמא דאתכסיא. וכ"כ יצו כו' הברכה באסמין בדבר הסמוי מן העין. והכלל כי עיקר ברכה המיוחדת לבני"ה הוא בעוה"ב. והעונשים והקללות לבני"ה הם רק בעוה"ז בגשמיות ולא בפנימיות אכן כשבני"ה זכאין וזוכין לקבל בעוה"ז ג"כ המשכה מעולם העליון לכן כ' ונתנן ה"א עליון אח"כ כתיב ובאו עליך כו' הברכות כו' והשיגוך. משמע כי הברכות הם למעלה מהשגת האדם רק שבני"ה מתעלין ויכולין לקבל הברכות.

³ בראשית כח מד: תחת אשר לא עבדת את ד' אלוךך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל

⁴ שפת אמת [תרס"ד]: כי בכל המדות צריכין לעבוד את ה' כמ"ש עבדו א"ה בשמחה וכ' עבדו א"ה ביראה. וכשאדם שרוי בטובה צריכה להיות עבודת ה' בשמחה ושיתגדל שמחת עבודת ה' יותר מכל השמחות ויתבטל שמחת הגוף לעבודת ה'.

⁵ שפת אמת [תרס"ד]: פ' האר"י ז"ל להיות שמחת עבודת ה' יותר מרוב כל. (יותר מכל מיני טוב שבעולם ע"ש דפח"ח. שפת אמת [תרמ"ג]).

⁶ שם משמאל כי תבוא דף קסא ד"ה תחת: כבר תמהו ע"ז בספ"ק וכי בשביל שלא היתה העבודה בשמחה יגיע להם עונש כ"כ גדול.

The Torah explains that it is the wealth itself that interfered with our joy. The blessing became a curse. When G-d again impoverishes us He does it not so much as a punishment but as the removal of an obstacle.

Certainly being rich and being poor both have their challenges. Those of us who are poor always imagine that being rich will solve so many of their problems. But the challenge of being rich and staying spiritually connected is greater than the challenge of remaining spiritual and impoverished¹.

The solution to the challenge of wealth is to develop a love for G-d which is even greater than the love of the wealth one has amassed. This is no easy task, but there is no other way to handle the spiritual demands on the wealthy, of taking all those resources and using them correctly, of giving meaning to one's money². We hope for blessing, but have we checked ourselves to see if we can handle that blessing³? Are we not really at the spiritual level where we will grow more in poverty and affliction⁴? G-d, from His side, believes in us. He has told us never to go back to Egypt, the narrow and confined straights (מצרים) of מצרים. He begs us not to have to return to poverty, not to fail the challenge⁵.

If we don't have G-d, all the wealth in the world will not make us happy. The consequences, in turn will lead us to connect less to the broader community. The ability to really feel connected with all Jews does not come easily; it requires a real commitment and desire to reach out and achieve this. Sadness turns one inward and undermines the desire to reach out. To really connect in such a way that one feels that all Jews are part of one big soul requires the springboard of Simcha⁶. Lacking joy, we are likely to turn inwards, undermining our desire to share our resources with others. This in turn destroys our sense of higher unity.

Rabbeinu Bechaya understands this to be referring to our performance of Mitzvos. Just as there is an Avoda to do the Mitzvos, so too there is a separate Avoda to do the Mitzvos BeSimcha⁷ and to be happy when seeing others involved in Mitzvos. Doing

---

¹שפת אמת [תרמ"ג]: ואיתא שיש נסיון בבחי' העושר ויש בבחי' עניות ונסיון העושר קשה משל העוני. והראי' שלא יכולנו לעמוד בנסיון העשירות.

²שפת אמת [תרמ"ג]: ולפי דברינו הנ"ל נאמר כי זה עצמו העצה להישאר גם במדריגת העושר. אם החשק והרצון יותר בעבודת הש"י מכל הרוב טוב שיש לו. ממילא מתקיים גם הרוב כל.

³שפת אמת [תרמ"ג]: וזהו הברכה והשיגור כו' והותיר ה' לטובה כו' פי' שיהי' נשאר בעבודת הבורא גם כשיהי' לו כל הטוב.

⁴שפת אמת [תרמ"ג]: אך כשפשענו מתוך השביעה. צריכין אנו לתקן בבחי' העניות והיסורים.

⁵שפת אמת [תרמ"ג]: וז"ש והשיבך כו' מצרים באניות בדרך א"א כו' לא תוסיף עוד לראותה. כי הש"י רצה שנהי' לגמרי בני חורין ועתה צריכין לחזור לעבוד מתוך היסורין והמצרים. וזה נק' דרך רחוק כמ"ש היתה כאניות כו' ממרחק תביא לחמה כו'. ובזהו חדש דורש א"ת באניות אלא בעניות ע"ש והכל אחד כמ"ש:

⁶שם משמאל כי תבוא תרע"א: אך זה הדבר להתאחד בכלל ישראל ולהיות כל ישראל אצלו כאילו היו מאברי גופו, לאו כל מוחא טביל דא, ולא נקל לבוא לזה כ"כ מהרה. אך באשר האדם חפץ ומשתוקק ומתאמץ לבוא לבחינה זו הרי הוא כאילו הגיע קצת לבחי' זו, והיינו היות כי הנפשות למעלה הן מתאחדין כאיש אחד חברים ורק בגופין הן נפרדין א"כ אם מעשיו הם בהתפעלות ורגשת הנפש, והנפשות הן מתאחדין שוב מועילה דעתו ורצונו להתאחד, אבל אם מעשיו מצוותיו הם בלי התפעלות ורגשת הנפש והוא מהעדר השמחה, כי הנפש היא מהעליונים, ובעליונים הכל הוא בשמחה ואין שם עצבון, וכל המעשים שבהעדר השמחה, בהכרח שאינם בהתפעלות ורגשת נפש, שוב אין לו במה להתאחד בכלל ישראל, כי חבל הכוסף היא רגשת הנפש נעדר במעשיו, וע"כ נשאר פרטי, ובלתי אפשר לו לקיים כל המצוות ונשאר מחוסר אבר וכל מעשיו עבודתו אינם כלום:

⁷ רבינו בחיי, כח מז: תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה - יאשימנו הכתוב בעבדו השי"ת ולא היתה העבודה בשמחה, לפי שחייב האדם על השמחה בהתעסקו במצות, והשמחה במעשה המצוה מצוה בפני

the Mitzvos BeSimcha, he states, is tantamount to doing a separate Mitzvah¹, and is, in fact, the very peak and fulfillment of Avoda². In the Beis HaMikdash, song and music were used to bring a person to a Simcha that is called עבודת עבודה, i.e. Avodah to embellish the Avodah, which is Simcha³.

Joy connects – a truly happy person finds it easier to reach out to others. The Torah was designed to bring such joy for one who truly connects to it through study and observance. Since the Torah reflects the higher spiritual realities of man, one who keeps its precepts will feel a sense of completion.

In order to reach completion, one needs to keep all of the Mitzvos in their entirety. Each positive mitzvah completes one of the limbs of the body, for these limbs are the vessels for the spiritual parts of man⁴. But, in practice, no one individual can achieve this. Some mitzvos are only for specific situations, some are for Cohanim, some for Kings, etc. The only way we can fulfill all of them is by tuning into the collective spirituality of the whole Jewish nation, past, present and future⁵.

But there is another criteria – a person has not only to do all the Mitzvos, but do them to completion. There is no surer way of knowing that he does this than the joy he will feel after completion⁶.

Sefas Emes adds that were one to be able to serve G-d with joy in times of trouble and exile, this formula would bring the redemption,¹ as it is so powerful. This

---

עצמו, מלבד השכר שיש לו על המצוה יש לו שכר על השמחה, ועל כן יעניש בכאן למי שעובד עבודה המצוה כשלא עשה בשמחה, ולכן צריך שיעשה אדם המצות בשמחה ובכוונה שלמה, וכן אמרו במדרש רות אלו היה יודע ראובן שהקב"ה מכתוב עליו (בראשית לו) וישמע ראובן ויצלהו מידם, בכתפו היה מוליכו לאביו, ואלו היה יודע אהרן שהקב"ה מכתוב עליו (שמות ד) וראך ושמח בלבבך, בתופים ובמחולות היה יוצא לקראתו, ואלו היה יודע בועז שהקב"ה מכתוב עליו (רות ב) ותאכל ותשבוע ותותר, עגלים פטומים היה מאכילה:

¹ רבינו בחיי על במדבר הקדמה לפרשת נשא: והנה שלמה ע"ה כוון בזה להודיענו שיתחייב האדם להיותו שמח במצות כשיעשה אותן או יראה אחרים עושין וזהו שאמר עשות משפט ולא אמר עשותו משפט. וידוע כי השמחה במעשה המצות מצוה בפני עצמה, וכשם שהמצוה עבודה לשי"ת כך השמחה על המצוה נקראת עבודה, וכן כתיב (דברים כח) תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה

² רבינו בחיי, שם: והוא שכתוב (תהלים ק) עבדו את ה' בשמחה, באר כי השמחה שלמות העבודה

³ רבינו בחיי, שם: ועל כן היה ענין השיר במקדש ובמשכן בשיר הפה והכלי שהוא מביא נפש האדם לדרך השמחה, ומכאן אמר הכתוב בלויים לעבוד עבודת עבודה, ודרשו רז"ל אי זו עבודה לעבודה הוי אומר זה השיר, כי היו הלויים מזהרין ומצווים לשורר ולעורר השמחה על מצות הקרבן כדי להיות מעשה המצוה בשמחה.

⁴ שם משמאל כי תבוא: ונראה דהנה ידוע ואיתא בספרי הקודש דרמ"ח אברי הנפש הם נשלמים רק על ידי רמ"ח מצוות עשה, וכתב הרב חיים ויטל שלכן משה רבינו ע"ה התחנן ליכנס לארץ ישראל בשביל לקיים מצוות התלויות בארץ מפני שהיה יודע שבלתי אפשר להשלים כל אברי הנפש זולתם. ואם כן, יש להבין הלא כל עוד שאינו מקיים כל רמ"ח מצוות עשה הרי הוא מחוסר אבר, והרי כתיב (ויקרא כא) אשר בו מום לא יקרב, נכתבו הסעם מפני שאברי הגוף הם נרתיק לאברי הנפש ואם יש בו פגם בגוף יש בו פגם גם באברי הנפש, וא"כ זה שיש לו פגם בנפש ממש על ידי חוסר רמ"ח מצוות עשה איך יבא לשרת לפני מלך הכבוד.

⁵ שם משמאל שם: אך כבר כתבנו שהתירוף הוא מפני שכל ישראל כגוף אחד ממש וכל מצוה שאדם עושה הוא בשם כל ישראל, ונצטרפו כל המצוות מכל ישראל יחד, אפילו מאותם שכבר נפטרו לעולמים כי כל בשמים הוא למעלה מהזמן אך כל זה הוא באיש המתאחד בכלל ישראל, שכל ישראל הם לו כאילו הם אבריו ואוהב אותם כגופו, וזה ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה, וחשוב לו כאילו קיים כל המצוות אפי' מצוות שישנן רק בכהנים או במלך וציבור, הכל מסייע להשלים את אברי נפשו, ומובן שאם ח"ו יש שנאה ביניהם שוב אין אחד נסתייע מחבירו ונשארים בעלי מומין ומחוסרי איברים ועבודתם פסולה:

⁶ תולדות יצחק, ויקרא, א ב: ויש לנו הקדמה בכל מי שעושה מצוה צריך שיהיה בשמחה, שבוה נדע שיש לו בקיין אותה המצוה כמו שנתבאר במקומו, וכתוב [דברים כח מ] תחת אשר לא עבדת את יי' בשמחה, שהעונש הוא בעבור שעבדו בלא שמחה:

idea is clear from the verses themselves, as the Torah had just finished speaking of the exile of the Jews and our verse states that this was through a lack of joy. Joy, G-d directed joy, will return us to our former state².

---

¹שפת אמת [תרמ"ג]: בפסוק תחת אשר ל"ע כו' בשמחה כו'. יש ללמוד מזה דמכ"ש במדה טובה כשבנ"י עובדין להשי"ת בגלות בשמחה אע"פ שהם בחוסר כל מזה יבא הגאולה בעזה"י.

²שפת אמת [תרמ"ג]: ולכן נכתב סיבת הגלות לידע איך לתקן זה ע"י ההיפוך להתחזק בשמחת עבודת הש"י גם מתוך היסורין.

נצבים

1. Teshuva

SUMMARY:

דברים ד: ושבתי עד ד' אלוֹקִיךָ ושמעתי בקולו - Although Rashi tells us that what is being referred to is the entire Torah, many Meforshim learn that what is being talked of here is the mitzvah of Teshuva. Later we will show that these two interpretations are really one message, and we actually need both to complete our understanding of how Teshuva works.

That our parsha would be talking about Teshuva would make sense, for Parshas Netzavim is always read the last Shabbos before Rosh HaShannah. It would have been natural to think that once we have messed up the road back would be fraught with difficulty. Indeed, it would have been worth climbing to the very Heavens if that was where the solution was to be found. It is just this which the Torah comes to correct: The Mitzvah of Teshuva is neither hidden nor distant from you. You need not be an exceptional genius, nor will you need unusual access to a hidden tradition to access it. Rather, it is one of the easiest and most accessible of Mitzvos. It is neither above our natural and normal intellectual abilities (and not in the Heavens).

The Tanchuma tells us that after the *Klalos* of the previous *Parsha*, Klal Yisroel were in a state of despair. How could they always keep to a standard of perfect observance which would allow them to avoid this sword that was hanging over their heads. Our Parsha brings G-d's answer - *Teshuva*, which will allow us to get back on track in our relationship with G-d whenever it is needed. Even without *Teshuva*, we are *always* in a relationship with HaSh-m, even at our worst. What *Teshuva* is coming to do is to turn the relationship from a negative into a positive one.

Not only will we all do Teshuva in the Messianic era, but the Moshiach himself can only come from the lineage of Teshuva – from Yehuda – and not from the lineage of those who were always righteous – of Yosef. Yehuda, the archetype *baal teshuva*, through David HaMelech, who perfected Teshuvah and not through Yosef HaZadik, his competitor for this crown. For, in the end it is he who has stumbled along the way, picked himself up and moved upwards than can truly relate to and gather in all Neshamos.

The Torah is not so much commanding us to do this Mitzvah, says the Ramban, as it is promising us that there will come a day, the Messianic era, when everyone will do Teshuva. The power for anyone of us to do Teshuva in any generation draws on the fact that, during that era, we will all do Teshuva. Indeed, we, in the pre-Messianic era, are witnessing some of the overflow of that Teshuva. The Teshuva of the Messianic era has seeped through into our era to provide us with the Baal Teshuva movement.

It was not so much the superior wisdom of the Jews, but rather their natural harmony with the Torah which caused them to accept it. The Torah and the Jews are Bnei Mazla, The very core of the souls of the Jews is rooted in the soul of the Torah. They are made up of the same spiritual-genetic material. It is just this harmony which allows the Jews such access to Teshuva. Teshuva is a chiddush of the Torah. Without the Torah we would have known that we have to cease repeating our sins, but we would not have known that it we can actually fix the past. But once we understand our natural harmony and connection to the Torah, things look a lot different.

But we need to go a step further. The purpose of the Teshuva is not just to correct the sin. It is rather, to reestablish a connection with G-d. Sin separates us from G-d – that is easy to understand - and Teshuva reconnects us – that is not so easy to understand. But the Torah gives us a guarantee that we can do it, and that is enough.

But the purpose of Teshuva is not just to correct a sin. It is, rather, to re-establish a connection with G-d, to return right up to G-d, as the Torah expresses it. Our ability to do Teshuva draws on our harmony with the Torah. That Torah is G-d-given in turn. And so, we are really showing by our Teshuva that we are drawn to G-d, as He does with us, that there is a natural bond just as there is between a parent with a child.

The natural connection between a parent and child bridges any gap that may exist between them. The bond between parent and child is easily repaired and can never be permanently broken. What we observe among a flesh and blood parent and child is also true of the reunion (Teshuvah) between our Father in Heaven and His wayward children. Despite the fact that I haven't had anything to do with Him for decades, He is our Father and we are His children. Therefore it is "within the power of your mouth and the power of your heart to achieve it."

DETAIL:

ל (א): ... והשבת אל לבבך¹ (ב) ושבת עד ד' אלוֹקִיךָ ושמעת בקלו² ... (ג) ושב ד' אלוֹקִיךָ את שבותך ורחמך³ ... (ו) ומל ד' את לבבך ואת לבב זרעך לאהבה את ד' אלוֹקִיךָ בכל לבבך ובכל נפשך למען חיִיךָ⁴ (ח) ואתה תשוב ושמעת בקול ד'⁵ ... (י) ...⁶ כי תשוב אל ד' אלוֹקִיךָ בכל לבבך ובכל נפשך (יא) כי המצוה הזאת אשר אנכי מצוך היום לא נפלאה היא ממך ולא רחוקה הוא⁷ (יב) לא בשמים הוא לאמר מי יעלה לנו השמימה ויקחה לנו וישמענו אותה ונעשנה: (יג) ולא מעבר לים הוא לאמר מי יעבר לנו אל עבר הים ויקחה לנו וישמענו אותה ונעשנה: (יד) כי קרוב אליך הדבר מאד בפִּיךָ ובלבבך לעשותו:

For this commandment which I command you this day, is not hidden from you, nor is it far off. It is not in heaven, that you should say, "Who shall go up for us to heaven, and bring it to us, that we may hear it and do it?" Nor is it beyond the sea, that you should say, "Who shall go over the sea for us, and bring it to us, that we may hear it and do it?" But the word is very near to you, in your mouth, and in your heart, that you may do it.

Although Rashi tells us that these פסוקים are referring to the entire Torah⁸, many Meforshim learn that what is being spoken of here is the mitzvah of Teshuva⁹. We will later show how these two interpretations are really one and how we actually need both to complete our understanding of the way in which Teshuva works.

Let us look more closely at the 'Teshuva' interpretation. It would make sense that our parsha would be talking about Teshuva, for Parshas Netzavim is always read on the last Shabbos before Rosh HaShanah. As the Netziv points out, the verse refers

---

¹(א) והיה כי יבאו עליך כל הדברים האלה הברכה והקללה אשר נתתי לפניך והשבת אל לבבך בכל הגוים אשר הדיחך ה' אלקיך שמה:

²(ב) ושבת עד ה' אלקיך ושמעת בקלו ככל אשר אנכי מצוך היום אתה ובניך בכל לבבך ובכל נפשך:

³(ג) ושב ה' אלקיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל העמים אשר הפיצך ה' אלקיך שמה: (ד) אם יהיה נדחק בקצה השמים משם יקבצך ה' אלקיך ומשם יקחך: (ה) והביאך ה' אלקיך אל הארץ אשר ירשו אבותיך וירשתה והיטבך והרבך מאבתך:

⁴(ז) ונתן ה' אלקיך את כל האלות האלה על איביך ועל שנאיך אשר רדפוך:

⁵(ח) ואתה תשוב ושמעת בקול ה' ועשית את כל מצותיו אשר אנכי מצוך היום: (ט) והותירך ה' אלהיך בכל מעשה ידך בפרי בטנך ובפרי בהמתך ובפרי אדמתך לטבה כי ישוב ה' לשוש עליך לטוב כאשר שש על אבתך:

⁶(י) כי תשמע בקול ה' אלקיך לשמר מצותיו וחקתיו הכתובה בספר התורה הזה כי תשוב אל ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך:

⁷(יא) כי המצוה הזאת אשר אנכי מצוך היום לא נפלאה היא ממך ולא רחוקה הוא: (יב) לא בשמים הוא לאמר מי יעלה לנו השמימה ויקחה לנו וישמענו אותה ונעשנה: (יג) ולא מעבר לים הוא לאמר מי יעבר לנו אל עבר הים ויקחה לנו וישמענו אותה ונעשנה: (יד) כי קרוב אליך הדבר מאד בפִּיךָ ובלבבך לעשותו:

⁸רש"י ל יד: כי קרוב אליך - התורה נתנה לכם בכתב ובע"פ וכן ברבינו בחיי ובעוד מפרשים

⁹רמב"ם, ספורנו, העמק דבר ועוד ועוד

to the mitzvah which had just been spoken about¹. It would be natural to think that once we mess up the road back would be fraught with difficulty². Teshuva is a mitzvah that is more comprehensive than any other and more powerful in directing a person to fulfilling his purpose;³ it would be worth climbing to the very Heavens if that was where it was to be found⁴. It is just this thought that the Torah intends to correct. The Mitzvah of Teshuva is not hidden or distant; one need not be an exceptional genius, nor does one need unusual access to a hidden tradition to access Teshuva⁵. Rather, Teshuva is one of the easiest and most accessible of Mitzvos. It is not above our natural and normal intellectual abilities (and not in the Heavens)⁶.

The Tanchuma⁷ tells us that the Bnei Yisroel were in a state of despair after the Klalos of the previous Parsha. How would they be able to keep to a standard of perfect observance which would allow them to avoid the curses that were hanging over their heads? G-d answered with a covenant, a commitment that is behind the mystery of the Nitzchiyus of Klal Yisroel. "Although you will sin, and I may punish you, know that your suffering will be a sign that I am still with you; that you are still my Chosen People; that we still have a relationship⁸." "You are suffering because I am relating to you even though it is not a positive relationship now." Klal Yisroel in turn commit to their side of the Bris by recognizing that they will accept the Klalos,

¹העמק דבר ל (יא): כי המצוה הזאת. א"א לפרש על כלל מצות שבתורה דלשון מצוה הזאת משמע שמדבר בה עתה.... וגם א"כ מהו בפ"ך אלא קאי על פרשה הקודמת דמסים בשתי מצות היינו עיון תורה ודקדוק בה ובתשובה מאהבת ה' וע"ז קאי כי המצוה הזאת על הראשונה. ... הרמב"ן והספורנו ... דקאי על המקרא והשבת אל לבבך וגו' ושבת עד ה' אלקיך וגו'

²(יא) העמק דבר ל (יא): וגם א"כ אינו מובן עיקר הפרשה שאומר שלא נחשוב שקשה לקיים המצות כמו שהיא בשמים ומעבר לים אלא היא קלה מאוד. והרי אפילו אדם אינו אומר לחבירו אל תחשוב כך אלא כך אלא בדבר שהדעת טועה וראוי לחשוב כן מכש"כ המקרא.

³ספר העקרים - מאמר רביעי פרק כה: כשחפשנו כל מצות עשה שבתורה לא מצינו מצוה שיזכה האדם בה בלבד לתכלית המושג מצד התורה אלא התשובה ... ושהיא מצוה כללית יותר מן התפלה שהתפלה אע"פ שתועיל לעניינים הפרטיים מכל מקום לא תועיל לתת השכר הכללי לנפש כתשובה ...

⁴רש"י ל (יב) לא בשמים הוא - שאילו היתה בשמים היית צריך לעלות אחריה וללמדה ע"כ וזה ע"פ דברי חז"ל בעירובין ד"ה לא בשמים היא אלו היה בשמים היה לנו להביא סולמות כו'. ואע"פ ששיטת רש"י הוא שהפסוקים מתייחסים לתורה (וכן משמע מחז"ל שם) ולא לתשובה מ"מ פירוש המלים הם שזה גס למפשרים שבתשובה איירי.

⁵העמק דבר ל (יא): אינה נפלאה ולא רחוקה. ושתי לשונות הלו הוא משום שיש דבר שקשה לעמוד עליו מחמת עומק המושג למעלה משכל האדם וע"ז אמר לא בשמים היא וגו'. וע"ז אמר כאן לא נפלאה היא ממך. מ"מ ממך אינה נפלאה. ויש דבר שקשה לעמוד משום העדר ידיעה וקבלה מרב וצרי לכתת רגלים לילך לרב לדעת. ע"ז אמר ולא מעבר לים היא וגו' וע"ז אמר כאן לא רחוקה היא ממך אינה רחוקה וכאשר יבואר עוד.

⁶העמק דבר ל יב: וענין המשל לא בשמים היא. היינו גבוה מטבע שכל האדם.

⁷תנחומא כא, מובא ברש"י כט יב ד"ה והוא וז"ל: ומ"א למה נסמכה פרשת אתם נצבים לקללות לפי ששמעו ישראל מאה קללות חסר שתיים חוץ ממ"ט שבת"כ הוריקו פניהם ואמרו מי יוכל לעמוד באלו התחיל משה לפייסם אתם נצבים היום הרבה הכעסתם למקום ולא עשה אתכם כלייה והרי אתם קיימים לפניו:

⁸שם משמאל נצבים דף רב-ג: אמרו ז"ל (ירושלמי סנהדרין פ"ה הל' ב: אין לך שעה קשה בעולם מאותה שעה שאמר הקדוש ברוך הוא למשה ואנכי הסתיר אסתיר וכו', כי הגדול שבעונשין הוא עונש הסתרת הפנים, שנוסף על הרעות והצרות ... וע"כ כשהגיד משה להם פרשת ברכות וקללות שבפרשה הקודמת הפליא לעשות שישראל יקבלו עליהם הברכות והקללות שיהיה הכל מיד השי"ת, ובזה ע"י השפעת הברכות או אפילו ח"ו על ידי העונשין, כאשר יבא הכל מיד ד' יהיה להם הדיבוק בו ית"ש ... וכמו שיותר יגדל העונש על הבן שאביו השליכו מעל פניו והוציאו וטרדו מביתו באמת אף שלא הכה אותו, מעונש ההכאה שאביו מכה אותו וסטר ...

when deserved, together with the Brachos, *just so long as it all comes from HaSh-m*¹. But, how would the Jews make it without messing up at least some of the time and incurring the full load of the awful curses?

Our Parsha brings G-d's answer to this fear: Teshuva. Teshuva allows us to get back on track in our relationship with G-d whenever it is necessary². In truth, we are always in a relationship with HaSh-m also without Teshuva, even when we are at our worst point. What Teshuva comes to do is to turn the relationship from a negative one into a positive one³.

G-d gives us this gift of Teshuva because He wants to give to everyone – even the Reshaim, if only they would let Him⁴. He therefore looks for ways to make it possible for Him to do that which He most wants to do – to give to us.

But Teshuva goes further. It gives us the ability to regain the lost spirituality of our past. It allows us to conquer not only our future, but to rewrite history. This is ultimately a mystery, a mystery that neither Sages nor Prophets could understand⁵:

---

¹ שם משמאל שם: זהו ענין כריתת הברית שבקבלת ישראל על עצמם ברכות וקללות שיהיה הכל מיד ד'

² כלי יקר ל א: זהו המכוון בפרשה זו, והיה כי יבואו עליך כל הדברים האלה הברכה והקללה אשר נתתי לפניך והשבות אל לבבך. שתחשוב בלבבך דבר, ומהו הדבר אשר הדיחך ה' אלקיך שמה. כי תחשוב שה' אלקיך הדיחך מן המצות בכונה ועצם וראשונה כי אינו חפץ לא בך ולא בשמירת מצותיך עוד, ועי"ז תתיאש מן התשובה כי תאמר לו חפץ ה' בנו לא תקראנה אותנו כאלה מידו ית', ע"ז אמר שאתה חושב תועה על ה' ואין הדבר כן אלא במצותיך חפץ מאד לעולם, ובה יבחן הדבר במ"ש ושבת עד ה' וגו' כי מיד כאשר תגמר בלבך לשוב בתשובה שלימה עד ה', אע"פ שעדיין לא עשית הדבר הראוי להעשות בפועל שהרי לא נאמר כאן עדיין ועשית את כל מצותי כמ"ש בסמוך, בזה הורה באצבע לומר ראה איך אתה טועה בדעתך כי לא זו שבמצותיך חפץ מאד אלא אפילו תיכף שתשוב עד ה' ושמעת בקולו ככל אשר אנכי מצוך היום בכל לבבך ובכל נפשך. שעיקר השמיעה בקול ה' היא בכל לבבך לבד שיראה ה' בך סימני טהרה שנכון לבך אל ה' אך שהמניעה היא שלא תוכל לעשות בפועל כל מצותיך, ומ"מ תיכף ושב ה' אלקיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך וגו'.

³ שם משמאל שם: ובה תבין סמיכת פרשת התשובה לפרשת כריתת הברית ... והיינו שמחמת כריתות הברית שיתנהג כל ענינם רק על ידי הש"י לבדו ע"כ הן הברכה הן הקללה ח"ו יש ליקח ממנה התעוררות תשובה

⁴ רמח"ל: קל"ח פתחי חכמה

⁵ ילקוט שמעוני, תהילים כה, רמז תשב, ירושלמי מכות פ"ב הל' ו
שאלו לחכמה: חוטא מה עונשו? אמרה חטאים תרדף רעה. (משלי יג כא)
שאלו לנבואה: חוטא מה עונשו? אמרה הנפש החוטאת היא תמות. (יחזקאל יח ד)
שאלו לתורה: חוטא מה עונשו? אמרה יביא אשם ויתכפר.
שאלו להקב"ה: חוטא מה עונשו? אמר יעשה תשובה ויתכפר. ע"כ

וכתב המהר"ל (נתיבות ב נתיב התשובה פ"א) (ומה שבסוגריים הוא מדברי המהר"ל בהמשך הפרק):
שאלו לחכמה ... והשיבה חטאים תרדף רעה, וזה כי החטא הוא חסרון בעולם [כמו שהוא לשון חטא כמו אנכי אחסנה] ואין ראוי שיהיה נמצא חסרון בעולם ולכך תרדף אותם הרעה להאבידו מן העולם, ומ"מ אין החכמה אומרת הנפש החוטאת תמות כי נמצא בעולם הרעה ג"כ.
אבל הנבואה שהיא מהש"י ואין דבר רע יורד מלמעלה לכך הנבואה אומרת הנפש החוטאת היא תמות שלא יהיה נמצא החוטא שהוא רע כמו שלא נמצא רע למעלה [כי הנבואה היא במדת הדין ודין החוטא הוא המיתה]. ואמר שאלו לתורה חוטא מה עונשו,
והתורה שהיא תקון האדם [כי בתורה ברא הש"י את עולמן וכיון שבה נברא הכל] גם בזה התורה היא תקון האדם ולכך התורה אומרת יביא אשם ויתכפר וזה תיקון של החוטא [כי מצד התורה יש לאדם סלוק מן החטא מפני שהתורה היא שכל נבדל מן הגשמי וכל חטא בשביל שהיה נמשך אחר הגשמי, ולפיכך מצד התורה השכלית יש תקנה אל החוטא לצאת לאדם מן החטא הדבוק באדם מצד הגשמי ולפיכך אמרה תורה יביא אשם ויתכפר, כי כאשר מקריב האדם קרבן מקריב עצמו אל ד' יתברך כפי אשר מתרחק מן השם ית'. ולפיכך בקצת קרבנות כתיב (ויקרא ב) ונפש כי תקריב מנחה, ודרשו ז"ל כאלו הקריב את נפשו. ... ולא היה תקנה זאת אל החכמה שהיא חכמה בלבד שאין החכמה הנהיגה הנבדלות לגמרי מן הגשמי כמין שהיא התורה שהיא שכל נבדל לגמרי. וכן אין הנבואה השגה נבדלת מן הגשמי.

The Maharal then brings a moshel to illustrate this: The King entrusted one of his subjects with one of his treasured vessels. Unfortunately, the vessel got cracked. The subject went to a חכם to take his advice. The Chacham opined that it would not be fitting to the honor of the king to return the object in that state. Desperate for a solution and thinking that maybe the חכם did not have enough insight into the King and his ways, the subject went to a Noble, someone who was closely involved

שאלו לחכמה: חוטא מה עונשו? אמרה חטאים תרדף רעה. (משלי יג כא)
 שאלו לנבואה: חוטא מה עונשו? אמרה הנפש החוטאת היא תמות. (יחזקאל יח ד)
 שאלו לתורה: חוטא מה עונשו? אמרה יביא אשם ויתכפר.
 שאלו להקב"ה: חוטא מה עונשו? אמר יעשה תשובה ויתכפר.¹

They asked Wisdom: What is the punishment of the sinner? Said she: Sinners will pursue evil.

They asked Prophecy: What is the punishment of the sinner? She answered: The soul that sins will die.

They asked the Torah: What is the punishment of the sinner? She answered: Let him bring an Atonement Offering and receive atonement.

He asked G-d: What is the punishment of the sinner? He said: Let him do Teshuva and he will receive atonement.

What we do know is that there is only one way this can be done, by bypassing the normal channels through which we connect with G-d² and reaching directly to the ³כסא הכבוד. When G-d created the world, He created a world of Teshuva and then He created the World (a second world, so to speak) as we know it⁴. Since time was created with this second world, the world of Teshuva is above time. Perhaps it is this, which allows us to redo the past. Certainly, it is this, which allows Teshuva to work even as a thought in one's heart (though this is not the best way of doing things):

המקדש את האשה על מנת שאני צדיק ונמצא רשע מקודשת שמא הרר תשובה.⁵

For Teshuva preceded the world of speech⁶.

---

with the King for his advice. This Noble confirmed that his knowledge of the King and his greatness required that the object be destroyed and not returned. Now frantic, the subject sought out the original maker of the vessel. This master craftsman claimed he could partially fix the vessel, but it would never be as good as new. So the subject decided to put himself at the mercy of the King and threw himself, broken vessel in hand, at the feet of the King. Surprisingly, the King responded by saying: "This vessel is broken: but I shall use it as is. All those who told you differently were relating to my honor. But this is not my way." (הראשונים שלא אמרו לך כך מפני כבודי עשו ולא מפני הנהגתי)

Even though we wrote in the text that Teshuvah is a mystery which neither *prophets* nor *sages* understand, the Maharil Block points out that the Sages talk of *prophecy* and *wisdom*, not of *prophets* and *sages*. This is because the *prophets* and *sages* knew of Teshuva from the same sources that we know of Teshuva, but not from their prophecy or their wisdom.

¹ ילקוט שמעוני, תהילים כה, רמז תשב, ירושלמי מכות פ"ב הל' ו

² מהר"ל שם: ואח"כ שאלו את ד' בעצמו [נמצא כי הנמצאים כלם תלוי בו שבים אליו ... כי אין להם קיום בעצמם] והוא אומר בכלי שבור אני משתמש כמו שאמרנו שכל הכלים שבורים.

³ ראש השנה: גדולה תשובה שמגיע לכסא הכבוד

⁴ פסחים נד ע"א: שבעה דברים נבראו קודם שנברא העולם ואלו הן תורה ותשובה וכן עדן וגיהנום וכסא הכבוד ובית המקדש ושמו של משיח ... תשובה דכתיב (משלי ח) בטרם הרים יולדו וכתיב (תהלים צ) תשב אנוש עד דכא ותאמר שובו בני אדם גן עדן דכתיב (בראשית ב) ויטע ד' אלוקים גן בעדן מקדש גיהנום

⁵ רשפי אש דת שער התשובה – מאמר התשובה למעלה מן הזמן: נמצא בהרור תשובה נעשה צדיק ממש ברגע ההרהור

⁶ שם: וטעם הדבר כי התשובה קדמה לעולם בנודע, והעולם נברא בעשרה מאמדות. נמצא בריאת העולמות וכל מה שבהם הם בדבור. אמנם מה שקודם לעולם הוא קודם לדבור רק הרהור לבד, ולכן

The Torah is not so much commanding us to do this Mitzvah, says the Ramban, as it is promising us that there will come a time, the Messianic era, when everyone will do Teshuva¹. The power for any one of us to do Teshuva in any generation draws on the fact that we will all do Teshuva during that era². Indeed, we in the pre-Messianic era are witnessing some of the overflow of that Teshuva. The Teshuva of the Messianic era has seeped into our era, providing us with the Baal Teshuva movement³.

Not only will we all do Teshuva in the Messianic era, but the Moshiach himself can only come from the lineage of Teshuva – from Yehuda – and not from the lineage of those who were always righteous – of Yosef⁴. Yehuda, the archetype *baal teshuva*, through David HaMelech, who perfected Teshuvah and not through Yosef HaZadik, his competitor for this crown. For, in the end it is he who has stumbled along the way, picked himself up and moved upwards than can truly relate to and gather in all Neshamos.

The Netziv quotes from the Gemorrah in Bechoros⁵ where the wise philosophers of Athens asked Rav Yehoshua ben Chanina: If a person wished to marry a woman and the consent was not given, is it feasible that he should seek a woman of higher birth? If he was unable to obtain a woman of an inferior status, how much less would he be able to secure the hand of a woman coming from a better family! Rav Yehoshua a peg and stuck it below [on the stone wall] (In the spot where there was no opening and hole) and it would not join, and then he stuck it higher up (where there was an opening in a space between the stones), and it went in. Rav Yehoshua then said: 'Here also therefore, it may happen that the second woman is his

---

תלוי התשובה בהרהור שהוא למעלה מאותיות ושם אל השרש למעלה מהעולמות ומתקן העולם, שהרשעים מאבדים את העולם שנברא בעשרה מאמרות המאמר נלקח מהרהור, ונמצא ההרהור הוא שורש של העולם, ולכן בתשובה בהרהור – מתקן קלקולו, הנה העולם בזמן, אבל קודם העולם לא היה בחינת זמן כלל, לכן אין זמן בתקון התשובה אלא רגע, כיון שבא למעלה מזמניות ולכן כהרף עין מתקן הכל ואין צריך שהיית הזמן

¹ רמב"ן ל יא: אבל "המצוה הזאת" על התשובה הנזכרת, כי והשבות אל לבבך (בפסוק א) ושבת עד ה' אלקיך (בפסוק ב) מצוה שיצוה אותנו לעשות כן ונאמרה בלשון הבינוני לרמז בהבטחה כי עתיד הדבר להיות כן והטעם, לאמר כי אם יהיה נדחך בקצה השמים ואתה ביד העמים תוכל לשוב אל ה' ולעשות ככל אשר אנכי מצוך היום, כי אין הדבר נפלא ורחוק ממך אבל קרוב אליך מאד לעשותו בכל עת ובכל מקום: חנה טעם בפיר ובלבבך לעשותו, שיתודו את עונם ואת עון אבותם בפיהם, וישוּבו בלבם אל ה', ויקבלו עליהם היום התורה לעשותה לדורות כאשר הזכיר (לעיל פסוק ב) אתה ובניך בכל לבבך, כמו שפירשתי (שם):

² שמעתי מאחד התלמידים שלו

³ רב הוטנר ז"ל

⁴ Many understand the argument of Yosef and his brothers over this point. Indeed, Rav Tzadok Hacohen (מחשבות חרוך) points out that Yosef's approach did repeatedly achieve greatness, but it was always Yehuda's approach that went a step further. Yosef becomes king in Egypt but Yehuda (through David) becomes king in Israel. The Aaron HaKodesh first comes to rest in Shiloh, in the tribe of Ephraim (Yosef), but it ultimately moves to the Har HaBayit (on the border of Yehuda and Binyamin). Ephraim leads the break away of most of the tribes (10 of them), but ultimately these tribes get lost, and we are left with Yehuda and Binyamin. There will be a Moshiach ben Yosef, but he will then make way for Moshiach ben David.

⁵ דף פ ע"א

destined one¹. The Netziv states that the Athenian philosophers were surely not just asking a riddle, but rather were asking a question about the difference between the Jewish and the non-Jewish nations. The Athenians wished to show that the Jewish people have the most simplistic of minds, for, when the Torah was first offered to the nations, they all had the sagacity to refuse it with the exception of the Jews. Is it possible that the Jews had more wisdom than the combined mind-power of all the nations put together²? Rav Yehushua answered that it was not so much the superior wisdom of the Jews but rather their natural harmony with the Torah that caused them to accept it. The Torah and the Jews are Bnei Mazla³. So, too, a man can be rejected by a wife of a lower status and be fitting for one of higher status because they are Bnei Mazla. The very core of the souls of the Jews is rooted in the soul of the Torah. They are made up of the same spiritual-genetic material, which is why the Jewish nation is often referred to as a wife (a woman married to and totally united with the Torah)⁴.

It is just this harmony which allows the Jews such access to Teshuva. Teshuva is a chiddush of the Torah. Without the Torah we would have known that we have to cease repeating our sins, but we would not have known that we can actually fix the past⁵. Once we understand our natural harmony and connection with the Torah, however, things look a lot different⁶. This is why Rashi says that these verses are referring to the entire Torah. Really it is the connection with this Torah which allows the Teshuva to begin with.

But we need to go a step further. The purpose of Teshuva is not just to correct a sin. It is, rather, to re-establish a connection with G-d, to return right up to G-d, as the Torah expresses it⁷. Sin separates us from G-d, as is easy to understand, and Teshuva reconnects us, which is not so easy to understand. Our ability to do Teshuva draws on our harmony with the Torah, as we have explained. That Torah is G-d-given in turn. And so, we are really showing by our Teshuva that we are drawn to G-d, as He does with us, that there is a natural bond just as there is between a parent with a child.

---

¹העמק דבר ל (יא): והטעם ע"ז הוא מבואר בבכורות ד"ח ששאלו סבי דבי אתונא לריב"ח ההוא גברי דאזיל ובעי איתתא ולא יהבי ל' מאי חזי דאזיל היכי דמדלי מני' שקל סיכתא ודצה לתתאי ולא על לעילאי ועל אמר האי נמי בת מזלי'

²העמק דבר ל (יא): ובלי ספק שלא שאלו חכמי אתונא פטומי מילי כי אם דברים העומדים ברומו של עולם השייך להבדל ישראל לאוה"ע. ובאו להוכיח דעת ישראל קלה מכל אוה"ע שהרי בשעה שהקב"ה נתן תורה אזיל לפארן ואדום ולא קבלוה ובא לישראל וקבלוה. והיאך אפשר דישראל במעלה מחכמתם וביקורתם מאוה"ע.

³העמק דבר ל (יא): והשיב ר"י דודאי חכמו ויקר ערכם אלא שאוה"ע אינם בר מזלי' דתורה וישראל המה בני מזלא

⁴העמק דבר ל (יא): וכדאיתא בזוה"ק דישראל ואורייתא חד ר"ל דשורש נשמת ישראל אחוזה בשורש נשמת התורה. והיא הסיבה שנמשלה לאשה לישראל בכ"מ. והינא נמצאת אך לאישה בכל שעה וכדאיתא בסנהדרין דצ"ט עה"פ נפש עמל עמלה לו הוא עמל במקום זה ותורתו עומלת לו במקום אחר ויבואר לפנינו:

⁵עין מה שכתבנו בזה במאמר על התשובה ביום כפור

⁶העמק דבר ל (יד): כי קרוב אליך וגו'. כמש"כ שאתה ישראל ונוצרת לך. ונשמת ישראל ב"ז לנשמת התורה:

⁷דברים ד: ושבת עד ד' אלוך ושמעת בקולו

For ultimately, despite the vast chasm that separates G-d from man, G-d and the Jewish people are one¹. As Rabbi Frand explains the Netziv, the natural connection between a parent and child bridges any gap that may exist. The bond between parent and child is easily repaired and can never be permanently broken. What we observe among a flesh and blood parent and child is also true of the reunion (Teshuvah) between our Father in Heaven and His wayward children. Just like a father and son who have never known each other, are nevertheless attracted to each other after even a superficial acquaintance because of their naturally shared genetic and other endowments², so too a Jew by merely praising G-d and learning His Torah, will find himself coming to love G-d without fully understanding the process – *for it is not far from you*³. He should not worry that he has not had such a relationship with G-d, or not for a long while. For as His children, Not only that, but the desire for such love is ובלבבך לעשותו – one has but to turn one's attention to wanting this⁴.

See further essays on Teshuvah under Parshas Haazinu and Rosh Hashana

---

¹ העמק דבר ל (יד): וכי היאך אדם יאהב להקב"ה. דטבע של אהבה אינו אלא ע"י השתוות האוהב והנאהב אי משיג בשכלו מעלות הנאהב. ושני דברים אלו שגבו משכל האדם. ופי' הכתוב דמכ"מ לא נפלאות היא ממך. באשר קוב"ה וישראל חד הוא.

² העמק דבר שם: וכמו האב והבן אפי' לא הכירו זא"ז מכ"מ כשמדווגין יחד נמשכים איש לרעהו בידיעה קלה משום שהטבע מסייע לזה.

³ העמק דבר שם: אבל לא כן. אליך. ישראל כי קרוב הוא. בפיך. היינו ע"י רנה שנכלל בזה גם שירות ותשבחות להקב"ה. גם רנה ש"ת וכדתנ"י בספרי שם וכי היאך אוהב להקב"ה והיו הדברים האלה וגו' וטבע התורה ליתן אהבת ה' בלב העמל בה. גם בלי שום ידיעת סיבה עפ"י שכל האנושי.

⁴ העמק דבר שם: ונתבאר עוד בשה"ש שהתפלל שלמה ישקני מנשיות פיהו וגו'. וקאי על בקשת אהבה ע"י דברי דודים של תורה וסיים על כן עלמות אהבון. שנעלם הטעם איך המה מביאים לידי אהבתך. ובלבבך לעשותו. שיהא הרצון והתשוקה להגיע לזה. דבלא תשוקת הלב ודאי שי משורר זמירות כל היום. או הוגה בתורה ואינו טועם טעם אהבת ה'. מבלי משיג לב. אבל בשום לב לכך. מתעורר ע"י זה אהבה עזה. כמו הבן הזוכר את אביו ברעיון אהבה כן נפש הישראל להקב"ה

2. Eternal Bris with the Chosen Nation

SUMMARY:

In our Parsha, Moshe Rabbeinu creates a final, binding covenant between G-d and the Jewish people. Moshe gathers all the people down to the babies, and includes them and all future generations in the covenant.

From a covenantal perspective, what happened here was no less than another Maamad Har Sinai. In fact, since the covenant at Har Sinai was broken by the sin of the Golden Calf, this latter covenant is the one which sustains us to this day.

The Abarbanel asks the obvious question: how could those who witnessed the Sinai events have obligated all future generations? He answers by saying that a man who takes a loan creates an obligation on his inheritors to pay it. Similarly, the Jewish nation was redeemed by G-d from Egypt, and by so doing, He acquired our bodies from our previous masters. We also committed our souls to G-d through the several covenants we made with Him at Sinai, including this one, which makes our inheritance of the land conditional upon keeping His Torah.

So, there is a combination of factors creating an obligation, a loan, so to speak, that needs to be repaid in future generations. The obligation has been strengthened from every angle. It has been made in the form of a slave to a master, in the form of covenants, and in the form of the inheritance of the land. All three factors are inheritable, and therefore the obligation to keep the Torah is inherited.

G-d made an eternal covenant with us. But this is mysterious. Why would G-d make a covenant that is binding even when we rebel against Him? Why would He not allow for the possibility that another nation may arise in the future that would be more willing to be committed to the Torah than the Jews?

The answer to this lies firstly in the way our nation was born. Our forefathers were root souls. We are branches of those roots. We really are an extension of the same soul, and we are not a new spiritual reality. The root soul was completely purified by our ancestors, and therefore this core is unchangeable, for whatever reaches perfection lasts forever.

The collective body of the Jewish people inherits this core and the covenant was made with this core. The Bris was made with the collective body of the Jewish people rather than with a group of individuals. This permanent covenant cannot be broken by any individual or any generation, for the Jewish people of the covenant lives on in ways not fully explicable by laws of history or sociology.

What history tells us is that our survival despite our small size is in and of itself a miracle. The Torah calls us an עַם סְגֻלָּה. The word Segula means something whose underlying laws are mysterious.

The Babylonians, ancient Persian, Greeks and Romans are all gone. The Jews survived under much more difficult circumstances. Anti-Semitism alone should have wiped out the Jews. Not only was the Jewish nation spread around the world, but the Jews kept on having to move again and again, all the time maintaining their identity. Each time there was a new exodus there was a new testimony by the Jews that G-d exists.

Anti-Semitism itself remains a mystery without explanation. No other hatred is as intense, spread over so many countries (even ones where Jews do not live), over so many centuries and with such persistent dedication.

At other times, such as on American soil, the opportunity to assimilate should have done to the Jews what it did to the Italians, the British and every other nation – absorbed them to the point where the most they can say is that they are of Italian or British descent. And it almost did. But almost means that our remnant is here and will always be here as long as this earth exists.

The Jews did not merely survive; they survived for the purpose of revealing G-d's Oneness in the world. The Jews' very survival proves this to some extent. As Dr. Isaac Breuer put it: "And one who sees this ancient people today ... and does not fall on his face and exclaim 'G-d, the L-rd of Israel, He is G-d,' then no other miracle will help him." In fact, the moment a Jew lost that sense of mission, he lost with it his gene for survival. Most Jews intermarried, assimilated, converted or were killed. Others, like the Karaites, survived in small numbers, but only by completely denying that they were Jewish.

So, not only did the Jews survive, but, throughout this time, they have been enormously productive. Rather than survive as a shattered remnant, they have had such a powerful impact on the world that all great historians have felt a need to comment on this remarkable phenomenon. More than anything else, the Jews have contributed the idea of Monotheism, a fact that changed everything about the world. The Jews contributed the Torah, the idea of universal education, the concept of the dignity of man. They also gave the basic notions of equality of opportunity, democracy, and the basic notions of justice. They introduced the idea that this world has a purpose, and that every individual has a role to play in this. Theirs was the genius of the soul that introduced concepts such as Providence, redemption, responsibility and the parallel between man's inner reality and the outside world.

This contribution, so disproportionate with our size, was made under the most difficult of circumstances when the Jews were under siege, spread out, being hounded and expelled. Other nations would have been pleased to just survive while the Jews did more for the world than any nation on earth. Our secret was the Torah which provided an exceptional system of internal vigor and spiritual energy. Most important, it provided an attachment to our Maker.

Part of our survival gene has to do with the fact that the birth of our nation was not natural. The Imahos were all barren, and Sarah did not even have a womb. This meant that the Jewish people should have completely died out. Unlike other nations, our existence is a function of G-d's sustenance alone. In Egypt, again, we were reduced to a situation where we were totally absorbed by the Egyptians. We were, as the Sages describe it, like a fetus in the womb of the mother – totally dependent on the Mother for all forms of sustenance, and totally identified with the body of the mother. The nature of the slave work we did was totally purposeless – the cities we built were destroyed again, so we did not even have the achievement of slaves. There was no part of human kind of which we could be said to be a part. We left 'naked'; without any mitzvos and without any independent identity, plucked out by G-d into a new reality with its own set of laws. This is why everything had to be *בחיפזון*, i.e., as total a negation of the existing *מערכת הזמן* as possible. This is also why the first *מצוה* of *כלל ישראל* was *החדש הזה לכם*: it represented our ability to create this new *מערכת הזמן* akin to creation of the first *מערכת הזמן* at the beginning of creation.

The barrenness of the *אמהות* showed that they were not merely a continuation of previous *דורות*. Their children were born of a new *מערכת*. Therefore, since we exist on a totally different plane of reality from the nations, they cannot destroy us.

The *נצחיות* of *כלל ישראל* was further entrenched by the *כור הברזל* of *גלות*. Having purified our essence, it would now be easy for 'ד' to continue to correct *מצרים*.

any backsliding, since it would only be an expression of some surface phenomenon. Finally, our attachment to the Torah means that we were now connected to the sustaining Source behind the world. The תורה was essential for the survival of the world, and therefore, although כלל ישראל wanted to accept the תורה, at some level they *had* to accept the Torah (כפה עליהם הר כגיגית). Having initiated a relationship with G-d, there was a level of attachment that was then imposed on them by G-d, something which then became fundamental, inevitable and eternal. The נצחיות of כלל ישראל is also guaranteed by the fact that their destruction would mean the destruction of the world.

DETAIL:

כט (ט) אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלקיכם ראשיכם שבטיכם זקניכם ושטריכם כל איש ישראל: (י) טפכם נשיכם וגרך אשר בקרב מחניך מחטב עציך עד שאב מימך: (יא) לעברך בברית ה' אלקיך ובאלתו אשר ה' אלקיך כרת עמך היום: (יב) למען הקים אתך היום לו לעם והוא יהיה לך לאלקים כאשר דבר לך וכאשר נשבע לאבותיך לאברהם ליצחק וליעקב: (יג) ולא אתכם לבדכם אנכי כרת את הברית הזאת ואת האלה הזאת: (יד) כי את אשר ישנו פה עמנו עמד היום לפני ה' אלקינו ואת אשר איננו פה עמנו היום: ... (יז) פן יש בככם איש או אשה או משפחה או שבט אשר לבבו פנה היום מעם ה' אלקינו ללכת לעבד את אלהי הגוים ההם פן יש בככם שרש פרה ראש ולענה: (יח) והיה בשמעו את דברי האלה הזאת והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי כי בשררות לבי אלך למען ספות הרוה את הצמאה: (יט) לא יאבה ה' סלח לו ... (כב) גפרית ומלח שרפה כל ארצה ... (כג) ואמרו כל הגוים על מה עשה ה' ככה לארץ הזאת

This week's Parsha continues the themes of last week's Parsha, Parshas Ki Savo. Whereas Ki Savo dealt with issues of national identity and responsibility, Netzavim deals with fundamentals having to do with the individual¹. Both Parshios come towards the end of the Torah and are the beginning of the final summing up of the Torah. Therefore, even the new Mitzvos which are brought in these Parshios relate to the very fundamentals of Judaism.

Parshas Ki Savo expresses these grand principles through two declarations: the declarations of Bikkurim and Maaser. As Rav Hirsch puts it, *The whole lawgiving concludes with two institutions, מקרא ביכורים and וידוי מעשר which together pronounce the acknowledgement of the fundamental facts of Jewish national history and the fundamental rules for the Jewish national task.* The declarations keep the ideas fresh, as do the mitzvos of Bikurim and Maaser themselves.

Now, in Parshas Nitzavim, close to the day of Moshe's death, Moshe Rabbeinu creates a final, binding covenant between G-d and the Jewish people². Moshe gathers all the people down to the babies, and includes them and all future generations in the covenant:

You stand this day all of you before the L-rd your G-d; your captains of your tribes, your elders, and your officers, with all the men of Israel. Your little ones, your wives, and your stranger who is in your camp, from the hewer of your wood to the drawer of your water; That you should enter into covenant with the L-rd your G-d, and into His oath, which the L-rd your G-d makes with you this day; That He may establish you today for a people to Himself, and that he may be to you a G-d, as He has said to you, and as He has sworn to your fathers, to Abraham, to Isaac, and to Jacob; And not with you alone will I make this covenant and this oath; But with him who stands here with us this day before the L-rd our G-d, and also with him who is not here with us this day.

Rabbeinu Bechaya says that from a covenantal perspective, what happened here was no less than another Maamad Har Sinai. In fact, he says, since the covenant at Har Sinai was broken by the sin of the Golden Calf, this latter covenant is the one

¹Such as Teshuvah, the fact that the Torah is for every Jew and the idea of freedom of choice.

²ד"ש"י כט (ט) אתם נצבים - מלמד שכינסם משה לפני הקב"ה ביום מותו להכניסם בברית: רמב"ן, שם: ויתכן שכרת עוד עמם ברית כברית הראשונה אשר כרת אתם בהר סיני (שמות כד ה-ח), שהקריב עליהם עולה ולקח חצי הדם לזרוק על המזבח וחצי הדם זרק על העם, אבל לא הוצרך להזכיר זה

which sustains us to this day¹. On the one hand, we are again told the awful consequences of non-obedience. But, on the other hand, G-d assures us that He will never destroy us, and that any suffering is only in this world but not the World to Come². In addition, G-d sees in advance when we are going to sin - He sees the good and the bad, and He reassures us that this covenant is good even at times when we sin³.

The Abarbanel⁴ asks the obvious question: how could those who witnessed the Sinai events have obligated all future generations? He answers by saying that a man who takes a loan creates an obligation on his inheritors to pay it. Similarly, the Jewish nation was redeemed by G-d from Egypt, and by so doing, He acquired our bodies from our previous masters. We also committed our souls to G-d through the first of several covenants we made with Him at Sinai. The covenant in this Parsha is on the inheritance of the land. G-d informs the people that they will not acquire this land through their might and swords, but rather as a custodianship granted by G-d on the condition that they keep His Torah. So, there is a combination of factors creating an obligation, a loan, so to speak, that needs to be repaid in future generations. The obligation has been strengthened from every angle. It has been made in the form of a slave to a master, in the form of covenants, and in the form of the inheritance of the land. All three factors are inheritable, and therefore the obligation to keep the Torah is inherited⁵.

We can add another question to the one asked by the Abarbanel: why would G-d have made a covenant that is binding even when we rebel against Him? Why would He not allow for the possibility that another nation may arise in the future that would be more willing to be committed to the Torah than the Jews?

The answers to both questions are rooted in the same idea: we are the eternal nation because G-d chose to make an eternal covenant with us. Rabbeinu Bechaya, the Ramchal and others tell us that our forefathers were root souls. We are branches of those roots. We really are an extension of the same soul, and we are not a new

---

¹ רבינו בחיי כ"ט: אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלקיכם ראשיכם שבטיכם זקניכם ושוטריכם כל איש ישראל - נתקבצו עתה בכאן כל ישראל בברית השני כשם שנתקבצו בברית הראשון במעמד הר סיני, ומפני שבטלו הברית הראשון שבטינו באמרם (שמות לב) אלה אלהיך ישראל, לפיכך חזר כאן בארץ מואב לכרות עמם ברית אחר וקבלוהו עליהם באלה ובשבועה, ומזה יאמר להם משה אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלהיכם, כלומר המעמד הזה שאתם בברית הזאת, נצבים כלכם לפני השי"ת כמו שהיו אבותיכם בהר סיני בברית הראשון, הוא שתכנסו בברית השי"ת ושתקבלו אותו עליכם באלה ובשבועה מה שלא נעשה בראשון.

² רבינו בחיי כ"ט: נצבים כלכם לפני השי"ת כמו שהיו אבותיכם בהר סיני בברית הראשון, הוא שתכנסו בברית השי"ת ושתקבלו אותו עליכם באלה ובשבועה מה שלא נעשה בראשון. ויתכן לומר כי נכללו בפסוק זה שתי הבטחות, האחת שיהיו ישראל קיימין ולא יתבטלו לעולם אבל יהיו דור אחרון ולעולם יעמדו, והשני שיהיו זוכין לחיי העוה"ב בקיום התורה. והוצרך להבטיח כן מפני שישראל היו ראויין להאבד לכובד התוכחות שהזכיר למעלה שעברו עליהם, ועל כן אמר שיהיו נצבים היום בעולם הזה, כלשון (תהלים קיט) לעולם ה' דברך נצב בשמים, ולא יאבדו מפני התוכחות הקשות אבל תהייה להם מרוק עונות שבהן יזכו לחיי העוה"ב, והוא שאמר לפני ה' אלקיכם, כלשון (דברים ו) וצדקה תהיה לנו לפני ה' אלקינו, שהיא הבטחה בשכר העוה"ב, וזהו לשון כלכם, כלשון רז"ל שאמרו כל ישראל יש להם חלק לעוה"ב:

³ מהר"ל, גבורות השם פ' כד: ויאמר אנכי אלקי אברהם וגו' ויסתר משה את פניו ויאמר ראה ראיתי וגו' דרשו רז"ל בכפל לשון דלא הוה למכתב ראה ראיתי, ובארו שהודיע למשה כי הוא יתברך רואה שתי ראיות, האחת שבאים לסיני ומקבלים תורת, ראיתי מעשה עגל. ורצו בזה שהקדוש ברוך הוא גלה קודם זה שהוא רואה שיחטאו לפניו, ולא יאמרו לא קבלם רק בשביל שיהיו צדיקים ועל תנאי הזה, ואם יחטאו אינו נזקק להם, ולפיכך הודיע למשה את דרכיו אף על גב שישראל חוטאים לפניו, אם הם קוראים אל הקדוש ברוך הוא באותה שעה הקדוש ברוך הוא מציל אותם

⁴ בשם חכמי אראגון

⁵ האברבנל הובא בהגות בפרשיות התורה עמ' 816 ע"ש

spiritual reality. The obligation to keep the Torah is really a function of this spiritual continuity¹. The root soul was completely purified by our ancestors, and therefore this core is unchangeable, for whatever reaches perfection lasts forever. We inherit a core which remains absolutely pure, and the covenant was made with this core². The core is shared by the collective body of the Jewish people. The Bris was made with the collective body of the Jewish people rather than with a group of individuals.³ This permanent covenant cannot be broken by any individual or any generation, for the Jewish people of the covenant lives on in ways not fully explicable by laws of history or sociology. What history tells us is that the Jews had every reason to disappear. Anti-Semitism alone should have wiped out the Jews. At other times, such as on American soil, the opportunity to assimilate should have done to the Jews what it did to the Italians, the British and every other nation – absorbed them to the point where the most they can say is that they are of Italian or British descent. And it almost did. But almost means that our remnant is here and will always be here as long as this earth exists.

In fact, our survival despite our small size is in and of itself a miracle⁴. So is the fact of our dispersion. Not only was the Jewish nation spread around the world, but the Jews kept on having to move again and again, all the time maintaining their identity⁵. Each time there was a new exodus there was a testimony by the Jews that G-d exists⁶.

---

¹גם זה בהגות בפשריות התורה

²שם בהגות: שפת אמת מפרש לפי בחינה זו דברי מדרש תנחומא בפרשתנו, המצטט את הנביא מיכה שאמר: אני ד' לא שניתי ואתם בני ישראל לא כליתם. חלק ד' עמו. לא תיתכן השתנות בכנסת ישראל. פנימיות הנקודה בכנסת ישראל לא תשתנה לעד. ועל כך נכרתה אתם הברית. כל פרט חייב להכליל עצמו בכלל ישראל, כדי שיהיה לו קשר לנקודה הפנימית של הכלל.

³מהר"ל

⁴דברים ז:ז: אתם המעט מכל העמים

Eliezer Berkowitz: "Half a billion Christians all over the world prove nothing about G-d's presence in history. They are too many, too influencing, and too pervasive. They are this worldly power ... The same is true of any of the other great world religions. ... Only a small people whose very existence is forever assailed by the forces of power history and yet survives and has an impact on world history, completely out of proportion to its numbers and its material power ... testifies to G-d's ... guidance in the affairs of men." (The Hiding G-d of History)

⁵דברים ד:כז והפיץ ד' אתכם בעמים ונשארם מתי מספר בגוים אשר ינהג ד' אתכם שמה

90% of the Jewish people have lived in their lands for no more than 50 or 60 years! (The Jewish Dispersion by Leschzinsky)

⁶ישעיה מג:יב: ואתם עדי נאם ד' ואני קל

The Jews did not merely survive; they survived for the purpose of revealing G-d's Oneness in the world. The Jews' very survival proves this to some extent. As Dr. Isaac Breuer put it: "And one who sees this ancient people today ... and does not fall on his face and exclaim 'G-d, the L-rd of Israel, He is G-d,' then no other miracle will help him."¹

In fact, the moment a Jew lost that sense of mission, he lost with it his gene for survival. Most Jews intermarried, assimilated, converted or were killed. Others, like the Karaites, survived in small numbers, but only by completely denying that they were Jewish.²

Anti-Semitism itself remains a mystery without explanation. No other hatred is as intense, spread over so many countries (even ones where Jews do not live), over so many centuries and with such persistent dedication³. Lloyd George stated in 1923: "Of all the extreme fanaticism which plays havoc in man's nature, there is not one as irrational as anti-Semitism. ... If the Jews are rich [these fanatics] are victims of theft. If they are poor, they are victims of ridicule. If they take sides in a war, it is because they wish to take advantage from the spilling of non-Jewish blood. If they espouse peace, it is because they are scared by their natures or traitors. If the Jew dwells in a foreign land he is persecuted and expelled. If he wishes to return to his own land, he is prevented from doing so." Nations dedicated enormous energies and resources to their hatred of Jews, sometimes even to the point of their own destruction. Ultimately, anti-Semitism can only be explained as resulting from the recognition which the nations of the world have that the Jews are indeed the Chosen People⁴.

---

¹Rav Yonasan Eibeschutz: "Will the atheist not be embarrassed when he reflects on Jewish history? ..." [and it will show so clearly the Providential nature of our past.] Both quotes in Gershon Alswang, The Final Resolution, pg. 191, see there for quotes in full as well as other quotes.

See also בראשית יח:י"ט

²True, about 60,000 Karaites are still alive today. (About 40,000 in Israel and 20,000 elsewhere.) Ask a Karaite whether he is Jewish, and most will answer, "No, we are a Turkiyh based people who have our own, unique religion based on the Old Testament and nothing else."

This is remarkable, given that in the Middle Ages, Karaites prided themselves on being holier Jews than the mainstream "rabbinic" Jews. What caused the change? The classic explanation is that with a rise in anti-Semitism in the Russian empire the Karaites sought to distance themselves. "Eventually, they decided that it would be better not to be Semitic at all," says Kaplanov. So the Crimean Karaites started claiming they were descended from the Khazars, a Turkiyh tribe who converted to Judaism in the 8th century. In the 19th century, Kaplanov adds, "to be religiously a Jew and not just ethnically was also quite embarrassing, so they started de-Judaizing their religion, not just their race."

During World War II the Nazis ruled that the Karaites were not Jews, which is why they were spared the Holocaust. In fact, Yevpatoria's *kenesa*, which had been closed by the Bolsheviks, was allowed to reopen in 1942 under the Nazis. To this day, Karaite families have brandished xeroxed – and in one case laminated – copies of the Nazi ruling as evidence of their non-Jewishness.

³*The Discovery Booklet* states that Anti-Semitism is unique in its:

- i - Universality
- ii - Intensity
- iii- Longevity
- iv - Apparent Irrationality

⁴"How did the Christians historically explain the miraculous survival of the Jew. Only two possibilities - or G-d's chosen people - which they couldn't accept, or the work of the devil,

In Parshas Ki Savo, the Torah amply testifies to the mysterious rules of history by which the Jews have lived:

כו יח: ודי' האמריך היום להיות לו לעם סגולה

The word Segula means something whose underlying laws are mysterious. There are several objective ways by which we can know that our claim to be the Chosen People is true. The very fact that we survived as a nation and a religion¹, a tiny group of people spread throughout the nations of the world, is totally mysterious and entirely unprecedented². Paul Johnson stated it beautifully when he observed: "Above all, that the Jews should still survive when all those other ancient peoples were transmuted or vanished into the oubliettes of history was wholly predictable. How could it be otherwise? Providence decreed it and the Jews obeyed."³

Not only did the Jews survive, but, throughout this time, they have been enormously productive. Rather than survive as a shattered remnant, they have had such a powerful impact on the world that all great historians have felt a need to comment on this remarkable phenomenon⁴. More than anything else, the Jews have

---

which they proposed. A perverse recognition of Jewish uniqueness." (Eliezer Berkowitz - The Hiding G-d of History)

Nazi's hatred and fear of Jews: Totally unjustified in terms of material and political power. "It was a metaphysical fear of the true mystery of G-d's ...presence in history as revealed in the continued survival of Israel. ...The hiding G-d of history was a repudiation of everything Nazi Germany stood for." (Berkowitz, ibid.)

¹T.R. Glover: No ancient people have had a stranger history than the Jews. ... The history of no ancient people should be so valuable, if we could only recover it and understand it. ... Stranger still, the ancient religion of the Jews survives, when all the religions of every ancient race of the pre-Christian world have disappeared ... Again it is strange that the living religions of the world all build on religious ideas derived from the Jews. .... The great matter is not "What happened?" but "Why did it happen?" Why does Judaism live? (The Ancient World, Penguin, pp. 184-191)

²Alswang: "The Chinese in China have always been the majority. The Kurdish people as well (within their own national geographic boundaries) were the majority until Turkish occupation in the sixteenth century. In contrast, for over eighteen hundred years, until the creation of the modern Jewish state in 1948, Jews were always a minority. The Chinese had no substantive interaction with Western or Middle Eastern culture up to the nineteenth century. The Kurds too had minimal interaction with the West, and, to this day, are in general a pastoral people living in tents. In comparison, the Jews have not only witnessed every Western and Near Eastern physical and cultural revolution over the past three thousand years, but have, more times than not, been an integral feature of non-Jewish society."

Mark Twain: "The Egyptian, the Babylonian, and the Persian rose, filled the planet with sound and splendor, then faded to dream-stuff and passed away; the Greek and the Roman followed; and made a vast noise, and they are gone; other people have sprung up and held their torch high for a time, but it burned out, and they sit in twilight now, or have vanished. The Jew saw them all, beat them all, and is now what he always was, exhibiting no decadence, no infirmities of age, no weakening of his parts, no slowing of his energies, no dulling of his alert and aggressive mind. All things are mortal but the Jew; all other forces pass, but he remains. What is the secret of his immortality?" (from the article *Concerning the Jews*, Harpers (1899), see The Complete Essays of Mark Twain, Doubleday (1963) pg. 249).

³A History of the Jews, pg. 587

⁴John Adams: ... the Hebrews have done more to civilize men than any other nation.... (2nd President of USA, Discovery booklet pg. 50)

contributed the idea of Monotheism¹, a fact that changed everything about the world, including the ability to understand science as we do today. The Jews contributed the Torah, the idea of universal education, the concept of the basic rights of man. They also gave the basic notions of equality of opportunity, democracy, and the basic notions of justice. In the beautiful prose of a non-Jewish historian, Paul Johnson:

"Certainly the world without the Jews would have been a radically different place. Humanity might eventually have stumbled upon all the Jewish insights. But we cannot be sure. All the great conceptual discoveries of the intellect seem obvious and inescapable once they have been revealed; but it requires a special genius to formulate them for the first time. The Jews had this gift. To them we owe the idea of equality before the law, both divine and human; of the sanctity of life and the dignity of the human person; of the individual conscience and so for personal redemption; of the collective conscience and so of social responsibility; of peace as an abstract ideal and love as the foundation of justice...Above all, the Jews taught us...Monotheism²."

T. R. Glover: ... It is strange that the living religions of the world all build on religious ideas derived from the Jews. (The Ancient World, Penguin, pg. 184-191 in Discovery Booklet pg. 51)

In the Aish HaTorah seminar *World Perfect*, 6 values for an ideal world are suggested:

- 1) Value of Life, basic human rights and dignity
- 2) World peace, harmony and mutual respect
- 3) Justice and Equality
All people, regardless of race, sex, or social status, have the right to be treated equally and fairly in the eyes of the law.
- 4) Education
Everyone has the right to be functionally literate as a basic tool for personal advancement and the ability to attain knowledge.
- 5) Family
A strong, stable family structure is necessary of the moral foundation for society.
- 6) Social Responsibility
Individually and nationally, we are responsible for each other. This includes responsibility for disease, poverty, famine, crime, and drugs, as well as environmental problems and animal rights.

There seems to be a universal agreement of people from every race and continent that these six values are fundamental to building a perfect world.

The two civilizations, other than Judaism, which appear to have the greatest impact on the world, are Greece and Rome. There is hardly a philosophical thought which didn't originate with the Greeks.

Rome powerfully shaped Western law, government, administration and engineering. *World Perfect* shows that despite this, Greece and Rome were far from the six universal values of today. It then goes on to show how Judaism is, in fact, the source of these values.

¹"Israel's great achievement, so apparent that mention of it is almost trite, was Monotheism. It was an achievement that transformed subsequent history....One may raise the question whether any other single contribution from whatever source since human culture emerged from the Stone Age has had the far reaching effect upon history that Israel in this regard has exerted both through the mediums of Christianity and Islam and directly through the world of Jewish thinkers themselves" (H. and H. A. Frankfort, John A. Wilson, Thorkeld Jacobsen, William Irwin, The Intellectual Adventure of Modern Man.)

Carlyle B. Heynes: This one book (the Bible) ... has attracted to it, and had concentrated on it, vastly more thought and has called forth more works, explanatory, illustrative, apologetic, upon its text, its meaning, its geography, its theology, its chronology, its evidences, its inspiration, its origin, than all the rest of the literature of the world put together. An immense bulk of the world's literature owes its origin to this book. (in The Bible, Is it a True Book)

²Paul Johnson, A History of the Jews (See entire epilogue)

This contribution, so disproportionate with our size, was made under the most difficult of circumstances when the Jews were under siege, spread out, being hounded and expelled. Other nations would have been pleased to just survive while the Jews did more for the world than any nation on earth.

The fact that at a sociological/historical level we cannot explain our survival does not mean that there is no deeper explanation. Klal Yisroel has survived against all odds because of its attachment to the Torah and through the Torah to G-d. Since Klal Yisroel is attached to things that are eternal, it becomes a part of that reality.

One aspect of the nations' inability to destroy us has to do with the fact that the birth of our nation was not natural. The Imahos were all barren, and Sarah did not even have a womb. This meant that the Jewish people should have completely died out. Unlike other nations, our existence is a function of G-d's sustenance alone. In Egypt, again, we were reduced to a situation where we were totally absorbed by the Egyptians. We were, as the Sages describe it, like a fetus in the womb of the mother – totally dependent on the Mother for all forms of sustenance, and totally identified with the body of the mother. The nature of the slave work we did was totally purposeless – the cities we built were destroyed again, so we did not even have the achievement of slaves. There was no part of human kind of which we could be said to be a part. We left 'naked'; without any mitzvos and without any independent identity¹, plucked out by G-d into a new reality with its own set of laws.² This is why everything had to be בחפזון, i.e., as total a negation of the existing מערכת הזמן as possible. Rav Moshe Shapiro adds that this is why the first מצוה of כלל ישראל was החדש הזה לכם: it represented our ability to create this new מערכת הזמן akin to creation of the first מערכת הזמן at the beginning of creation.

Similarly, the אלשיך states that the אמהות were עקרות to show that they were not merely a continuation of previous דורות. Their children were born of a new מערכת. It is this connection of כלל ישראל with this non-natural מערכת that allows us to escape the normal rise and fall patterns of other civilizations.

Therefore, since we exist on a totally different plane of reality from the nations, they cannot destroy us.

The גלות of כלל ישראל was further entrenched by the כור הברזל of נצחיות מצרים. Having purified our essence, it would now be easy for ד' to continue to correct any backsliding, since it would only be an expression of some surface phenomenon.³

The next stage was the receiving of the Torah at Sinai. The fact that we accepted the Torah, says the Maharal, means that the Jewish People attached themselves to the sustaining Source behind the world, and therefore the most powerful link to He, the Most Eternal. But it was not only they who chose to do this, as this implies that there was a possibility of rejection. The תורה was essential for the survival of the world, and therefore, although כלל ישראל wanted to accept the תורה, at some level they *had* to accept the Torah (כפה עליהם הר כגיגית). Having initiated a relationship with G-d, there was a level of attachment that was then imposed on them

---

¹שם משמאל (הגדה של פסח ד"ה וירענו אותנו המצרים): שכל האומות יש להן מציאות בסדר המערכה ... אבל ישראל כל מציאתם הוא רק מהש"ת לבדו ... שזהו הענין שהאבות היו עקרים כדי שבסדר המערכת לא תהיה אומה הישראלית ראויה להיות בעולם ... (ובמצרים שהיו ישראל כעובר במעי בהמה ... וכל מציאתם היתה נמשכת להם מהמצריים ... וכשיצאו ממצרים היו ערום וערי' בלי מציאות כלל ... (ולכן) היה צרך שתהיה עבודתם לא לתועלת כלל, כי אם היתה לתועלת היו חשובים מחלקי המציאות וחברת מן האנושי

²Maharal

³ענין מהר"ל - נצח ישראל פ"א; משך חכמה שמות פ"ג פסוק יט; תניא פ"ח

by G-d, something which then became fundamental, inevitable and eternal¹. The *כלל ישראל* of נצחיות is also guaranteed by the fact that their destruction would mean the destruction of the world².

There is another, more basic, level of Torah-eternity which is attached to the Jews, for the Torah provided an exceptional system of internal vigor and spiritual energy. The non-Jewish historian, Paul Johnson, was able to see this as an outsider: "They did not lose their identity in the emergent Dark Age communities – like Romans and Hellenes, Gauls and Celts, or, indeed, like the millions of Diaspora Jews who became Christians. Judaism and the Jewish remnant were preserved in the amber of the תורה ... The Jews survived because the period of intense introspection enabled their intellectual leaders to enlarge the תורה into a system of moral theology of extraordinary coherence, logical consistency and moral strength."³

APPENDIX – HOW THE JEWS CAME TO BE CHOSEN

Judaism would prefer that there be no distinctions. In the ideal, had the first Man and Woman not transgressed, there would not have been any concept of Jew or non-Jew - just man⁴. After the sin, the situation was still open for anyone to choose a life of core spirituality and to become the Jewish people⁵. Despite the passing of tens of generations, only Avraham and his descendants chose to dedicate themselves to this task. G-d did not simply accept their role as future recipients of the Torah, but He tested Avraham again and again⁶. He tested Yitzchak and Yaakov, then Yaakov's

---

¹מהר"ל אור חדש, הקדמה (דף מו): וא"כ התורה הוא מחויב והכרחי ומה בכך שהם קבלו התורה והקדימו נעשה לנשמע מ"מ נתנה לישראל התורה כמו שהיא בעצמה וכיון שהתורה בעצמה הכרחי כך נתינת תורה לישראל בהכרח ... ובמאנס כתיב (דברים כב כט) לא יוכל לשלחה כל ימיו וכן לא יפרד ישראל מן הש"י לעולם ... והטעם הוא כיון שהיה מאנס אותה א"כ הוא היה מכריח אותה אל החבור הזה שהוא הכרחי אין לזה טילוק כלל כיון שהיה החבור הכרחי

²ר' בחיי כד הקמח (ערך גאולה): וא"א שיכלה אותם מן העולם לפי שהם קיום העולם (וכן בנצח ישראל של המהר"ל)

³History of the Jews, pg. 149

⁴All of mankind would then have become a part of Klal Yisroel.

⁵Even at time of ההפלגה each of 70 nations was given a distinct spiritual task.

מהר"ל אור חדש ח"א: יש לכל אומה ואומה מהות בפני עצמה...עד"ז מורה הכתב כי כל כתב הוא ציור הדבר...

ר' צדוק, רסיסי לילה ס' לו: כל אומה יש לה כח מיוחד
עיין דרך ה': חלק שני - פרק 4 - ס' ב וס' ג (1st 3 paragraphs)

See Handbook of Jewish Thought: 4:12, 4:13, 4:16

Until the מבול, period of roots (= 70 nations). After then, period of branches. Commitment by "roots" to role of central spirituality would lead to branches playing that role as well because they would inherit intrinsic degree of innate spirituality. Because א"א = אב המון גוים therefore even during the period of the branches, possible to join central spirituality (although this became increasingly difficult).

⁶Avraham was given 10 tests (ר' יונה אבות ה:ד lists them); "Never in history had an unaided individual made such a complete break with his environment, overcoming all obstacles for a yet unknown faith." (A. Kaplan - 4.15)

דרך חיים (מהר"ל) אבות ה ג הקב"ה היה מנסה את אברהם בעשר נסיונות שיהיה אברהם מנוסה בכל מיני נסיונות שהם מחולקים [וכמו עשר המכות ועשרה מאמרות של מעשה בראשית]

children and their children¹. The nation had to pass the horrific and miserable experience of Egypt, but they still stood fast, ready to commit themselves to G-d's Torah. Therefore, it was only because the Jews consistently and doggedly chose G-d that G-d ultimately chose the Jews².

Even at this late stage, other nations could also have accepted the Torah. The Torah was in fact offered to everyone. When, however, only the Jews responded, the nations of the world could no longer, as a nation, accept the Torah. Any individual non-Jew could convert, however, and become a part of the Torah-keeping nation. Non-Jews have more spiritual options than Jews, as they can remain as they are and receive a portion in the World to Come by keeping the Seven Noachide Laws. (These are very basic laws of minimum civilized standards like killing, stealing and not being cruel to animals.) Furthermore, if a non-Jew so desires, he can commit to a higher standard of spirituality by converting. Jews have no such choice; their only choice is how they will respond to the incontrovertible fact of their Jewishness.

---

¹Only after 3 generations and after all Yaakov's children followed in his way was the term Israel first used; (The other names for the Jewish people, ישראל & יהודים were used only after his children in turn.)

²ברכות ו. אמר להם הקב"ה לישראל אתם עשיתוני חטיבה אחת בעולם ואני אעשה אתכם חטיבה אחת בעולם (עיי"ש)

1. Moshe to Yehoshua – Succession from a Unique Leader

SUMMARY:

In this weeks Parsha, Moshe prepares for the future of the Jewish people after his death by appointing Yehoshua in his stead. Moshe was the leader of the desert, of the דור דעה who lived an abnormal, spiritual existence. Yehoshua took them into Israel where they would defeat the enemy and live off the land. Each leader was perfectly suited for his role.

Moshe Rabbeinu shows us that succession is an issue which has to be taken care of, modeling the behavior necessary for future cases of leadership succession. Not only does he appoint someone in his stead, but he is at pains to make sure that Yehosua is fully accepted by the people. Though still with all his old strength and faculties, he begins to lower his profile. “I am old”, he tells them, “and there is now someone more suitable than me.”

He assures the Jewish People that the *Shechina* will remain with them after he is gone. “Don’t yearn for the good old days, for the new ones will be even better. You will go into your own land under a great leader.” Understand that in the end, G-d is your leader, not I or any other mortal. And if Yehoshua heads the nation, this is also only because G-d, your true leader is appointing him.

Yehoshua is the ultimate all-rounder: He is both the quiet, dedicated scholar who never budged from the Ohel Moed as well as the general who fought against Amalek. He is the loyal student, waiting patiently for Moshe Rabbeinu at the bottom of the Sinai, but also the decisive leader, who takes the Jewish people through 14 long years of conquering the mighty Canaanites and settling the land. He is the fiery *kenai*, jealous for Moshe Rabbeinu’s honor, but also the man of inner strength and fortitude, able to withstand the enormous group pressure of the great sages – the spies – and the whole nation - who were ready to go back to Egypt. He is sharp and on the ball, immediately recognizing from far what kind of rejoicing was taking place by the sinning citizens during the Golden Calf, yet he is also holy and removed – the man who has a spirit resting on him.

Yet, despite all this greatness, Yehoshua was taking the mantle of leadership from someone whom he could not hope to emulate. Only one person would ever bring the Torah down and no other prophet would ever be as great as Moshe R’. Chazal compare Yehosua to the moon, whose light is merely reflecting that of the original great, Moshe R. Yehoshua, the dedicated student was indisputably a great man, but how could the nation have looked upon as anything but a consolation prize.

It often happens that a leader starts an organization or a new movement. Succession is always a problem. The leader and the movement are one – it is impossible to imagine the one without the other. And should he leave, we naturally look for someone as close as possible. At first blush, it would seem that Yehoshua really is the consolation prize. No-one could be as great as Moshe Rabbeinu, but we were very lucky to nevertheless get someone as great as Yehoshua.

However, a deeper look will show us that this is not so – that it was specifically Yehoshua, and not Moshe Rabbeinu, who was uniquely suited to taking us into the land of Israel. He became “the sun” in his own right, and not just a

reflective moon. The Moshe-Yehoshua lesson teaches us that it often requires a completely different kind of personality to consolidate what was started. .

Yehoshua turns out to be the right man at the right time, perfect for leading the Jewish people during their specific transition stage of conquering and settling the land. Chazal tell us that if we had not sinned we would not have needed anything but the Torah itself. All of the Prophets and the Sages were just an attempt to get us back to the greatness that was ours during the Generation of Knowledge who received the Torah. Yet, the Sages tell us that even without sin, we would have still required Sefer Yehoshua. Yehoshua had something to contribute in his own right. He was not there because of some deficiency in the nation.

A good entrée to understanding Yehoshua's legacy to the Jewish people is to understand the two prayers he left us: the second blessing of the benching and the Aleinu Prayer.

The second blessing of the benching mentions the land and the *Bris* we make with G-d, essential components of the benching. This follows Moshe Rabbeinu's first blessing in gratitude for the Manner which the Jews received in the desert. It is relatively easy to recognize G-d's Providence and to sanctify the material when one's food is so obviously coming from Heaven. It is a much greater challenge when living on the land. (*And you will eat and be satisfied ... on the land.*) Yehoshua's blessing therefore represents the growth and maturity of the nation.

Yehoshua was therefore the bridge which took Moshe Rabbeinu's Torah of the desert and transmitted it to the people who would settle in the Land of Israel. *Moshe received the Torah from Sinai and transmitted it to Yehoshua. Yehoshua transmitted it in turn to the Sages.*

Yehoshua was a descendent of Yosef, and that was the source of his leadership. Just as Yosef was the person who transmitted the Torah of the Avos to the Shevatim, and without Yosef, the Shevatim would not have been able to access that Torah, so too, Yehoshua was the transmitter of the Torah of Moshe to the Sages and the Jewish nation. Yehoshua brings Moshe's Torah of the desert and brings it into the land, sanctifying the material world through the Torah. Hence in conquering Jericho, the number seven is mentioned repeatedly – they walked around the city seven times – one each day; seven Cohanim blew seven shofars; on the seventh day they walked around the city seven times. Seven is a level of the highest sanctity in this world – Shabbos, Sefiras HaOmer, Shemittah and Yovel are all cycles of seven. Yehoshua was the great conqueror and nothing could seem more a function of earthly power than fighting bloody wars. Yet it just at this point of greatest human effort that he is able to connect it all back up to G-d, to show that in fact G-d controls it all. All this effort – all these marches around the city; all these Shofar blasts and in the end, the walls simply sink into the ground, miraculously and mysteriously.

With the Aleinu prayer, Yehoshua takes this further. The Aleinu was composed by Yehoshua when he conquered Yericho. In it Yehoshua articulates the Messianic vision which was driving him. In the first paragraph, the Jews are described as the Chosen nation, whose destiny is determined by their recognition that there is no other being than G-d.; no force, no reality can be without His creative Will infusing it with existence. In the second paragraph we extend our vision to include all the nations of the world. At that time, the Messianic era, our passion for G-d will be shared by others. The whole world will be rectified –evil will be destroyed, good will reign, and all will serve G-d., there will be a perfect harmony between all the manifestations of G-d in this world (שמ) with each other and with their Source.

Yehoshua initiates the historical path toward the Meshiach. Just as his ancestor, Yosef, extended his tremendous self-control into ruling over the Egyptians, controlled their sensuality by enforcing Milah, and began a process where the nations of the earth will realize that their very source of life is through the Jews, so Yehoshua now extends that by conquering the nations around him, and envisioning a time when all nations will recognize G-d as their source of life, and hence understand the central spiritual role of the Jews in turn.

DETAIL:

In this week's Parsha, Moshe prepares for the future of the Jewish people after his death, appointing Yehoshua in his stead. Moshe was the leader of the desert, of the דור דעה, who lived an abnormal, spiritual existence. Yehoshua took the Jews into Israel where they would defeat the enemy and live on the land. Each leader was perfectly suited for his role.

In the overview of Sefer Devarim, we showed how Sefer Devarim was the transitionary Sefer between the Written and the Oral Law. On the one hand, it is the end of the Five Books of Moshe; on the other hand, it is written by Moshe in the first person, the beginnings of an Oral Law which ultimately rests within our minds. This was as a preparation for going into the land where the daily application of the Oral Law would be necessitated. The handling over of the mantle of leadership by Moshe to Yehoshua is rooted in the same transition.

Moshe Rabbeinu shows us that succession of leadership in the Jewish people is an issue which has to be taken care of, and he models the necessary behavior. Not only does he appoint someone in his stead, but he takes great pains in insuring that Yehoshua is accepted by the Jewish people. Though still with all his old strength and faculties, he begins to lower his profile. I am old, he tells them, and there is now someone more suitable than me¹.

More importantly, Moshe assures the Jewish People that the Shechina will remain with them even after he is gone². "Don't yearn for the good old days, for the new ones will be even better. You will go into your own land under a great leader." Understand that in the end G-d is your leader, not me or any other mortal:

לא ג: ד' אלוֹקִיךָ הוּא עוֹבֵר לִפְנֶיךָ הוּא יִשְׁמִיד אֶת הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה מִלִּפְנֶיךָ וְיִרְשֶׁתָּם

And if Yehoshua heads the nation, this is also only because G-d, your True Leader, is appointing him. The very next words testify to this:

יְהוֹשֻׁעַ הוּא עוֹבֵר לִפְנֶיךָ כְּאִשֶּׁר דִּבֶּר ד'ִי

Therefore, the issue of leadership becomes first and foremost an issue of Emuna and Bitachon in HaSh-m.

לא ו: כִּי ד' אלוֹקִיךָ הוּא הַהֹלֵךְ עִמָּךְ לֹא יִרְפָּךְ וְלֹא יַעֲזוֹבְךָ

But, having assured the nation that they would grow upwards and forwards, Moshe Rabbeinu also prepares them for times when things would not go so well:

לא כא: וְהָיָה כִּי תִמְצָאֲנָם אֶתְּוֹ רַעוּת רַבּוֹת וְצָרוֹת וְעֲנַתָּה הַשִּׁירָה הַזֹּאת לִפְנֵי לַעַד כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זֵרְעוֹ כִּי יִדְעִתִּי אֶת יִצְרוֹ אֲשֶׁר הוּא עֹשֶׂה הַיּוֹם בְּטֶרֶם אֲבִיאֲנֹו אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי

Yehoshua presents himself as the ultimate all-rounder: he is both the quiet, dedicated scholar who never budged from the Ohel Moed³ as well as the general

¹ דברים לא ב: בן מאה ועשרים שנה אנכי היום. וכתב הרמב"ן: וזה לנחם אותם על ענינו, כלומר אני זקן ואין לך עוד תועלת ממני ... ואע"פ שמשנה רבינו היה בתקפו ובבריאותו כאשר העיד הכתוב לא כהתה עינו ולא נס לחה (דברים לד ז), אמר לנחמם

² דמב"ן שם: ואל תפחדו ואל תיראו כי ד' יעבור עמכם לא יסלק שכינתו מכם בעבורי
³ שמואל לג יא: ודבר ה' אל משה פנים אל פנים כאשר ידבר איש אל רעהו ושב אל המחנה ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל:

whom we first see in action commissioned by Moshe Rabbeinu to fight against Amalek¹. He is the loyal student, waiting patiently for Moshe Rabbeinu at the bottom of Sinai², but also the decisive leader who takes the Jewish people through 14 long years of conquering the mighty Canaanites³ and settling the land⁴. He is the fiery *kanai*, jealous for Moshe Rabbeinu's honor, ready to destroy anyone who challenged Moshe's exclusive status as prophet of Israel,⁵ but he is also the man of great moral fiber, inner strength and fortitude, able to withstand the group pressure of the great Sages (the spies) pushing him to talk badly about the Land of Israel. In fact, he stood up to the entire nation after they were convinced by those spies and were ready to turn around and return to Egypt. He did not just maintain his opinions, but stood up, together with Kalev, to persuade an entire nation⁶. The greatness of this can be appreciated by the fact that these two giants were the only ones of an entire generation to make it to the holy land⁷, a privilege denied even to his great rebbe Moshe Rabbeinu⁸.

---

¹ שמות יז ט: ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק מחר אנכי נצב על ראש הגבעה ומטה האלהים בידך: (י) ויעש יהושע כאשר אמר לו משה להלחם בעמלק ומשה אהרן וחור עלו ראש הגבעה: ... (יג) ויחלש יהושע את עמלק ואת עמו לפי חרב:

² שמות כד יג: ויקם משה ויהושע משרתו ויעל משה אל הר האלקים: (יד) ואל הזקנים אמר שבו לנו בזה עד אשר נשוב אליכם והנה אהרן וחור עמכם מי בעל דברים יגש אלהם: (טו) ויעל משה אל ההר ויכס הענן את ההר:

³ דברים לא ג: ה' אלקיך הוא עבר לפניך הוא ישמיד את הגוים האלה מלפניך וירשתם יהושע הוא עבר לפניך כאשר דבר ה':

⁴ במדבר לד יז: אלה שמות האנשים אשר ינחלו לכם את הארץ אלעזר הכהן ויהושע בן נון: דברים ג כח: וצו את יהושע וחזקה ואמצהו כי הוא יעבר לפני העם הזה והוא ינחיל אותם את הארץ אשר תראה: (עין עוד בדברים לא ג, לא ז).

⁵ במדבר יא כח: ויען יהושע בן נון משרת משה מבחריו ויאמר אדני משה כללם: (כט) ויאמר לו משה המקנא אתה לי ומי יתן כל עם ה' נביאים כי יתן ה' את רוחו עליהם:

⁶ במדבר יד א: ותשא כל העדה ויתנו את קולם ויבכו העם בלילה ההוא: (ב) וילנו על משה ועל אהרן כל בני ישראל ויאמרו אלהם כל העדה לו מתנו בארץ מצרים או במדבר הזה לו מתנו: (ג) ולמה ה' מביא אתנו אל הארץ הזאת לנפל בחרב נשינו וטפנו יהיו לבז הלוא טוב לנו שוב מצרימה: (ד) ויאמרו איש אל אחיו נתנה ראש ונשובה מצרימה: (ה) ויפל משה ואהרן על פניהם לפני כל קהל עדת בני ישראל: (ו) ויהושע בן נון וכלב בן יפנה מן התרים את הארץ קרעו בגדיהם: (ז) ויאמרו אל כל עדת בני ישראל לאמר הארץ אשר עברנו בה לתור אתה טובה הארץ מאד מאד:

⁷ במדבר יד כו: וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר: (כז) עד מתי לעדה הרעה הזאת אשר המה מלינים עלי את תלנות בני ישראל אשר המה מלינים עלי שמעתי: (כח) אמר אלהם חי אני נאם ה' אם לא כאשר דברתם באזני כן אעשה לכם: (כט) במדבר הזה יפלו פגריכם וכל פקדיכם לכל מספורכם מן עשרים שנה ומעלה אשר הלינתם עלי: (ל) אם אתם תבאו אל הארץ אשר נשאתי את ידי לשכן אתכם בה כי אם כלב בן יפנה ויהושע בן נון: (לא) וטפכם אשר אמרתם לבז יהיה והביאתי אתם וידעו את הארץ אשר מאסתם בה: (לב) ופגריכם אתם יפלו במדבר הזה: ... (לח) ויהושע בן נון וכלב בן יפנה חיו מן האנשים ההם ההלכים לתור את הארץ: במדבר לב (י) ויחר אף ה' ביום ההוא וישבע לאמר: (יא) אם יראו האנשים העלים ממצרים מן עשרים שנה ומעלה את האדמה אשר נשבעתי לאברהם ליצחק וליעקב כי לא מלאו אחרי: (יב) בלתי כלב בן יפנה הקנני ויהושע בן נון כי מלאו אחרי יהוה: (יג) ויחר אף ה' בישראל וינעם במדבר ארבעים שנה עד תם כל הדור העשה הרע בעיני יהוה:

⁸ דברים א לז: גם בי התאנף ה' בגללכם לאמר גם אתה לא תבא שם: (לח) יהושע בן נון העמד לפניך הוא יבא שמה אתו חזק כי הוא ינחלנה את ישראל: (לט) וטפכם אשר אמרתם לבז יהיה ובניכם אשר לא ידעו היום טוב ורע המה יבאו שמה ולהם אתננה והם יירשوها:

Yehoshua was sharp and on the ball, immediately recognizing from afar what kind of rejoicing was taking place by the sinning citizens during the Golden Calf¹, yet he was also holy and removed – the man who had a spirit resting on him².

Despite his greatness, Yehoshua was taking the mantle of leadership from someone whom he could not hope to emulate. Only one person would ever bring the Torah down, and no other prophet would ever be as great as Moshe Rabbeinu³. Chazal compare Yehoshua to the moon, whose light is merely reflecting that of the original great, Moshe Rabbeinu⁴. Yehoshua, the dedicated student, was indisputably a great man, but how could the nation have looked upon him as anything but a consolation prize?

It often happens that a leader starts an organization or a new movement. Succession is always a problem. The leader and the movement are one – it is impossible to imagine the one without the other. And should he leave, we naturally look for someone as close as possible. If this is true of other great leaders, it is surely more so in the case of Moshe Rabbeinu. At first blush, it would seem that Yehoshua really was the consolation prize. No one could be as great as Moshe Rabbeinu, but we were very lucky to nevertheless get someone as great as Yehoshua.

However, a deeper look will show us that this was not so: it was specifically Yehoshua, and not Moshe Rabbeinu, who was uniquely suited to taking us into the land of Israel. He became “the sun” in his own right, and not just a reflective moon⁵. The Moshe-Yehoshua lesson teaches us that it often requires a completely different kind of personality to consolidate what was started.

Yehoshua turned out to be the right man at the right time, perfect for leading the Jewish people during their specific transition stage of conquering and settling the land. Chazal tell us that if we had not sinned we would not have needed anything but the Torah itself. All of the Prophets and the Sages were just an attempt to get us back to the greatness that was ours during the Generation of Knowledge who received the Torah. Yet, the Sages tell us that even without sin, we would have still required Sefer Yehoshua⁶. Yehoshua had something to contribute in his own right. He was not there because of some deficiency in the nation.

A good entrée to understanding Yehoshua’s legacy to the Jewish people is to understand the two prayers he left us: the second blessing of the benching and the Aleinu Prayer.

---

¹ שמות לב יז: וישמע יהושע את קול העם ברעה ויאמר אל משה קול מלחמה במחנה: (יח) ויאמר אין קול ענות גבורה ואין קול ענות חלושה קול ענות אנכי שמע: (יט) ויהי כאשר קרב אל המחנה וירא את העגל ומחלת ויחר אף משה וישלך מידו את הלחת וישבר אתם תחת ההר:

² במדבר כז יח: ויאמר ה' אל משה קח לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו וסמכת את ידך עליו:

³ דברים לד י: ולא קם נביא עוד בישראל כמשה אשר ידעו ה' פנים אל פנים: (יא) לכל האתת והמופתים אשר שלחו ה' לעשות בארץ מצרים לפרעה ולכל עבדיו ולכל ארצו: (יב) ולכל היד החזקה ולכל המורא הגדול אשר עשה משה לעיני כל ישראל:

⁴ בבא בתרא דף עה ע"א: פני משה כפני חמה, פני יהושע כפני לבנה

⁵ בראשית רבה נח: עד שלא השקיע שמשו של משה הזריח שמשו של יהושע

⁶ מס' נדרים דף כב עמ' ב: אלמלא לא חטאו ישראל לא ניתן להם אלא חמשה חומשי תורה וספר יהושע בלבד והסביר הדברי חיים, בדברים: שרש התורה הן, שמות ואורות-קדושים המצטרפים מר"א שערים. והצירוף נעשה בתורה רק לפי ערך הדור וערך ישראל. אלמלא חטאו ישראל, לא היה להם צרך בעשרים וארבעה ספרים, על דרך הצירוף שהמה עכשיו במוסרים ותוכחות ועוד, אלא בצירופים של אהבה וחובה הרמוזים בחמשה חומשי תורה וספר יהושע בלבד.

The second blessing of the benching mentions the land and the *Bris* we make with G-d, essential components of the benching¹. (Yeshoshua composed the specific form of this blessing when he took the Jewish people into the land of Israel². Prior to this time, everyone said their own version of this prayer, and it must have reflected the fact that the Jews had not yet entered the land³.) This is in contrast to the first blessing in benching that was composed by Moshe Rabbeinu in gratitude for the Mannah that the Jews received in the desert⁴. Yehoshua's brocha followed Moshe's brocha because it builds onto it: it is relatively easy to recognize G-d's Providence and sanctify the material when one's food is so obviously coming from Heaven. It is a much greater challenge, however, to see G-d's Providence when living on the land. (*And you will eat and be satisfied ... on the land*.⁵) Yehoshua's blessing therefore represents the growth and maturity of the nation – a deepening of their recognition of G-d's Hashgacha as permeating not only the miraculous, but also the natural.

In this sense, Yehoshua was a bridge which took Moshe Rabbeinu's Torah of the desert and transmitted it to the people who would settle in the Land of Israel. *Moshe received the Torah from Sinai and transmitted it to Yehoshua. Yehoshua transmitted it in turn to the Sages*⁶. Yehoshua was a descendent of Yosef, and that, say the Sages, was the source of his leadership⁷. Just as Yosef was the person who transmitted the Torah of the Avos to the Shevatim (and without Yosef the Shevatim would not have been able to access that Torah)⁸, so too, Yehoshua was the transmitter of the Torah of Moshe to the Sages and the Jewish nation. Yehoshua brings Moshe's Torah of the desert into the land, sanctifying the material world through the Torah. Hence in conquering Yericho, the number seven is mentioned repeatedly – the Jews walked around the city seven times – one each day, seven Cohanim blew seven shofros, and on the seventh day they walked around the city seven times⁹. Seven is a level of the highest sanctity in this world – Shabbos, Sefiras HaOmer, Shemittah and Yovel are all cycles of seven, and there are seven days of Pesach and Sukkos¹⁰.

¹ מסכת ברכות דף מט ע"א: כל שאינו אומר בריית ותורה בברכת הארץ ומלכות בית דוד בבונה ירושלים לא יצא ידי חובתו

² ברכות דף מח ע"ב: יהושע תקן להם ברכת הארץ כיון שנכנסו לארץ

³ חדושי הרשב"א על מסכת ברכות דף מח ע"ב: הא דאמרין משה תקן להם ברכת הון יהושע תקן להם ברכת הארץ וכו'. ק"ל והא קי"ל בסמוך דברכות אלו מדאורייתא נינהו. וי"ל דמטבען הוא שטבעו להן, דאי מדאורייתא אם רצה לאומרה באי זו מטבע שירצה אומרה, ואתו משה ויהושע ודוד ותקנו להן מטבע לכל אחת ואחת בזמנה. ... ובודאי דקודם כיבוש הארץ ובנין ירושלים לא היו אומרים כמטבע שאמרו לאחר כיבוש ובנין, וכמו שאין אנו אומרים כאותו מטבע שתקנו דוד ושלמה, שאנו מבקשים להחזיר המלכות ולבנות הבית, והם היו מבקשין להעמיד המלכות ולהעמיד הבית ולהמשיך שלות הארץ:

⁴ ברכות דף מח ע"ב: אמר רב נחמן משה תקן לישראל ברכת הון בשעה שירד להם מן

⁵ ברכות דף מח ע"ב: תנו רבנן מניין לברכת המזון מן התורה שנאמר ואכלת ושבעת וברכת ... על הארץ זו ברכת הארץ

⁶ פרקי אבות פרק א משנה א: משה קבל תורה מסיני, ומסרה ליהושע, ויהושע לזקנים וגו'

⁷ בראשית רבה נט: יהושע ראש למלכות משבט אפרים

⁸ רב משה שפירא, שליט"א

⁹ רלב"ג יהושע ו ג: והיה זה המספר לשביעיו ר"ל שהקיפו העיר ז' ימים והיו שם ז' כהנים וז' שופרות היובלים ובי' הז' הקיפו ז' פעמים

¹⁰ רלב"ג, שם: שזכרנו כמספר הז' שזכרנו בתורה כמו השמטה ז' שמטות ז' שבתו' שנים ז' ימים ז' פעמים ז' ימי הפסח ז' ימי סוכה

Yehoshua was the great conqueror, and nothing could seem more a function of earthly power than fighting bloody wars. Yet, just at this point of greatest human effort, he was able to connect it all back up to G-d, showing that in fact G-d controls it all¹. All this effort – marches around the city, shofar blasts, etc., but in the end, the walls simply sank into the ground miraculously and mysteriously².

With the Aleinu prayer, Yehoshua took this further. The Aleinu was composed by Yehoshua when he conquered Yericho. In it, Yehoshua articulates the Messianic vision which was driving him. In the first paragraph, the Jews are described as the Chosen nation³ whose destiny is determined by their passionate commitment to serving the Almighty⁴. We do so because we recognize that there is nothing other than G-d; no force, no being, no reality can be without His creative Will infusing it with existence⁵. There is no other force or strength whatsoever⁶. All appearances to the contrary are but illusions that will be broken by saying this prayer⁷.

In the second paragraph we extend our vision to include all the nations of the world. Our hope is that our passion for G-d will be shared by others and that the whole world will be rectified – evil will be destroyed, good will reign, and all will serve G-d⁸. At the time of the Messianic era, there will be perfect harmony between all the manifestations of G-d in this world (שמו) with each other and with their Source⁹.

Yehoshua initiated the historical path toward Mashiach. Just as his ancestor Yosef extended his tremendous self-control into ruling over the Egyptians, controlled their sensuality by enforcing Milah and began a process where the nations of the earth would realize that their very source of life was through the Jews, so Yehoshua now extended that. He conquered the nations around him and envisioned a time when all nations would recognize G-d as their source of life and hence understand the central spiritual role of the Jews.

---

¹ ממעמקים, דברים עמ' 47-45

² ורלב"ג שם: והנה הסכים הש"י שיעשה זה המופת באמצעות זאת התרועה הגדול' כדי שיתעוררו ישראל ויקיצו משנת תרדמת' ויתנו אל לבם ענין אלו הנפלאות העצומ' למען יראו את ה' עם שיש לתרועה הגדולה רועם מעט בענין זה המופת כי הקול החזק יניע האויר תנועה חזקה אלא שלא יתכן שיגיע מזאת התנוע' כמו זה הפועל הנפלא שתפול החומ' החזק' תחתיה אם לא יחוב' לזה המופ':

³ שלא עשנו כגויי הארצות. ולא שמנו כמשפחות האדמה. שלא שם חלקנו כהם וגורלנו ככל המונס:

⁴ ואנחנו כורעים ומשתחוים ומודים לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא:

⁵ שהוא נוטה שמים ויוסד ארץ. ומושב יקרו בשמים ממעל. ושכינת עזו בגבהי מרומים:

⁶ הוא אלקינו אין עוד. אמת מלכנו. אפס זולתו. ככתוב בתורתו. וידעת היום והשבת אל לבבך. כי ה' הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת. אין עוד:

⁷ על ידי שבח זה אנו משברים קליפות ומכניעים אותם (הארי ז"ל מובא ביסוד ושורש העבודה תפלת יח פ"ט)

⁸ על כן נקוה לך ה' אלקינו לראות מהרה בתפארת עזך. להעביר גלולים מן הארץ. והאלילים כרות יכרתו. לתקן עולם במלכות שדי. וכל בני בשר יקראו בשמך להפנות אליך כל רשעי ארץ. יכירו וידעו כל יושבי תבל. כי לך תכרע כל ברך. תשבע כל לשון. לפניך ה' אלקינו יכרעו ויפלו. ולכבוד שמך יקר יתנו. ויקבלו כלם את על מלכותך. ותמלך עליהם מהרה לעולם ועד. כי המלכות שלך היא ולעולמי עד תמלך בכבוד. ככתוב בתורתך. ה' ימלך לעולם ועד:

⁹ ונאמר. והיה ה' למלך על כל הארץ. ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד:

2. Moshe's final instructions: Preservation of the Torah, Hakhel and Writing a Sefer Torah.

SUMMARY:

In this week's Parsha, Moshe reaches the end of his life, a full 120 years, with all his strength and energy intact until his very last moment. At this point, Moshe says – לא אוכל עוד לצאת ולבא – “I can no longer go out and come in.” As long as person has not achieved Shleimus, he can continue to grow (אכל), but he can also lose what he already has (לצאת). After achieving Shleimus however, G-d stamps His name on the person and he can now neither grow nor lose what he had gained. Essentially, he no longer belongs in this world any more and it is time to move on.

Moshe Rabbeinu had a lot to take care of at the end of his life. Moshe assures the people that G-d will safely deliver them into the Holy Land against their enemies. He appoints Yehoshua as his successor. To ensure continuity of the Torah, he instructs Yehoshua, to command the entire nation to gather once every seven years for a dramatic public reading of the Torah (Hakhel) and to instruct each individual to write and keep a Sefer Torah. The former effects the community; the latter the individual. Moshe writes an entire Sefer Torah, all on the same day, and gives it to the Kohanim.

The Torah which we have in our hand was shown by G-d to Moshe, ‘written in black fire over white fire.’ From that Torah, Moshe Rabbeinu made a copy on parchment. He also heard by ear, directly from G-d, all the words which he was transcribing. Moshe R. wrote in the 3rd person for, since the Torah preceded the creation of the world, Moshe was like a scribe copying from an original book.

Moshe Rabbeinu further transcribed twelve scrolls of the Torah, of which he gave one Sefer Torah to each tribe. All subsequent Torah scrolls were transcribed from these scrolls in turn. In later generations, there were always some scrolls of the Torah which had been thoroughly examined, and were acknowledged as perfect, to which all other scrolls were compared for correction.

Moshe R. now goes out to the Jewish people – וילך חשה - to each individual family, to bid each one farewell and to charge each individual with his own unique fulfillment of that Torah. Moshe Rabbeinu lived on through the people. Hence our Torah is forever called Toras Moshe.

The Mitzvah of Hakhel comes directly after the events described above. Thematically, it is a continuation of the deep commitment to ensure the authenticity of the Torah transmission throughout the generations. Men, women and children gathered at the end of a seven year cycle in a re-enactment of the giving of the Torah at Sinai. Even the wisest of men would approach this reading awe-struck, and converts would see it as a chance to make up for the Sinai-experience their ancestors missed. The Rambam describes the grandeur of the occasion, with the Chazozros blaring accompanying the Regal leader of the nation who mounted a stage with due humility and awe to read from a precious scroll.

The nation had just had a year of Shemittah to reflect about the priorities of life, and were now about to plunge back into a normal farming year. Hakhel built on the spiritual momentum of Shemittah. It prepared the nation to face the next six years as an opportunity to spiritually uplift the material world. And it deepened their convictions that the Torah was G-d's truth revealed to man.

All of Klal Yisroel were commanded in this Mitzvah which drove home the lesson that the Torah is our life blood. Although this was a time based mitzvah, women were commanded to come, as were even children who were too young to understand what was being said. The children would absorb the impression of the events more deeply than the adults, who would gain more from the intellectual content. Surprisingly, the Torah tells us to encourage non-Jews to attend as well. According to the Ibn Ezra this is to encourage them to convert. We normally do not encourage Geirim for fear that we will encourage bogus conversions, but at this Sinai-experience the revelation was so clear, so inspiring, that the normal concerns were discarded.

Clearly, G-d's intention for now revealing this mitzvah was to ensure the ongoing vibrancy of the Torah and its learning. Hakhel produced a flourish of questions about and interest in the Torah. It reenergized the passion for and belief in the Torah by His people chosen to be its guardian. There was one other such Mitzvah, which immediately follows. It is the Mitzvah of writing a Sefer Torah.

The idea that every Jew should write, or commission the writing of a Sefer Torah, is great testimony to the Jewish people's claim to being 'the people of the book.' Since the purpose of this mitzvah is to know the Torah, we can also fulfill this mitzvah by buying Torah books and studying them. Ideally we should write a Torah scroll as well as buy a Torah library. Even though women are not commanded in the Mitzvah of Talmud Torah, this Mitzvah applies to women as well. For the Torah was given to all Jews.

The command is given in the plural - כתבו לכם. Verse 16 makes it clear that G-d was speaking to Moshe at that stage. The plural is to include Yehoshua. Ramban explains that the intention was to show that Yehoshua was now a full prophet, and that he shared in the last part of the Torah being brought down to earth.

The verse then switches to the singular - ולמדו את בני ישראל. Chizkuni goes so far as to say that it was already Yehoshua who now started teaching the Jewish people. Ramban says that it refers to Moshe, who was still the primary transmitter, but Yehoshua taught together with him. Either way the message is clear – continuity of the Torah is be assured in part by continuity of its leadership.

The verses seem to tell us only to write the Shira of Haazinu. However, since we are not allowed to write only a part of the Torah in a separate scroll, the command to write the Shira is tantamount to the command is as if it said, "Write a Sefer Torah which has this Shira in it."

We need to understand why the Mitzvah of writing a Torah scroll was given in this form. It seems that G-d wanted us to understand that the whole Torah is really a song. All of creation is comes together to produce a beautiful song in praise of G-d, and we tune into that when certain events raise us to the level where we feel that we are actually standing opposite G-d. Since the Torah is the blueprint for the creation, it is the book of song, the book which reveals the inner harmony of the universe.

And so the fourth peg of Torah continuity is put in place by Moshe Rabbeinu. (the appointment of Yehoshua, Moshe's writing of a Sefer Torah, Hakhel, and the Mitzvah to write a Sefer Torah).

The Sages compare someone who has a Sefer Torah commissioned (or better, writes it himself), to someone who received the Torah on Mt. Sinai. In fact, one has to write one even if his parents left him one as an inheritance. For bringing in a new scroll will invigorate our enthusiasm for the Torah, and lead to our studying it with renewed vigor. All of this is contained in the very last of the 613 Mitzvos which

Moshe taught the children of Israel. These would be the final ringing words in their ears, at least as far as commandments go.

DETAIL:

In this week's Parsha, Moshe reaches the end of his life, a full 120 years¹, with all his strength and energy intact until his very last moment². At this point, Moshe says לא אוכל עוד לצאת ולבא – "I can no longer go out and come in." Mei Shiloach explains that as long as a person has not achieved Shleimus, he can continue to grow (לבא), but he can also lose what he already has (לצאת). After achieving Shleimus, however, G-d stamps His name on the person and he can now neither grow nor lose what he had gained³. Essentially, he no longer belongs in this world any more and it is time to move on.

Moshe Rabbeinu has a lot to take care of at the end of his life. He assures the people that G-d will safely deliver them into the Holy Land against their enemies. G-d now instructs Moshe to ensure the continuity of the Torah and Torah leadership by appointing and empowering his successor, Yehoshua⁴, to command the entire nation to gather once every seven years for a dramatic public reading of the Torah (Hakhel), and to instruct each individual to write and keep a Sefer Torah. The former affects the community; the latter the individual. Moshe writes an entire Sefer Torah⁵ all on the same day⁶, and gives it to the Cohanim. Thus, most of our parsha deals with issues of the accuracy of transmitting the Written Torah to future generations, although the Mitzvah of writing a Sefer Torah shows that the first issue, Yehoshua taking over the mantle of leadership, was intertwined with the second.

So fundamental are these actions that וילך משה - Moshe Rabbeinu actually goes out to the Jewish people, to each individual family, and bids each one farewell⁷, charging each individual with his own unique fulfillment of that Torah. Moshe Rabbeinu lived on through the people. Hence our Torah is forever called Toras Moshe. He lives on in the Torah he is passing down. Moshe will be like the sun

---

¹בן מאה ועשרים שנה אנכי היום: היום מלאו ימי ושנותי – ללמד שהקב"ה משלים שנותיהם של צדיקים מיום ליום ומחדש לחדש שנאמר (שמות כג) – את מספר ימיך אמלא (מדרש מובא בספר הפרשיות של אליהו כי טוב)

²וזאת הברכה לד': ומשה בן מאה ועשרים שנה במתו לא כהתה עינו ולא נס לחה.
רמב"ן לא ב: שמונה רבינו היה בתקפו ובבריאותו
(אבל רש"י שם כתב שהפסוק איירי על אחר מותו)

³מי השלוח ח"א עמ' קצ"ד ה' לא אוכל לצאת ולבא: היינו כי ביום הזה נשלם מרע"ה בשלימות האמיתי והש"י חתם שמו עליו, והנה כל זמן שלא נשלם האדם יוכל עוד להשיג ולהגיע למעלות, אך יוכל ג"כ ח"ו לאבד את מה שהשיג מקודם, אבל אחר שנשלם לא יוכל עוד לאבד מה שהשיג מקודם, וג"כ לא יוכל עוד להשיג יותר, וזה שאמר מרע"ה לא אוכל עוד לצא ולבא היינו שלא יוכל להשיג ולבא היינו שלא יוכל להשיג עוד ג"כ.

⁴לא (ג) ה' אלקיך הוא עבר לפניך הוא ישמיד את הגוים האלה מלפניך וירשתם יהושע הוא עבר לפניך כאשר דבר ה': (ז) ויקרא משה ליהושע ויאמר אליו לעיני כל ישראל חזק ואמץ כי אתה תבוא את העם הזה אל הארץ אשר נשבע ה' לאבותם לתת להם ואתה תנחילנה אותם: (ח) וה' הוא ההלך לפניך הוא יהיה עמך לא ירפך ולא יעזובך לא תירא ולא תחת: (כג) ויצו את יהושע בן נון ויאמר חזק ואמץ כי אתה תביא את בני ישראל אל הארץ אשר נשבעתי להם ואנכי אהיה עמך:

⁵לא ט: וכתב משה את התורה הזאת ויתנה אל הכהנים בני לוי הנשאים את ארון ברית ד' ואל כל זקני ישראל רמב"ן: מתחלת בראשית עד לעיני כל ישראל וגו' ומביא הרמב"ן ראייה מהפסוק בהמשך:
לא כד: ויהי ככלות משה לכתב את דברי התורה הזאת על ספר עד תמם

⁶מה שאי אפשר לשום בריה לכתוב ספר תורה עד תומו ביום אחד - הרי שאף התורה כולה כתובה באצבע אלקים ולא הלוחות בלבד (מדרש הגדול מובא בספר הפרשיות)

⁷רמב"ן

which needs to set in order for us to see the moon. The moon in turn receives its light from the sun¹.

Hakhel:

31:10. 11 -And Moses commanded them, saying, at the end of every seven years, in the time of the year of release, in the Festival of Sukkot. When all Israel has come to appear before the L-rd your G-d in the place which He shall choose, you shall read this Torah before all Israel in their hearing. 12. Gather the people together, men, and women, and children, and your stranger who is inside your gates, that they may hear, and that they may learn, and fear the L-rd your G-d, and take care to do all the words of this Torah. 13. And that their children, who have not known any thing, may hear, and learn to fear the L-rd your G-d, as long as you live in the land to which you go over the Jordan to possess.²

The Mitzvah of Hakhel comes directly after the events described above. Thematically, it is a continuation of the deep commitment to ensure the authenticity of the Torah transmission throughout the generations. Hakhel, says the Rambam, was like a re-enactment of the giving of the Torah at Sinai. Even the wisest of men would approach this reading awe-struck, and converts would see it as a chance to make up for the Sinai-experience their ancestors missed³. The Rambam details the grandeur of the occasion and describes the scene with the Chatzotzros accompanying the regal leader of the nation who mounted a stage with due humility and awe to read from a precious scroll⁴.

After every Shemittah year⁵ all Jews would assemble in the Beis HaMikdash during Sukkos, where the King, or in his absence, the Cohen Gadol, would read sections from the Torah⁶ in dramatic fashion¹. The nation had just had a year of

---

¹ "ואצונו" ואח"כ, ויאמר ד' אל משה הנך שוכב עם אבותיך, וגו' – מפרש בזהר כי דברים אלו הם הצוו להושע, להזהירו שאע"פ שמשה שוכב עם אבותיו, הוא עומד תדיר להאיר ללבנה, כשם שהשמש אינה שוקעת אלא בשביל לירח וכן כתוב הנך שוכב עם אבותיך וקם – כשמש שנאסף בערב, שאינו בטל אלא וקם – עתיד לזרוח ליום אחר. (מובא בספר הפרשיות של אליהו כי טוב)

² הקהל: דברים לא יב (וילך): הקהל את העם האנשים והנשים והטף וגו', למען ישמעו, וילמדו ויראו את ד' אלוהיכם, ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת
חינוך מצוה תרי"ב

³ משנה תורה פ"ג (ו) וגרים שאינם מכירים חייבין להכין לבם ולהקשיב אזנם לשמוע באימה ויראה וגילה ברעדה כיום שניתנה בו בסיני אפילו חכמים גדולים שידועים כל התורה כולה חייבין לשמוע בכוונה גדולה יתרה ומי שאינו יכול לשמוע מכיון לבו לקריאה זו שלא קבעה הכתוב אלא לחזק דת האמת ויראה עצמו כאילו עתה נצטוו בה ומפי הגבורה שומעה שהמלך שליח הוא להשמיע דברי הא-ל:

⁴ "רמב"ם הל' חגיגה פרק ג (ד) כיצד הוא קורא תוקעין בחצוצרות בכל ירושלים כדי להקהיל את העם ומביאין בימה גדולה ושל עץ היתה ומעמידין אותה באמצע עזרת נשים והמלך עולה ויושב עליה כדי שישמעו קריאתו וכל ישראל העולים לחג מתקבצין סביביו וחזן הכנסת נוטל ספר תורה ונותנו לראש הכנסת וראש הכנסת נותנו לסגן וסגן לכהן גדול וכהן גדול למלך כדי להדור ברוב בני אדם והמלך מקבלו כשהוא עומד ואם רצה ישב ופותח ורואה ומברך כדרך שמברך כל קורא בתורה בבית הכנסת וקורא הפרשיות שאמרנו עד שהוא גומר וגולל ומברך לאחריה כדרך שמברכין בבתי כנסיות ומוסיף שבע ברכות ... מתחנן ומתפלל בה כפי מה שהוא יכול וחותר בה הושע ה' את עמך ישראל שעמך צריכין להושע בא"י שומע תפלה:

⁵ חינוך תריב: שנצטוינו שיקהל ... במוצאי שנת השמטה בחג הסוכות ביום שני בחג ולקרוא קצת מספר משנה תורה באזניהם שהוא אלה הדברים:

⁶ חינוך תריב: ... בעזרת הנשים היה קורא, וקורא כשהוא יושב ואם קרא מעומד הרי זה משובח. ומהיכן הוא קורא מתחלת ספר אלה הדברים עד סוף פרשת שמע ישראל, ומדלג לזהיה אם שמוע, וגומר אותה פרשה, ומדלג לעשר תעשר וקורא מעשר תעשר על הסדר עד סוף ברכות וקללות עד מלבד הברית אשר כרת אתם בחורב, ופוסק... וכיצד הוא קורא, תוקעין בחצוצרות בכל ירושלים, ומביאין בימה גדולה, ושל עץ היתה, ומעמידין אותה באמצע עזרת נשים ... ופותח ומברך כדרך שמברך כל קורא בתורה בבית הכנסת וקורא הפרשיות שאמרנו ומברך לאחריה כדרך שמברכין בבתי כנסיות, ומוסיף שבע...

Shemittah to reflect on the priorities of life and were now about to plunge back into a normal farming year. Hakhel built on the spiritual momentum of Shemittah (hence it was said to be at the end of the seventh year even though Sukkos was in the eighth year). It prepared the nation to embrace the next six years as an opportunity to spiritually uplift the material world,² and it deepened their convictions that the Torah was G-d's truth revealed to man³.

All of Klal Yisroel were commanded in this Mitzvah which drove home the lesson that the Torah is our life-blood⁴. Although this was a time-based mitzvah, women were commanded to come, as were even children who were too young to understand what was being said⁵. The Malbim explains that such children would absorb the impression of the events more deeply than the adults, who would gain more from the intellectual content⁶. Suprisingly, the Torah tells us to encourage non-Jews to attend as well⁷. According to the Ibn Ezra, this was to persuade them to convert⁸. We normally do not encourage Geirim for fear that we will promote bogus conversions, but at this Sinai-experience the revelation was so clear and so inspiring that the normal concerns were discarded.

Clearly, G-d's intention for now revealing this mitzvah was to ensure the ongoing vibrancy of the Torah and its learning. Hakhel produced a flourish of questions about and interest in the Torah⁹. It re-energized the passion for and belief in

---

¹משנה תורה פ"ג (ג) מהיכן הוא קורא מתחילת חומש אלה הדברים עד סוף פרשת שמע (יא יג-כא) ומדלג לוהיה אם שמוע (יד:כב) וגו' ומדלג לעשר תעשר (כח סט) וקורא מעשר תעשר על הסדר עד סוף ברכות וקללות עד מלבד הברית אשר כרת אתם בחורב ופוסק:

²שם משמואל ד"ה מקץ: ... לכאורה היה יותר נכון בתחילת שנת השמיטה שיהיה להם פנאי כל השנה ללמוד. אך הענין הוא ... שמלך לבו כל עם ישראל (רמב"ם פ"ג מהל' מלכים ה"ו) ... [ולכן] יכנסו דבריו בלב כל העם בעומק לבם ... ולזה צריכין מקודם הכנה רבה להכין מקום בלבם לקבל הדברים, ולזה היתה הקריאה לאחר שנת השמיטה, כי ענין השמיטה פירשו המפרשים שיהיו פנויים ממלאכתם ומעבודת האדמה להסתכל בתוך עצמם, וזאת היתה להם הכנה שיכנסו ויפעלו הדברים בעומק לבם. וגו'

מי שלוח ח"א ד"ה מקץ: וכשבא שנת השמינית והתורה התיירה לחרוש ולזרוע פן תשכח ח"ו ותאמר כחי ועוצם ידי ע"כ צוה להיות נוהג בה בשמינית ג"כ מנהג שביעית בתבואה שלא הביאה שליש (היינו תבואה שלא הביאה שליש בשביעית אתה נוהג בה מנהג שביעית בשמינית) כדי שתזכור כי לד' הארץ ומלואה.

³משנה תורה פ"ג (א) ... ולקרות באזניהם מן התורה פרשיות שהן מזרזות אותן במצות ומחזקות ידיהם בדת האמת ...

⁴חינוך תריב: משרשי המצוה, לפי שכל עיקרן של עם ישראל היא התורה, ... על כן ... ראוי שיקהלו הכל יחד בזמן אחד מן הזמנים לשמוע דבריה

⁵מנחת חינוך תריב: והנה הטף לא נצטוו דלאו בני צווי ניהו, אף נצטוו להביאם כמבואר בגמ' חגיגה ג' ע"א, טף למה באים כדי ליתן שכר וכו'. ועיין בטורי אבן בחגיגה שם שחקר על מי מוטלת המצוה אם על האב או על הבית דין, ולא הכריע בדבר.

⁶מלבי"ם לא יג: ובניהם המה הטף: אשר לא ידעו הוא נתינת טעם לפי שלא ידעו ענין הקריאה ומחשבותיהם לא יהיו טרודים בנושא הדברים, וגם אינם יודעים מטרת העולם והבליו, לכן כח הציור חזק בהם, ואף שלא ישיגו התועלת הנאמר בהגדולים שהוא להשיג תשוקה לכל פרטיות התורה, אבל ישיגו תועלת כללי יותר מהגדולים לפי שמעמד הזה יהיה נצב לעינים על ימי חייהם וישפטו ממנו תמיד אלה הדברים

⁷לא (יב) הקהל את העם האנשים והנשים והטף וגרך אשר בשערך למען ישמעו ולמען ילמדו ויראו את ה' אלקיכם ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת:

⁸אבן עזרא יב: וגרך - אולי יתיהד.
כתב הרב יעקוב קמינצקי שגם הרמב"ם אומו בשיטה זו והאיר שאין הכוונה שהגויים מצווים לבא דאם כן שמונה מצוות בני נח הם, אלא שמצווה על היהודים לעודד את הגויים שיבאו.

⁹אבן עזרא יב: וכאשר ישמעו ישאלו וילמדו מי שאינו חכם והבנים שהם קטנים:

the Torah by the people chosen to be its guardian. There was one other Mitzvah in the Torah that is similar in way, the Mitzvah of writing a Sefer Torah, which immediately follows this topic.

Writing a Sefer Torah:

לכתוב ספר תורה: דברים לא יט: ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמדה את בני ישראל שימה בפיהם למען תהיה לי השירה הזאת לעד בבני ישראל¹

The idea that every Jew should write or commission the writing of a Sefer Torah is great testimony to the Jewish people's claim of being 'the people of the book.' The Rosh states that since the purpose of this mitzvah is to know the Torah², we fulfill this mitzvah by buying Torah books and studying them³. According to the Beis Yosef, we should do both – commission a scribe to write a Torah scroll for us as well as buy a Torah library⁴. The Shaagas Aryeh states that even though women are not commanded in the Mitzvah of Talmud Torah, the Mitzvah of writing a Sefer Torah applies to them as well,⁵ for the Torah was given to all Jews. Many Jews who cannot afford to commission an entire Sefer Torah purchase, write or correct a single letter of a Torah Scroll, becoming partners in the Mitzvah in this way.

The command is given in the plural - כתבו לכם, although Verse 16 makes it clear that G-d was speaking to Moshe at that stage⁶. G-d spoke in the plural to include

¹חינוך מצוה תרי"ג אמנם הבה"ג והרס"ג לא מנו את המצוה הזאת

²שהרי בפסוק כתוב (יט) ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמדה את בני ישראל שימה בפיהם למען תהיה לי השירה הזאת לעד בבני ישראל:

³טור יורה דעה ס' ער: וכת' א"א הרא"ש ז"ל שזה לא נאמר אלא לדורות הראשונים' שהיו כותבין ס"ת ולומדי' בה אבל האידנא שכותבין ס"ת ומניחים אותו בבית הכנסת לקרות בהם ברבים מצות עשה על כל ישראל אשר ידו משגת לכתוב חומשי התורה ומשנה וגמרא ופירושיהם ולהגות בהן הוא ובניו. מצות כתיבת התורה היא כדי ללמוד בה דכתיב ולמדה את בני ישראל שימה בפיהם ועל ידי הגמרא ופירושה ידע פירוש המצות והדין על בוריים לכן הן הספרים שאדם מצווה לכותבם וגם שלא למוכרם אם לא ללמוד תורה ולישא אשה: וכן בחינוך תרי"ג: ודע בני, שאף על פי שעיקר החיוב דאורייתא אינו רק בספר התורה, אין ספק שגם בשאר הספרים שנתחברו על פירוש התורה יש לכל אחד לעשות מהם כפי היכולת מן הטעמים שאמרנו

⁴כך הבין הבית יוסף את דברי הטור דאל"כ איך מבטלין מ"ע ודלא כהפרישה. ועיין בהגות בפרשיות התורה עמ' 871 שהביא סוגיא שלימה בדבר

⁵Women are חייב in the מצוה of writing a ספר תורה, even though they are not kosher to write one, similar to מצוה; nor is this מצוה linked to the מצוה of תלמוד תורה since we see that he is not אריה even if he inherits a ספר תורה from his father

ערוך השלחן but, ספר המצוות at end of 14 exemptions רמב"ם includes it in the listing of 14 exemptions רמב"ם. שאגת אריה agrees with the רמב"ם and that in fact says that this is a mistake and (יורה דעה ער: ו) מצוה, שאגת אריה says that today women would be exempt from the מצוה, since no-one can fulfill it anyhow because we no longer know the יתירות and חסרות and men are only חייב to fulfill it by buying ספרים as an auxiliary to the מצוה of תלמוד תורה.

which is תלמוד תורה, says women are exempt because exempt from the מצוה of חינוך. מנחת חינוך paskens אגרות משה how the מצוה can only be fulfilled by writing or having a שליח write, and women are פטול from writing, therefore so are שליחים.

⁶(טז) ויאמר ה' אל משה וגו' פסוק דידן הוא פסוק יט

Yehoshua¹. Ramban explains that the intention was to show that Yehoshua was now a full-fledged prophet and that he shared in the last part of the Torah being brought down to earth².

The verse then switches to the singular - ולמדה את בני ישראל. Chizkuni goes so far as to say that this refers to Yehoshua, who now started teaching the Jewish people³. Ramban says that it refers to Moshe, who was still the primary transmitter, but that Yehoshua taught together with him⁴. Either way, the message is clear – continuity of the Torah is assured in part by continuity of its leadership.

HaEmek Davar points out that Moshe was first commanded to write what he heard and only then to teach it, whereas ordinarily he was first commanded to speak what he was told and only then to write it down⁵. In fact, he says, Moshe now wrote the Torah down until the end before going back and teaching it, similar to our current situation where we are first faced with a completely written Torah before beginning to study it⁶. The Maharal tells us that Sefer Devarim is the transitional sefer between the Written and the Oral Laws⁷. Here we see the transition not only taking place but also showing the connection and the relationship between the Torah as it written on parchment and the Torah as it is contained within our heads.

The interesting thing about this Mitzvah is that the simple reading of the text is only talking about writing one small portion of the Torah, i.e. the Shira of Haazinu,⁸ as the verse says, "Write for you this song." The Rambam explains that since we are not allowed to write only a part of the Torah in a separate scroll, the command to write the Shira is tantamount to saying, "Write a Sefer Torah which has this Shira in it."⁹

---

¹רמב"ן דלא כהאבן עזרא והאברבנל שדעתם שהלשון רבים הולך על כל ישראל

²רמב"ן לא יט: ועתה כתבו לכם את השירה הזאת על דרך הפשט, למשה ויהושע שניהם יצוה שיכתובה, כי רצה לעשות יהושע נביאו בחיי משה והנה משה כתבה ויהושע עומד עמו וקורא ורואה, וזה טעם ויכתב משה (פסוק כב):

³חזקוני: (יט) ולמדה את בני ישראל - ליהושע אומר הקב"ה כך. ולדבריו קשה ראייתו של הרמב"ן שנאמר להלן (כב) ויכתב משה את השירה הזאת ביום ההוא לילמדה את בני ישראל:

⁴רמב"ן לא יט: ולמדה את בני ישראל - למשה שהוא העיקר, כי ממנו ישמענו וילמדו, כי גם יהושע היה מלמד עמו כמו שאמר בסוף (להלן לב מד) הוא והושע בן נון:

⁵העמק דבר לא יט: ועתה כתבו לכם. לפי הפשט מזהיר למשה שיכתוב את השירה הזאת בס"ת וילמדה את ב"י. דלא ככל פרשיות שבתורה שמתחלה דבר משה בע"פ לישראל כמו ששמע מפי הקב"ה. ואח"כ כתב

⁶העמק דבר לא יט: אבל שירת האזינו הזהירו ה' שיכתוב ויגמור התורה וללמד את ב"י מתוך הכתב. כדין תורה שבכתב בזה"ז. וכן עשה משה כמבואר להלן כ"ב ויכתוב משה וגו' ואח"כ וילמדה וגו'. (ויש לציין שבעל העמק דבר בא לחלוק על הרמב"ן שהבאנו לעיל בדעה שהלשון רבים של כתבו קאי על משה ויהושע אבל אין זה עניינו)

⁷עיין בהקדמה לספר דברים ששם הסברנו ענין זה

⁸רש"י, רמב"ן ורוב המפרשים

⁹רמב"ם הלכות תפילין מזוזה וספר תורה פרק ז: מצות עשה על כל איש ואיש מישראל לכתוב ספר תורה לעצמו שנאמר ועתה כתבו לכם את השירה כלומר כתבו לכם תורה שיש בה שירה זו לפי שאין כותבין את התורה פרשיות פרשיות ואע"פ שהניחו לו אבותיו ספר תורה מצוה לכתוב משלו ואם כתבו בידו הרי הוא כאילו קבלה מהר סיני ואם אינו יודע לכתוב אחרים כותבין לו וכל המגיה ספר תורה ואפילו אות אחת הרי הוא כאילו כתבו כולו:

העמק דבר לא יט: וכבר ביארנו דרך משנה תורה לכלול שתי כוונות באזהרה א'. ... ותפרש השירה הזאת בשני אופנים. על משה רבינו כמשמעו השירה הזאת. ולכל ישראל הפי' תורה כולה. וגו' ע"ש שהאריך להוכיח איך אנו לומדים מהפסוק עצמו שמלת השירה קאי על כל התורה.

We need to understand why the Mitzvah of writing a Torah scroll was given in this form. It seems that G-d wanted us to understand that the whole Torah is really a song. To understand this, we need to define what song is. Ohr Gedalyahu defines a song as showing that all of creation is in harmony with the Will of its Creator. The creation brings together all its elements to produce a beautiful song in praise of G-d, and we tune into that when certain events raise us to the level where we feel that we are actually standing opposite G-d.¹ Since the Torah is the blueprint of creation, it is really the book of song, the book which reveals the inner harmony of the universe.

And so, the fourth peg of Torah continuity is put in place by Moshe Rabbeinu (the appointment of Yehoshua, Moshe's writing of a Sefer Torah, Hakhel, and the Mitzvah to write a Sefer Torah). So central is the need to ensure that we have absolutely accurate Sifrei Torah copied from existing ones that the Sages compare one who has a Sefer Torah commissioned (or better, writes it himself) to one who received the Torah on Mt. Sinai². Every Jew is commanded to own a Sefer Torah, and to write one even if his parents left him one as an inheritance (there is more enthusiasm and excitement when reading from a new, fresh scroll rather than an old one³). Through this command, there will be an abundance of Torah scrolls and books to give to those who cannot afford their own. The purpose, of course, is not that we simply own such a scroll, but that, by making sure that everyone has their own scroll or books in his house, we study the Torah and know it in order to get close to the Almighty⁴. All of this is contained in the very last of the 613 Mitzvos which Moshe taught the children of Israel. These would be the final ringing words in their ears, at least as far as commandments go.

Appendix – Moshe Rabbeinu's Sefer Torah

The Torah which we have was shown by G-d to Moshe, 'written in black fire over white fire,' including all of its letters. From that Torah, Moshe Rabbeinu made a copy on parchment⁵. He also heard by ear, directly from G-d, all the words which he

---

ועיין בנדרים לח ע"א הוכחה אחרת לדבר ועיין ר' הירש כאן שהסביר את הגמ' שם

¹ רב צדוק הכהן, רסיסי לילה - אות ח: שירה הוא רק כשמכיר הנוכח כענין ראתה שפחה וכו' אז נפתח פיהם לומר שירה.

² מנחות ל' ע"א: מעלה עליו הכתוב כאילו קבלו מהר סיני

³ חינוך תריג: ונצטוינו להשתדל בזה כל אחד ואחד מבני ישראל, ואף על פי שהניחו לו אבותיו, למען ירבו הספרים בינינו ונוכל להשאיל מהם לאשר לא תשיג ידו לקנות, וגם למען יקראו בספרים חדשים כל אחד ואחד מישראל פן תקוץ נפשם בקראם בספרים הישנים שיניחו להם אבותיהם:

⁴ חינוך תריג: משרשי המצוה, לפי שידוע בבני אדם שהם עושין כל דבריהם לפי ההכנה הנמצאת להם, ועל כן ציונו ברוך הוא להיות לכל אחד ואחד מבני ישראל ספר תורה מוכן אצלו שיוכל לקרות בו תמיד ולא יצטרך ללכת אחריו לבית חברו, למען ילמד ליראה את ה' וידע וישכיל במצוותיו היקרות והחמודות מזהב ומפז רב.

⁵ Eliyahu Ki Tov, *Book of Our Heritage*, vol 3, pg. 161 – 165.

On pg. 165-166, he explains that Moshe Rabbeinu was commanded to copy from the fiery script in a slightly different form from the way it appeared as black fire on white fire. "As the Ramban writes (preface to Chumash): We have also an authentic tradition that the entire Torah consists of Divine Names – that the words are subdivisible into sacred Divine Names ... and it appears that the Torah which was written with black fire over white fire was written continuously, without interruptions between the words, so that it was impossible to either read it in accordance with the manner in which we read it. It was given (in writing) to Moshe

was transcribing¹. [Moshe R. wrote in the 3rd person, for, since the Torah preceded the creation of the world, Moshe was like a scribe copying from an original book. This was the first Torah scroll. It is not clear whether this scroll was written over 40 years or in one shot at the end of the 40 year period².]

Moshe Rabbeinu further transcribed twelve scrolls of the Torah, of which he gave one Sefer Torah to each tribe. [All subsequent Torah scrolls were transcribed from these scrolls in turn. When the original scrolls were concealed,] there were always some scrolls of the Torah which had been thoroughly examined, and were acknowledged as perfect, to which all other scrolls were compared for correction. And even when some slight variations were found between [these] Torah scrolls, not in any way affecting the meaning of the words, the Sages fixed the precise text in accord with that found in the majority of the acknowledged scrolls³.

Rabeinu in accord with the formulation which we have, while its formulation in accord with the Divine Names was transmitted to him orally.”

רמב"ן לא ט: (ט) ויכתב משה את התורה הזאת מתחלת בראשית עד לעיני כל ישראל ואע"פ שבכאן (פטוק יא) כתוב תקרא את התורה הזאת נגד כל ישראל, והוא רומז לספר הזה של אלה הדברים על דעת רבותינו (סוטה מא), אבל בזה חזר ובאר (פטוק כד) ויהי ככלות משה לכתב את דברי התורה הזאת על ספר עד תמס, וזה יכול כל התורה כולה:

¹Through hearing the words of the Torah, he knew the *kri* (the Torah as read) and through the sight of the script he knew the *ktiv* (the Torah as written)

²Book of Our Heritage, *ibid*.

Chazal have a machlokes on this point. Some hold that the Torah was written in separate scrolls, all of which were combined into one Sefer Torah at the end. Immediately after Sinai, Bereishis and part of Shemos (up to half of Parshas Yisro) were written, and then other scrolls were written as things happened and Moshe R. was given new Mitzvos. Others hold that the entire Torah was given, in one scroll, at the end of 40 yrs. There is also a machlokes on whether Moshe Rabbeinu or Yehoshua wrote the last eight psukim.

³Eliyahu Ki Tov, Book of Our Heritage, vol 3, pg. 161 – 165

It is thus related in Tractate Sofrim that three scrolls of the Torah were found in the Beit Hamikdash, and when some few minor spelling differences were found between them, the Sages confirmed the text found in two of the three scrolls, which they then established as the standard text.

האזינו

1. The Study of History

SUMMARY:

(ז) זכר ימות עולם בינו שנות דר ודר שאל אביך ויגדך זקניך ויאמרו לך:

For Jews, history is not merely a sequence of events; it is a revelation of G-d's Providence in this world. G-d not only knows the news, He makes it – and all according to a clear pattern! The history of any nation provides a sense of continuity, a sense of perspective and therefore purpose. But Jewish history provides something much more meaningful. For ours is G-d's history.

For Jews, history is not merely a sequence of events; it is a revelation of G-d's Providence in the world. G-d has a clear plan for history, ending with the revelation of His Oneness in the world – גילוי יחודו. Everything that happens in the world is directed by Him towards this goal. We may not always be able to see how this is happening, but below the surface, G-d uses His הנהגת היחוד as the real Midah which is running the world. And even when the world or individuals seem to act in directions that seem to be opposite to G-d's Will, still, He turns these actions around, and weaves them into history in such a way that they too contribute to the Divine plan.

The Torah here commands us to see this Divine Hand of History in world (זכר), national and personal terms (שאל אביך ויגדך). Each historic lesson is a part of a broader pattern of Providence, from the very beginning - creation - through G-d's choosing us and giving us the Torah right into our very own time. We are required to take this understanding and to project it all the way to the Messianic era and even Olam Haba, which is just what this Shira of our Parsha proceeds to do.

When it comes to the Jews, we are urged to understand that not only are we the main players in this historical drama but that the normal rules of sociology and history do not apply to the Jewish nation - כי חלק ה' עמו. The law of Jewish history is quite simple: Do my Will and I will take care of you. Disobey me at your own peril. Repay the good I have given you with rebellion and I will scatter you around the earth when you will painstakingly learn the lessons G-d will come to teach us through exile and affliction. This is no secret – My prophets are full of this - just ask your elders and they will tell you - שאל אביך ויגדך זקניך ויאמרו לך. As the Rambam writes, *It is a Positive Commandment to shout [to G-d] and to blow trumpets on every Tzarah that befalls the community. .... And everyone should know that this happened because of their bad ways ... [and that, by doing Teshuva] they can cause they Tzarah to go away.*

But it is not only in pain that we have to recognize G-d's Hashgacha. A Jew should understand that for him, nature in the normal sense does not exist - *No one has a portion in the Torah of Moshe until they believe that all that happens to us are all [hidden] miracles – they are neither natural nor the way of the world. (Ramban)*

Believing in G-d's Hashgacha at a national and individual level is so fundamental that it comprises one of the 13 principles of faith. What our parsha adds is that we have to extend this understanding of G-d's Hashgacha in two directions: 1.

We have to see all of history as a history of Hashgacha; 2. We can only understand the past if we also understand the future – the goal in which all history is headed.

In particular, we have to understand the meaning of Jewish history. It is history itself which explains to us the fundamental difference of our origins: Other nations are חלק ארצם - the land produces the people and the culture. But the Jews are חלק ד' - they develop their entire identity before they come into the land. They are not subject to the land; the land is subjected to them and their Torah life.

Everything about this people will be a lesson in Providence. The vast nightmare of anti-Semitism, will in itself proof of your chosenness. The very uniqueness of this hatred has to do with your being a standard bearer of my truth into this world. Your survival from the hatred is my promise and covenant to you

But more than that: We might have been happy to know that we have one law of history and the nations another. But we also need to know that world history is only for our sakes. Every bit of history that happens to every other nation, including all their travails, comes to remind us of our mission on earth – for our mission is clearly for their sakes as well. And thereby they become a part of helping to create the Messianic end of history.

בהנחל עליון גוים - On the surface each nation lives its own history and unfolds its own potential. But look closer. יצב גבלת עמים למספר בני ישראל - the nations are only formed consistent with the core number of the Jewish people – 70 nations paralleling the 70 Jews who originally went in the land. Whatever happens to them is also only for our sakes, for we in turn redeem them. 'For many generations,' G-d says, 'I tried to get all mankind to fulfill this purpose. I made 70 nations, יצב גבולות, because all 70 nations were meant to comprise the concept Yisrael. Remember those days of Noach, the unique *binah* of each generation. But, in the end, only the Jews came through. Since the Jews committed themselves to that purpose, they become the central cog in all of world history. Each one of the 70 souls that went into Egypt now took over the spirituality assigned to one of those seventy nations. And thereby they redeemed each one of those nations. And therefore, as a Jew, you are not only responsible for your own spiritual fulfillment (תקון פרטי), but for the entire world as well (תקון הכללי)!

Shiras HaAzinu is a song showing the harmony of the creation. History (time) is also a part of that harmony. Past, present and future all come together to show the flow of creation according to the Divine Will. The central players of these times are the Jewish people. The Jewish people are guaranteed to feature throughout world history, and they are guaranteed a happy ending, given that they will be the vessel through which G-d punishes the nations and reveals His Oneness.

Once a Jew is informed that this is the extent of his power, he has a responsibility to actualize this potential and will be held accountable if he does not. But we need not feel overwhelmed. G-d is on our side. He will help to make it happen for us. He will give us Teshuva and maximize His mercy when we sin. As our parsha puts it - אסתירה פני מהם - He will seemingly hide His face from our sins. אראה מה - G-d too will look at history – at His own plans – and see that the Jew is destined to sit under His holy throne. He will therefore arrange history in such a way that it will lead the Jew back to his commitment to core spirituality, the Messianic era will be ushered in and all will in spiritual bliss for all.

DETAIL:

ספר דברים פרק לב (א) האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי: (ב) יערף כמטר לקחי תול כטל אמרתי כשעירם עלי דשא וכרביבים עלי עשב: (ג) כי שם ה' אקרא הבו גדל לאלהינו: (ד) הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט א-ל אמונה ואין עול צדיק וישר הוא: (ה) שחת לו לא בניו מומם דור עקש ופתלתל: (ו) הלה' תגמלו זאת עם נבל ולא חכם הלוא הוא אביך קנן הוא עשך ויכונן: (ז) זכר ימות עולם בינו שנות דר ודר שאל אביר ויגדך זקניך ויאמרו לך: (ח) בהנחל עליון גוים בהפרידו בני אדם יצב גבלת עמים למספר בני ישראל: (ט) כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו:

You are walking down a road. It is a very long road taking you through vast, uninhabited land. At every crossroads there is a signpost giving directions to and from different locations. Sometimes a traveler will go for days without a crossroads, just following the road since the last signpost.

At one period you travel for many, many days alone. There are no crossroads and no signpost. Yet you know that you are to keep traveling until the next one and the signpost will tell you where to go.

You finally see a crossroads up ahead. But as you get close, the truth dawns on you – the signpost has been knocked down and turned over. Do you go left, straight, or right? How can you possibly know where to go?

The answer is that you pick up the sign and find the arrow with the name of your city of origin and point it to the path you just walked on! You DO KNOW where you came from. And when you fix the sign in that direction, it will work in other directions as well!

The point is: If you want to know where you are going, you need to know where you are coming from!

The same thing is true in life: If we want to know where we are going, we need to know where we are coming from! (Rabbi Doron Kornblut – Ner LeElef shiur on history).

The second last parsha of the year (the last Shabbos on which a Parsha is read) appropriately teaches us to study history, remember it, and to learn from it:

(ז) זכר ימות עולם¹ בינו שנות דר ודר שאל אביך ויגדך זקניך ויאמרו לך²:

Rav Hirsch explains as follows:

Remember the historical time periods of the world (= זכר ימות עולם in the fem. plural).

Seek insight into how the generations are connected.

and then ask your father about your own family and personal history.

and he will make it vividly realistic to you

ask your elders, and they will explain the connection between your origins and the history of the world.

¹אבן עזרא: עולם - זמן שעבר

²שם משמואל שם וע"כ במה שאמר זכור ימות עולם וגו' היא מצוה לזכור זאת כמו שאר המצוות שיש בהן זכירה, כמו שבת ומחייט עמלק.

On the surface, it seems as if Jews are not natural historians. They would prefer to study a page of their holy Torah than a delve into the documentation that sheds light on some historical event in their village¹. But this perspective is rooted in a mistaken definition of what history means.

For Jews, history is not merely a sequence of events; it is a revelation of G-d's Providence in this world. G-d not only knows the news, He makes it² – and all according to a clear pattern! The history of any nation provides a sense of continuity, a sense of perspective and therefore purpose. But Jewish history provides something much more meaningful. For ours is G-d's history. G-d has a clear plan for history, ending with the revelation of His Oneness in the world – גילוי יחודו. Everything that happens in the world is directed by Him towards this goal. We may not always be able to see how this is happening, but below the surface, G-d uses His הנהגת היחוד as the real Midah which is running the world. And even when the world or individuals seem to act in directions that seem to be the opposite of G-d's Will, He turns these actions around and weaves them into history in such a way that they, too, contribute to the Divine plan.

The Torah commands us to see this Divine Hand of History in world, national and personal terms³. Every person has an obligation to study history as he would study Torah in order to see the Torah-foundation of each historical event⁴. Each historic lesson is a part of a broader pattern of Providence, starting from the very beginning, creation,⁵ through G-d's choosing us and giving us the Torah,⁶ and right into our very own time. We are required to take this understanding and project it all the way to the Messianic era and Olam Haba.⁷ This is exactly what the Shira of our Parsha proceeds to do⁸.

---

¹ ר' חיים אהרן גרונינסקי: גדולי התורה מאז ומעולם לא שמו לבם להעמיק בידיעת דברי הימים לבני ישראל. אף כי לכתוב בספר תולדות גדולי וחכמי ישראל מדור דור. דברי רבותינו הראשונים והאחרונים הלא חיים וקיימים בפיות תופשי תורה. כל בתי מדרש מלאים מזן אל זן מרבנן ותלמידיהן הלומדים תורת חיים כאילו נאמרו היום ואין אושין נפשות לצדיקים שדבריהם הן זכרונם. גם אלה הגדולים המועטים אשר התעסקו בדברי הימים היו מאשיהם בזה בדרך מקרה ובדרך אגב. ומבשרי עתותיהם הקדישו לידיעת התורה הרחבה מארץ מדה והעמוקה מני ים. בה שמו מעיינים לכל מקצועותיה, ומשם שאבו גם ידיעת דברי הימים. בדברי רבותינו העניקו חקר ולא בתולדותיהם ומקומות מושבותיהם.

² רב שמשון פינקוס, סוכות עמ' יג: אמר לו הקב"ה לאדם הראשון: "עץ הדעת" – לדעת חדשות, פוליטיקה, להרחיב אופקים ... – אין לי בו ענין – 'וחשדות אני מגיד בטרם תצמחנה אשמיע אתכם' (ישעיהו מב טז). אני יודע את החדשות עוד לפני שהם מתרחשות, כי אני הוא 'עושה חדשות'."

³ רש"י לב ז: זכור ימות עולם - מה עשה בראשונים שהכעיסו לפניו: בינו שנות דור ודור - דור אנוש שהציף עליהם מי אוקינוס ודור המבול ששטףם.
שאל אביך - אלו הנביאים שנקראו אבות כמו שנאמר באלהיו אבי אבי רכב ישראל:
זקניך - אלו החכמים:
ויאמרו לך - הראשונות:

⁴ רב אלחנן וסרמן (מאמר זכור ימות עולם): כמו שצריך להבין דברי התורה ולהעמיק בה, כן גם כן צריך להתבונן בכל המאורעות הבאות לעולם ולמצוא יסודם על פי משפטי התורה.

⁵ רמב"ן לב ז: זכר ימות עולם, שיתנו לב לזכור ששת ימי בראשית הטובה שעשה להם בעת היצירה ... וגו' וכן בר' בחיי ובאור החיים

⁶ רמב"ן לב ז: בינו שנות דור ודור, שיבינו לדעת מה שנעשה להם בדורות מעת ששרתה שכינה ביניהם ... ימצאו בארץ מדבר - אותם מצא לו נאמנים בארץ המדבר שקבלו עליהם תורתו ומלכותו (ע"פ רש"י – ע"ש)

⁷ רמב"ן שם ד"א לא נתתם לבבכם על שעבר בינו שנות דור ודור להכיר להבא שיש בידו להיטיב לכם ולהנחיל לכם ימות המשיח והעולם הבא:

⁸ בספרי (האזינו מג), גדולה שירה זו שיש בה עכשיו ויש בה לשעבר ויש בה לעתיד לבוא ויש בה בעולם הזה ויש בה לעולם הבא (עיין ברמב"ן לב מ)

When it comes to the Jews, we are urged to understand that not only are we the main players in this historical drama, but the normal rules of sociology and history do not apply to the Jewish nation - ¹כי חלק ה' עמו. The law of Jewish history is quite simple: Do my Will and I will take care of you². Disobey Me at your own peril. Repay the good I have given you with rebellion and I will scatter you around the earth³.

If, when you are suffering, you look to normal historical solutions – secular nationalism, military might, new economic and political arrangements – you will surely fail. For, even though I am hiding Myself, I am still very much involved in sustaining you as a people. You cannot normalize yourselves – you have no choice but to turn to Me⁴.

This is no secret – My prophecies are full of this;⁵ just ask your elders and they will tell you,⁶ שאל אביך ויגדך זקניך ויאמרו לך. You would suffer from singular lack of wisdom to ignore this.

It is for this reason that “ [while] memory of the past was always a central component of Jewish experience, the historian was not its primary custodian⁷.”

---

¹ בחיי ז': כי חלק ה' עמו, ... כי אין ישראל תחת ממשלת הכוכבים והמזלות אבל הם למעלה מהם, והמעלה הזאת לא זכתה שום אומה אליה ולא עשה כן לכל גוי:

² בעלי התוספות: זכור ימות עולם. עתה מזכיר והולך החסדים שעשה הקב"ה עם ישראל. בינו שנות דור ודור. כי קודם שהיו ישראל תקן להם מקום:

³ רמב"ן לב מ: והנה השירה הזאת אשר היא בנו לעד אמת ונאמן, תגיד בביאור כל המוצאות אותנו - הזכירה תחלה החסד שעשה עמנו הקב"ה מאז שלקחנו לחלק, והזכירה הטובות שעשה לנו במדבר, ואשר הנחילנו ארצות הגוים הגדולים והעצומים, ורוב הטובה והעושר והכבוד אשר הנחילנו בה, וכי מרוב כל טובה מרדו בה' לעבוד ע"ז והזכירה הכעס אשר היה מלפניו עליהם, עד ששלח בהם בארצם דבר ורעב וחיה רעה וחרב, ואחרי כן פזר אותם בכל רוח ופאה וידוע כי כל זה נתקיים ויהי כן וגו'

⁴ דברים לא יז (וילך): ... ביום ההוא הלא על כי אין אלקי בקרבי מצאוני הרעות האלה: (יח) ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל הרעה אשר עשה כי פנה אל אלהים אחרים: והקשו המפרשים שכשכלל ישראל שואלים "הלא על כי אין אלקי בקרבי" הלא מתחילים להכיר שסילוק ד' הוא זה שגרם את הצרות והלא זה התחלת הרהורי תשובה. ופירש הספורנו (שם): בשביל שסילק שכינתו מתוכו היו אלה לנו ובחשבם זה לא יפנו להתפלל ולא לשוב בתשובה ... אבל פונים להימלט אמצעות אחרים. (עיין במעמקים מאמר אתם עדי בפרשת וילך)

⁵ אבן עזרא שאל אביך - אלו הנביאים שנקראו אבות כמו שנאמר באליהו אבי אבי רכב ישראל

⁶ רמב"ן לב מ: והנה אין בשירה הזאת תנאי בתשובה ועבודה, רק היא שטר עדות שנעשה הרעות ונוכל, ושהוא יתברך יעשה בנו בתוכחות חימה, אבל לא ישבית זכרנו

In Parsha Netzavim we read that when we mess up, G-d will inflict suffering on us which will cause us to return to Him and then He will be reconciled with us:

דברים ל: (א) והיה כי יבאו עליך כל הדברים האלה הברכה והקללה אשר נתתי לפניך והשבת אל לבבך בכל הגוים אשר הדיחך ה' אלקיך שמה: (ב) ושבת עד ה' אלקיך ושמת בקלו ככל אשר אנכי מצוך היום אתה ובניך בכל לבבך ובכל נפשך: (ג) ושב ה' אלקיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל העמים אשר הפיצך ה' אלקיך שמה: (ד) אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך ה' אלקיך ומשם יקחך:

Here the Ramban tells us that all of that has to do with the laws of history until the Messianic era. But, in the end of days, G-d will not go bankrupt. He guarantees the survival of a remnant of the Jewish people, and guarantees their redemption in the end.

⁷ Yosef Hayim Yerushalmi, Zachor, p 14.

It all seems so clearly laid out for us in this Shira. But the prophecy of HaAzinu predicts that we are likely to mess up, and then only painstakingly learn the lessons G-d will come to teach us through exile and affliction:

לב (ו) הלה' תגמלו זאת עם נבל ולא חכם ...¹

*Do you thus requite the L-rd, O foolish people and unwise? Is not He your father
who has bought you? Has He not made you, and established you?*

(כח) כי גוי אבד עצות המה ואין בהם תבונה²:

For they are a nation void of counsel, nor is there any understanding in them.

(כט) לו חכמו ישכילו זאת יבינו לאחריתם:

*Oh that they were wise, that they understood this, that they would consider their
latter end.*

And what is it that we fail to understand? That our suffering is all our own fault:

(ה) שחת לו לא בניו מומם דור עקש ופתלתל³:

*The corruption is not His; rather, His children are blemished; they are a perverse and
crooked generation.*

The Rambam tells us that we are commanded to look into suffering or difficulty not only to understand the underlying pattern of Hashgacha involved, but to turn the experience into one of getting closer to G-d:

It is a Mitzvas Aseh to shout [to G-d] and to blow trumpets on every Tzarah that befalls the community. .... And everyone should know that this happened because of their bad ways ... [and that, by doing Teshuva] they can cause the Tzarah to go away. But, if they do not shout [to G-d] and blow trumpets, but rather attribute what happened to natural events .... then other afflictions will befall them [until they do Teshuvah]⁴.

---

¹הלוא הוא אביך קנך הוא עשך ויכננך (לב ו)

R. Aryeh Kaplan translates the whole verse: *Is this the way you repay G-d, you ungrateful, unwise nation.*

²לפי ר' יהודה בספרי מדובר פה בכלל ישראל. אמנם הרבה מפרשים – רש"י, רשב"ם, אבן עזרא, חזקוני, ר' בחיי וגם ר' נחמיה בהספרי שם כותבים שהמדובר הוא אומות העולם

³Translation: *Destruction is His children's fault, not His own, you warped and twisted generation.* (The Living Torah – R. Aryeh Kaplan)

⁴רמב"ם הל' תעניות פ"א: (א) מצות עשה מן התורה לזעוק ולהריע בחצוצרות על כל צרה שתבא על הצבור שנאמר (במדבר י') על הצר הצורר אתכם והרעותם בחצוצרות כלומר כל דבר שייצר לכם כגון בצורת ודבר וארבה וכיוצא בהן זעקו עליהן והריעו: (ב) ודבר זה מדרכי התשובה הוא שבזמן שתבוא צרה ויזעקו עליה ויריעו ידעו הכל שבגלל מעשיהם הרעים הורע להן ככתוב (ירמיהו ה') עונותיכם הטו וגו' וזה הוא שיגרום להם להסיר הצרה מעליהם: (ג) אבל אם לא יזעקו ולא יריעו אלא יאמרו דבר זה ממנהג העולם אירע לנו וצרה זו נקרה נקריה הרי זו דרך אכזריות וגורמת להם להדבק במעשיהם הרעים ותוסיף הצרה צרות אחרות הוא שכתוב בתורה (ויקרא כ"ו) והלכתם עמי בקרי והלכתי עמכם בחמת קרי כלומר כשאביא עליכם צרה כדי

But it is not only in pain that we have to recognize G-d's Hashgacha. A Jew should understand that for him, nature in the normal sense does not exist - *No one has a portion in the Torah of Moshe until they believe that all that happens to us are all [hidden] miracles – they are neither natural nor the way of the world*¹.

In this Shira, G-d tells us that He gave us everything we need to succeed: the Torah, the land, ample food and protection². Yet, He warns us that it is these very things which will cause us to become fat and rebel³. When this happens, the consequences will always be swift, severe and predictable⁴:

*23. I will heap evils upon them; I will spend my arrows upon them. 24. They shall be wasted with hunger, and devoured with burning heat, and with bitter destruction; I will also send the teeth of beasts upon them, with the poison of crawling things of the dust. 25. The sword outside, and terror inside, shall destroy both the young man and the virgin, the suckling also with the man of gray hairs. 26. I said, I would scatter them into corners, I would make the remembrance of them to cease from among men*⁵.

Yet, G-d guarantees that a remnant of the Jewish people will always survive no matter what, and in the end they will be redeemed⁶. The nations who afflicted the Jews will in turn be destroyed by G-d⁷; the remaining nations will rejoice with the Jews in the revelation of G-d's Oneness.⁸

שתשובו אם תאמרו שהוא קרי אוסיף לכם חמת אותו קרי: (ד) ומדברי סופרים להתענות על כל צרה שתבוא על הצבור עד שירוחמו מן השמים

¹רמב"ן סוף פרשת בא: שאין לאדם חלק בתורת משה רבנו עד שיאמין בכל דבריו ומקרינו שכולם ניסים, אין בהם טבע ומנהגו של עולם

²לב פסוקים ח – יד

³לב פסוקים טו – יז

⁴לב פסוקים יח – לה

⁵לב (כג) אספה עלימו רעות חצי אכלה בס: (כד) מזי רעב ולחמי רשף וקטב מרירי וכן בהמת אשלח בס עם חמת זחלי עפר:(כה) מחוץ תשכל חרב ומחדרים אימה גם בחור גם בתולה יונק עם איש שיבה:(כו) אמרתי אפאיהם אשביתה מאנוש זכרם:

⁶לב פסוקים לו – לט

⁷לב פסוקים מ – מה

לב מג: הרנינו גוים עמו כי דם עבדיו יקום ונקם ישיב לצריו וכפר אדמתו עמו:

The word נקמה is mentioned twice. Psikta Zuta says that HaSh-m takes revenge both for the actual anti-Semitic actions which the nations inflict upon the Jewish people as well as for the hate-filled plans which they made but which were foiled or otherwise never came to fruition.

⁸לב (מג) הרנינו גוים עמו כי דם עבדיו יקום ונקם ישיב לצריו וכפר אדמתו עמו

Translation: *Let the tribes of His nation sing praise, for He will avenge His servant's blood. He will bring vengeance upon His foes, and reconcile His people [to] His land. (The Living Torah, R. A. Kaplan)*

Believing in G-d's Hashgacha at a national and individual level is so fundamental that it comprises one of the 13 principles of faith¹. What our parsha adds is that we have to extend this understanding of G-d's Hashgacha in two directions: we have to see all of history as a history of Hashgacha, and we can only understand the past if we also understand the future, the goal in which all of history is headed.

In particular, we have to understand the meaning of Jewish history. It is history itself which will explain to us the fundamental difference of our origins. Other nations are חלק ארצם; the land produces the people and the culture. But the Jews are חלק ד' – we develop our entire identity before we come into our land. We are not subject to the land; the land is subject to us and our Torah life². We are but instruments to reveal the One-ness of G-d in the world, גיוי יחודי. Every Jew must not only know this; he must understand this deep in his heart – והשבות אל לבבך³.

יעקוב חבל נחלתו: The root of this nation is not called Israel, but Jacob, a human family which as יעקב, [was] landless and homeless ... without rights anywhere. ... "Jacob", "hanging on to the heel" in everything ... Only as Jacob could [they] receive the mission to become Israel⁴. G-d had built the concept of Israel into the very creation so that the unfolding of history from the beginning was leading to this⁵.

In particular, the suffering of the Jewish people, that vast nightmare of anti-Semitism, is in itself proof of our chosenness. Look into those dark generations and understand that the very uniqueness of this hatred has to do with our being a standard bearer of G-d's truth into this world. The nations hate us because our very being is a rebuke to them,⁶ and therefore G-d considers their hatred of us a hatred of G-d. Our survival from their hatred will also be miraculous, but G-d has promised us in advance that He will not allow us to be snuffed out.

Furthermore, we might have been happy to know that we have one law of history and the nations another, but we also must know that world history is only for the sake of the Jewish nation⁷. Every bit of history that happens to every other nation, including all their travails⁸, comes to remind us of our mission on earth, for our mission is clearly for their sake as well. Other nations become a part of helping to

---

¹רמב"ם, פירושו המשניות, הקדמה לפרק חלק (פרק האחרון של סנהדרין): שהוא יתעלה יודע מעשה בני אדם ולא הזניחם

²Rav S.R. Hirsch

³דעת תבונות ס' לד ע"פ הפסוק "וידעת היום והשבות אל לבבך כי ד' הוא האלוקים בשמים ממעל ואל הארץ מתחת איו עוד" (דברים ד לט).

⁴Rav S.R. Hirsch

⁵חזקוני לב ז: בינו שנות דר ודר - שהרי קודם שהיו ישראל בעולם היה הקב"ה מתקן להם מקום.

⁶רמב"ן לב מ: כי הם עשו כל הרעות עמנו לשנאתו של הקב"ה, כי לא ישנאו את ישראל בעבור שעשו ע"ז כהם, רק בעבור שלא יעשו כמעשיהם, ויעבדו את הקב"ה וישמרו את מצותיו, ולא יתחתנו בהם ולא יאכלו מזבחייהם, ויבזו ע"ז שלהם ויבערו אותה ממקומותיהם, וכענין שאמר (תהלים מד כג) כי עליך הורגנו כל היום, אם כן לשנאתו של הקב"ה יעשו בנו כל הרעות האלה, והם צרי ומשנאיו ועליו להנקם מהם:

⁷רמב"ן
יבמות סג ע"א: ונברכו בך כל משפחות האדמה ... אפילו משפחות האדמה אין מתברכות אלא בשביל ישראל

⁸יבמות סג ע"א: אמר רבי אלעזר בר אבינא, אין פורענות באה לעולם אלא בשביל ישראל שנאמר (צפניה ג): הכרתי גויים נשמו פינותם החרבתי חוצותם וכתוב (שם) אמרתי אך תראי אותי תקחי מוסר

create the Messianic end of history¹ when all will combine to reveal G-d's Oneness – ביום ההוא יהיה ד' אחד ושמו אחד. We, the Jews, must be conscious of our mission to get to this point. We declare our commitment to this idea twice daily in the Shema when we say ד' אלוהינו ד' אחד².

בהנחל עליון גוים: On the surface, each nation lives its own history and unfolds its own potential. In looking closer, however, בני ישראל למספר בני ישראל – the nations are only formed consistent with the core number of the Jewish people – 70 nations paralleling the 70 Jews who originally went in the land. Whatever happens to the nations of the world is also only for the sake of the Jews, for we in turn redeem them. We need to recognize that the entire world has a purpose – זכור ימות עולם שהם – remember the days of Bereishis and the purpose for which the world was created. For, if that purpose is not realized, the earth and all its inhabitants will face destruction. 'For many generations,' G-d says, 'I tried to get all of mankind to fulfill this purpose. And I gave and gave, generation after generation, to sustain mankind, hoping to build man anew⁴. I made 70 nations instead of the 70 core people of the Jewish nation (למספר בני ישראל), because all 70 nations were meant to comprise the concept Yisrael. Remember those days of Noach, the unique binah of each generation⁵. In the end, only the Jews came through. Since the Jews committed themselves to that purpose, they become the central cog in all of world history. They tuned into the Yisrael-reality that existed from the very beginning⁶:

בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ

א"ר בר שלום: בראשית – בזכות ישראל שנקראו ראשית

There always had to be a core group who would fulfill the purpose of the world by keeping the Torah. Each one of the 70 souls that went into Egypt took over

¹בספר ארצות הברית של אמריקה כתב הרב יואל שוורץ (עמ' 18): הנבראים כולם נבראו כדי שיהיו לעזר ולסיוע לאדם השלם, כדי שיוכל להגיע לשלימות, ככתוב (קהלת יב): סוף דבר הכל נשמע את האלקים ירא ואת מצוותיו שמור, כי זה כל האדם. ובילקו"ש שם: אמר רבי אליעזר: אמר הקב"ה, כל העולם כולו לא נברא אלא בשביל זה [הוא האדם ירא שמים], עוד נאמר (שם): שמעון בן זומא אומר כל העולם לא נברא אלא לצוות לזה. וההבדל בין שתי הדעות הוא זה: לרבי אליעזר היצורים כולם נבראו לצורך האדם השלם, כדי שיוכל להתקיים, ובן זומא סבור שאפילו כשאין צורך לקיומו של האדם השלם, אלא רק להקל עליו או להנעים לו, נבראו היצורים כולם – להיות לו לצוות – כיון שגם זה, מסייע לאדם השלם להוסיף בשלימותו. (ראה עוד ברמב"ם בהקדמתו לסדר זרעים, שגם הוא ביאר כשתי הדעות הנזכרות במדרש הנ"ל)

²דעת תבונות, ס' לד: ותכלית כל ההצלחה שהוא מבטיח לישראל הוא התברר יחודו לעיני הכל ... וסוף דבר, הלא זה עדותנו בכל יום תמיד (דברים ו ד) "שמע ישראל ד' אלוהינו ד' אחד".

³רמב"ן, ר' בחיי, אור החיים לב ז

⁴ספורנו לב: ז' זכור ימות עולם. אחר ... להודיע ראשונה כמה היתה כוונת הא-ל ית' להשיג זה התכלית בכל המין האנושי בימות עולם ובשנות דור ודור ואין כשלא עלה זה הגדיל ה' לעשות להעלות את ישראל אל גרם המעלות ... זכור ימות עולם ותבין דרכי טובו וכמה כיוון להיטיב למין האנושי בכלל כשתזכור ראשונה מה שהיטיב לאדם הראשון בתחלת ימי עולם ויניחיהו בגן עדן והוא קלקל ענינו: בינו שנות דור ודור. ותבין שנית כמה היטיב לדורות והם השחיתו עד המבול. וכן שלישית מן המבול עד הפלגה והם קלקלו:

⁵העמק דבר לב ז' זכור וגו'. זכור ימות עולם. ימי נח כדאיתא ברבא ויקרא פ"ז עה"פ כימי עולם זה נח כו' משום שנתיישב אז תכלית העולם ומלואו: בינו שנות דור ודור. איזה דורות שאחרי ימי נח. ואמרה תורה כאן בלשון רבים בינו. דשאלה פשוטה וזכירת ימות עולם אפשר בכל האומה משא"כ בינה אין כל האנשים שוין בהתבוננות וכלל גדול שבמקום שמדברים עם כלל האומה מכנה בלשון יחיד ובשעה שמדבר עם פרטי בני אדם מכוונים בלשון רבים כמש"כ לעיל ס"פ וילק ובכ"מ:

⁶בעלי התוספות: יצב גבולות עמים למספר בני ישראל. ברר נחלה לייב שבטים שעדיין לא נולדו.

the spirituality assigned to one of those seventy nations¹ and thereby redeemed each one of those nations². It is not that these nations were now of no significance,³ but the Jews became the heart sustaining the nations (who became the limbs)⁴. And when the Jewish souls multiplied to 600,000, the nations of the world multiplied as well⁵. Each Jew who fulfills his potential is really sustaining tens of thousands of non-Jews⁶. G-d commands us: זכור ימות עולם – be aware at all times of the vast responsibilities of being a Jew⁷.

Each Jew bears not only the obligation of fulfilling his own potential, his תקון, but also carries within him a unique portion of the תקון הכללי, פרטי.

All of this is in a few short lines of the Torah! These ideas come in the context of Shiras HaAzinu and cover the full range of history. Shiras HaAzinu is a song showing the harmony of the creation. History (time) is also a part of that harmony. Past, present and future all come together to show the flow of creation according to the Divine Will. The central players of these times are the Jewish people. They are guaranteed to feature throughout world history and are promised a happy ending as they will be the vessel through which G-d punishes the nations and reveals His Oneness.

Once a Jew is informed of the extent of his power he has a responsibility to actualize this potential and will be held accountable if he does not⁸. We need not feel overwhelmed, however, for G-d is on our side. He will help us make it happen, giving

---

¹ זהר שמות ע ה: כנגד ע' אומין דעלמא ואינון אומה יחידאה כנגד כולן כו'

² שם משמואל שנת תרע"ו: יצב גבולות עמים למספר בני ישראל, היינו שבעים אומות למספר שבעים נפש, הפירוש שכל נפש הי' בידה לתקן את האומה שהיא דוגמת נפשה, היינו שבמה שהוא בעצמו נמשך אחר הש"י בכל כוחות נפשו, בזה עצמו המשיך ג"כ את האומה שהיא דוגמת נפשו בלי אומר ובלי דברים.

³ עיין בספורנו שמות יט ו
משך חכמה על בראשית פרק כב פסוק יד: שכל המין האנושי הוא אדם אחד וכל אחד הוא אבר מאיברי האדם הגדול וכל אחד נצרך לחבירו מושפע ומשפיע זה לזה וכולם כאחד נושאים קיום מין האנושי ונצחיותו.

מהר"ל אור חדש ח"א: יש לכלל אומה ואומה מהות בפני עצמה...עד"ז מורה הכתב כי כל כתב הוא ציור הדבר...

ר' צדוק הכהן, רסיסי לילה ט' לז: כל אומה יש לו כח מיוחד
ר' צדוק הכהן, צדקת הצדיק (רנח): כל אומה כמו שיש לה רע מיוחד כך יש לה גם כן איזה ניצוץ קדוש מיוחד שממנה חיותה כטעם ואתה מחיה את כולם (נחמיה ט) דלולא כן כלא היה וחיות דהש"י ודאי הוא דבר טוב (ע"ש)

⁴ כחורי מאמר ב אות לו

⁵ שם משמואל שנת תרע"ו: וכן אח"כ שנתחלקו ע' הנפש לששים רבוא נתרבו נמי האומות ונתחלקו כעפרות תבל

⁶ שם משמואל שם: ובכל איש ואיש מישראל תולין אלפים ורבבות מהאומות שהם שייכים לשורש נשמתו לתקנם, או כאשר לא יאבו שמוע ינטל מהם הניצוץ הקדוש המחי' אותם וישובו כלא הי'.

⁷ שם משמואל שם וע"כ במה שאמר זכור ימות עולם וגו' היא מצוה לזכור זאת כמו שאר המצוות שיש בהן זכירה, כמו שבת ומחייית עמלק, והיינו שמצוה על האדם לזכור היטב מה תלוי בו, ואם יזכה אשוריו שהכריע את עצמו ואת אלפים ורבבות נפשות או ניצוצות קדושים לכף זכות, ובאם לאו ח"ו איז לו שהכריע וכו'. וכאשר האדם ישים זאת תמיד על לבו יהי' בהכרח נוטה לזכות:

⁸ נפש החיים שער א פ' יב: וכן קהלת אמר 'כי את כל מעשה האלוקים יביא במשפט על כל העלם' וגו' והיינו ... בעת עמוד האדם למשפט ... יחשבו גם כל מה שגרם וסובב ע"י מעשיו אם טוב ואם רע בכל הכחות והעולמות. זהו אמר מעשה האלוקים

us Teshuva and maximizing His mercy when we sin. As our parsha puts it, ¹אסתירה – He will seemingly hide His face from our sins. ²אראה מה אחריתם – G-d too will look at history, at His own plans, and see that the Jew is destined to sit under His holy throne². He will therefore arrange history in such a way that it will lead the Jew back to his commitment to core spirituality.³ The Messianic era will be ushered in, bringing spiritual bliss for all.

---

¹ לב כ: ויאמר אסתירה פני מהם אראה מה אחריתם כי דור תהפכת המה בנים לא אמן בס: שם משמואל שם: הפירוש כי למעלה מן הענין כתיב שנעשו כ"כ רעים וחטאים מתולדה, ע"ז אמר הש"י ברוב רחמיו אסתירה פני מהם, היינו בבחינת הרע שהם עומדים ולא אביט בזה

² שם משמואל שם: אלא אראה מה אחריתם היינו סוף ואחרית איש ישראלי, שסוף כל סוף עתיד לאשתאבא בגופא דמלכא

³ שם משמואל שם: וע"כ בהכרח עלי לסבב סיבות להחזירם למוטב.

2. Shabbos Shuva

SUMMARY:

Teshuva is a fundamental principle of Judaism, and a huge chesed by HaSh-m to us. Teshuva means to get back, for we were all Tzadikim before we sinned and almost every human lands out sinning at some stage. Yet, at first glance Teshuva seems like a redundant Mitzvah. A person sins. He decides not to sin again. We do not need a special idea of Teshuva to tell us to change our behavior. The same prohibition that told him not to steal at the outset tells him that, now that he has stolen, he must not steal again. So just what does Teshuva do?

But Teshuva does not involve only cessation of sin. It involves restoring a certain balance to our lives. The Torah requires that not only do we stop sinning, but that we restore the carefully crafted relationship between our different character traits that were put out of kilter by the sin. This may involve a period of the extreme opposite for a period. It certainly requires a deeper understanding of ourselves, and significant investment to grow forwards. This in turn, is only possible because Teshuva creates a particular attachment between ourselves and G-d, giving us the strength to go through with what otherwise would have seemed to us as impossible.

Teshuvah also involves Viduy and the request for forgiveness. This allows for G-d's unusual response to our actions. It activates His mercy. At the moment of transgression, the sinner is denying the purpose of his existence. Strictly speaking he should instantly self-destruct. Enter G-d's Mercy. G-d's Mercy does three things: It ensures that the consequences of sin are partial and not total; that the consequences are delayed and that there is such a thing as Teshuva.

Teshuva is G-d's promise to man that He will make it easy for us to come back, no matter how far we have strayed, and that He will accept our attempts with love, forgiveness and atonement. Every sin involves the alienation from of the person from his own core spirituality as well as alienation from G-d. Every act of Teshuva involves getting back on track both in terms of our actions as well as in terms of our relationship with Him.

G-d gives us this gift of Teshuva to the sinner because G-d's desire to give is so powerful that it extends also to the Reshaim, if only they would let Him. He therefore looks for ways to make it possible to do that which He most wants to do – to give to us. Since Teshuva reconnects us with Him, allowing us to once again receive from Him, G-d made Teshuva easily accessible to everyone, even those who have fallen far away from Torah standards.

Anyone who begins to do Teshuva on any aspect of his life, even minor goals, will find a dynamic that allows for an increasing Teshuva-momentum. The benefits of doing this go far beyond the individual acts of Teshuva. This is because Teshuva is not just a discrete act that one applies to each sin. If applied in the right way, Teshuva can become a middah, and, like all midos, needs to be developed.

This is like a muscle in the body which needs to be exercised. So too, we need to exercise our Teshuva muscles. Each time that we do Teshuva, it will make it easier to apply to the next thing, even if the two areas seem to be totally unrelated. Therefore, it is good to work on some things you can actually achieve, in order to develop the general middah of Teshuva. That will make easier to do Teshuva on any other area of one's life as well.

Perhaps this is why partial Teshuva is also of benefit. Other Mitzvos are all or nothing in terms of their fulfillment. Put *Tzitzis* on only 3 corners of a garment, and

you have done nothing. Leave out a *Parsha* on the *Klaf* of *Tefilin* or *Mezuza*, or hear less than the 9 Torah proscribed Torah-blasts (= 30 blasts in our times) and you are get no credit. But a person who has *Charata* yet does not make a *Kabala LeHaba* or vice-versa has still something worthwhile and of significance. Perhaps, this is because a person is still exercising his Teshuva muscles even when he only does a partial Teshuva.

But Teshuva goes further. It gives us the ability to regain the lost spirituality of our past. It allows us to conquer not only our future, through *Kabalah LeHaba*, but to rewrite history through *Charata al HaAvar*. This is ultimately a mystery, a mystery that neither Sages nor Prophets could understand. What we do know is that there is only one way this can be done, by bypassing the normal channels through which we normally connect with G-d and reaching directly to the *כְּסֵא הַכְבוֹד*. When G-d created the world, He created a world of Teshuva and then He created the World (a second world, so to speak) as we know it. Since time was created with this second world, the world of Teshuva is above time. Perhaps it is this, which allows us to redo the past. Certainly, it is this, which allows Teshuva to work even as a thought in one's heart (though this is not the best way of doing things):

הַמְקֵדֵשׁ אֶת הָאִשָּׁה עַל מִנַּת שְׂאֵנִי צָדִיק וְנִמְצָא רָשָׁע מְקֻדָּשֵׁת שְׂמָא הִרְהַר תְּשׁוּבָה.

A person who marries a woman on condition that he is righteous, even if he turns out to be evil after the wedding, the marriage is a good marriage, for perhaps, while he stood under the Chupa he has thoughts of Teshuva. But how can just thinking about doing Teshuva be good. For Teshuva preceded the world of speech.

The starting point of Teshuva is our ability to reach up to places within ourselves which were unaffected by the *חַטָּא*

When we do return, we do so with all the richness, which we had ironically acquired during our transgressions. The Sages tell us:

מְקוֹם שֶׁבָּעֲלִי תְשׁוּבָה עוֹמְדִין צָדִיקִים גְּמוּרִים אֵינָם עוֹמְדִים. (ברכות לד.)

There are two processes of getting close to G-d. The normal Torah process is that of the Tzadik, climbing the ladder of holiness step by step. The second process, the Teshuvah process, kicks in after the person has failed the Torah process. The Tzadik's greatness is that he remained within the framework, but therein lies his limitation as well. He perforce has a narrower range of experience, of emotional, intellectual and other richness. The sinner has fallen and therein lies his weakness. Yet, ironically, his fall has caused him to break barriers and to broaden his range of exposure and experience. As long as he has not repented, this is unambiguously bad. But, should he become a baal teshuvah, then he brings all this richness along with him.

Now from this alone we would not understand that the baal teshuvah is better than the tzadik. It would be preferable that he did not sin. All the Sages stated is that the baal teshuva stands in a unique place.

However, we do see that ultimately it is the Baal Teshuva, and not the Tzadik who is the redeemer of Israel. For the Moshiach will come from Yehuda, the archetype Baal Teshuva, through David HaMelech, who perfected Teshuvah. He does not come through Yosef HaZadik, Yehuda's competitor for this crown. For, in the end it is he who has stumbled along the way, picked himself up and moved upwards than can truly relate to and gather in all Neshamos.

DETAIL:

Teshuvah is a fundamental principle of Judaism¹, and a huge chesed by HaSh-m to us². When “Chochma”, Teshuva means to get back, for we were all Tzadikim before we sinned³ and almost every human lands out sinning at some stage⁴. Yet, at first glance Teshuva seems like a redundant Mitzvah. A person sins. He decides not to sin again. This is an expression of our free choice like any other. We do not need a special idea of Teshuva to tell us that one can change one's behavior. Nor do we need a mitzvah to tell us to change to begin with. Both are included in the fundamental principle of freedom of choice. A Jew sins; he steals. The same prohibition that told him not to steal at the outset tells him that, now that he has stolen, he must not steal again⁵. Last time he chose to steal. This time, hopefully he will choose not to steal. So just what does Teshuva do?

But Teshuva does not involve only cessation of sin. It involves restoring a certain balance to our lives. The Torah requires that not only do we stop sinning, but that we restore the carefully crafted relationship between our different character traits that were put out of kilter by the sin. Motivated by our deep shame, this may involve a period of the extreme opposite for a period. It certainly requires a deeper understanding of ourselves, and significant investment to grow forwards⁶. This in turn, is only possible because Teshuva creates a particular attachment between

---

¹ בספר העקרים של ר' יוסף אלבו (מאמר ד' פ' כה): כשחששנו כל מצות עשה שבתורה לא מצינו מצוה שיזכה האדם הב' בלבד לתכלית המושג בצד התורה אלא התשובה, וזה שתכלית המכוון בתורה ובעשית מצוותיה לפי מה שבארנו במאמר השלישי, הוא אהבת ד' שהיא מביאה את האדם לשכר גדול המקווה לנפש, וכן מצינו בענין התשובה שמכתב זה התכלית בעצמו בפרשת נצבים וגו'

² חובות הלבבות (פתיחה, תרגום לב טוב דף ק): וכיון שהעובדה היא שהאדם אינו ממלא את חובותיו כלפי הבורא, כמו שהוכחנו, לכן רחם עליו הבורא מפני שהוא אוהב אותו וחס עליו, ונתן לו את היכולת לתקן את שגיאותיו ולהשלים את מה שהחסיר מעבודתו, על ידי התשובה. שערי תשובה, תחילת דבריו: מן הטובות אשר הטיב ד' אם ברואיו, כי הכין להם את הדרך לעלות מתוך פחת מעשיהם ולמוס מפח פשעיהם ... ולמדם הזהירם לשוב אליו עי' יחטאו לו. חובות הלבבות סוף פ"ד (תרגום לב טוב דף קי-קיא): בעל תשובה ... הבורא מכפר לו על עוונות וסולח לו על פשעו. אפילו אם הוא עשה חטא שנאמר עליו "לא ינקה", כגון שנבע לשוא או שחטא אם אשת איש, התשובה פועלת שהבורא מקל את עונשו בעוה"ז ומטיב לו בעוה"ב, ושהוא חוזר להיות בגדר צדיק וגו' ועיין ברמב"ם פ"א מהל' תשובה הל' ד' ועיין בחובות הלבבות פ"י

³ חובות הלבבות, פתיחה: שכל שב כבר היה צדיק קודם חטאו

⁴ חובות הלבבות (פתיחה, תרגום לב טוב) דף קא: הצדיקים שלא חטאו מימיהם אינם מצויים בכל דור, כמו שנאמר (תהלים קל ג): אם עוונות תשמר קה מי יעמוד, ונאמר (קהלת ז כ): כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא, ונאמר (מלכים א ח): כי אין אדם אשר לא יחטא

⁵ משך חכמה, דברים לא יז (פרשת וילך דף 414 ד"ה ואמר ביום ההוא): הנה הזהירה הראשונה המונעת מחטוא האם שחטא היא מונעת מחטוא גם אחרי שחטא

⁶ משך חכמה, שם: אולם יש מדת התשובה אשר תתכן כי תתחדש רק אחרי שכבר עבר עליה, וזהו הוא כפי מה שביאר רבינו פ"ד משמונה פרקים, כי כמו שהחולה יתורא בדברים מרים היפך טבעו כדי להעמיד טבעו ומזגו ע"ד הממוצע אחרי התגברת בו בסבת האחרון הצד הנוטה, כן החולה שכבר חטא צריך להתנהג ולהטות לדרך ההפכי, וכמו שאמר ז"ל בירושלמי (סנהדרין ד-ג) שהיה דוד מקשט לפלגשיו בכל יום ואמר ליצרו הנה תאבת דבר האסור לך חייך שאני מתעב לך דבר המותר, והתבונן בלשון חייך, כי הכוונה המרכזית הוא הדרך הממוצע, והמסרס עובר בל"ת (שבת קי: אבן העזר ה-יא), והמונע מנשואין עובר בעשה (רמב"ם ה' אישות טו-ב), ובל"ת אם יש לו אשה, ולא לתוהו בראה, רק כיון שפרץ הגבול צריך לרפאות אותו בדבר ההפכי כדי שיתקיים על הדרך המוכרח המכוון בבריאה מהבורא יתברך, וזה קיומו זה חייך, והבינהו, ובאופן הזה נקרא תשובה שיעמיד כחות נפשו בקצה ההפכי נגד מה שעשה בחטאו ובעברו על המצוה, וכן כתב רבינו בריש הלכות דיעות (ב-ב)

ourselves and G-d, giving us the strength to go through with what otherwise would have seemed to us as humanly not possible¹.

Teshuvah also involves Viduy and the request for forgiveness². This allows for G-d's unusual response to our actions. It activates His mercy. At the moment of transgression, the sinner is denying the purpose of his existence. Strictly speaking he should instantly self-destruct³. Enter G-d's Mercy. G-d's Mercy does three things: It ensures that the consequences of sin are partial and not total; that the consequences are delayed and that there is such a thing as Teshuva⁴. Teshuva is G-d's promise to man that He will make it easy for us to come back⁵, no matter how far we have strayed, and that He will accept our attempts⁶ with love, forgiveness and atonement⁷. Teshuva gives us a challenging but very accessible way to come home (the literal meaning of the word.) and to re-establish a relationship with G-d. Every sin involves the alienation from of the person from his own core spirituality as well as alienation from G-d⁸. Every act of Teshuva involves getting back on track both in terms of our actions as well as in terms of our relationship with Him⁹.

G-d gives us this gift of Teshuva to the sinner because G-d's desire to give is so powerful that it extends also to the Reshaim, if only they would let Him¹⁰. He therefore looks for ways to make it possible for Him to do that which He most wants to do – to give to us. Since Teshuva reconnects us with Him, allowing us to once

---

¹ משך לכה, שם: והנה מצות התשובה מעלתה שמדבקת את השב אל השם יתברך כמוש"כ (הושע יד) שובה ישראל עד ד' אלדיך [לשון רבינו בהלכות תשובה] (ז-ו), והנה אם עזב האדם את חטאו באופן שבארנו הנה עשה פרט ועיקר מהתשובה, שגודר את עצמו ולקח סמי מרפא להטות את עצמו לקצה האחרון המהופך מאשר התגבר עליו בחטאו

² משך חכמה, שם: אמנם מצות התשובה אשר על זה צריך מצוה פרטית הוא שאם חטא וענה את חטאו מצוה להתודות ... ומבקש כפרה.

³ מסילת ישרים פ"ד: לפי שורצ הדין היה ראוי שהחוטא יענש מיד ... וגם שהעונש עצמו יהיה בחרון אף ... ושלא יהיה תקון לחטא כלל

⁴ מסילת ישרים שם: אמנם מדת הרחמים היא הנותנת הפך השלשה דברים שזכרנו. דהיינו שיותן זמן לחוטא ולא יכחד מן הארץ מיד כשחטא. ושהעונש עצמו לא יהיה עד לכלה. ושהתשובה תנתן לחוטאים בחסד גמור שתחשוב עקירת רצון כעקירת המעשה.

⁵ הרמב"ן דברים ל' יא (נצבים): והטעם לומר אם יהיה נדחך בקצה השמים ואתה ביד העמים תוכל לשוב אל ד' ולעשות ככל אשר אנכי מצוך היום, כי אין הדבר נפלא ורחוק ממך אבל קרוב אליך מאד לעשות בכל עת ובכל מקום,

⁶ חובות הלבבות שם: הבורא ... הבטיח לנו לקבל מאתנו התשובה, ולהתפייס אתנו מהר, גם אם מרינו את פיו והפרנו את בריתו זמן רב גמו שמבואר בפרק "ובשוב רשע מרשעתו ועשה משפט וצדקה עליהם הוא יחיה" (יחזקאל לג).

⁷ רב ישראל סלנטר בכוכבי אור (סוף ספק אור ישראל) ס' ו: כי בין אם הקב"ה ירבה למחול ולסלוח ובין אם לא ימחול ויסלח ח"ו אחת היא להחוטא לעזוב את דרכו .. כי הוא מוכרח על כל פנים להציל את העתיד ... אולם את אשר סוף סוף עם עזיבת החטא יוכל להשיג גם מחילה וסליחה לחטאיו ... ולמחות אותם כעב הענן זהו מציאה

⁸ בית אלוקים של המבי"ט (שער ב פ"א): החוטא שתים רעות עשה: רעה לעצמו ... ורעה גדולה מזו שהכעיס את בוראו

⁹ בית אלוקים (שם): השב בתשובה צריך לתקן את אשר עוות בשתיים הרעות, ויותר מהמה שהכעיס את בוראו, שירצה אותו ויתקרב עליו בתשובה שפתי חיים (מועדים א דף קלו): מהות התשובה ועיקרה היא התקרבות וחשבה אל ד'

¹⁰ רמח"ל: קל"ח פתחי חכמה

again receive from Him, G-d made Teshuva easily accessible to everyone, even those who have fallen far away from Torah standards¹.

Anyone who begins to do Teshuva on any aspect of his life, even just manage some minor goals - not to be late for school or seder or work more than 15 times over the whole year. Or: This year, every time that you get angry, you will call your mother and tell her that you love her – will find a dynamic that allows for an increasing Teshuva-momentum. The benefits of doing this go far beyond the individual acts of Teshuva. This is because Teshuva is not just a discrete act that one applies to each sin. If applied in the right way, Teshuva can become a middah, and, like all midos, needs to be developed².

This is like a muscle in the body which needs to be exercised. There are many different ways in which the muscles of the hand could be exercised, for example – but the benefit will apply to everything which the hand does thereafter.

So too, we need to exercise our Teshuva muscles. Each time that we do Teshuva, it will make it easier to apply to the next thing, even if the two areas seem to be totally unrelated. Therefore, it is good to work on some things you can actually achieve, in order to develop the general middah of Teshuva. That will make easier to do Teshuva on any other area of one's life as well.

Perhaps this is also the reason that the Mabit, in his Beis Elokim, tells us that even a partial Teshuva is of benefit. In this respect, the mitzvah of Teshuva is unlike other Mitzvos. Other Mitzvos are all or nothing in terms of their fulfillment. Put *Tzitzis* on only 3 corners of a garment, and you have done nothing. Leave out a *Parsha* on the *Klaf* of *Tefilin* or *Mezuza*, or hear less than the 9 Torah proscribed Torah-blasts (= 30 blasts in our times) and you are get no credit. But a person who has *Charata* yet does not make a *Kabala LeHaba* or vice-versa has still something worthwhile and of significance³. Perhaps, this is because a person is still exercising his Teshuva muscles even when he only does a partial Teshuva.

But Teshuva goes further. It gives us the ability to regain the lost spirituality of our past. It allows us to conquer not only our future, through *Kabalah LeHaba*, but to rewrite history through *Charata al HaAvar*. This is ultimately a mystery, a mystery

---

¹ הראי"ה קוק באורות התשובה בהקדמתו (דף כה): התשובה היא תופסת את החלק היותר גדול בתורה ובחיים, עליה בנויות כל התקוות האישיות והצבוריות, היא מצות ד' שהיא מצד אחד קלה שבקלות, שהרי הרהור תשובה הוא כבר תשובה (קידושין מט), ומצד אחד הרי היא קשה שבקשות, שלא יצאה עדיין אל הפעל במלאה בעולם ובחיים. ע"כ
וכן כתוב בתורה (דברים ל יא): כי המצוה הזאת אשר אנכי מצוך היום לאנפלאה היא ממך ולא רחוקה היא (יד) כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו ע"כ ומנחם שרשי"י (יד שם) לומד שהכוונה על התורה בכלליותה, אמנם יש מן הראשונים (כגון ספר העיקרים) והאחרונים (כגון הספורנו בפסוק יד) שלמדו שהכוונה להתשובה וראיה לדבר שכל הפסוקים מראשית פ"ל עד כאן איירי בתשובה.

² דעת חכמה ומוסר: יסוד גדול צריך לידע, שתשובה אינו כפי שאנו מורגלים להבין "תשובה על חטא", ואם עשה חטאים הרבה צריך לעשות "תשובות" הרבה, ושכל תשובה ותשובה היא ענין לעצמה. לא כן הדברים אלא סוד הענין הוא שתשובה היא מדה ומעלה בפני עצמה, שמציאותה ומהותה הנה גם בלי חטא ועון, ככך שאר המדות והמעלות, והנה אמרו חז"ל (נדרים לט: "ז' דברים נבראו קודם שנברא העולם", ומנו שם תורה ותשובה, ועוד לא היה נברא ענין החטא במציאות, הרי שמעלת התשובה היא משה קיימת לעצמה, ואינה תלויה כלל בשום דבר, שהלא נבראת עוד קודם שנברא העולם

³ בית אלוקים, שער התשובה, פ' יב: התשובה ... אינם כשאר מצוות שהעוזב חלק המצוה אין לו חלק בשכר המצוה, כמו שתאמר במצות ציצית היר בד' כנפות והעושה ציצית בג' כנפות לבד אינו מתקיים ג' חלקי המצוה שהרי ד' ציציות מעכבין זה את זה והרי כאילו לא עשה שום דבר. ואולם התשובה גם כי אינה שלימה עד שהיה בחרטה לשעבך ועיבת החטא לעתיד, עם כל זה החרטה לבד בלי עיבת החטא מועיל קצת, וכן עיבת החטא בלי חרטה. (מובא בעלי שור ח"א דף מח)

that neither Sages nor Prophets could understand¹. Clearly, simply separating from sin, without Teshuva, could never achieve this.

The Maharal brings a parable to illustrate this: The King entrusted one of his subjects with one of his treasured vessels. Unfortunately, the vessel got cracked. The subject went to a חכם to take his advice. The Chacham opined that it would not be fitting to the honor of the king to return the object in that state. Desperate for a solution and thinking that maybe the חכם did not have enough insight into the King and his ways, the subject went to a Noble, someone who was closely involved with the King for his advice. This Noble confirmed that his knowledge of the King and his greatness required that the object be destroyed and not returned. Now frantic, the subject sought out the original maker of the vessel. This master craftsman claimed he could partially fix the vessel, but it would never be as good as new. So the subject decided to put himself at the mercy of the King and threw himself, broken vessel in hand, at the feet of the King. Surprisingly, the King responded by saying: "This vessel is broken: but I shall use it as is. All those who told you differently were relating to my honor. But this is not my way." (מפני כבודי עשו ולא) (מפני הנהגתי)

Logic at every level would seem to say that a sinner is like a broken utensil and it is not a Kavod to G-d to use broken utensils. But G-d Himself declares that He is mevater on his kavod – that His love for man is such that, if He will only be contrite.

What we do know is that there is only one way this can be done, by bypassing the normal channels through which we normally connect with G-d² and reaching directly to the הכבוד³. When G-d created the world, He created a world of

---

¹ ילקוט שמעוני, תהילים כה, רמז תשב, ירושלמי מכות פ"ב הל' ו
שאלו לחכמה: חוטא מה עונשו? אמרה חסאים תרדף רעה. (משלי יג כא)
שאלו לנבואה: חוטא מה עונשו? אמרה הנפש החוטאת היא תמות. (יחזקאל יח ד)
שאלו לתורה: חוטא מה עונשו? אמרה יביא אשם ויתכפר.
שאלו להקב"ה: חוטא מה עונשו? אמר יעשה תשובה ויתכפר. ע"כ

וכתב המהר"ל (נתיבות ב נתיב התשובה פ"א) (ומה שבסוגריים הוא מדברי המהר"ל בהמשך הפרק):
שאלו לחכמה ... והשיבה חסאים תרדף רעה, וזה כי החטא הוא חסרון בעולם נכמו שהוא לשון חטא כמו אנכי
אחטנה ואין ראוי שיהיה נמצא חסרון בעולם ולכך תרדף אותם הרעה להאבידו מן העולם, ומי"מ אין החכמה
אומרת הנפש החוטאת תמות כי נמצא בעולם הרעה ג"כ.
אבל הנבואה שהיא מהש"י ואין דבר רע יורד מלמעלה לכך הנבואה אומרת הנפש החוטאת היא תמות
שלא יהיה נמצא החוטא שהוא רע כמו שלא נמצא רע למעלה נכי הנבואה היא במדת הדין ודין החוטא הוא
המיתה. ואמר שאלו לתורה חוטא מה עונשו,
והתורה שהיא תקון האדם נכי בתורה ברא הש"י את עולמן וכיון שבה נברא הכל גם בזה התורה
היא תקון האדם ולכך התורה אומרת יביא אשם ויתכפר וזה תיקון של החוטא נכי מצד התורה יש לאדם
סלוק מן החטא מפני שהתורה היא שכל נבדל מן הגשמי וכל חטא בשביל שהיה נמשך אחר הגשמי, ולפיכך
מצד התורה השכלית יש תקנה אל החוטא לצאת לאדם מן החטא הדבוק באדם מצד הגשמי ולפיכך אמרה
תורה יביא אשם ויתכפר, כי כאשר מקריב האדם קרבן מקריב עצמו אל ד' יתברך כפי אשר מתרחק מן השם
ית'. ולפיכך בקצת קרבנות כתיב (ויקרא ב) ונפש כי תקריב מנחה, ודרשו ז"ל כאלו הקריב את נפשו. ... ולא
היה תקנה זאת אל החכמה שהיא חכמה בלבד שאין החכמה הנהיגה הנבדלות לגמרי מן הגשמי כמין שהיא
התורה שהיא שכל נבדל לגמרי. וכן אין הנבואה השגה נבדלת מן הגשמי.

Even though we wrote in the text that Teshuvah is a mystery which neither *prophets* nor *sages* understand, the Maharil Block points out that the Sages talk of *prophecy* and *wisdom*, not of *prophets* and *sages*. This is because the *prophets* and *sages* knew of Teshuva from the same sources that we know of Teshuva, but not from their prophecy or their wisdom.

² מהר"ל שם: ואח"כ שאלו את ד' בעצמו [נמצא כי הנמצאים כלם תלוי בו שבים אליו ... כי אין להם
קיום בעצמם] והוא אומר בכלי שבור אני משתמש כמו שאמרנו שכל הכלים שבורים.

³ ראש השנה: גדולה תשובה שמגיע לכסא הכבוד

Teshuva and then He created the World (a second world, so to speak) as we know it¹. Since time was created with this second world, the world of Teshuva is above time. Perhaps it is this, which allows us to redo the past. Certainly, it is this, which allows Teshuva to work even as a thought in one's heart (though this is not the best way of doing things):

המקדש את האשה על מנת שאני צדיק ונמצא רשע מקודשת שמא הרהר תשובה².

A person who marries a woman on condition that he is righteous, even if he turns out to be evil after the wedding, the marriage is a good marriage, for perhaps, while he stood under the Chupa he has thoughts of Teshuva. But how can just thinking about doing Teshuva be good. For Teshuva preceded the world of speech³.

The starting point of Teshuva is our ability to reach up to places within ourselves which were unaffected by the חטא⁴. If we were to make a graph of all that exists in the created worlds, starting from the most physical and stretching into the highest spiritual realms, so we would place the stones towards the bottom, then the plants, and then the animals. Much higher up, in the spiritual plane, we would place different types of מלאכים, and so on with each created being. Not so man. Although one might be tempted to place man between the angels and the animals, man is not a single point on the graph. Rather, man stretches as far as the graph itself does. His upper souls, his יחידה and חיה, stretch way beyond his body, as far as created spiritually goes. Now we never sin with those very pure parts of ourselves. And therefore, when we come to return, we do so by re-connecting with those very pure and unblemished dimensions⁵. These in turn filter down, (although not right into the world of action⁶), and help purify those parts of the human that actually engaged the sin.

---

¹ פסחים נד ע"א: שבעה דברים נבראו קודם שנברא העולם ואלו הן תורה ותשובה וכן עדן וגיהנום וכסא הכבוד ובית המקדש ושמו של משיח ... תשובה דכתיב (משלי ח) בטרם הרים יולדו וכתיב (תהילים צ) תשב אנוש עד דכא ותאמר שובו בני אדם גן עדן דכתיב (בראשית ב) ויסע ד' אלוקים גן בעדן מקדס גיהנום

² רשפי אש דת שער התשובה – מאמר התשובה למעלה מן הזמן: נמצא בהרור תשובה נעשה צדיק ממש ברגע ההרהור

³ שם: וטעם הדבר כי התשובה קדמה לעולם בנוגע, והעולם נברא בעשרה מאמרות. נמצא בריאת העולמות וכל מה שבהם הם בדבור. אמנם מה שקודם לעולם הוא קודם לדבור רק הרהור לבד, ולכן תלוי התשובה בהרהור שהוא למעלה מאותיות ושב אל השרש למעלה מהעולמות ומתקן העולם, שהרשעים מאבדים את העולם שנברא בעשרה מאמרות המאמר נלקח מהרהור, ונמצא ההרהור הוא שורש של העולם, ולכן בתשובה בהרהור – מתקן קלקולו, הנה העולם בזמן, אבל קודם העולם לא היה בחינת זמן כלל, לכן אין זמן בתקון התשובה אלא רגע, כיון שבא למעלה מזמניות ולכן כהרף עין מתקן הכל ואין צריך שהיית הזמן

⁴ נפש החיים, רב צדוק הכהן – צדקת הצדיק

⁵ בשפתי חיים (מועדים א עמ' קלה-קלו) כתב שהנשמות חצובות הן מתחת כסא הכבוד לכן תשובה היא לשוב לדרגות העליונות האלה

⁶ רב צדוק הכהן, תקנת השבים (ח): ידוע שהספר של צדיקים ושל רשעים ושל בינונים הוא לב האדם עצמו ... ומטעם זה אין תשובה מועלת לפסוק מעונשי בית דין שהוא על ידי עקירת המעשה למפרע דעל ידי התשובה כאלו לא חטא והזדונות כשגגות או כזכיות ולמה יענש, אבל כל תקוני תשובה הכל בלב אך ביציאה לפועל שהוא מצד השי"ת שמקבלו אני ד' לא שנית, ומאחר שגזר דין כתוב בתורה אי אפשר לשנותו דתורה נקרא אמת.

The amazing thing is that, when we do return, we do so with all the richness, which we had ironically acquired during our transgressions. The Sages tell us:

מקום שבעלי תשובה עומדין צדיקים גמורים אינם עומדים. (ברכות לד:)

There are two processes of getting close to G-d. The normal Torah process is that of the Tzadik, climbing the ladder of holiness step by step. The second process, the Teshuvah process, kicks in after the person has failed the Torah process. The Tzadik's greatness is that he remained within the framework, but therein lies his limitation as well. He perforce has a narrower range of experience, of emotional, intellectual and other richness. The sinner has fallen and therein lies his weakness. Yet, ironically, his fall has caused him to break barriers and to broaden his range of exposure and experience. As long as he has not repented, this is unambiguously bad. But, should he become a baal teshuvah, then he brings all this richness along with him¹.

Now from this alone we would not understand that the baal teshuvah is better than the tzadik. It would be preferable that he did not sin. All the Sages stated is that the baal teshuva stands in a unique place².

However, we do see that ultimately it is the Baal Teshuva, and not the Tzadik who is the redeemer of Israel. For the Moshiach will come from Yehuda, the archetype Baal Teshuva, through David HaMelech, who perfected Teshuvah. He does not come through Yosef HaZadik, Yehuda's competitor for this crown³. For, in the end it is he who has stumbled along the way, picked himself up and moved upwards than can truly relate to and gather in all Neshamos.

---

¹ רב צדוק הכהן, תקנת השבים: [והוא כמו פתיחת הרחם שאינו בלא דם וטומאה דלידה, כי כל לידה והוספת קדושב יתיר וריבוי בנפשות מישראל אינו אלא על ידי התשובה הבאה אחר החטא ... דזהו מדת התשובה לפרוץ מצרים וגבולים ולעשות זכויות חדשות מזדונות, משא"כ צדיק גמור שאינו אלא הולך בדרך התורה הקצוב והמוגבל ואין בו הוספה ולכן רחל עקרה וכן יהושע ב"נ הגדול מזרעא דיוסף לא הי"ל בנין וגו']

² שפתי חיים (מועדים א עמ' קמב): עפ"י האמור יתבאר דברי חז"ל (ברכות לד:): "וא"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן כל הנביאים כולם לא נתנבאו אלא לבעלי תשובה אבל צדיקים גמורים עין לא ראתה אלוקים זולתן ופליגא דר' אבהו דא"ר אבהו מקום שבעלי תשובה עומדין צדיקים כמורים אינם עומדים." וביאר מו"ר הגרא"א דסלר זצ"ל שאין כאן מחלוקת אלא שיש מבטים ובחינות שונות. יש בחינה שבה בעל תשובה עדיף מצדיק גמור, ויש בחינה שצדיק גמור עדיף (מכתב מאליהו, ג, 353 ועיי"ש ביאורו של מו"ר זצ"ל). מצד אחד, בעל תשובה מגיע לדרגות ומקומות עליונים שצדיק גמור אינו מגיע לשם כמבואר בזה"ק (ויקרא טז, ב הובא בשל"ה הל' תשובה ס"פ תורה אור) ... מאידך גיסא הצדיק הגמור ... שכרו גדול יותר מפני שכל עליותיו והשכותיו הן בכח עמלו העצמי וגו']

³ Many understand the argument of Yosef and his brothers over this point. Indeed, Rav Tzadok Hachshon (points out that Yosef's approach did repeatedly achieve greatness, but it was always Yehuda's approach that went a step further. Yosef becomes king in Egypt but Yehuda (through David) becomes king in Israel. The Aaron HaKodesh first comes to rest in Shiloh, in the tribe of Ephraim (Yosef), but it ultimately moves to the Har HaBayit (on the border of Yehuda and Binyamin). Ephraim leads the break away of most of the tribes (10 of them), but ultimately these tribes get lost, and we are left with Yehuda and Binyamin. There will be a Moshiach ben Yosef, but he will then make way for Moshiach ben David.

זאת הברכה

1. The Sins and Death of Moshe Rabbeinu

SUMMARY:

Moshe Rabbeinu was a man who was almost never born. Amram, his father, felt that it would be highly irresponsible to bring children into the world during the Egyptian slavery. But his daughter accused him of being worse than Pharaoh. 'Pharaoh only killed the males', she claimed. 'You are killing also the females.' Amram remarried his wife and had Moshe.

Several times while growing up, Moshe narrowly escaped with his life. Brought up in Pharaoh's palace, he might easily have landed up not recognizing his Jewishness and growing up an enemy of the Jews. Yet Moshe's life is a story of hope, of the ability of the Jewish soul to shine through the darkest hour, of man's capacity to grow to greatness in any hour.

Moshe achieved his incredible greatness as a mortal human. Moshe made mistakes in his life, which disqualified him from being counted as one of those few great people who are considered to have added no extra impurity to their lives while on earth.

When the 'well of Miriam' dried up after Miriam's death, Moshe Rabbeinu hits the rock twice instead of speaking to it as instructed and water does indeed pour forth. G-d then informs both Moshe and Aaron that because they failed to do a public Kiddush HaSh-m neither will enter the land. The sin is considered so serious that the punishment is made in the form of an oath, discouraging prayer or appeal from Moshe and Aaron. Aaron in fact, dies soon after.

The exact nature of the sin remains a mystery. It is recorded only to avoid confusing it with the sin of the spies. This was not Moshe Rabbeinu's first slip up. Earlier he had lapses of faith in the Jewish people (they won't believe that I am a messenger from G-d) and lapses of faith in G-d himself – 'Oh Lord, why do You mistreat your people? Why did You send me?' which some commentators understand contributed to Moshe's punishment.

G-d's decrees come in various strengths. There is a level called *עלה במחשבה* which can easily be annulled by prayer. There is a stronger level called *גזירה בלי* *גזירה עם שבוועה* which can be overturned with difficulty. Finally, there is a *גזירה עם שבוועה* which is quite final. Even when Moshe Rabbeinu understood that he was dealing with an irreversible Gezeirah, he never gave up hope, thinking that even this can be overcome and continued to plead with G-d on every possible occasion..

He appeals for two things, to see the land (and understand all its mysteries) and to enter it. The former request was granted. His viewing the land was not just to give him some emotional outlet to his longings. The land was to be earned in the merit of the Torah. Moshe Rabbeinu represented that Torah. Seeing the land, he was able to bestow a blessing on the Jewish people that they should have the strength to conquer it.

Three times, Moshe tells the Jewish people that it was their initial folly which trapped him into his anger. Moshe was not trying to remove responsibility for his own actions. Rather, he was showing how the sin of the spies led to a weakening of the faith of the Jewish people which now required a particular level of strengthening.

Therefore G-d had designed a special act of Kiddush HaSh-m by Moshe and Aaron whose failure was now particularly problematic. The lesson is clear – we are responsible for our own actions even where others seem to have ‘forced’ us into our negative responses.

And so Moshe dies, his greatest dream unfulfilled, his ability to educate his children to imitate his greatness limited. The Torah mantle passes to Yehoshua, not Moshe’s children. Yet, despite this, there is no-one whom we hold as a symbol of success more than Moshe. That, for most of his life, the greatest man ever to live failed to reach perfection is a source of encouragement for us, not of despair. Moshe is seen to struggle like we do, sometimes failing; every inch of his greatness hard-earned. He dies as we are all destined to do. His is an unmarked grave, to prevent any cult of worship. He lives to the full until his very last second: דברים לד ז: ... לא כהתה עינו ולא נס לחה

The moment he has fulfilled all of his potential, he dies. He blesses the people and without further instruction, climbs the mountain to his death. The Sages tell us that there were twelve levels (מעלות), representing completion in this world, and he took them all in one step. (Moshe is referred to as זה האיש זה has a Gematriah of 12.) Moshe showed that he now encompassed all of these levels – he took them all in one step, for his wholeness joined all of reality.

The Jewish nation also achieves this wholeness – hence they are comprised of twelve tribes. Moshe Rabbeinu now sees the whole of the land in which these tribes are to settle, including their entire future history, until the Messianic era. He sees this, not so much as a special dispensation, but as a natural consequence of the level that he has reached.

At this moment it seemed that Moshe was going to live on after all: His own personal greatness was now such that the Malach HaMaves no longer had power over him. But G-d performs a miracle to take him anyhow – בעצם היום הזה –

Moshe Rabbeinu lives a full 120 years to the day. His punishment was that he would be denied entry into the land, not that he would lead a shortened life. Had Moshe not sinned, G-d would have speeded history up so that the children of Israel would have entered the Land during Moshe’s 120 years.

Alternatively, Moshe would have lived on, long enough to enter the land. Moshe’s died באילן באמצע ימיו meaning בעצם היום הזה – he died in the middle of his life and would have lived on. At a higher level, Moshe stood to correct the חטא of אדם הראשון, thereby overcoming the death that was introduced by the original sin, and lived on forever. Death was not so much a punishment for the sin as it was that which denied Moshe perfection and overcoming the death inherent in the world.

Moshe now longed for the same death as his brother Aaron, who died with a kiss from G-d – בנשיקה, a painless death without any wrenching when his soul left his body (= a kiss). He finally gets called עבד ד’, all his senses fully engaged in serving G-d until the last moment. Buried by G-d Himself, His transition to the World to Come, where he lived on, was smooth and sweet; his holy body suffered no decomposition in the ground.

Moshe’s grave was opposite Baal Peor where it served as a Kaparah for the horrible sins committed there. And yet the Torah testifies that “No man knows his burial place to this day.” This is because those above (the angels) think that his grave is below, whereas those below feel that it seems to be above. For Moshe was at this time half-man, half-spiritual being, no longer fully existing in the special dimensions of a specific grave.

Moshe, author of the Torah, writes about his own death; but with the letters so organized that the words appeared as names of G-d. Yehoshua then came and sorted out the letters as they appear in the Torah today.
(See also under Parshas Shemos – “The Making of Moshe”)

DETAIL:

במדבר פרק כז (פרשת פינחס): (יב) ויאמר יהוה אל משה עלה אל הר העברים הזה וראה את הארץ אשר נתתי לבני ישראל: (יג) וראיתה אתה ונאספת אל עמך גם אתה כאשר נאסף אהרן אחיך: (יד) כאשר מריתם פי במדבר צן במריבת העדה להקדישני במים לעיניהם הם מי מריבת קדש מדבר צן:

דברים לב (פרשת האזינו): (מח) וידבר יהוה אל משה בעצם היום הזה לאמר: (מט) עלה אל הר העברים הזה הר נבו אשר בארץ מואב אשר על פני ירחו וראה את ארץ כנען אשר אני נתן לבני ישראל לאחזה: (נ) ומת בהר אשר אתה עלה שמה והאסף אל עמך כאשר מת אהרן אחיך בהר ההר ויאסף אל עמיו: (נא) על אשר מעלתם לי בתוך בני ישראל במי מריבת קדש מדבר צן על אשר לא קדשתם אותי בתוך בני ישראל: (נב) כי מנגד תראה את הארץ ושמה לא תבוא אל הארץ אשר אני נתן לבני ישראל:

דברים פרק לד (פרשת וזאת הברכה): (א) ויעל משה מערבת מואב אל הר נבו ראש הפסגה אשר על פני ירחו ויראהו יהוה את כל הארץ את הגלעד עד דן¹: (ד) ויאמר יהוה אליו זאת הארץ אשר נשבעתי לאברהם ליצחק וליעקב לאמר לזרעך אתננה הראיתיך בעיניך ושמה לא תעבר: (ה) וימת שם משה עבד יהוה בארץ מואב על פי יהוה: (ו) ויקבר אותו בגי בארץ מואב מול בית פעור ולא ידע איש את קברתו עד היום הזה: (ז) ומשה בן מאה ועשרים שנה במת לא כהתה עינו ולא נס לחה: (ח) ויבכו בני ישראל את משה בערבת מואב שלשים יום ויתמו ימי בכי אבל משה²:

דברים א לו: גם בי התאנף יהוה בגללכם לאמר גם אתה לא תבא שם³:

דברים ג (כג) ואתחנן אל יהוה ... (כה) אעברה נא ואראה את הארץ הטובה אשר בעבר הירדן ההר הטוב הזה והלבנון: (כו) ויתעבר יהוה בי למענכם ולא שמע אלי ויאמר יהוה אלי רב לך אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה: (כז) עלה ראש הפסגה ושם עיניך ימה וצפנה ותימנה ומזרחה וראה בעיניך כי לא תעבר את הירדן הזה: (כח) וצו את יהושע וחזקה ואמצהו כי הוא יעבר לפני העם הזה והוא ינחיל אותם את הארץ אשר תראה:

דברים א (פרשת דברים) (לד) וישמע יהוה את קול דבריכם ויקצף וישבע לאמר: (לה) אם יראה איש באנשים האלה הדור הרע הזה את הארץ הטובה אשר נשבעתי לתת לאבותיכם: (לו) זולתי כלב בן יפנה הוא יראנה ולו אתן את הארץ אשר דרך בה ולבניו יען אשר מלא אחרי יהוה: (לז) גם בי התאנף יהוה בגללכם לאמר גם אתה לא תבא שם: (לח) יהושע בן נון העמד לפניך הוא יבא שמה אתו חזק כי הוא ינחלנה את ישראל: (לט) וטפכם אשר אמרתם לבו יהיה ובניכם אשר לא ידעו היום טוב ורע המה יבאו שמה ולהם אתננה והם יירשנה

Moshe Rabbeinu was a man who was almost never born. Amram, his father, and the Gadol Hador, witnessed the terrible tragedy of his people suffering and dying in slavery in Egypt. It would be folly and highly irresponsible, he thought, to bring children into the world in such an environment. He divorced his wife. But his daughter accused him of being worse than Pharaoh. 'Pharaoh only killed the males', she claimed. 'You are killing also the females.' Amram remarried his wife and had Moshe⁴.

¹ (ב) ואת כל נפתלי ואת ארץ אפרים ומנשה ואת כל ארץ יהודה עד הים האחרון: (ג) ואת הנגב ואת הככר בקעת ירחו עיר התמרים עד צער:

² (ט) ויהושע בן נון מלא רוח חכמה כי סמך משה את ידיו עליו וישמעו אליו בני ישראל ויעשו כאשר צוה יהוה את משה: (י) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה אשר ידעו יהוה פנים אל פנים: (יא) לכל האתת והמופתים אשר שלחו יהוה לעשות בארץ מצרים לפרעה ולכל עבדיו ולכל ארצו: (יב) ולכל היד החזקה ולכל המורא הגדול אשר עשה משה לעיני כל ישראל:

³ דברים א (פרשת דברים) (לד) וישמע יהוה את קול דבריכם ויקצף וישבע לאמר: (לה) אם יראה איש באנשים האלה הדור הרע הזה את הארץ הטובה אשר נשבעתי לתת לאבותיכם: (לו) זולתי כלב בן יפנה הוא יראנה ולו אתן את הארץ אשר דרך בה ולבניו יען אשר מלא אחרי יהוה: (לז) גם בי התאנף יהוה בגללכם לאמר גם אתה לא תבא שם: (לח) יהושע בן נון העמד לפניך הוא יבא שמה אתו חזק כי הוא ינחלנה את ישראל: (לט) וטפכם אשר אמרתם לבו יהיה ובניכם אשר לא ידעו היום טוב ורע המה יבאו שמה ולהם אתננה והם יירשנה: דברים לב (פרשת האזינו) (מח) וידבר יהוה אל משה בעצם היום הזה לאמר: (מט) עלה אל הר העברים הזה הר נבו אשר בארץ מואב אשר על פני ירחו וראה את ארץ כנען אשר אני נתן לבני ישראל לאחזה: (נ) ומת בהר אשר אתה עלה שמה והאסף אל עמך כאשר מת אהרן אחיך בהר ההר ויאסף אל עמיו: (נא) על אשר מעלתם בי בתוך בני ישראל במי מריבת קדש מדבר צן על אשר לא קדשתם אותי בתוך בני ישראל: (נב) כי מנגד תראה את הארץ ושמה לא תבוא אל הארץ אשר אני נתן לבני ישראל:

⁴ The Midrash claims that Yocheved was already three months pregnant with Moshe when Amram devroced her.

Several times while growing up, Moshe narrowly escaped with his life¹. Brought up in Pharaoh's palace, he might easily have landed up not recognizing his Jewishness and growing up an enemy of the Jews. Yet Moshe's life is a story of hope, of the ability of the Jewish soul to shine through the darkest hour, of man's capacity to grow to greatness in any hour².

Moshe reached greatness, incredible greatness, but he did it as a human; he lived and died as a mortal man. Moshe made mistakes in his life, which disqualified him from being counted as one of those few great people who are considered to have added no extra impurity to their lives while on earth³. In Parshas Chukas, we are exposed to a sin of two great brothers, Moshe and Aaron, that was triggered by the death of their great sister, Miriam, and lead to their own deaths. Miriam had been the source of Klal Yisrael's water. When she died, the 'well of Miriam' dried up⁴ and the Jewish people entered into one of their rebellions against Moshe for bringing them into the desert to die⁵, an incident the Chumash calls מריבה⁶. G-d commands Moshe and Aaron to speak to a designated rock from which water will spout⁷. In the end Moshe Rabbeinu hits the rock twice and water does indeed pour fourth⁸. G-d then informs both Moshe and Aaron⁹ that because they failed to do a public Kiddush HaSh-m¹⁰ neither will enter the land¹¹. Moshe is allowed a miraculous vision¹ of the

---

¹ HE was saved by Bas Paroh from the river. As a baby in Pharaoh's palace, he fell into the mouths of lions. He killed an Egyptian and had to flee for his life.

² See Parshas Shemos where we described Moshe's process of growth.

³ והגמ' בבא בתרא יז. כתב תנו רבנן ארבעה מתו בעטיו של נחש ואלו הן בנימין בן יעקב ועמרם אבי משה וישי אבי דוד וכלאב בן דוד וגו' פירוש הדברים אלה ארבעה לא הוסיפו שום עכירות לגופם על ידי מעשיהם. אולם הוצרכו למות, כי לא יוגלו אפילו ע"י רוב מעשיהם הטובים לזכר את גופם מהפגם שנגרם ע"י חטא עץ הדעת, היינו שמותו העטיו של נחש, לתקן פגם זה. (רב חיים פרידלנדר הארה 127 בדעת תבונות) אולם משה רבינו לא נחשב כאחד מאלו ובפשטות בגלל שהוא לא מת בעטיו של נחש אלא בגלל מעשי עצמו.

⁴ במדבר כ א (פרשת חוקת): ויבאו בני ישראל כל העדה מדבר צן בחדש הראשון וישב העם בקדש ותמת שם מרים ותקבר שם: (ב) ולא היה מים לעדה ...

⁵ במדבר כ (ב) ... ויקהלו על משה ועל אהרן: (ג) וירב העם עם משה ויאמרו לאמר ולו גוענו בגוע אחינו לפני יהוה: (ד) ולמה הבאתם את קהל יהוה אל המדבר הזה למות שם אנחנו ובעירנו: (ה) ולמה העליתנו ממצרים להביא אתנו אל המקום הרע הזה לא מקום זרע ותאנה וגפן ורמון ומים אין לשתות:

⁶ במדבר כ (יג) המה מי מריבה אשר רבו בני ישראל את יהוה ויקדש בם:

⁷ במדבר כ (ז) וידבר יהוה אל משה לאמר: (ח) קח את המטה והקהל את העדה ואתה ואהרן אחיך ודברתם אל הסלע לעיניהם ונתן מימיו והוצאת להם מים מן הסלע והשקית את העדה ואת בעירם:

⁸ במדבר כ (ט) ויקח משה את המטה מלפני יהוה כאשר צוהו: (י) ויקהלו משה ואהרן את הקהל אל פני הסלע ויאמר להם שמעו נא המרים המן הסלע הזה נוציא לכם מים: (יא) וירם משה את ידו ויך את הסלע במטהו פעמים ויצאו מים רבים ותשת העדה ובעירם:

⁹ העמק דבר במדבר כ יב: יען לא האמנתם בי. אלו השתמשו בתורה ובתפלה. היה גם אהרן מתפלל וכמו שאמר ה' ודברתם אל הסלע ועתה כאשר לא נעשה כן הלא גם אהרן בכלל החטא וע"ג שאהרן לא בא לכעס מכם נתרשלו ידיו במקום משה. וע"ע להלן כ"ד:

¹⁰ במדבר כ (יב) ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל ... רש"י במדבר כ יב: והלא (במדבר יא) הצאן ובקר ישחט קשה מזו אלא לפי שבסתר חסך עליו הכתוב וכאן שבמעמד כל ישראל לא חסך עליו הכתוב מפני קדוש השם:

¹¹ במדבר כ יב .... לכן לא תביאו את הקהל הזה אל הארץ אשר נתתי להם:

land from afar, an insight into its deepest spiritual secrets², but no more. The sin is considered so serious that the punishment is made in the form of an oath, discouraging prayer or appeal from Moshe and Aaron³. Aaron in fact, dies soon after.

Yet the exact nature of the sin remains a mystery. There are easily 15 different explanations amongst the commentators speculating what it might have been⁴. The Maharal suggests that the root of the problem was a lack of *bitachon* which led to anger. A *baal bitachon*, he states, radiates *simcha*, especially when he has clear instructions from G-d what to do⁵. The Torah, however, deliberately hid the sin, for the Torah does not expose the sins of the righteous⁶ and its purpose of revealing as much as it does to make sure that we do not lump their punishment with that of the spies, and all those who died in its wake⁷. Moshe, the Midrash says, asked for his sin to be articulated in order to avoid any such confusion⁸. The word לכן says the Baal

---

¹ אור החיים במדבר כז יג: וראיתה אותה ולא הספיק מה שכבר אמר וראה את הארץ, על דרך אומרם ז"ל (ספרי ח"א פסקא קלו) שהראהו ה' ראה נסיית וגו'

² רבינו בחיי במדבר כז יג: וראיתה אותה ונאספת אל עמך גם אתה - למה הוצרך לחזור וראיתה אותה והלא כבר הזכיר וראה את הארץ, אלא וראיתה אותה מצוירת למעלה ע"ש עוד

³ רש"י במדבר כז יב: לכן לא תביאו. בשבועה (היינו שלשון לכן הוא לשון שבועה) כמו (שמואל ג) לכן נשבעתי לבית עלי נשבע בקפיצה שלא ירבו בתפלה על כך:

⁴ הרב אוזיאל מילבסקי ז"ל פעם ספר 15 פירושים
רש"י במדבר כז יב: להקדישני - שאילו דברתם אל הסלע והוציא הייתי מקודש לעיני העדה ואומרים מה סלע זה שאינו מדבר ואינו שומע ואינו צריך לפרנסה מקיים דבורו של מקום קל וחומר אנו: וכן ב רש"י דברים לב נא בשינוי לשון קצת.
אבן עזרא כ יב: (יב) יען לא האמנתם בי - היא הסוד שרמזתי שלא נקדש השם על ידם:
העמק דבר במדבר כ יב: להקדישני לעיני בני ישראל. אלו היו עומדים משה ואהרן בתפלה היה נקרא בזה ונקדשתי בתוך בני ישראל שהוא אמירה דבר שבקדושה בברים כדאיתא במגילה כ"ג. והיו ישראל מאמינים במעלת תפלה ושאינו קדוש בתוכם. ועתה לא האמנתם את ישראל בזה:

⁵ גור אריה במדבר כ יב: [ז] שאילו דברתם וכו'. משמע הכא מפני שלא דברו אל הסלע - חטאו, ואילו בפרשת בהעלותך כתב (רש"י לעיל יא, כב) 'וכי איזה קשה, זו או "שמעו נא המורים", משמע שחטא שלהם היה במה שאמרו "שמעו נא המורים" (קושית הרא"ם) ... אמנם כאשר תדע האמת, ... הכל חטא אחד. ... מה שהכו פעמיים אל הסלע כאשר נעשה להם נס, כי זהו יציאה מן האמונה, כי עשו מעשה זה דרך כעס, ומי שעושה מצות השם דרך כעס, בפרט כאשר נעשה להם נס כזה, כמו שעשו הם, שאמרו "שמעו נא המורים", וכן שהכו אל הסלע, אין זה אמונה. כי האמונה הוא מי שבוחש בו יתברך, אין לו בו רק שמחה, שזה ענין אמונה, שמאמין בו ובוחש בו, ועם הבטחון השמחה. אבל עם הכעס אין כאן אמונה. ומה שהכו פעמיים יורה זה על מעוט האמונה ובטחון בו, ולכן הוא כועס. ... כי אם עשו את הדבר באמונה, והיה להם שמחה במצוה זאת ... היה זה קדושה לעיני ישראל שיש להאמין ולהיות בוחש בו.

ומה שכתב רש"י שאילו דברתם אל הסלע היה זה קידוש שמו, שהיו אומרים כי הסלע שאינו מדבר ואינו שומע מקיים מצות בוראו - אנו על אחת כמה וכמה, דמשמע מזה הפירוש "להקדישני" שעל ידי זה יהיה הקדושה, לא כמו שאמרנו, וכן איתא גם כן במדרש כמו דברי רש"י, שזה אינו, שאם כן יקשה לך קושית הרמב"ן ז"ל, כי אין חילוק בין הכאה שמכין בסלע גדול כזה, או בדבור. אבל עיקר הפירוש, כי השם יתברך היה רוצה שיקנו ישראל אמונה שלימה, ויראו כי הנמצאים נמשכים אחריו יתברך ודבורו. ... לעשות רצונו מעצמם, לא על ידי הכרח, ובה יעשו ישראל גם כן רצון השם יתברך מעצמם בשמחה.
ואף על גב שבחורב לא היה זה, רק אמר (שמות יז, ו) "והכית בצור" (ר' רמב"ן), זה לא היה שם בפני כל ישראל, וכאן רצה שיהיו כל ישראל יקנו אמונה ובטחון בו יתברך, ויראו כי כל הנמצאים נמשכים אחריו ברצון. ...

⁶ גור אריה במדבר כ יב: [ו] גלה לך הכתוב וכו'. פירוש, שאין דרך הכתוב לגלות חטא, ומכל שכן חטא של צדיקים, אלא שגלה לך הכתוב לומר לך שלא היה בו רק חטא זה:

⁷ רש"י במדבר כ יב: יען לא האמנתם בי - גלה הכתוב שאלולי חטא זה בלבד היו נכנסין לארץ כדי שלא יאמרו עליהם כעון שאר דור המדבר שנגזר עליהם שלא יכנסו לארץ כך היה עון משה ואהרן.

⁸ רש"י במדבר כז יג: בכ"מ שכ' מיתתם כתב סרחונם לפי שנגזרה גזרה על דור המדבר למות במדבר בעון שלא האמינו לך בקש משה שיכתב סרחונם שלא יאמרו אף הוא מן הממרים היה (יומא פ) משל לשתי נשים שלוקות בב"ד אחת קלקלה ואחת אכלה פגי שביעית וכו' אף כאן בכ"מ שהזכיר מיתתן הזכיר סרחונם להודיע שלא היתה בהם אלא זו בלבד
רש"י שם יד: הם מי מריבת קדש - הם לבדם אין בהם עון אחר.

Haturim, is the Gematria of מדה במדה to assure us that the punishment was not only absolutely fair, but consistent with the unrevealed crime¹.

Moshe Rabbeinu was not perfect, and this was not his first slip up. Earlier he has lapses of faith in the Jewish people (they won't believe that I am a messenger from G-d) and lapses of faith in G-d himself – 'Oh Lord, why do You mistreat your people? Why did You send me?'², which some commentators understand contributed to Moshe's punishment³. However, Gur Aryeh points out that G-d's decrees come in various strengths. There is a level called עלה במחשבה which can easily be annulled by prayer. There is a stronger level called גזירה בלי שבועה which can be overturned with difficulty. Finally, there is a גזירה עם שבועה which is quite final⁴. Since the punishment of "ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך" is only hinted at in the Torah, it is of the easiest and most reversible type⁵. Moshe Rabbeinu had in fact seen prophetically that he was to receive such a decree that he would not enter the land, but had presumed that it was of the reversible type⁶ and he never gave up hope that it would

---

אור החיים על במדבר כ יב: ויתבאר על פי מה שאמרו במדרש (שם שם יב) שאמר משה לפני ה' הרי גזרת עלי למות במדבר עם הדור הרע הזה וכו' יאמרו הדורות שאני שוה להם, יכתב עלי על מה נענשתי, לפיכך כתיב יען לא האמנתם בי וגו', עד כאן והוא מה שרמז ה' באומרו ויאמר, לשון רוממות למשה ולאחר, שנכתב חטאם שעליו מתו, שהוא יען לא וגו', ואל יחשבו הדורות שהם שוים לדור הרע ח"ו:

¹ בעל הטורים במדבר כ יב: לכן - בגימטריא מדה במדה: והעמק דבר במדבר כ יב הסביר את המידה כנגד מידה: לכן לא תביאו וגו'. לא היה העונש שימותו במדבר שא"כ לא היה משה מתפלל להחל שבועת ה' אלא הגזירה היה מדה במדה. שבשביל שלא הראו לישראל הדרך להתנהג בא"י בעת עצירת גשמים וכדומה ע"כ. לא תביאו וגו'. ובמ"א כתיב על אשר מעלתם בי מעילה הוא שנוי בדבר ה' כמש"כ בספר ויקרא כ"ו מ'. והכונה כאן שעשה משה נס ושנוי בהליכות הטבע בעת שלא היה הרצון בכך וזה נקרא מעילה כמו שנענש רבא בעת שעשה נס שלא ברצון ה' כדאיתא בתענית פ"ג והיה נזוף מחמת זה כדאי' בחולין דף קל"ג א:

² שמות ה (כב) וישב משה אל יהוה ויאמר אדני למה הרעתה לעם הזה למה זה שלחתני: (כג) ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה והצל לא הצלת את עמך:

³ רש"י שמות ו א: עתה תראה וגו' - (סנהדרין קיא) הרהרת על מדותי לא כאברהם שאמרתי לו (בראשית כא) כי ביצחק יקרא לך זרע ואח"כ אמרתי לו העלהו לעולה ולא הרהר אחר מדותי לפיכך עתה תראה. העשוי לפרעה תראה ולא העשוי למלכי ז' אומות כשאביאם לארץ: חזקוני במדבר כ יב: לכן לא תביאו - וא"ת הרי ב' שמות פירש"י לפיכך עתה תראה את אשר אנעשה לפרעה אבל לא כשאכניסם לארץ אם כן משמע שבעון שאמר למה הרעות נגזרה גזרה אלא י"ל הא והא גרמה ליה.

⁴ גור אריה במדבר כ יב: וג' דברים הם; האחד קודם הגזירה, והגזירה בלא שבועה, וגזר דין שיש עמו שבועה. וקודם גזר דין - קודם שגזר הקדוש ברוך הוא שכך יהיה, אלא שכך הוא רוצה לעשות, והוא נקרא 'עלה במחשבה', ואין צריך כל כך תפילה וזכות גדול שתבטל. אבל כשנגזרה, אי אפשר שתבטל אלא על ידי תפילה וצעקה גדולה וזכות גדול. ואחר גזר דין שיש עמו שבועה, אין מועיל לא תפילה ולא צעקה (ר"ה יח.), ופשוט הוא זה החילוק. ותמצא כגון אלו החלוקים, וכמו באדם, לפעמים יחשוב לעשות דבר, וכאשר הוא גומר לעשות אז הוא מוציא את הדבר בפה, ולפעמים הוא נשבע שיעשה דבר פלוני או ענין פלוני. ...

⁵ גור אריה במדבר כ יב: יבדמה שאמר לו הקדוש ברוך הוא "עתה תראה" (שם) 'ולא את העשוי לשלשים ואחד מלכים' (סנהדרין קיא.), לא נשמע אלא מכח דיוק, שכך אמר - את זה תראה, אבל לא [מלחמת] אחד ושלשים מלכים. אבל לא קאמר שלא תראה, דאם כן הוי גזירה, אין זה גזירה גמורה, שכל דבר שאינו יוצא מפי ה' אינו גזירה.

⁶ גור אריה במדבר כ יב: ... ואל יקשה לך, שרש"י פירש בפרשת שמות (שמות ד, יג) "שלח נא ביד תשלח" 'שלח עם אותו שאתה תשלח להכניסם לארץ, אין אני סופי להכניסם לארץ, ובפרשת בשלח פירש רש"י (שמות טו, יז) "תביאמו ותטעמו", נתנבא הוא שלא יכניסם לארץ, ויביאם אחר לארץ. ובפרשת בהעלותך (לעיל י, כט) פירש רש"י על "נוסעים אנחנו" 'שתף משה את עצמו עמהם, כסבור שיכנס לארץ שעדיין לא נגזרה גזירה'. לא יקשה לך אהדדי, שכל זמן שהיה משה רבינו עליו השלום מדבר בנבואה, אז היה מתנבא שלא יבוא לארץ, כי כך ראה בנבואה. אף על גב שעדיין לא חטא, מכל מקום ראה בנבואה מה שיהיה לעתיד, ולפיכך נתנבא שלא יביאם לארץ, וראה הגזירה של מעלה, שלא יביאם לארץ. ומכל מקום חשב שהגזירה תתבטל בתשובה ובתפילה ובצעקה (ר"ה טז ע"ב). ולפיכך בפרשת בהעלותך (לעיל י, כט), שהיה הדבור רק ליתרו, היה משתף עצמו עמהם, לפי שהיה סבור שיכנס לארץ, ותתבטל הגזירה. ומכל מקום כאשר ידבר בנבואה, הוא צריך לדבר כאשר

be so¹. On one occasion, when Moshe felt that the time was propitious, the Torah records his words (and G-d's refusal):

23. And I pleaded with the Lord at that time, saying, 24. O Lord God, you have begun to show your servant your greatness, and your mighty hand; for what God is there in heaven or in earth, that can do according to your works, and according to your might 25. I beg you, let me go over, and see the good land that is beyond the Jordan, that goodly mountain region, and Lebanon. 26. But the Lord was angry with me for your sakes, and would not hear me; and the Lord said to me, Let it suffice you; speak no more to me of this matter. 27. Get up to the top of Pisgah, and lift up your eyes westward, and northward, and southward, and eastward, and behold it with your eyes; for you shall not go over this Jordan. 28. But charge Joshua, and encourage him, and strengthen him; for he shall go over before this people, and he shall cause them to inherit the land which you shall see².

At this stage, Moshe already knew that he was dealing with an irreversible Gezeirah. Still, as Rashi explains, he understood that even this can be overcome³. In fact, as Ohr HaChaim explains, he asked for two things, to see the land and to enter it; and the former request was granted⁴. His viewing the land was not just to give him some emotional outlet to his longings. The land was to be earned in the merit of the Torah. Moshe Rabbeinu represented that Torah. Seeing the land, he was able to bestow a blessing on the Jewish people that they should have the strength to conquer it⁵.

As for the second request, to enter the land, Moshe is told clearly that this is something he simply should not be asking for⁶. Yet, despite G-d's discouraging oath, Moshe Rabbeinu never gives up working towards the goal which only others will

---

הנבואה נותנת הדין מה שיהיה, והיה מדבר שלא יביאם לארץ, שהרי כך היה בנבואה עליו. ובמי מריבה נגזרה גזרה עליו, כמו שפירש רש"י. והשתא יתורץ הכל, ולית קושיא כלל:

¹ רש"י כזי יב: עלה אל הר העברים - (במדבר רבה) למה נסמכה לכאן כיון שאמר הקב"ה נתן תתן להם אמר אותי צוה המקום להנחיל שמא הותרה הגזירה ואכנס לארץ אמר לו הקב"ה גזרתי במקומה עומדת (ספרי) ד"א כיון שנכנס משה לנחלת בני גד ובני ראובן שמח ואמר כמדומה שהותר לי נדרי משל למלך שגזר על בני שלא יכנס לפתח פלשתי שלו נכנס לשער והוא אחרי לחצר והוא אחרי לטרקלין והוא אחרי כיון שבא ליכנס לקיטון א"ל בני מכאן ואילך אתה אסור ליכנס:

² דברים ג (כג) ואתחנן אל יהוה בעת ההוא לאמר: (כז) אדני יהוה אתה החלות להראות את עבדך את גדלך ואת ירך החזקה אשר מי אל בשמים ובארץ אשר יעשה כמעשיך וכגבורתך: (כה) אעברה נא ואראה את הארץ הטובה אשר בעבר הירדן ההר הטוב הזה והלבנן:

³ רש"י דברים ג כד: אתה החלות להראות את עבדך - פתח להיות עומד ומתפלל אע"פ שנגזרה גזירה אמר לו ממך למדתי שאמרת לי ועתה הניחה לי וכי תופס הייתי בך אלא לפתוח פתח שבי היה תלוי להתפלל עליהם כמו כן הייתי סבור לעשות עכשיו:

⁴ אור החיים וזאת הברכה

⁵ ליקוטי אנשי שם ברב פנינים: הנה הכתוב אומר (וזאת הברכה): וראה את כנען אשר אני נתתי לבני ישראל לאחוז. והרמב"ם פסק שקדושה ראשונה קידשה לשעתה ולא קידשה לעתיד לבא, קדושה שנייה קידשה לשעתה וקידושה לעתיד לבא. והמפרשים הסבירו שההבדל בין קדושה לשעה וקדושה נצחית היא שקדושה ראשונה היתה על ידי כיבוש לבד וכשבטל הכיבוש בטל הקדושה אבל קדושה שנייה הייתה על ידי חזקה ולא כבוש שהיה ברשות המלכות וכאן התפלל משה שיהיו כובשין באחוזת הינה באופן שיהיה על ידי חזקה ולקדושה עולמית, ואמנם לא הגיע לפועל בכבוש יהושע לא נתבטל תפילתו ולבסוף בא לביטוי כנ"ל

⁶ דברים ג (כו) ויתעבר יהוה בי למענכם ולא שמע אלי ויאמר יהוה אלי רב לך אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה: (כז) עלה ראש הפסגה ושא עיניך ימה וצפנה ותימנה ומזרחה וראה בעיניך כי לא תעבר את הירדן הזה: (כח) וצו את יהושע וחזקה ואמצוהו כי הוא יעבר לפני העם הזה והוא ינחיל אותם את הארץ אשר תראה: רש"י דברים לב (נב) ושמה לא תבוא. כי ידעתי כי חביבה היא לך ע"כ אני אומר לך עלה וראה:

benefit from¹. Nor does he reconcile himself to his fate. His deep longing for the land is reflected in the repeated mention by the Torah of his circumstances, in Parshas Pinchus², Parshas Devarim³ and Parshas Haaizinu⁴ until the final recording of his death in Parshas VeZos haBracha. In each case, Moshe tells the Jewish people that it was their initial folly which trapped him into his anger⁵. The lesson is clear – we are responsible for our own actions even where others seem to have ‘forced’ us into our negative responses⁶. (Ohr Hachaim and Kli Yakar both explain that Moshe was not trying to remove responsibility for his own actions. Rather, he was showing how the sin of the spies led to a weakening of the faith of the Jewish people which now required a particular level of strengthening. Therefore G-d had designed a special act of Kiddush HaSh-m by Moshe and Aaron whose failure was now particularly problematic. Hence it was the sin of the spies which was ultimately the trigger for the whole chain of events⁷.)

¹ רבינו בחיי במדבר כ יב: לכן לא תביאו - דרשו רז"ל אין לכן אלא לשון שבועה, שנאמר (שמואל א ג) לכן נשבעתי לבית עלי, נשבע הקב"ה שלא יכנסו לארץ. ואע"פ שידע משה כן לא נמנע מלעשות שליחותו בענין הארץ, וזהו שסמך לו מיד וישלח משה מלאכים מקדש אל מלך אדום, לפי שבקדש נגזר עליו שלא יכנס לארץ ומקדש שלח שלוחיו בענין הארץ.

² ספור במדבר פרק כז (פרשת פינחס): (יב) ויאמר יהוה אל משה עלה אל הר העברים הזה וראה את הארץ אשר נתתי לבני ישראל: (יג) וראיתה אתה ונאספת אל עמך גם אתה כאשר נאסף אהרן אחיך: (יד) כאשר מריתם פי במדבר צן במריבת העדה להקדישני במים לעיניהם הם מי מריבת קדש מדבר צן:

³ דברים א (פרשת דברים) (לד) וישמע יהוה את קול דבריכם ויקצף וישבע לאמר: (לה) אם יראה איש באנשים האלה הדור הרע הזה את הארץ הטובה אשר נשבעתי לתת לאבותיכם: (לו) זולתי כלב בן יפנה הוא יראה וזו אתן את הארץ אשר דרך בה ולבניו יען אשר מלא אחרי יהוה: (לז) גם בי התאנף יהוה בגללכם לאמר גם אתה לא תבא שם: (לח) יהושע בן נון העמד לפניך הוא יבא שמה אתו חזק כי הוא ינחלנה את ישראל: (לט) וטפכם אשר אמרתם לבו יהיה ובניכם אשר לא ידעו היום טוב ורע המה יבאו שמה ולהם אתננה והם יירשוה:

⁴ דברים לב (פרשת האזינו) (מח) וידבר יהוה אל משה בעצם היום הזה לאמר: (מט) עלה אל הר העברים הזה הר נבו אשר בארץ מואב אשר על פני ירדו וראה את ארץ כנען אשר אני נתן לבני ישראל לאחזה: (נ) ומת בהר אשר אתה עלה שמה והאסף אל עמך כאשר מת אהרן אחיך בהר הזה ויאסף אל עמי: (נא) על אשר מעלתם בי בתוך בני ישראל במי מריבת קדש מדבר צן על אשר לא קדשתם אותי בתוך בני ישראל: (נב) כי מנגד תראה את הארץ ושמה לא תבוא אל הארץ אשר אני נתן לבני ישראל:

⁵ רמב"ן דברים א לו: גם בי התאנף ה' בגללכם יאמר הנה חטאתיכם אשר עשיתם בעת ההיא במרגלים מנעו מכם הארץ הטובה, ועוד הוספתם לחטוא בפעם אחרת עד שמנעתם גם אותי מלעבור ...

⁶ חזקוני דברים א לו: גם בי התאנף ה' - הפסיק בין יהושע לכלב לומר נסלה רשות ממני ונתנה ליהושע וכל זה בגללכם שגרמתם לי כעס ולא דקדקתי בלשוני ובמעשתי ונענשתי. דעת זקנים מבעלי התוספות דברים א לו: בגללכם - לפי שאתם מקטני אמנה כי כשאמרנו המן הסלע הזה נוציא לכם מים חשבתם שהייתי סבור שלא יצאו ומקרה היה כשיצאו בפעם ראשונה שיצאו והיה לי לפרש כי במצות הקב"ה אוציא לכם מים מן הסלע הזה ולכן כעס הקב"ה עלי וזהו בגללכם:

⁷ אור החיים על דברים פרק א פסוק לו: גם בי התאנף ה' בגללכם וגו' וקשה והלא לא מצינו שהתאנף ה' על משה בעון המרגלים, ... כי רואני שעדיין הוא מדבר בענין המרגלים, שכן אמר הכתוב אחר זה וטפכם אשר אמרתם וגו' עד סוף הפרשה ... והנכון הוא על פי דבריהם ז"ל שאמרו (במד"ר טז כ) בפסוק ויבכו העם בלילה וגו' (במדבר יד א), קבעו בכיה לדורות, כי ליל ט' באב היתה שבו נחרב הבית ואמרו עוד שאם היה נכנס משה לארץ והיה בונה בית המקדש לא היה הבית נחרב, שאין אומה ולשון נוגעת בו ... ולהשליך חמתו עליו לא אפשר כנוכח, ויחר אף ה' בשונאי ישראל ויהיה כליונם במקום חורבן הבית, לזה גזר ה' בגזרת המרגלים גם על משה שימות במדבר והוא אמרו גם בי התאנף ה' בגללכם, פירוש בגלגול דברים שלכם, כי אם לא היה עון המרגלים והיו נכנסים, אפשר שהיה נכנס משה עמהם, ... ואם תאמר והלא רואני שמיתת משה היתה על מי מריבה, כבר כתבתי שם (במדבר כ ה) שאם משה היה מקדש שמו יתברך היו ישראל חוזרים לטהרתם שהיו בו קודם חטא המרגלים, באמצעות קידוש ה' הגדול, והיה ה' מתיר שבועת משה, והיה נכנס לארץ ובונה בית המקדש מכון לשבתו עולמים:

כלי יקר דברים א לו: גם בי התאנף ה' בגללכם וגו' ... על שלא גרם להאמין כמ"ש (במדבר כ יב) יען לא האמנתם. אמנתם לא נאמר אלא האמנתם שהוא לשון מפעיל יוצא לשני, שלא גרמתם לישראל להחזיקם באמונה ומי צריך חיזוק לא זה שהוא מקטני אמנה אבל אם גם מקדמת דנא היו חזקים באמונה לא היה צורך כ"כ לעשות בפניהם מעשה ניסים כדי לחזק לבם באמונה. ... שבמעשה המרגלים נעשו בלתי מאמינים, וכ"ש שהיה לו לעשות ענין הוצאת מים מן הסלע באופן שיחזרו לקדמותם בענין האמונה ולא עשה,

And so Moshe dies, his greatest dream unfulfilled, his ability to educate his children to imitate his greatness limited. The Torah mantle passes to Yehoshua, not Moshe's children¹. Yet, despite this, there is no-one whom we hold as a symbol of success than Moshe. That the greatest man ever to live failed, for most of his life, to reach perfection is a source of encouragement for us, not of despair. Moshe is seen to struggle like we do, every inch of his greatness hard-earned. He dies, as we are all destined to do. His is an unmarked grave, to prevent any cult of worship of this great man². During his life he struggles, sometimes fails, is punished, and yet fulfills all his potential. He lives to the full until his very last second:

דברים לד ז: ... לא כהתה עינו ולא נס לחה³

And at last, he reaches perfection. But the moment he has fulfilled all of his potential, he dies⁴. He blesses the people and without further instruction, climbs the mountain to his death⁵. The Sages tell us that there were twelve levels (מעלות) and he took them all in one step⁶. As we will explain, the 12 levels represent completion in this world. Moshe showed that he now encompassed all of these levels – he took them all in one step, for his wholeness joined all of reality⁷.

A cube represents all the 6 dimensions of space. Each side of the cube can contain two diagonals making 12 a totality of interconnectedness – a comprehensive reality all joined and combined for a higher purpose⁸. The word זה has a Gematriah of 12, for when one can point to something and say “this is it”, it means that one has identified its essence, its purpose, and therefore a combination of all of its parts.

ע"כ נגזר עליו שלא לבא שמה, ע"כ אמר אחר פסוק ובדבר הזה אינכם מאמינים וגו', גם בי התאנף ה' בגללכם לאמר גם אתה לא תבא שמה, מהו גם אתה אלא כמו שהמרגלים לא יבואו שמה מצד שאינם מאמינים בה' כאמור, כך גם אתה לא תבא שמה מזה הסעם כמ"ש יען לא האמנתם בי. כי המחטיא הרבים חטא הרבים תלוי בו וגו'.

¹ כלי יקר במדבר כז יב: ... אע"פ שמניח בן אבל אינו ראוי לירשו דהיינו שאינו ראוי לירש מעלת אביו בתורה וחכמה ושררה, אז הקב"ה מלא עברה עליו על שלא הדריך את בנו שיהיה ראוי למלא את מקומו ... , שלכך קרא הקב"ה שמו הר העברים כי עליו נתמלא ה' עברה על משה על שלא הדריך את בניו שיהיו ראויין לירשו, שררתו ונבואתו התלויה בהכנת כח המקבל, ומלשון זה הבין משה שלא ירד אחריו כבודו לבניו. וכן פירש משה הדבר שאמר (דברים ג כו-כח) ויתעבר ה' בי למענכם וגו' וסמך ליה וצו את יהושע וגו' הורה באצבע שזהו העברה שנתעבר ה' בו שינחיל שררתו ליהושע ולא לבניו, וגו' רש"י דברים לב נ: כאשר מת אהרן אחיך - באותה מיתה שראיתה וחמדת אותה שהפשיט משה את אהרן בגד ראשון והלבישו לאלעזר וכן שני וכן שלישי וראה בנו בכבודו וגו'.

² Rav Shimshon Rephael Hirsch

³ לא הפסיד תאר פניו אף במותו (מזרחי)

⁴ רב פנינים

⁵ לד א: ויעל משה מערבת מואב אל הר נבו ראש הפסגה אשר על פני ירחו וגו'

⁶ מסכת סוטה דף יג עמוד ב: תניא שתיים עשרה מעלות היו שם ופסען משה בפסיעה אחת. ⁷ מהר"ל, חדושי אגדות מסכת סוטה דף יג עמ' ב: ופסען בפסיעה אחת ... ולבסוף הגיע משה אל מדריגה זאת כי זהו ענין הצורה שמגיעה בתכלית, ולכך פסען בפסיעה אחת. ולכך בסוף פסע י"ב פסיעות כאחד, כי לא תתחלק הצורה, כי עליתו להר נבו התכלית שלו בעולם הזה.

⁸ מהר"ל, שם: וכבר אמרנו שהצורה נקרא' זה שמספרו י"ב, ואז הגיע אל שלימת הצורה שהיא באה בסוף ובתכלית, והצורה לא תתחלק לכך פסע י"ב פסיעות בפעם אחד. ותדע כי חיי משה היו מאה ועשרים שהוא ג"כ י"ב במספר קטון, וזהו סוף חייו של משה שהגיע אל מספר זה, ומשה במספר קטון הוא [זה] וזה שאמרו כי פסע י"ב פסיעות מן ערבות מואב אל הר נבו בפסיעה אחת, ובדבר זה הארכנו במקום אחר:

Already much earlier, Moshe is referred to as **זה האיש** and therefore, as someone who was on his way to achieving some kind of wholeness¹.

The Jewish nation also achieves this wholeness – hence they are comprised of twelve tribes². Moshe Rabbeinu now sees the whole of the land in which these tribes are to settle, including their entire future history, until the Messianic era³. He sees this, not so much as a special dispensation, but as a natural consequence of the level that he has reached.

At this moment it seemed that Moshe was going to live on after all: The great prayers of the Jewish people overturned nature and its ability to take Moshe's life. His own personal greatness was now such that the Malach HaMaves no longer had power over him⁴. But G-d performs a miracle to take him anyhow – **בעצם היום הזה**⁵.

Despite his punishment, Moshe Rabbeinu does not die a premature death. He lives a full 120 years to the day⁶. The punishment was that he would be denied entry into the land. No where do the Psukim say that the punishment would be a shortened life. This leaves one of two possibilities. Had Moshe not sinned, G-d would have speeded history up so that the children of Israel would have entered the Land during Moshe's 120 years.

Alternatively, the Sifri states that Moshe would have lived on⁷, long enough to enter the land. Supporting this, Kli Yakar understands that the Chumash's description of Moshe's death **היום הזה** means **כאילו באמצע ימיו** – he died in the middle of his life and would have lived on. At a higher level, Moshe stood to correct the **חטא** of **אדם הראשון**, (and presumably he would have become Meshiach). He would have thereby overcome the death that was introduced by the original sin, and lived on

---

¹ מהר"ל, חדושי אגדות מסכת סוטה דף יג ע"ב: כי זה משה האיש (שמות ל"ב) כי מלת זה מורה על כי היה למשה מעלת הצורה, כי מלת זה מורה על דבר הרמוז הנגלה שיש לו מציאות בפעל לגמרי, וזהו ענין הצורה שיש לה מציאות בפעל לגמרי, ולבסוף הגיע משה אל מדריגה זאת כי זהו ענין הצורה שמגיעה בתכלית, ולכן פסעו בפסיעה אחת.

² ממעמקים דברים ע"ב 257: כלל הצורות העליונות כלולות ב"ב שבטי ישראל שהש"ר א"ס"ד: שקול משה כנגד כל ישראל

³ רש"י דברים פרק לד פסוק ב: עד הים האחרון ... ד"א אל תקרי הים האחרון אלא היום האחרון הראהו הקב"ה כל המאורעות שעתידין ליארע לישראל עד שיחיו המתים:

⁴ בבא בתרא טז ע"ב: תנו רבנן ששה לא שלט בהן מלאך המות ואלו הן אברהם יצחק ויעקב משה אהרן ומרים אברהם יצחק ויעקב דכתיב בהו בכל מכל כל משה אהרן ומרים דכתיב בהו על פי ה' והא מרים לא כתיב בה על פי ה' אמר ר"א מרים נמי בנשיקה מתה דאיתא שם שם משה ומפני מה לא נאמר בה על פי ה' שגנאי הדבר לומר

⁵ רש"י דברים לב מח: וידבר ה' אל משה בעצם היום הזה - בג' מקומות נאמר בעצם היום הזה. נאמר בנח בעצם היום הזה בא נח וגו' במדאית אורו של יום לפי שהיו בני דורו אומרים בכך וכך אם אנו מרגישין בו אין אנו מניחין אותו ליכנס בתיבה ולא עוד אלא אנו נוטלין כשילין וקרדומות ומבקעין את התיבה אמר הקב"ה הריני מכניסו בחצי היום וכל מי שיש בידו כח למחות יבא וימחה במצרים נאמר בעצם היום הזה הוציא ה' לפי שהיו מצריים אומרים בכך וכך אם אנו מרגישין בהם אין אנו מניחין אותן לצאת ולא עוד אלא אנו נוטלין סייפות וכלי זין והורגין להם אמר הקב"ה הריני מוציאן בחצי היום וכל מי שיש בו כח למחות יבא וימחה אף כאן במיתתו של משה נאמר בעצם היום הזה לפי שהיו ישראל אומרים בכך וכך אם אנו מרגישין בו אין אנו מניחין אותו אדם שהוציאנו ממצרים וקרע לנו את הים והוריד לנו את המן והגזי לנו את השליו והעלה לנו את הבאר ונתן לנו את התורה אין אנו מניחין אותו אמר הקב"ה הריני מכניסו בחצי היום וכו':

⁶ דברים כד (ז) ומשה בן מאה ועשרים שנה במתו לא כהתה עינו ולא נס לחה:

⁷ בספרי כאשר מריתם פי במדבר צין רבי שמעון בן אלעזר אומר אף משה ואהרן בהכרת מתו שנא' על אשר לא קדשתם אותי הא אם קדשתם אותי עדיין לא הגיע זמנכם ליפטר. מובא ברש"י והמפרשים

forever. Death was not so much a punishment for the sin as it was that which denied Moshe perfection and overcoming the death inherent in the world¹.

Moshe now longed for the same death as his brother Aaron, who died with a kiss from G-d – בנשיקה², a painless death². Given the total harmony of his body with spirituality, there was no wrenching when Aaron's soul left his body (= a kiss) and Moshe too had so purified his body that he was living at the level of the angels³, and the rays of light which shone from his face⁴ were testimony to this⁵. He dies as he lived, G-d's servant⁶, and he finally gets called עבד ד' ⁷, all his senses fully engaged in serving G-d until the last moment⁸. Buried by G-d Himself⁹, His transition to the World to Come, where he lived on¹⁰, was smooth and sweet¹¹ (See the Daas

¹גור אריה במדבר כז יג: לפי טבעו, אבל לא מלאו ימיו ושנותו מה שראוי להיות לפי צדקותיו אם לא עשה החטא, ועכשיו שחטא - העמידו על חיי טבעו, לא על ידי זכותו. ופירוש זה נכון:
רבינו בחיי דברים לד ה: ורבים שואלים משה שנתנה תורה על ידו איך הזכיר בו הכתוב מיתה, והלא מצינו מי שלא הגיע למעלתו והוא חי וקיים לעולם כענין חנוך ואליהו, אבל הענין לומר כי לפי שחטא במי מריבה נענש במיתה והיה בכלל גזרת אדם, שכן חנוך ואליהו שלא חטאו לא היו בכלל גזרת אדם והם חיים חיים נצחיים:

²בעל הטורים במדבר כז יג: נאסף אהרן אחיך. בגימטריא זהו בנשיקה:
רש"י דברים לב נ: א"ל משה אהרן אחי עליה למטה ועלה פשוט ידך ופשוט רגליך ופשוט עצום עיניך ועצם קומץ פיך וקמץ והלך לו אמר משה אשרי מי שמת במיתה זו:
רבינו בחיי דברים לד ה: על פי ה' ... וע"ד המדרש היא מיתת נשיקה, השכלית מתעלה להדבק בשם הנכבד:

רש"י במדבר כז יג: (יג) כאשר נאסף אהרן אחיך - מכאן שנתאוו משה למיתתו של אהרן.

³רמח"ל, דעת תבונות, ס' מב: ודבר זה מצאנו כבר במשה ר' ע"ה שזכה ויכך את חומריותו, עד ששב למדרגת מלאך ממש, וכבר ראו כל ישראל כי קרן עור פני משה

⁴שמות לד לה: וראו בני ישראל את פני משה כי קרן אור פני משה

⁵אברהם בן הרמב"ם, שמות לו כח: "קרן אור פניו" – מפני ש...נשלמה צורתו השכלית ... ונודרך החומר ונתבסס בשלימות צורתו

⁶אבן עזרא דברים לד ה: וימת שם משה עבד ה' - שאפי' במותו עשה מה שצוהו כעבד:

⁷רבינו בחיי דברים לד ה: וימת שם משה עבד ה' - לא נקרא עבד עד שמת, הנה בחיי קראו הכתוב בתחלת הפרשה איש האלהים, ועכשיו בסוף הפרשה אחר מותו קראו עבד ה' מה שלא תמצא כן בכל חומשי התורה, ... ומפורש אמרו, גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהם. וכן מצינו שהאדם אינו נקרא קדוש עד שמת, וזהו שכתוב (תהלים טז) לקדושים אשר בארץ המה, ור"ל דרשוהו על האבות שמתו, שכן אמרו במדרש תהלים אין הקב"ה קורא לצדיקים קדושים עד שינתנו בארץ, לפי שיצר הרע מצר לאדם בעוה"ז ואין הקב"ה מאמין בו עד שמת, ואפילו אבות העולם לא נקראו קדושים עד שניתנו בארץ, עד כאן. ומה תקנו בתפלה, וקדושים בכל יום יהללך סלה, ונשמת הצדיקים היא המהללת, כענין (שם קנ) כל הנשמה תהלל יה. וגו'

⁸רש"י דברים לד (ז) לא כהתה עינו - אף משמת:

⁹רש"י דברים לד ו: ויקבור אותו - הקב"ה בכבודו. רבי ישמעאל אומר הוא קבר את עצמו וזה הוא אחד משלשה אתין שהיה ר"י דורש כן וכיוצא בו ביום מלאת ימי נזרו יביא אותו הוא מביא את עצמו. כיוצא בו והשיאו אותם עון אשמה וכי אחרים משיאים אותם אלא הם משיאים את עצמם:

אור החיים דברים לד ה: בין שקבר את עצמו שנכנס מצונו נפשו למערה להגנו שם, בין שקבר אותו הקב"ה שפתח לפניו בדרך נס מערה להכנס בה להשאר שם, אין זה ענין טבעי הנהוג, שלא היתה ע"י אדם.

¹⁰אור החיים דברים לד ה: וימת שם פירוש שם לבד הוא שמת אבל הוא חי במקום אחר קדוש ועליון על פי ה':

¹¹אור החיים במדבר כז יג: גם אתה כאשר וגו' - יתבאר על פי דבריהם ז"ל שאמרו (ילק"ש רמז תשפז) שאמר אהרן למשה אילו היה יודע כן היה רוצה בדבר מקודם לכן, והוא אומר גס אתה סמוך למאמר ונאספת, לומר שלא יהיה נרתע מהאסיפה שמבטיחו, שגם הוא יחפץ וירצה ליאסף כשיראה עריבות המושג בשעת מיתה, וזה לך האות כאשר נאסף אהרן אחיך שהוא אמר לך שאם היה יודע וכו' הרי שגם החפץ והרצון יסכימו ליאסף: וגו'

ואומרו כאשר נאסף אהרן וגו' - פירוש על דרך אומרים ז"ל (ילקוט שם) שאמר לו משה לאהרן אחי מקובל עליך למות, אמר לו הן, אמר לו נעלה להר מיד עלו וכו', עד כאן, והוא מה שרמז במאמר כאשר נאסף

Zekeim¹ for Midrashim on this); his holy body suffered no decomposition in the ground² - in fact its very presence opposite Baal Peor was an atonement³.

The Torah gives us two identifications of where Moshe's grave was – it was opposite Baal Peor in the valley of the land of Moav⁴. And yet the Torah testifies that “No man knows his burial place to this day⁵.” The Talmud says that those above (the angels) think that his grave is below, whereas those below feel that it seems to be above⁶. For Moshe was at this time half-man, half-spiritual being⁷, no longer fully existing in the special dimensions of a specific grave⁸.

Moshe, author of the Torah, writes about his own death; but with the letters so organized that the words appeared as names of G-d. Yehoshua then came and sorted out the letters as they appear in the Torah today⁹.

(See also under Parshas Shemos – “The Making of Moshe”)

אהרן, פירוש שהסכים גם הוא על האסיפה, וטעם הדבר שעושה ה' כסדר זה, לפי שאינו חפץ ליטול נפש הצדיק, אלא ברצונו, לרוב חיבת ידידיו, גם שבזה ישלמו האושר השלם כאמור (דברים ו ה) ובכל נפשך:

¹ דעת זקנים מבעלי התוספות דברים לד ה:

² רש"י דברים לד (ז) ולא נס לחה - לחלוחית שבו. לא שלט בו רקבון ולא נהפך תואר פניו: בבא בתרא טז ע"ב: תנו רבנן שבעה לא שלט בהן רמה ותולעה ואלו הן אברהם יצחק ויעקב משה אהרן ומרים ובנימין בן יעקב אברהם יצחק ויעקב דכתיב [בהן] בכל מכל כל משה אהרן ומרים דכתיב [בהן] ע"פ ה' בנימין בן יעקב דכתיב ולבנימין אמר ידיד ה' ישכון לבטח עליו וי"א אף דוד דכתיב אף בשרי ישכון לבטח ואידך ההוא רחמי הוא דקא בעי

³ רש"י דברים לד ו: מול בית פעור - קברו היה מוכן שם מששת ימי בראשית לכפר על מעשה פעור וזה אחד מן הדברים שנבראו בין השמשות בערב שבת:

⁴ לד (ו) ויקבר אתו בגי בארץ מואב מול בית פעור ...

⁵ לד (ו) ... ולא ידע איש את קברתו עד היום הזה:

⁶ מסכת סוטה דף יד עמוד א: היכן משה קבור עמדו למעלה נדמה להם למטה למטה נדמה להם למעלה נחלקו לשתי כיתות אותן שעומדים למעלה נדמה להן למטה למטה נדמה להן למעלה לקיים מה שנאמר ולא ידע איש את קבורתו

⁷ מהר"ל, חדושי אגדות מסכת סוטה דף יד עמוד א: וכבר שלחה וכו'. [יש לפרש] דבר זה כי אמרו על משה שנקרא איש האלקים נקרא איש ונקא אלקים [ואמרו במדרש] מחציו ולמעלה מלאך ומחציו ולמטה איש, הרי משה אינו שייך לעליוני לגמרי ואינו שייך ג"כ לתחתוני לגמרי, ועל זה אמרו כי העליוני נדמה להם שהי' קברו דהיינו המקום סוף אינו שייך מקומו לגמרי לעליונים, והתחתונים היו רואים קברו למעלה כי אין שייך לגמרי אל התחתונים

⁸ מהר"ל, שם: ולפי שהקבר הוא יחוד מקום אל אותו שנקבר שהוא במקום הזה. ולכן לא היה מתיחס אל משה דבר זה כלל, ואלו היה לו מקום ידוע מיוחד שהוא קברו היה דבר זה יוצא לגמרי מגדר הצורה הנבדלת שאין לה מקום מיוחד, ולכן לא ידע איש את קבורתו כי משה הוא הצורה הנבדלת ואין אל הצורה מקום ידוע מיוחד חוץ אין שייך בשאר צדיקים:

⁹ רש"י דברים לד ה: וימת שם משה - אפשר משה מת וכתב וימת שם משה אלא עד כאן כתב משה מכאן ואילך כתב יהושע רמ"א אפשר ספר התורה חסר כלום והוא אומר לקוח את ספר התורה הזה אלא הקב"ה אומר ומשה כותב בדמע:

הכתב והקבלה דברים לד ה: וימת שם. מכאן ואילך כתב יהושע, רמ"א משה כותב בדמע (רש"י מרבתינו ב"ב ט"ו) מר אמר חדא ומא"ח ולא פליגי, ומלת בדמע הוא מלשון מלאך ודמעך ענין ערבוב, כלומר תערובות אותיות, שהיה כותב מכאן ואילך עפ"י צירופי תיבות ואותיות, והם שמותיו של הקב"ה, ולא היה נקרא וימת משה רק תיבות אחרות עפ"י סודות התורה, ולאחר מיתתו כתבן יהושע כפי שניתן לו רשות לגלות. הנה לא פליגי כלל, כי באמת כתבן משה ולא חסר אפילו אות אחת, רק שלא כתב שמונה פסוקים אלו לפי הנגלה רק כפי הצירופים, וזהו בדמע, ויהושע כתבן כפי הנגלה, ושני הדעות מסכימים לדעה אחת כי נכתבו ע"י שניהם ע"י משה הנסתר והסוד, וע"י יהושע הנגלה כאשר היא כתובה בידינו (הגר"א). והדברים ראויים למי שאמרם. ונראה שנטה מפירש"י (מנחות ל') שכתבו בדמע מרוב צער, כי לא נצטער משה במיתתו, אבל מת מיתה רצונית ובנפש שמחה לקיים מצות בורא שצוהו ומות בהר, כמש"ש:

3. Zevulun – Yissaschar: A Business-Torah Partnership

SUMMARY:

Moshe joins Yisachar & Zevulun in one brocha. This is because they forged a strategic partnership Yisachar as the scholar of Torah, while Zevulun supported him financially. Normally, one would not wish that someone be happy purely from his material wealth (שמח זבולן בצאתך), but in this case, his wealth was used for the holiness of supporting Torah.

The Yissachar-Zevulun relationhip was more than simply a wealthy person supporting Torah institutions, as worthy as that might be. A real two-way partnership was invested here. Each is an equal partner in both the material wealth of the business partner as well in the spiritual rewards of the Torah studied.

Some contemporary authorities understand this quite literally, that the Torah learning partner gets 50% of whatever the Zevulun partner earns on his business. Others understand that the money-partner has to ensure that his scholar-partner live at the standard of living which he, the scholar-partner needs to live, even if this is much simpler than the money-partner is used to for himself.

While it is clear that this is a great thing for the businessman to do, it is not so clear that this such a worthy undertaking for the Torah scholar. The issue of taking money for one's Torah learning extends even to teaching. In fact, the Gemorrah in Nedarim says that one should not take money for teaching Torah. The Sages learn this from the verse:

ואותי צוה ה' בעת ההיא ללמד אתכם וכתיב ראה למדתי אתכם חוקים ומשפטים כאשר צוני

Moshe commands the Jewish people to teach Torah exactly as he taught them. Since Moshe took no payment for teaching Torah, so we are not to take payment.

מה אני בחנם אף אתם נמי בחנם

The Gemorrah concludes that this is talking only about teaching the Oral Law. However, a teacher may take payment for teaching the Written Torah. Two reasons are given for this. Rav says that since Chumash is normally taught to children, one draws a salary on the supervision involved in looking after the children, and keeping them out of mischief. This certainly applies to smaller children, but applies to any age where classroom and playground or classroom management is integral to the teacher's job. Rebbe Yochanan is of the opinion one may take money for teaching פיסוק הטעמים – cantillations - how the words are enunciated (sung) and broken up when the Torah is read for the public. Since these are not Deoraasia, they are not included in the prohibition. Rav would still prohibit teaching Chumash to adults for any remuneration, since there is presumably no class-room or play ground management with adults. Rebbe Yochanan would allow drawing a salary even for teaching adults, for one could just as well be payed for teaching פיסוק טעמים on adults as on children. The halacha goes like Rav Yochanan, that one may receive reward for teaching both children and adults. The Yerushalmi considerably broadens the heter by stating that a teacher can take sechar betala, the equivalent of unemployment wages. Since the person is teaching Torah at the expense of working in a profession, he may receive wages for the loss of work that he endures as a result of teaching. He is not taking money for the teaching, but for not working. This heter

applies also to the Oral Law and, in practice many impoverished teachers relied on this heter.

The Rishonim went further, allowing one who has no other source of income may receive a wage for teaching. The Rishonim seem to be referring not only to sechar betala but to a real salary. The SHulachan Aruch states that for those who have no other source of income, it is permissible to follow the dominant custom today to always teach for pay. And even those who have other sources of income, it is permissible for someone who is giving up all other financial pursuits to accept Sechar Betalah.

Despite this, there were questions whether a person receiving such pay could be considered as fulfilling the Mitzvah of Talmud Torah. The Rambam speaks sharply against those who do not earn a living from an independent profession. However, already for many centuries, paying for learning was the only way of keeping the Torah alive. We are simply too weak a generation to work and still achieve greatness in learning.

So, the issue of accepting money for teaching has been well-established. However, the Yisachar-Zevulun relationship is different to the case of teaching. For, the relationship is not dependent on Yisachar teaching Zevulun – there is no payment in return for services, so to speak. The question return as to why, then, is this considered such a wonderful relationship?

A closer look at the text provide an answer. Moshe blesses Yisachar and Zevulun in one verse -

לג יח: ולזבולן אמר שמח זבולן בצאתך ויששכר באהלך

for theirs is, in fact, one blessing. In fact, Moshe Rabbeinu seems to be talking to Zevulun when he says: *And Yissachar in your tents*. For Yisachar and Zevulun are really two sides of one whole – the need for a solid, successful parnasa to provide the back up for a Torah existence. They are truly partners in both endeavors and have simply broken up the partnership to fit what each one does best. Both Yaakov and Moshe come to stress this by including both in the same blessing.

Despite the fact that Zevulun is the younger of the two Zevulun is, in fact, mentioned first, because he is the one who allows for Yisachar's learning. He therefore gets to *rejoice in his going out* – a reference to Olam Haba.

But Zevulun is no ordinary businessmen. He is infused by the Torah of Yisachar. He gives value to Yisachar's Torah by putting the holiness of that Torah into the very pebbles of the earth. Connected as he is to Yissachar, Zevulun becomes a walking Kiddush HaSh-m.

The very next verse states:

יט: עמים הר יקראו שם יזבחו זבחי צדק לג

They shall summon nations to the mountain and there they shall offer righteous sacrifice

Rashi tells us that what this means is that nations who will come to do business with Zevulun will be inspired to continue onto Jerusalem where they will be so amazed at seeing the incredible unity of the people around G-d, they will convert to Judaism.

DETAIL:

In his blessing of Yisachar and Zevulun, Yaakov Avinu stated:

13. Zebulun shall live at the haven of the sea; and he shall be for a haven of ships; and his border shall be to Sidon. Issachar is a strong ass couching down between two burdens; 15. And he saw that resting was good, and that the land was pleasant; and bowed his shoulder to bear, and became a servant to tribute¹.

Moshe Rabbeinu, in his blessing, continues on this theme:

.18And of Zebulun he said, Rejoice, Zebulun, in your going out; and, Issachar, in your tents. .19They shall call the people to the mountain; there they shall offer sacrifices of righteousness; for they shall suck of the abundance of the seas, and of treasures hidden in the sand².

Moshe joins Yisachar & Zevulun in one brocha. This is because they forged a strategic partnership, according to some in contrasting trades³, but according to most, Yisachar as the scholar of Torah, while Zevulun supported him financially⁴. Normally, says Ohr HaChaim one would not wish that someone be happy purely from his material wealth (שמח זבולן בצאתך), but in this case, his wealth was used for the holiness of supporting Torah⁵.

The Sages understood that the Yisachar-Zevulun relationship was more than simply a wealthy person supporting Torah institutions, as worthy as that might be. They understood that a real two-way partnership was invested here. Each is an equal partner in both the material wealth of the business partner as well in the spiritual rewards of the Torah studied. Some contemporary authorities understand this quite literally⁶, that the Torah learning partner gets 50% of whatever the Zevulun partner earns on his business while the Zevulun partner gets 50% of the reward of the Torah

---

¹ בראשית מט: (יג) זבולן לחוף ימים ישכון והוא לחוף אנית וירכתו על צידן
(יד) יששכר חמר גרם רבץ בין המשפתיים: (טו) וירא מנחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה ויט שכמו לסבל ויהי למס עבד:

² דברים לג (יח) ולזבולן אמר שמח זבולן בצאתך ויששכר באהליך: (יט) עמים הר יקראו שם יזבחו זבחי צדק כי שפע ימים יינקו ושפני טמוני חול:

³ רשב"ם בבראשית שם שזבולון היה שבט של עוברי הים ואילו יששכר היה שבט של חורשי האדמה.
וכן בתרגום אונקלוס שם ועיין עוד באבן עזרא דבר דומה
ובחזקוני כאן: ויששכר באהליך - ארצו היתה טובה לזריעה והיה הוא יושב באהלים לשמור שדותיו ויתפלל משה שיצליח וישמח בשדותיו וכן אמר לו יעקב רובץ בין המשפתיים בין הגבולים לשמור שדותיו.

⁴ כלי יקר: לפי שיעקב ברכם זבולון לחוף ימים, עוסק בסחורה, ויששכר חמור גרם, עוסק בתורה, נמצא זה יוצא לסחורה וזה יושב אוהלים.

דברי הימים א יב לג-לד: ומבני יששכר יודעי בינה לעתים לדעת מה יעשה ישראל ... מזבולן יוצאי ערכי מלחמה בכל כלי מלחמה
וכן בתרגום אונקלוס כאן, רש"י לפי התנחומא, ספורנו, כלי יקר ועוד

⁵ אור החיים כאן: הגם שבענייני עולם הזה בכללות אין לשמוח בהם, דכתיב (קהלת ב ב) ולשמחה מה זה עושה, אמר הנביא שזבולון ישנו בשמחה, הגם ביציאתו מבית המדרש לסחורה, והטעם כדי שיתקיים יששכר באהלו כאומרו ויששכר באהליך:

⁶ רב שלום אלישב שליט"א

study of the Yisachar partner in the World to Come. Others understand that the money-partner has to ensure that his scholar-partner live at the standard of living which he, the scholar-partner needs to live¹, even if this is much simpler than the money-partner is used to for himself.

While it is clear that this is a great thing for the businessman to do, it is not so clear that this such a worthy undertaking for the Torah scholar. Moshe's blessing is or Zevulun to be happy *upon your going out*, while Yisachar is blessed with happiness *in his tent*². For money is something external to the person – not clearly a part of him, while the Torah it something that can be identified with a person's essence³. So why would the Torah scholar give up half his reward in the World to Come for the sake of this kind of financial support? Why would he not rather work himself half day or search for another form of support?

We need to first establish the basis of entire issue of taking money for one's Torah learning. In fact, there is a sensitivity to taking money even for teaching. The Gemorrah in Nedarim⁴ says that one should not take money for teaching Torah. The Sages learn this from the verse:

ואותי צוה ה' בעת ההיא ללמד אתכם וכתוב ראה למדתי אתכם חוקים ומשפטים כאשר צוני

Moshe commands the Jewish people to teach Torah exactly as he taught them. Since Moshe took no payment for teaching Torah⁵, so we are not to take payment.

ה' מה אני בחנם אף אתם נמי בחנם⁶

The Gemorrah concludes that this is talking only about teaching the Oral Law. However, a teacher may take payment for teaching the Written Torah⁷. Two reasons are given for this. Rav says that since Chumash is normally taught to children⁸, one draws a salary, not for the actual teaching, but on the supervision involved in looking after the children⁹, and keeping them out of mischief¹⁰. This certainly applies to

---

¹ רב ניסים קרליץ שליט"א

² ולזבולון אמר שמח זבולון בצאתך ויששכר באוהליך.

³ כלי יקר לג יח: . ועוד שקנין הממון הוא חוץ ממנו ואינו דבק בו לכך נאמר בו לשון יציאה, אבל קנין התורה מתעצם ודבק בו והיו לבשר אחד באהלו לכך נאמר באהלוך.

⁴ דף לו ע"ב

⁵ תוספות: ומסתמא משה לא נטל שכר מישראל שעשיר היה

⁶ ר"ן נדרים דף לו ע"א: ר"ן נדרים דף לו ע"א: מאי שנא מדרש דלא דכתיב ואותי צוה ה' בעת ההיא - האי קרא מייתי לאשמעינן דמשה נצטווה ללמוד תורה לישראל וכתוב ראה למדתי אתכם חוקים ומשפטים כאשר צוני ה' - כלומר שצוני ללמוד בחנם ועיין בפחד יצחק שבועות מאמר יז אות ב ואות ג

⁷ האמר שמואל במקום שנוטלין שכר על המקרא ואין נוטלין שכר על המדרש מאי הא קא משמע לן דאפילו במקום שנוטלין שכר על המקרא שרי למשקל על המדרש לא שרי למשקל

⁸ ר"ן: רב אמר שכר שימור - דמסתמא לומדי מקרא קטנים וצריכין שימור

⁹ רב אמר שכר שימור
תוספות: שכר שימור - שמשמר מלמד תינוקות שלא ילכו אנה ואנה אבל מדרש אינו צריך ללמוד כ"א לגדול שאינו צריך שימור כבן עשר למשנה

¹⁰ ראש

smaller children, but applies to any age where classroom and playground management is integral to the teacher's job¹. Rebbe Yochanan is of the opinion that one may take money for teaching פיסוק טעמים – cantillations - how the words are enunciated (sung) and broken up when the Torah is read for the public². Since these are not Deoraasia, they are not included in the prohibition³. Rav would still prohibit teaching Chumash to adults for any remuneration, since there is presumably no class-room or play ground management with adults. Rebbe Yochanan would allow drawing a salary even for teaching adults, for one could just as well be payed for teaching טעמים on adults as on children⁴. The Halacha goes like Rav Yochanan⁵. One could extend Rebbe Yochanan even further, allowing payment for teaching Halachos or Mitzvos that are mid'Rabanan⁶.

The Yerushalmi⁷ brings a further two reasons, one of which considerably broadens the heter. Firstly, the Yerushalmi brings a verse which teaches us that this is permissible to teach Chumash and Targum for pay⁸. Secondly, a teacher can take sechar betala, the equivalent of unemployment wages⁹. Since the person is teaching Torah at the expense of working in a profession, he may receive wages for the loss of work that he endures as a result of teaching. He is not taking money for the teaching, but for not working. The Ran states that this latter heter applies also to the Oral Law¹⁰ and the Meiri writes that many impoverished teachers relied on this heter in practice¹¹.

A further extension of the heter to receive such payments was brought by many of the Rishonim¹² who state that one who has no other source of income may receive a wage for teaching. The Rishonim seem to be referring not only to sechar

---

¹ כתב השו"ע הרב שאפילו כלפי גדולים שייך שימור אבל לא כתבתי כן דשאר מפרשים לא הביאו זה דזה כנגד פשטות דגמ' שכתב וגדול בר שמירה הוא בתמיהא. ומתוך בקטן.

² ורבי יוחנן אמר שכר פיסוק טעמים

³ ר"ן: ורבי יוחנן אמר שכר פיסוק טעמים - שמלמדין להם טעמים דלאו מדאורייתא ניהו הלכך לא הוה בכלל חוקים ומשפטים וכן כתבו התוספות

⁴ ר"ן: ואיכא בין רב לרבי יוחנן ללמד מקרא לגדול דלא בעי שימור דלרב אסור דס"ל דפיסוק טעמים דאורייתא ולרבי יוחנן שרי משום שכר פיסוק טעמים

⁵ ר"ן: הלכך לענין הלכה כיון דקיי"ל דרב ור' יוחנן הלכה כר' יוחנן נקטינן דאפי' מגדול שרי ליטול שכר על המקרא וכן הם דברי הרמב"ם ז"ל בפ"ו מהלכות נדרים:

⁶ הגהות מיימוני פ"א מהל' תלמוד תורה מובא ברמ"א יו"ד רמז ס' ה' אמנם בערוך השולחן יו"ד רמז ס' יח חולק ע"ש בסוגריים בסוף

⁷ ה"ג מובא בהרשב"א, ובמאירי

⁸ יכול מקרא ותרגום כן, ת"ל חקים ומשפטים, חקים ומשפטים אתם מלמדין ואי אתם מלמדין מקרא ותרגום

⁹ יודן בר' ישמעאל אומר שכר בטלן הן נוטלין

¹⁰ וכן כתב המאירי ז"ל מאירי: שכר שמור ר"ל שהוא שומרם שלא לילך אנה ואנה ומתוך כך יש פוסקין שבקטן בכל לימוד יכול ליטול שכר ומצד שכר שימור ואף על פי שהלכה כדברי האומר טעם שכר פיסוק טעמים פירשו אף שכר פיסוק טעמים ולהתיר אף בגדול וכל שכן שכר שימור ר"ל למי שראוי לו והוא הקטן

¹¹ מאירי: ונראה שעל זו סמכו הרבה ליטול שכר בלימוד שמתוך שעניים הם צריכים להתעסק במלאכתם לצורך מחייתם ומחיית טיפולן ונוטלין שכר אותו ביטול

¹² תוספות בכורות כט ע"א והראש שם והר"ן בנדרים

betala but to a real salary¹. This *heter* is also brought down in the Shulchan Aruch (following the Rambam and the Tur), stating that what has been customary is permissible².

Another *heter*, suggested by the Meiri, is based on the suggestion that the prohibition only applies to fathers who are commanded to teach their smaller children Torah. Fathers teaching older children, and certainly non-paternal teachers, may take reward³.

The SHulachan Aruch⁴ brings the halacha down as follows:

*It is permissible to receive pay for teaching Tanach where this is the custom, but not the Oral Law. If one did not find someone to teach oneself for free, one should pay for this. However, one should still teach others for free. For those who have no other source of income, it is permissible to follow the dominant custom today to always teach for pay. And even those who have other sources of income, it is permissible for someone who is giving up all other financial pursuits to accept Sechar Betalah. Ramo: So too one may teach Derabanans for pay*⁵.

The Pischei Teshuvah throws a bit of a wrench into this *heter* by questioning whether a person who teaches, or a person who receives a kollel salary can consider this a part of his requirement⁶ ביום ובלילה and the Rambam speaks sharply against those who do not earn a living from an independent profession⁷. However, already for many centuries, the Gedolim have all agreed that, even if this would be *lehalacha*, it would not apply in our times – עת לעשות לד' – for today a dedicated application to learning and teaching Torah is the only workable model⁸. As the Aruch Hashulchan puts it:

¹ אמנם בשו"ע כתוב: דן מי שאין לו מה להתפרנס אין לך שכר בטילה הניכר ומוכח גדולה מזה לפי שאילו לא למד עמהם בודאי היה מוכח לעשות איזה עסק להחיות נפשו ונפשות ביתו ע"כ משמע שגם זה לא קאי אלא על שכר בטילה

² שו"ע יורה דעה סימן רמו: ומה שנהגו האידנא ללמד הכל בשכר אם אין לו במה להתפרנס שרי

³ מאירי

⁴ שו"ע יורה דעה סימן רמו

⁵ מקום שנהגו ללמד תורה שבכתב בשכר מותר ללמד בשכר אבל תורה שבע"פ אסור ללמד בשכר לא מצא מי שילמדנו בחנם ילמוד בשכר ואע"פ שהוצרך ללמוד בשכר לא יאמר כשם שלמדתי בשכר כך אלמד בשכר אלא ילמד לאחרים בחנם ומה שנהגו האידנא ללמד הכל בשכר אם אין לו במה להתפרנס שרי ואפי' יש לו אם הוא שכר בטילה דמוכח שמניח כל עסקיו ומשאו ומתנו שרי הג"ה: וכל חידושי סופרים דהיינו מה שנתקן מדרבנן מותר ליטול שכר ללמדו (הגהות מיימוני פ"א ע"כ

1

⁶ פתחי תשובה רמו ב: עיין בש"ת בא"ח ס' קנה סק"א שכתב דבברכ"י כתב בשם מ"ה דן את הדין בלא נטילת שכר עולה לקביעת עתים אבל בשכר וכן מלמד תינוקות בשכר אינו עולה וע"ש שמסופק מי שלומד בישיבה בעת קבוע ומקבל פרס אם עולה וגו'

⁷ רמב"ם הלכות תלמוד תורה פרק ג: הל' י: כל המשים על לבו שיעסוק בתורה ולא יעשה מלאכה ויתפרנס מן הצדקה הרי זה חלל את השם ובזה את התורה וכבה מאור הדת וגרס וגרס רעה לעצמו ונטל חייו מן העולם הבא לפי שאסור ליהנות מדברי תורה בעולם הזה אמרו חכמים כל הנהנה מדברי תורה נטל חייו מן העולם ועוד צו ואמרו אל תעשם עטרה להתגדל בהן ולא קרדום לחפור בהן ועוד צו ואמרו אהוב את המלאכה ושנא את הרבנות וכל תורה שאין עמה מלאכה סופה בטילה וגוררת עון וסוף אדם זה שיהא מלסטם את הבריות: הל' יא: מעלה גדולה היא למי שהוא מתפרנס ממעשה ידיו ומדת חסידים הראשונים היא ובזה זוכה לכל כבוד וטובה שבעולם הזה ולעולם הבא שנאמר יגיע כפיך כי תאכל אשריך וטוב לך אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא שכולו טוב:

⁸ עיין את המקורות בהמשך ועיין עוד ביביע אומר ח"ז ח' יו"ד ס' יז

וכבר כתבו הקדמונים שאלמלא היינו נוהגים כן כבר בטלה תורה מישראל¹

Rav Moshe Feinstein goes so far as to call those avreichim who refuse kollel stipends in order to fulfill the Rambam as following *eitzas hayetzer*², even if they had another profession³.

So, the issue of accepting money for teaching has been well-established. However, the Yisachar-Zevulun relationship is different to the case of teaching. For, the relationship is not dependent on Yisachar teaching Zevulun – there is no payment in return for services, so to speak. The question return as to why, then, is this considered such a wonderful relationship?

A closer look at the text provide an answer. Moshe blesses Yisachar and Zevulun in one verse -

לג יח: ולזבולן אמר שמח זבולן בצאתך ויששכר באהלך

for theirs is, in fact, one blessing⁴. In fact, Moshe Rabbeinu seems to be talking to Zevulun when he says: *And Yissachar in your tents*. For Yisachar and Zevulun are really two sides of one whole – the need for a solid, successful parnasa to provide the back up for a Torah existence. Despite the fact that Zevulun is the younger of the two Zevulun is, in fact, mentioned first, because he is the one who allows for Yisachar's learning⁵. He therefore gets to *rejoice in his going out* – a reference to Olam Haba⁶.

But Zevulun is no ordinary businessmen. He is infused by the Torah of Yisachar. He gives value to Yisachar's Torah by putting the holiness of that Torah into the very pebbles of the earth. Connected as he is to Yissachar, Zevulun becomes a walking Kiddush HaSh-m.

The very next verse states:

לג יט: עמים הר יקראו שם יזבחו זבחי צדק⁷

They shall summon nations to the mountain and there they shall offer righteous sacrifice

---

¹ ערוך השולחן יו"ד סי' רמו הל' יח

² אגרות משה יו"ד ח' שני סי' קטז: ולכן הוא דין ברור ופשוט שנתקבל בכל הדורות ... ואני אומר כי אלו המתחסדים מצד שיטת הרמב"ם הוא בעצת היצ"ר ... כי אם הראשונים כמלאכים אמרו ... כ"ש בדורנו ... וגם אין לנו הנשים צדקניות שירצו לסבול עוני ודחקות כבדורותם

³ שם בשם המהרש"ל

⁴ הגות בפשריות התורה, עמ' 840: שני השבטים יששכר וזבולון מעורבבים יחד בברכת משה ... כמה שבטים משולבים לפי מלבי"ם בעשייה אחת. יהודה ובנימין החזיקו המלוכה והמקדשן אפרים ומנשה כלולים גם הם יחד

⁵ ר' בחיי, לג יח: ואף שיששכר גדול הוא מזבולן כי נולד תחלה הקדים זבולן ליששכר לפי שהוא הסבה לתורתו של יששכר, וכן הקדימו יעקב בברכת השבטים, לפי שהוא המחזיק תורתו של יששכר ואם לא היה מחזיק אי אפשר לו לעסוק בתורה,

⁶ ר' בחיי, שם: על כן ראוי הוא שינחל שמחה וכבוד בשמחתה של תורה לעוה"ב, וזהו שאמר שמח זבולן בצאתך. ואע"פ שפשוטו בצאתך למלחמה, אפשר לומר בצאתך מן העוה"ז, וברך אותו בשמחת העוה"ב. וייחס השמחה לזבולן לפי שהוא סבה לתורה, וזהו שאמרו רז"ל כל המטיל מלאי לכיסו של ת"ח זוכה ויושב בישיבה של מעלה, שנאמר (קהלת ז) כי בצל החכמה בצל הכסף.

⁷ ... כי שפע ימים יינקו ושפני טמוני חול

Rashi tells us that what this means is that nations who will come to do business with Zevulun will be inspired to continue onto Jerusalem where they will be so amazed at seeing the incredible unity of the people around G-d, they will convert to Judaism¹.

---

¹ רש"י, לג יט: ד"א עמים הר יקראו ע"י פרקמטיא של זבולון תגרי עובדי כוכבים באים אל ארצו והוא עומד על הספר והם אומרים הואיל ונצטערנו עד כאן נלך עד ירושלים ונראה מה יראתה של אומה זו ומה מעשיה והם רואים כל ישראל עובדים לאלוה אחד ואוכלים מאכל אחד לפי שהעובדי כוכבים אלוהו של זה לא כאלוהו של זה ומאכלו של זה לא כמאכלו של זה ומתגיידין שם שנאמר שם יזבחו זבחי צדק:

ראש השנה

1. Rosh Hashanah – Day of the Future

לשבות ממלאכה (עשה): ויקרא כג כד (אמר): באחד לחודש יהיה לכם שבתון¹ ויקרא כג כה
(אמר): כל מלאכת עבודה לא תעשו¹
תקיעת שופר: במדבר כט א (פינחס): יום תרועה יהיה לכם¹ [ונשים פטורות]¹
להקריב קרבן מוסף: ויקרא כג כה (אמר): והקרבתם אשה לד'¹

Rosh Hashana is a day of opportunity – a day on which G-d decides what we need in order to actualize our potential in the coming year. This is because Rosh Hashanah is the birthday of the creation of the First Person¹. Since the world was meaningless until then, we regard Rosh Hashanah as the day on which the world was created². Many subsequent historic beginnings also began on Rosh Hashanah such as the birth of Avraham and Yaakov Avinu, and the falling pregnant of Sarah, Rochel and Channah³ (which is why the Torah reading of the first day refers to Sarah's falling pregnant and the Haftarah to Channah⁴). These holy women were able to get right back to the Source, and thereby to merit the creation energies that went into making the first man and which now created a person in their womb.

Since this is the birthday of Mankind, G-d therefore uses this day to review His creation, and to set up all the spiritual and physical endowments for the coming year⁵. Since it is a time of creation, it is a time not only for renewal, but of spiritual creativity and new horizons. The source of this creativity is Teshuva.

Since Rosh Hashanah is the day of creation, every Rosh Hashanah we can aspire to the spiritual levels of the First Man. The holiness of this festival draws on this spirituality and we enter that holiness and draw on it. Through correct use of the chag, we can re-create the First Man through ourselves. The blowing of the shofar parallels the blowing by G-d of the soul of life into the first man. (A blow of a shofar is called a *Neshima* – the soul of man is called a *Neshama*.) To do this, we must take a step back and look at ourselves and the totality of our relationship with G-d, the Torah and Judaism. This Rav Dessler calls *Bechira Clalis*¹. We will see that this Bechira Clalis is triggered by a Tesvuhah Klalis - the Teshuvah of Rosh Hashanah – in turn.

Rosh Hashanah means, literally, the head of the year. It is not the end of the previous year – a mere accounting and judging of what we have done – nor even is it called the start or beginning of the year; rather, it is called the 'head of the year'⁶. It is

---

¹ ר"ן, מס' ראש השנה

² מס' ראש השנה וכמו שאנחנו אומרים בתפילת מוסף כמה פעמים "היום הרת עולם" ולכן "היום יעמיד במשפט כל יצורי עולמים וגו'".

³ מסכת ברכות דף כט ע"א: דאמר מר בראש השנה נפקדה שרה רחל רש"י מגילה לא ע"א: מפטירין בחנה - לפי שפקידתה היתה בראש השנה,

⁴ מס מגילה לא ע"א: בראש השנה בחדש השביעי ומפטירין הבן יקיר לי אפרים ויש אומרים וה' פקד את שרה ומפטירין בחנה והאידנא דאיכא תרי יומי יומא קמא כיש אומרים למחר והאלהים נסה את אברהם ומפטירין הבן יקיר

⁵ שפתי חיים

⁶ שפתי חיים, עמ' סא: ראש השנה מספר שמות יש לו ... השם הכללי שנקבע הוא ראש השנה

the time when the whole year ahead is laid out in front of us. It will all flow from here – all the blessings of the year are contained in a concentrated form on Rosh Hahanah¹. The way in which we start out marks our chosen path until next Rosh Hashanah. Rosh Hashana is then, a day of the future, not of the past. The past as we shall see, is judged only to determine the future².

So both man & G-d have “work” to do on this day. G-d puts into this day the power to be the source of all the energy and blessing which we will need for the coming year. Just as all our limbs are directed by our head, so too all the days of the year are considered like the limbs to the head, of Rosh Hashanah.

This blessing has to be specific to the coming year. For, every generation has its own unique challenge; every year represents a specific unfolding of that challenge; every individual has a unique role to play in the context of that challenge³. G-d looks at the entire sweep of history, past and future, to determine this⁴. G-d then decides the perfect allotment of material wealth, physical suffering, emotional and intellectual challenges, etc. for each and every one of us for the coming year.

On Rosh Hashana G-d determines the perfect tools for our fulfilling this task. The difference between Rosh HaShana and the original creation is that, in the case of the latter, G-d created all the potential for the entire history of man. On Rosh HaShana, G-d actualizes that potential according to the reality of our commitment. He therefore needs to review what of our potential we are likely to actualize in the coming year in order to determine the type of blessing we need. In order to do that, He looks also at our actions of the past year⁵. Yes, Rosh Hashanah is יום הדין, a day when we are judged on the totality of our previous year, but the-Teshuva factor allows us to take this the entire year and turn into something that is beneficial, something that reflects our new commitment as we stand in front of G-d right then. This is because it is the future –the next year - which is the issue, not the past year. The review of the past is but an aid to evaluating the future⁶.

This also explains why Rosh Hashanah has such a strong element of joy. Erev Rosh Hashana we don't say Tachanun⁷, we cut our nails and hair, wash and put on our best clothes – hardly the approach to a life and death judgment. On Rosh HaShanah

---

¹ שפתי חיים, עמ' סג: ראש השנה ... בו אנו מושפעים לשנה החדשה בצורה של שורש בו כלולים כל מעוראות השנה ... לכן אנו אומרים "זה היום תחילת מעשיך זכרון ליום ראשון."

² עיין בשיחה הא' של רב ברוך מרגכי אזורי שליט"א על ראש השנה – ושם כתב שראש השנה זה יום של העתיד ויפ כיפור זה יום של העבר, והסביר א"כ למה צריך ראש השנה לפני יופ כפור.

³ שפתי חיים סא: כי לכל דור ודור יש תפקיד מיוחד בעבודת ד' לקראת תכלית הבריאה, וגם באותו דור אין עבודה שווה, אלא בדל שנה מקבל הדור תפקיד מיוחד במסגרת התכלית.

⁴ שפתי חיים: בדין ראש השנה לא נזכרים מעשי השנה שעברה בלבדף אלא כל המעשים שמבראשית עד סוף כל הדורות, כי כדי לקבוע את עתיד השנה החדשה, משקיף השי"ת על כל העבר וכל העתיד.

⁵ שפתי חיים, עמ' סג: ביום הראשון של הבריאה אמנם נקבע כל מהלך הבריאה אולם בגדר אתערותא דלעילא – לא לפי מעשי האדם. ... אולם ... בראש השנה ניתנה החדשה כאשר דנים על מעשי האדם, לפי מעשיו בשנה שעברה.

⁶ שפתי חיים שם" אולם לא העבר העיקר אלא העתיד...אמנם כך יהיה המשפט ביום הדין הגדול והנורא שבו ידונו על כל מעשה שנעשה בעבר כדי לקבוע את השכר או העונש אבל דיו ראש השנה אינו כן, בן עוסקים בעיקר בעתיד הדין הוא תוצאה מייחודו של היום.

⁷ שו"ע תקפא (ג) אין נופלים על פניהם בערב ר"ה בתפלה אע"פ שנופלים על פניהם באשמורת בסליחות ואין תוקעין בערב ר"ה (מנהגים):

we eat large Yom Tov meals, drink wine, wear white (and not black clothes of mourning) and show our confidence that, even on the Day of Judgment, G-d will save us miraculously¹ – He will reveal to us the miracle of ourselves. Should we not rejoice when we are being prepared for our future, when the seriousness of the judgment is but to provide us with a way of fulfilling our potential?

Make no mistake. We have to earn that joy. We say selcihos, the righteous fast on Erev Rosh Hashanah² and we blow the shofar right through Ellul³. On Rosh Hashanah we spend a good deal of the day praying to G-d and declaring Him our King, listening to the Shofar and reading from the Torah and we refrain from saying Hallel on Rosh HaShanah⁴. Still, after all that, the dominant mood of the day is optimism and joy⁵. Nechemiah sent the people home to rejoice because they were sad on Rosh Hashanah⁶.

But this is not to say that Rosh HaShanah is not a day of serious introspection. G-d's review is the catalyst for us to review ourselves. One might have expected that, if this were the case, we would say Viduy on Rosh Hashanah, to review at a detailed level of each transgression. Yet there is no Viduy on Rosh Hashanah as there is on Yom Kippur and we are even careful to re-interpret the Avinu Malkeinu's in such a way that they are not seen as a Viduy⁷.

The nature of our self-review on Rosh Hashanah is at a more fundamental level than any individual Sin. It is at a level of our basic identity, rather than a reflection on individual actions, good and bad. On this day we ask ourselves who we are in essence. We determine whether we are unambiguously Jewish, passionately committed to the Almighty without any other loves. G-d wants this from us because this is the best thing for us. We don't lower ourselves when we declare G-d a King – we elevate ourselves.

---

¹ טור, א"ח תקפא: ורוחצין ומסתפרין ע"פ המדרש א"ר סימון כתיב כי מי גוי גדול וגומר ר' חנינא ור' יהושע אומרים איזו אומה כאומה זו שיוודעת אופיה של אלהיה פ"י מנהגיו ודיניו שמנהגו של עולם אדם שיש לו דין לובש שחורים ומתעטף שחורים ומגדל זקנו ואין חותך צפרניו לפי שאינו יודע איך יצא דינו אבל ישראל אינו כן לובשים לבנים ומתעטפים לבנים ומגלחין זקנם ומחתכין צפרניהם ואוכלין ושותין ושמחין ברה"ל לפי שיוודעין שהקב"ה יעשה להם נס לפיכך נוהגין לטפר ולכבס בערה"ל ולהרבות מנות ברה"ל ומכאן תשובה למתעניין ברה"ל ונוהגין באשכנז שאין נפילת אפים בערה"ל כמו בשאר עיר"ט אע"פ שנופלין על פניהם בבקר באשמורת:

² שו"ע תקפא (ב) נוהגין להתענות ערב ר"ה:

³ שו"ע תקפא (א) נוהגים לקום באשמורת לומר סליחות ותחנונים מראש חדש אלול ואילך עד יום הכפורים: הגה ומנהג בני אשכנז אינו כן אלא מראש חדש ואילך מתחילין לתקוע אחר התפלה שחרית ויש מקומות שתוקעין ג"כ ערבית ועומדים באשמורת לומר סליחות ביום א' שלפני ר"ה ואם חל ראש השנה ב' (או) ג' אז מתחילין מיום א' שבוע שלפניו

⁴ שו"ע, שם: (א) אין אומרים הלל בראש השנה ויום הכפורים:

⁵ עיין מה שכתבנו בשם הטור למעלה

⁶ נחמיה ח (י) ויאמר להם לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו כי קדוש היום לאדנינו ואל תעצבו כי חדות יהוה היא מעמכם:

⁷ משנה ברורה, ס' תקפד ס"ק ג: על הסדר - לאפוקי (ג) מדעת הרב"י שמדלגין בכ"מ שמזכיר חטא ולדידיה א"א א"מ חטאנו לפניך מפני שא"א וידוי ברה"ל (כדי שלא ליתן פ"פ למקטרג) ולומר פסוקים שיש בהם הזכרת חטא (ד) אין קפידא לכו"ע כיון שאינו דרך וידוי. ובפירוש המחזור מפרש א"מ חטאנו לפניך כלומר אבותינו חטאו שעבדו ע"ג (ואנו צריכין להתודות עליהם כמ"ש והתודו את עונם ואת עון אבותם) ואנו אין לנו מלך אלא אתה לכן עשה עמנו למען שמך ובזה נתיישב מנהגינו שאומרים אותו ברה"ל. צ"ל מזה והעבר חטאינו ופשעינו כי פשע גדול הרבה מחטא וצריך לבקש תחלה על הקל ואח"כ על החמור. יש לומר כלה הכ"ף בפת"ח והלמ"ד בציר"י. ה"טז בסימן תרכ"ב כתב (ה) שיש לומר רוע גזר בנשימה אחת דהיינו שיקרע הוא ית' הרוע שבגזירה ומה שנשאר בגזירה יהיה לרחמים:

Seeing ourselves in terms of our basic commitments is not only a prerequisite to the Teshuva process but is a part of it. This is why Rosh Hashanah is the first 2 of the Ten Days of Penitence. For, if we cannot first sort out our essential identity, we will never be able to do an unambiguous Teshuva.

Therefore, Rosh Hashanah produces its own definition of who is a *Tzadik*, a *Beinoni* and a *Rasha*. The *Tzadikim* of Rosh Hashanah are those who are clear about their commitment, in all its details, to the Torah's G-d-given way of life. They may not be perfect in all their actions, but they are always clear where it is they belong and where they want to go to, spiritually speaking. In the past year they may have been attracted by sports, new gadgets, food – as well as their interest in Torah and Mitzvos. In other words they had dual citizenship. One passport stated that he was a Torah Jew. But he walked around with a second identity – a passport that stated that he was a Jew of the world, perhaps of many worlds. However, on Rosh Hashanah he renounces his other citizenships and states unambiguously that all he really cares for is Torah and Mitzvos.

Rosh Hashanah *Beinonim* are those who are still conflicted. Sometimes they feel totally Torah committed but at other times they feel that other values, materialism, honor or power, are more or at least just as valuable. Still, the Torah-side in them activates shame and embarrassment for the actions encouraged by their “other” identity. They are capable of reaching moments of clarity when they realize that nothing else but Torah matters, but the next minute they are just as interested in the World Cup Soccer scores.

Most of us come into Rosh Hashanah as *Beinonim*. It is not so much that Judaism is not important to us; but that so many other things are as well. And those other things so often win. We want our kids to be knowledgeable Jews but we also want them to do well in their secular studies; we want them to play sport, to have piano lessons and to do all sorts of things, things that are may even be important, but which will ultimately compete in defining what our core is. For, if in the end we take our kids to baseball practice instead of going to learn Torah. We may still feel that Judaism is important, that is high on the list – but not at the top¹. On Rosh Hashanah, we try to go below the surface of our conflicted selves to reach our core spirituality. We step away from our outer layers and get to meet the real ‘me’. Rosh Hashanah is a day when we get to know ourselves.

Rosh Hashanah *Reshaim* are people who do not have a real Torah-identity. Intellectually they may understand that it would be nice to be a *Tzaddik*. But they have no emotional or spiritual connection to the Torah, and do not really feel shamed by their negative actions. They may even admire someone who is holy and righteous, but they feel that this is not for them. They don't identify their essence with being good. Perhaps they even keep Shabbos and other Mitzvos – but this is not how they see their essence¹.

We learn this from the words of the Rambam who states that, since we cannot know our status, we should each look upon ourselves as if we are in the middle, half

---

¹ רב צדוק הכהן, תקנת השבים (ח): ידוע שהספר של צדיקים ושל רשעים ושל בינונים הוא לב האדם עצמו ... ומטעם זה אין תשובה מועלת לפסוק מעונשי בית דין שהוא על ידי עקירת המעשה למפרע דעל ידי התשובה כאלו לא חטא והזדונות כשגגות או כזכיות ולמה יענש, אבל כל תקוני תשובה הכל בלב אך ביציאה לפועל שהוא מצד השי"ת שמקבלו אני ד' לא שנית, ומאחר שגזר דין כתוב בתורה אי אפשר לשנותו דתורה נקרא אמת.

meritorious and half chayav. Since we have until Yom Kippur to do Teshuva, we should have to busy ourselves during this period with Tzedaka and Mitzvos¹.

The Pachad Yitzchak asks that if the equation were an arithmetic one – how many sins against how many Mitzvos – then why should we have to do as many Mitzvos as we can to become a Tzadik? It should be enough to do one Mitzvah and to be careful to do not transgressions during this time.

But clearly, becoming a Tzadik is not one of simply totaling one's Mitzvos against ones transgressions. It has to do with changing one's identity, as we described above. One cannot change one's whole identity with just one Mitzvah. It requires a consistent pattern to show that this change has indeed taken place. The starting point is the person's choice of fundamental identity, of בחירה כללית .

All of this flows into the idea of Rosh HaShana being a Yom HaDin, a day of judging the past in order to create opportunities for the future. The judgment of Rosh Hashanah is not a separate process to the spiritual identity we just described. It is not as if G-d first assesses which type of person we are and then decides to reward or punish us accordingly. The judgment is simply the natural outcome of these different levels of identity.

All of this is a part of the tremendous Chesed for the day. To begin with, G-d's judgment of our actions in the past is rooted in His desire to give us a perfect allotment of blessing for the coming year. But then, He does this on a day which is so pregnant with holiness that we can change that entire reality by doing a Teshuvah Klalis. The day is perfectly designed to give all of us, *Tzadikim*, *Beinonim* and *Reshaim* a new Tzadik identity. The holiness of the day allows us to see things clearly, to understand that spiritual commitment is where it is at, even if our everyday actions for the year thus far have been far from that level (and even if we are worried that some of our future actions will fall short of that commitment²).

Does this mean that as long as we do Teshuva on Rosh Hashanah it does not matter what we have done on the rest of the year. This cannot be correct – it cannot be that we can have a party and be beholden to nothing and no-one but for two days of the year!³

To understand what is happening here, let us take a step back and look more closely at G-d's Attribute of Justice. We do not easily relate to HaSh-m's Din - it is scary and uncomfortable. We are much more comfortable with His nurturing and comforting Rachamim. But there could never be a world of just Rachamim. A world without Din would lack all standards, and defy any framework. Each person would be judged according to his/her own extenuating circumstances – this one because he was tired, this one because he did not know, this one because of his emotional baggage. There would have to be a billion moralities – for each human is totally unique - and each of these, in turn would change by the hour. This would destroy the idea of an absolute morality, right for all times and places.

---

¹ רמב"ם, פ"ג הל' ד': לפיכך צריך כל אדם שיראה עצמו כל השנה כאלו חציו זכאי וחציו חייב וכן כל העולם חציו זכאי וחציו חייב חטא חטא אחד הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף חובה וגרם לו השחתה עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה שנאמר וצדיק יסוד עולם זה שצדק הכריע את כל העולם לזכות והצילו ומפני ענין זה נהגו כל בית ישראל להרבות בצדקה ובמעשים טובים ולעסוק במצות מראש השנה ועד יום הכפורים יתר מכל השנה ונהגו כולם לקום בלילה בעשרה ימים אלו ולהתפלל בבתי כנסיות בדברי תחנונים ובכיבושין עד שיאור היום:

² ברשפי אש דת מביא בשם החיד"א שתשובה מועילה אפילו אם אח"כ חוזר לסורר

³ מסכת בבא קמא דף נ: כל האומר הקב"ה וותרן הוא יותרו מעה"י

Therefore, the world was first created with *מדת הדין* and *דין* continues to give us the absolute standards both in the physical and the spiritual-moral plane¹. Without *Din*, we could simply not exist at all. There would be no laws of nature (laws that operate in the same way over time and place), and there would be no morals or laws of spirituality. *Din* is therefore as much an expression of G-d's *Chesed* as is His *Rachamim*. It is a kindness for us to know which way we are going to fall when we jump (physical laws of nature) just as it is a kindness to tell us which way we and the world will go depending on whether we do good or evil (spiritual laws of nature).

So G-d gives us the kindness of a *Din* on Rosh Hashanah, of connecting us back to the moral purpose of the world without any fuzziness, and with a clear understanding that the Torah is the only way for us to fulfill that purpose. G-d cares enough about us and this message to us that He spends two days with us in this fashion. In a sense, He lowers Himself to come down to earth and to be with us, to reconnect with us. He thereby invites us to renew our relationship with Him in a most fundamental way. This is a source of great joy. Therefore, through the very frightening *Din*, we find ourselves in the midst of a day of happiness. In fact the *Shulchan Aruch* tells us that Rosh is a day of drinking and rejoicing; we do not, he states, fast on this Day². In this way we reconcile the feelings of awe and dread that accompany us as we stand in judgment with those of joy and happiness.

Even the *Din* itself, however, is not pure *דין*. The *Din* is ameliorated in several ways. The *Zohar* tells us that the two days of Rosh Hashanah reflect different levels of *Din*. The first day, is a sterner judgment on our spiritual insides, while the second day is a weaker judgment relating to our physical, material well being³.

Secondly, the judgment is not final⁴. G-d's *רחמים* allows for *תשובה* and the *רחמים שבדין*⁵. Rosh Hashanah is a day of *כפור* of a *כפור*.

Thirdly, on Rosh Hashanah, G-d is not judging us essentially on the past, in order to punish or reward us for our actions. Rather the essence of the day is a judgment for the future, as we have explained. G-d looks at the past much as a CEO would only make a projection for the coming year after looking at the previous year⁶.

G-d created man in order to give to him. G-d continues this desire to give even to the *Reshaim*. Even though the *reshaim* have made it more difficult for themselves to receive G-d's bestowment, G-d chooses an hour of good will - Rosh Hashanah - to judge the entire world. Since G-d only gives reward in the World to Come, the type of giving G-d gives now, is opportunities for the next year, the perfect set of blessings and challenges to provide us with what we need for the coming year. This is the nature of the judgment of Rosh Hashanah.

---

¹ שנאמר (דברים לב): הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט

² ש"ע או"ח תקצ"א: אוכלים ושותים ושמחים, ואין מתענים בראש השנה

³ זוהר, פינחס רלא: המובא במכתב מאליהו כרך ב עמ' 75

⁴ מסילת ישרים, פ"ב: מדת הרחמים היא הנותנת ... שיוותן זמן לחוטא ולא יכחד מן הארץ מיד כשחטא. ושהעונש עצמו לא יהיה עד לכלה, ושהתשובה תנתן לחוטאים בחסד גומר שתחשוב עקירת הרצון כעקירת המעשה

⁵ Nor is Yom Kippur, יום של סליחה וכפרה, a day of pure *רחמים*. There are standards by which we will be granted atonement or not. Teshuva has its details and requirements. Yom Kippur is then a day of *שברחמים* *דין*

⁶ שפתי חיים

2. Rosh HaShana – Teshuva MeAhava

On Rosh HaShana, we do not do Viduy. Yet, it is certainly a day of *Teshuva*, as is clear in many parts of the dovening. For example, on Rosh HaShana, we repeatedly say:

ותשובה, ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה

The blowing of the shofar also comes specifically to arouse us to do *Teshuva*¹; moreover, Rosh Hashana is the first two of the 10 days of repentance, ending with Yom Kippur. The question is, what kind of *Teshuva* do we do on Rosh Hashana? Rosh Hashana is not described, as Yom Kippur is, as a time when the very day itself atones for sin². Rav Dessler tells us that Rosh HaShana is a day of Bechira Klalis, of general *Teshuva* not on any specific act or deed, but on our overall commitment to G-d. This is a day not of discreet choices, to do this or that, but of fundamental choice – reflecting the very nature of what we intend to be³. It is Teshuvah which allows for such choices to be made. In fact, the Rambam brings his section on freedom of choice under the laws of Teshuvah⁴ and not under Hilchos Deos or Hilchos Yesodos HaTorah!

We need to understand what this means. What we know is that the theme of the day is accepting G-d as the King. Why, however, do we need to do *Teshuva* to do this? Or put differently, is there something about declaring G-d King which is intrinsic to a certain type of *Teshuva*?

One answer to this is that Teshuvah draws from a part of ourselves that was never involved in sin – a part that is above the level at which sins happen. By accessing parts of our soul which are pure, and using that as a starting point to purify those parts which have sinned we are able to put ourselves out of the quick sand, so to speak⁵. It is just this part of our souls which feel the most intense level of unity with that broader soul, the soul of the Jewish people. This automatically makes the Jewish people more unified and allows each Jew to draw from the merits of his fellow Jews.

This Teshuvah has to be עַד ד' – to G-d⁶. Rosh Hashana comes to bring us closer to G-d in a very fundamental way. It is not good enough to do *Teshuva* on each and every sin unless we understand that all of this is coming to improve our

---

¹ רמב"ם, הל' תשובה ג ד: אע"פ שתקיעת שופר בראש השנה גזירת הכתוב רמז יש בו כלומר עורר ישינים משנתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם וחפשו במעשיכם וחזרו בתשובה וזכרו בוראכם אלו השוכחים את האמת בהבלי הזמן ושוגים כל שנתם בהבל וריק אשר לא יועיל ולא יציל הביטו לנפשותיכם והטיבו דרכיכם ומעלליכם ויעזוב כל אחד מכם דרכו הרעה ומחשבתו אשר לא טובה

² רמב"ם, הל' תשובה א ג: ועצמו של יום הכפורים מכפר לשבים שנאמר כי ביום הזה יכפר עליכם:

³ מכתב מאליהו, ח"ב עמ' 67-68: יש בחירה ... שמשנה את נקודת הבחירה מן הקצה אל הקצה למדרגה רחוקה מן המקרה הראשונה. ... בחירה זו שמשנה את מדרגת האדם לגמרי היא כללית, והבחירה המשנה רק נקודה אחת היא פרטית. ... כל ענין ראש השנה הוא בבחינה בחירה הכללית.

⁴ משנה תורה, הל' תשובה פ"ו (ושם בפ"ז הל' א ממשיך הרמב"ם: הואיל ורשות כל אדם נתונה לו כמו שביארנוף ישתדל האדם לעשות תשובה וגו')

⁵ נפש החיים

⁶ רמב"ם, הל' תשובה, א א: חייב להתודות לפני האל ברוך הוא

relationship with the Almighty. It is easy to get caught up in saying that one has done *Teshuva* on Loshon Hora or not dovening – and to leave things as an accounting of our relationship with all the Mitzvos. But that would still be missing the big picture, of where doing all these Mitzvos is supposed to get us. This is the *Teshuva* of Rosh Hashana - *Teshuva* Klalis – a fundamental *Teshuva* on general identity and love for G-d.

The Teshuvah to G-d is not only an ends; it is also a means. The attempt to reconnect to G-d is the biggest aid to achieving the Teshuvah to begin with¹. For, ultimately Teshuvah is a mystery, a gift by G-d to the Jewish people which can only be activated through our connection with Him.

Such a clear and radical establishment of identity is a revolutionary thing, and is normally fraught with explosive side-effects. The birth of a baby produces a state of temporary impurity in the Mother. The Exodus left in its wake 80% of the Jewish people dead – left behind in the great destruction of Egypt. The birth of a new person or nation leaves a certain destructive path, it seems. This World is a messy, imperfect place and each act creates its reaction. But the alternative is sterility – a purity begot of lack of productivity and creativity², a gradual descent into increasing routine and sleepiness³.

The baal teshuvah is the creative being par excellence, bringing a unique spiritual richness with his Teshuva⁴. By his *Teshuva*, he comes to create himself anew, to start afresh. In this worldly terms, the Tzadik is greater and more holy than the Baal Teshuvah⁵. But he lacks the creative force of the latter:

מקום שבעלי תשובה עומדים צדיקים גמורים אינם עומדים⁶

Now from this alone we would not understand that the *baal teshuvah* is better than the *tzadik*. It would be preferable that he did not sin. All the Sages stated is that the *baal teshuva* stands in a unique place⁷.

¹ שנאמר עורו ישינים משנתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם וחפשו במעשיכם וחזרו בתשובה וזכרו בוראכם (מובא ברמב"ם הל' תשובה ג ד), והקשה חכם אחד דאין בתוב וזכרו בוראכם בסוף, כתנאי שלישי של התשובה. הלא זכירת הקב"ה צריך להיות התנאי הראשון. וענה שזכרו בוראכם אינו תנאי נפרד אלא כהמשך של וחזרו בתשובה – שהתשובה צריך להיות תשובה של זכרו בוראכם כדי להאילץ

² רב צדוק הכהן, תקנת השבין, ס' ו: מדרגת הראייה, אבל זה גרם לפתיחת הרחם שאינו בלא דם וטומאה דלידה, כי כל לידה והוספת קדושה יתירה וריבוי בנפשות מישראל אינו אלא על ידי התשובה הבאה אחר החטא

³ הרמב"ם הל' תשובה ג ד כותב שתקיעת שופר בא לעורר אותנו משיתנו – משמע שעד אז היינו ישינים.

⁴ רב צדוק הכהן, תקנת השבין: [והוא כמו פתיחת הרחם שאינו בלא דם וטומאה דלידה, כי כל לידה והוספת קדושה יתירה וריבוי בנפשות מישראל אינו אלא על ידי התשובה הבאה אחר החטא ... דזהו מדת התשובה לפרוץ מצרים וגבולים ולעשות זכויות חדשות מזדונות, משא"כ צדיק גמור שאינו אלא הולך בדרך התורה הקצוב והמוגבל ואין בו הוספה ולכן רחל עקרה וכן יהושע ב"נ הגדול מזרעא דיוסף לא הי"ל בנין וגו']

⁵ רב צדוק הכהן, תקנת השבין, ס' ו: כי בעולם הזה אדרבא צדיק גמור חשוב יותר מבעל תשובה כי האדם יראה לעינים

⁶ מסכת ברכות דף ע"ב ב

⁷ שפתי חיים (מועדים א עמ' קמב): עפ"י האמור יתבאר דברי חז"ל (ברכות לד:): "וא"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן כל הנביאים כולם לא נתנבאו אלא לבעלי תשובה אבל צדיקים גמורים עין לא ראתה אלוקים זולתך ופליגא דר' אבהו דא"ר אבהו מקום שבעלי תשובה עומדין צדיקים כמורים אינם עומדים". וביאר מו"ר הגרא"א דסלר זצ"ל שאין כאן מחלוקת אלא שיש מבטים ובחינות שונות. יש

But the destruction of the Baal Teshuva is not created by his Teshuvah. Remarkably, G-d created a protective environment – Rosh Hashanah – which allows him to return in a radical and fundamental way without the normal disruptions that accompany spiritual creativity. The source of the Baal Teshuvah's impurity is the sin he committed in the first place.

The Baal Teshuvah has created a mess – he has transgressed. But therein lies an opportunity. His Teshuvah creates a whole new world, a world not available to the Tzadik – for we are not allowed to sin. After sinning, the baal teshuvah breaks the boundaries of his situation, seemingly achieving the impossible by turning sins into merits¹. The Tzadik, on the other hand, relates to the given Torah within its boundaries². (Rav Tzadok goes so far as to say that this is why Rochel in the beginning and Yehusha were barren³.)

In order to achieve what he does, the Tzadik has to rely on subduing his Will to that of the Almighty – a level called אֲכַפְיָא. What we see the Baal Teshuva being able to do is not only control himself, but actually take his past and turning it into something quite different, a level of אֲהַפְכָא⁴. But to do this the Baal Teshuvah has to do Teshuvah with his whole heart, a תשובה מאהבה as we will explain.

The Sages in Yuma talk about three levels of *Teshuva*. The lowest level is *Teshuva* motivated by Yesurin. The second level is *Teshuva* motivated by Yirah and the highest level is *Teshuva* MiAhava⁵. Someone who does *Teshuva* MeYesurin is considered to be like a servant to G-d⁶, the King, whereas, someone who does *Teshuva* at the other two levels are considered like a child to a Father⁷. But they are also distinguished from each other. The Gemorrah in Yuma makes two distinctions. At first the Gemorrah says that someone who does *Teshuva* MeYirah is considered as if he was healed from an illness⁸, i.e. his new health begins from now, but doesn't change the fact that he has been ill until now. He is called a healed person, a reminder that he was once sick, or, as Rashi puts it, that he still bears some of his original

---

בחינה שבה בעל תשובה עדיף מצדיק גמור, ויש בחינה שצדיק גמור עדיף (מכתב מאליהו, ג, 353 ועיי"ש ביאורו של מו"ר זצ"ל). מצד אחד, בעל תשובה מגיע לדרגות ומקומות עליונים שצדיק גמור אינו מגיע לשם כמבואר בזה"ק (ויקרא טז, ב הובא בשל"ה הל' תשובה סו"פ תורה אור) ... מאידך גיסא הצדיק הגמור ... שכרו גדול יותר מפני שכל עליותיו והשכותיו הן בכח עמלו העצמי וגו'

¹ רב צדוק הכהן, שם: דזהו מדת התשובה לפרוץ מצרים וגבולים ולעשות זכויות חדשות מזדונות,

² רב צדוק הכהן, שם: מה שאין כן צדיק גמור שאינו אלא הולך בדרך התורה הקצוב והמוגבל ואין בו הוספה

³ רב צדוק הכהן, שם: ועל כן רחל עקרה וכן יהושע בן נון הגדול מזרעא דיוסף לא הוה ליה בנים:

⁴ רב צדוק הכהן, שם: דרגא דאכפייא להיות צדיק בכל דרכיו... אבל על ידי דרגא דתשובה יש הוספה כנזכר לעיל,

⁵ במסכת יומא דף פו ע"א/ע"ב מחלק בהתלה ביו תשובה מאהבה ותשובה מיראה ואח"כ בין ש מאהבה או מיראה ובין על ידי יסורין

⁶ רש"י ביומא שם: וכתוב כי אנכי בעלתי בכס - אלמא עבדים מיקרו: ורש"י שם: כאן על ידי יסורין - שלא שבו עד שנתיסרו ביסורין קרויין עבדים ואית דגרסי כתיב שובו

⁷ רש"י ביומא שם: כתיב שובו בנים - אלמא בעלי תשובה קרויין בנים: ורש"י שם: כאן מאהבה ומיראה - קרויין בנים:

⁸ מסכת יומא דף פו ע"א: אמר רבי חמא (בר) [ברבי] חנינא גדולה תשובה שמביאה רפאות לעולם שנאמר ארפא משובתם אהבם נדבה וגו' ומסיק הגמ' שאיירי בתשובה מיראה

name¹. Someone who does *Teshuva* MeAhava, on the other hand, is called a Shovev – someone who committed the crime as an act of childishness rather than with any malice². This, points our Rashi, actually changes the past³.

Rav Tzadok Hachohen tells us that the first level of *Teshuva*, the *Teshuva* of healing from here on, but with the weakness of a recovered patient, is the level of a convert. A convert is considered as if he was just born on the day of his conversion. He has a clean slate. Yet, on the other hand, we are not allowed to remind a convert of his past, apparently because it still has relevance to him⁴. (Avraham Avinu started out at this level (אב המון גוים⁵), but later reached much higher levels – (תחילה לגרים), This is the level of *Teshuva* which a non-Jew can access, going forward, healed but blemished. For *Teshuva* was something introduced into the world through the Torah, and therefore requires a Jewish soul to access⁶. But even this Torah-enabled *Teshuva* is not enough to exempt a person from the penalties which the Torah itself proscribes for any sin.

Now, just as there is a prohibition to remind a convert of his non-Jewish past, there is a prohibition of reminding a baal *Teshuva* of his past, for he may have only done *Teshuva* at this level. Although, he states, the baal *Teshuva* immediately accesses the deeper levels of *Teshuva* which we will talk about below, nevertheless he may not have revealed these levels yet to himself⁷.

However, a second approach of the Gemorrah says that, in the case of *Teshuva* MeYirah, our deliberate sins are considered as if they were unintended⁸ - נעשות

---

¹ רש"י שם ד"ה וכתוב ארפא - משמע מכאן ואילך, כבעל מום שנתרפא, שמקצת שמו עליו:

² יומא שם: כתיב ארפא משובתיכם ... כאן מאהבה
ורש"י שם: דמיקרא שובבים אתם - כשתעשו תשובה מעלה עליכם כאילו תחילת החטא על ידי נערות ושטות ושובבות:

³ רש"י שם: כאן מאהבה - השב מאהבה נעקר עונו מתחלתו:

⁴ רב צדוק הכהן, תקנת השבים א: דנתרפא עתה והוא כגר שמתגייר דאף שהוא כקטן שנולד מכאן ולהבא מכל מקום אין נעקר הקודם לגמרי להיות כאזרח בישראל: ... ועל כן הזהירה תורה על אונאת הגר כמה פעמים שלא יאמר פה שאכל נבילות וכו' כמו שאמרו בבבא מציעא (נ"ח ע"ב), ומדוחרך להזהיר משמע דהוא דבר שניתן ליאמר דיש בו משום אונאה דמה שאינו כלל לא איכפת לאדם אם יאמרו עליו,

⁵ רב צדוק הכהן, שם: ורק תחילתו היה כגר אבל אחר כך זכה לגלות שורשו שהוא אב העולם ושורש האומה הישראלית כולה

⁶ רב צדוק הכהן, שם: אבל התחילת התשובה הוא דרגא דאברהם אבינו ע"ה מצד עצמו ושורש התחילת עבודתו שהיה אב לכל העולם כולו להביא רפואה לעולם על כל פנים מכאן ולהבא, דלתקן הקודם אי אפשר בכל העולם כולו שהיו בימיו גוים ולא ניתנה תשובה אלא לישראל דניתנה תורה ונתחדשה הלכות תשובה ...
על כן לא שייך בהו דברים שחידשה תורה ואינם מצד הסדר הראוי על פי החכמה כמו שאמרו בירושלמי (מכות פרק ב' הלכה ו') שאלו לחכמה וכו' עיין שם, ורק רפואה להבא זה יש גם בגוים כמו שמצינו בנינוה כששבו מדרכם דנתבטל הפורענות הנגזר דעל כל פנים השתא מיהת לא חטאו, ולעולם עון עצמו אינו נמחק כלל גביהו:

⁷ רב צדוק הכהן, שם: וחז"ל הוסיפו במשנה (שם נ"ח ע"ב) גם לבעל תשובה זכור מעשיך וכו' אף דחטאי ישראל אינם בעצם וסוף התשובה לתקן הקודם גם כן להיות כאילו לא חטא כלל, ועל כן אין בזה אזהרה בתורה שהיא מצד האמת הגמור לא שייך אונאת דברים זו כלל, רק חכמים הוסיפוהו כי גם בבעל תשובה תחילת מדריגת התשובה אינו נגלה עדיין תיקון הקודם, ודוד המלך ע"ה

⁸ מסכת יומא דף 90 ע"ב: אמר ריש לקיש גדולה תשובה שזדונות נעשות לו כשגגות שנאמר שובה ישראל עד ה' אלהיך כי כשלת בעונך הא עון מזיד הוא וקא קרי ליה מכשול וגו', ומסיק הגמ' שם שאיירי בתשובה מיראה

כשגגות. In the case of *Teshuva* MiAhava, however, our sins actually turn into *Zechuyos*¹. In both cases, the past is effected; in both cases, the *Teshuva* completely annuls the negativity that was created by the transgression, as if it never happened, or in the case of *Yirah*, as if it never happened in that form. This is similar to the *Hataras Chacham* of a *Neder* uproots the oath retroactively; By turning the act into merits, *Teshuva* MeAhava does not so much destroy the negative act, but actually takes it and turns it into a force for good (לאֲתֵּהפֶכֶּא). This is what is meant that the Torah is spice for the *Yetzer Horah*² – for it flavors it to be good, turning over the bitterness of the *yetzer horah* and turning it into sweetness¹. When G-d created man, the Chumash tells us: *And G-d saw all that He had created and behold it was very good.* (טוב מאד³). The Sages tell us that טוב מאד is referring to the *Yetzer Hara*. (*Zohar*). The extra measure of goodness of the *Yetzer Hora* is that, through *Teshuva*, even our bad deeds get used for good¹.

The fact that we can do a transgression and later find that this is a force for good, is part of G-d's kindness to us. He set up the world in such a way that all of our own actions can ultimately come out to our benefit. The very possibility of doing such a *Teshuva*, should be an indication to us of just how deep His love for us goes and that it remains firm even where we are not doing His Will⁴. This is what David HeMelech meant when he said, *For even if I will walk in the valley of the shadow of death, etc, for You are always with me.* This means: Even at the moment when we sin, G-d is still with us¹.

The Gemorrah in Shabbas says in the name of R. Isaac, *The Holy One, blessed be He, said to Israel: [Even] if your sins be like these years which have continued in ordered fashion from the six days of the Creation until now, yet they shall be as white as snow*, i.e. according to the order which G-d in his wisdom arranged at the beginning of Creation, that (one's sins) will automatically be whitened like the snow, that they should turn into merits since this was the real desire of HaSh-m all along. For the meaning of the word זכויות really means the doing of what is G-d's real Will (and therefore when it means that his sins are turned into זכויות it means that they reflect what G-d wanted all along.) And this is what Kind David claimed when he said למען תצדק בדברך – in order that You should be justified in Your words, etc. i.e. that the sin itself was Your Will for You stated that I would not be able to stand up to the challenge.

Rav Tzadok now says something which is a great key to understanding our original questions about what type of *Teshuva* we do on Rosh HaShana. *Teshuva* MiAhava, he says, is a generalized *Teshuvah* relating to all the sins one might have done as a whole, as opposed to the *Teshuva* of *yirah* where one needs to do *Teshuva* on each one individually. *Teshuva* from love covers and infuses all actions, for it is a generalized response which covers every bad thing which one might have done. It works through the clear recognition of G-d's love for us, and that this love never gets disconnected and that everything comes from Him and is for our good. (Even the *Yetzer Hora* is for our good, in that way of being described as טוב מאד which purifies the *yetzer* in general.) Therefore, when on Rosh Hashana we declare G-d our

¹ מסכת יומא שם: אמר ריש לקיש גדולה תשובה שזדונות נעשות לו זכויות וגו' ומסיק הגמ' שמדובר

² מסכת קידושין דף ל עמ' ב: בראתי יצר הרע ובראתי תורה תבלין

³ בראשית א (לא) וידא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד ויהי ערב ויהי בקר יום הששי:

⁴ הרמח"ל בדעת תבונות האריך בהסבר ענין הזה

King and our Father, we are recognizing His love for us, and that He wants a connection to us. By feeling reconnected to Him, we are, in fact, fulfilling *Teshuva MeAhava*, achieving all that we need to that comes out of that exalted state.

Together with this message of joy is another vital message – we should not be frightened of change. Rather we should embrace it and look forward to it. For it will enrich our lives and allow us to move forward.

See further essays on Teshuvah under Parshas Netzavim and Haazinu

3. Malchuyos, Zichronos and Shofros

ראש השנה טז. – אמר הקב"ה ... אמרו לפני בראש השנה מלכיות זכרונות ושופרות. מלכיות:
כדי שתמליכוני עליכם. זכרונות: כדי שיעלה זכרונכם לפני. ובמה בשופר

Unlike Shabbos and other festivals when there is only one middler prayer to the Shmoneh Esreh, the Rosh Hashanah Mussaf prayer has three such blessings., those of the מלכיות, זכרונות & שופרות. (The מלכיות are contained within the blessing of the קדושת היום¹, which would be the normal middle blessing on another Chag.) This makes for nine blessings in all, paralleling the nine times Chanah mentioned G-d's name in praising Him for granting her a child which she conceived on Rosh Hashanah².

In each blessing, we say 10 verses relating to the theme of that blessing³ – 3 from the Torah, 3 from the Kesuvim, 3 from Nach⁴ and then a final verse from the Torah again.

This makes the Rosh HaShanah Shmoneh Esreh the longest of the year⁵. It is worth understanding what these three concepts are all about, as they are central to the entire Rosh Hashanah experience.

Malchuyos

Accepting G-d as our King is a central part of the Rosh HaShana dovening throughout.

Firstly, such acceptance implies our unambiguous commitment to doing His will. When applying for citizenship of the United States, the final procedure is to come before a judge and declare one's commitment to obey all the laws of the country. Were one to state that one would obey every law except for speeding, one would immediately be rejected as a citizen. It is one thing to speed as a citizen of a state – it is quite another to state that one's acceptance of the state laws excludes speeding. Similarly, when a potential Ger converts to Judaism, he has to accept all the

---

¹ No individual brachah's prescribed or alMchuyot, since the essential sanctity of the day consists of making G-d Sovereign over all His works. (Eliyahu Ki Tov)

² מסכת ברכות דף כט ע"א: הני תשע דראש השנה כנגד מי אמר רבי יצחק דמן קרטיגנין כנגד תשעה אזכרות שאמרה חנה בתפלתה דאמר מר בראש השנה נפקדה שרה רחל

³ מסכת ראש השנה, פ"ד משנה (ו) אין פוחתין מעשרה מלכיות, מעשרה זכרונות, מעשרה שופרות.

⁴ We say the verses from Kesuvim before the verses from the Neviim.

(משנה ראש השנה, שם: מתחיל בתורה ומשלים בנביא. רבי יוסי אומר, אם השלים בתורה, יצא)

This is done despite the fact that the Neviim were said with prophecy, while the Kesuvim were said with a lower level, that of Ruach HaKodesh. However, most of the Kesuvim are written before those of the Neviim and they are therefore brought first. David Hamelech wrote the Tehilim which is where all the verse of the Kesuvim are taken from, and he preceded the prophets who are quoted for the Neviim (Zechariah, Yirmiyahu, Yezechkiel and Yeshayahu).

⁵ On Yom Kippur, the Viduy is not a part of the Shmoneh Esreh. We say the Viduy after we finish all the blessings. Moreover, we are careful to say the words יהיו לרצון אמרי פי before saying the Viduy.

laws of Judaism, bar none. Were he to exclude any law, the Beis Din would not accept him.

This is how it is with us on Rosh HaShana. Rejecting any law would be tantamount to saying that all the other laws we only accept because we choose to do so. Rejection of one law is tantamount to rejecting G-d's entire yoke, and making us the arbiters of what we will and will not do¹.

We therefore start out, as we did with the Sinai experience, accepting unconditionally that G-d is our ruler and we are his servants. We are יהודים, which contains G-d's name – people that are defined only by our commitment to G-d.

Whatever He wants for us is what we want for ourselves. This is in and of itself a giant leap from Din to Rachamim – for we no longer feel that His Will is a sharp imposition – rather we become enthusiastic receivers of whatever G-d decides is best for us.

The stress of this submission is one through love – we try to recreate that same love of Avraham and Yitzchak that will allow for us to give everything we have to G-d, and in fact, we read the Parsha of the Akeidas Yitzchak on the second day, when both Avraham and Yitzchak demonstrated their willingness to do anything for the G-d they loved.

The Gro points out that, in Hebrew there are two words for ruler: מושל and מלך². The former is a ruler by force, imposed upon His subjects, the latter is a voluntary acceptance of G-d's rule. To all plants, animals, even celestial beings, G-d is a מושל. Lacking any choice, these beings are programmed to accept and obey G-d's Will. Only humans are in a position to reject G-d (and be imposed upon in the end) and therefore only humans are capable of turning God into a מלך. Therefore, G-d's Malchus only came into being with the creation of the Man³. It is for this reason that the שיר של היום of Friday, the day on which man was created, is "השם מלך", for it was only after the creation of man, when he accepted upon himself עול מלכות שמים, that G-d can be מולך⁴.

For those nations who do not choose to believe in G-d and accept Him, G-d remains a מושל בכל הגוים – He rules over all those nations anyhow. But, with those nations who choose to turn Him into a מלך, He has a special relationship.

Rosh Hashana is that day – the day when we decide how G-d is going to look on earth – the day on which we were created, i.e. the very first day when we could turn G-d into a מלך. In a sense, G-d needs us – each and every one of us - for it is only we who can turn Him into a מלך. The Torah describes our קרבנות as a ריח ניכח – a pleasant odor to G-d and as זה לחמי – *This is My Bread*. The commentators all ask how it is possible for us to “feed G-d” or to give Him anything at all, since He lacks nothing. The answer is that G-d is indeed dependent on us for our full reconnection of Him.

---

¹ שערי תשובה, א ו: כי אם אמור יאמר העבד לדבו כל אשר תאמר אלי אעשה זולתי דבר אחד, כבר שבר עול אדוניו מעליו והישר בעיניו יעשה

² תהלים כב כט: כי לד' המלוכה ומשל בכל הגוים (ואנחנו אומרים זה בתפליתינו שבכל יום ב"אז ישיר")

³ פחד יצחק, ראש השנה מאמר יא ס' טז: כי באמרנו שאדם הראשון אמר "השם מלך", אין הכוונה שאדם היה הראשון שהכיר במלכות זו, אלא שהכוונה היא שעם בריאת האדם נבראה כביכול מלכותו יתברך, כי כל עוד שלא נמצאה בריאה שיאמר עליה כי נעשית היא בצלם אלוקים, אין זה אלא ממשלה, דלא תתכן מלוכה אלא כשיש צד של דמיון בין המולך ובין זה שמולכין עליו.

⁴ פחד יצחק, ראש השנה כה ד

And why does G-d need that recognition? Because without it, He cannot give to us. Our humility on Rosh HaShana, reflected in the bent over shofar¹, and often our bent over bodies, has as its starting place the understanding that we are G-d's greatest creatures, that the essential purpose of the universe lies in our hands, and that we are worthy of the task. It starts with this understanding and it ends with us re-accepting the task of fulfilling all of our potential, both at a national and at an individual level.

Now, when we talk of G-d as our king, we do not do this out of fear, but rather out of love and joy. It is true that 'being judged' is scary, and having to commit to change is scarier still. But, beyond a certain point, that fear or awe is counter-productive for it cannot raise us to the level of G-d-recognition which the day requires. In fact, the joyous meals, singing in the dovening, simanim, etc. all point to the fact that it is only love not fear, which is the great tool that we must use on this day. Hence, Sefer HaChinuch tells us that when we blow the shofar, we should remember the *love* for G-d that Avraham and Yitzchak had at the Akeidah.

Elsewhere, we showed that the Teshuva we do on this day, is a תשובה מאהבה, *Teshuva MeAhava* is commonly misunderstood as a level of *Teshuva* which only great people are capable of achieving. But really, it is the *Teshuva* which we all do on Rosh Hashanah.

Zichronos

מלכות is our action as we explained – only we can turn G-d into a Melech. זכרונות is G-d's response. זכרונות is the means to G-d's Hashgacha Pratis as we shall explain.

The idea of remembering is the connecting of the past to the present – of providing continuity. If I cannot remember my past, I have no connection with it – I lose my personal history, time becomes individual packages with no continuity¹. Without memory there is no ability to build, to use the past as a springboard to go forwards. Since I imperfectly remember what already happened to me, and I certainly don't relive it as intensely as I live my present, therefore my experience of the present is greater than that of the past.

Not only that, but my memory of the past is incomplete and choppy – certain things stick out, others fade. Ask someone who became a Baal Teshuvah, for example, and he will usually recall some outstanding event that foremost in having a transformative effect on himself. But he may forget dozens of other details in the process. In fact, he may not even be aware of the subtleties of many influences at all.

Beyond that, a person's actions and attitudes may have impacted on his broader environment in umpteen ways – his family, his friends and his community. Per force our memories are incomplete.

But G-d is different. He is above time and therefore past, present and future are all the same for Him². G-d does not forget, and asking Him to remember cannot be taken at face value. His remembering means His taking all of history into account, all

---

¹ פחד יצחק, ראש השנה כה ה: עיקר משמעות של כח הזכרון הוא בשה שעל ידו נעשה העבק חלד מן ההורה. אם תסלק את כח הזכרון מן המציאות, בטלת את האחידות בהמשך זרימתו של הזמן, ומציאותה של הזמן היתה מתפוררת לנקודות נקודות.

² מכתב מאליהו, ח"ב עמ' 73: יש שזוכר משהו, ויש שהדבר חקוק בזכרוננו, ויש שזוכר את הענין כאילו הוא חי עדיין לפניו. זכירת השי"ת היא בודאי בבחינת חי ממש, כל לא שייך אצלו עבר ועתיד, אלא הכל בהוה תמיד: הרי גדר הזכרון אצלו היינו שהאדם עומד לפניו יתברך.

of man – at that point, the possibility of G-d's Malchus began¹. The root of the Shofar sounds of Rosh Hashanah go back to that point – they are the נשימות that reenact the creation of G-d's Malchus through the soul of man².

On that same day that G-d blew the Neshama of life into man, we partake of the only Mitzvah that requires blowing. Just like G-d blew from within Himself, so to speak (מאן דנפח מתוכו כנפח) so we too draw from within the deepest parts of ourselves to produce the Shofar sound³.

The very high, clear notes of the תקיעות represent this השפעה at a very high, abstract level. This needs to be broken up into our מדות, represented by the שברים and further broken down into our actions, represented by the תרועות. In practice, we absorb this Kedusha in different ways – sometimes from intellect into actions without yet managing to affect our character (תקיעות-תרועות-תקיעות) and sometimes by beginning to work on our מדות, with a delay before we begin implementing this in practice (תקיעות-שברים-תקיעות)⁴.

The Shofar helps us to access the higher levels of our soul, which were not involved in the sin, in order that we can use these levels of purity to filter down to the impure aspects of ourselves as well. This, says the Sefas Emes, is the idea of the Shofar mixing up the Satan. Commonly, we translate the Hebrew word מערבבין as to confuse. However, the Sefas Emes says that what it means is to mix the negative parts of ourselves (the Satan) with those that are pure, negating the evil with the higher, more powerful good. This power of the shofar is effected because it combines with the day itself, which, being the day on which man was created, elicits the potential of the First Man as he was before the sin, and before good and evil were mixed together.

And so we have:

מלכויות: If G-d is King, then I accept all His laws. My whole identity is defined by this. It is only I, man, who can make Him into a King to begin with.

זכרונות: G-d then responds with His Hashgacha, perfectly weaving the past through the present and into the future.

שופרות: I, in turn, respond to G-d's Hashgacha, by accessing the pure levels of my soul and then integrating all of G-d's lessons downwards from there. The Shofros arouse in me a level of declaring G-d to be King – מלכויות. By reenacting the primordial time when G-d first created man's Neshama, the Shofros provide that

---

¹ פחד יצחק, שם: החידוש בבריאת האדם ... [ש]אדם נתהווה בדרך נשימה מרוח פיו יתברך ... שהרגע הראשון של גילוי מלכותו [של הקב"ה], הוא רגע הנשימה הזו

² פחד יצחק, שם: כי שרש שרשו של שופר דראש השנה הוא באותה המשימה של ויפח פאפיו ... שישנם דינים של נשימה אחת מקולות השופר

³ פחד יצחק, ראש השנה כה ו: מאן דנפח מתוכו נפח. כל נשימה באה מאה מפנימיותו של הנושם, ומצוות שופר, שהיא המצוה היחידה המתקיימת בכח הנשימה, חמנה הוא ביום של יצירת האדם. ומתייחסת היא לאותה נשימה של ויפח באפיו, ומתוך כך השופר לזכרון כאתי.

⁴ עולות ראייה של הריה"ה קוק ח"ב עמ שכו: התקיעות מצד התעוררות התשובה, יש לכוון בהן כי עיקר הכח של קדושת ישראל הרי הוא מונח בעולם שכולו ארוך ששם הוא שורש קדושתם, שהיא הדבקות הטבעית שמצד נשמתם באור ד'. וזאת היא הפשוטה שלפניה, אמנם הכח הזה צריך לפעול על המדות ועל המעשים, שמתוך שהמדות רוחניות בתכונתם אבל אינם להן אותו הכח הרוחני של השורש העליון שהוא מתגלה על ידי עצם הנשמה בהבהקת השכל, ע"כ השברים הם באים בצורה של פירוט לעומתן ... ומתוך שהמעשים הם יותר פרטיים ... ע"כ הם נרמזים בהתרועה ... אמנם לפעמים אין השרש יכול להחיות את המדות מפהני חלישתו, והוא מחיה רק את המעשים וגו' ע"ש באורך

ובמבה – (זכרונות) continuity of time from the beginning of creation until the present
ובשופר¹.

---

¹ פחד יצחק, שם ז': ובמה? – ובשופר. ואתרוייהו קאי גם על המלכויות וגם על הזכרונות. ומכל מקום
אין כאן שני פעולות נפרדות של שופר

יום כפור

1. A Guide to Teshuva

Teshuva:

דברים ד': ושבתי עד ד' אלוֹקִיךָ ושמעתי בקולו
רמב"ם פ"א מהל' תשובה הל' ג': בזמן הזה שאין בית המקדש קיים ואין לנו מזבח כפרה אין שם אלא תשובה.
התשובה מכפרת על כל העבירות אפילו רשע כל ימיו ועשה תשובה באחרונה אין מזכירין לו שום דבר
מרשעו וגו' (חינוך שטד)¹

¹סמ"ג עשין טו, סמ"ק נג

It is not clear whether the Rambam holds that Teshuvah is a mitzvah or not. At the heading of his Hilchos Teshuva he does list Teshuvah as a mitzvah, but in the body of the text he seems to say that if he wants to do Teshuva then he has a mitzvah of viduy.:

שם פ' א': כל מצות שבתורה ... אם עבר אדם על אחת מהן ... כשיעשה תשובה וישוּב מחטאו ... חייב להתודות וגו'

Nor does he mention a Mitzvah of Teshuvah in his Sefer HaMitzvos. The pasuk which the Ramban brings as the source for this mitzvah (see below) the Rambam (פ"ז מהל' תשובה הל' ט) (Meshech Chochma understands that the Rambam does not consider Teshuva a mitzvah (and Minchas Chinuch שטד, concluding that also the Chinuch, שטד, does not hold that there is a mitzvah of Teshuvah, only of Viduy). For such a mitzvah, reasons Meshech Chochmah, would not add anything. For someone who has sinned is commanded not to sin again by the same commandment that told him not to do the transgression in the first place. Or he would be commanded not to sin any further because of the mitzvah of 'יראת ד' (שערי תשובה שער ג' מדריגה שניה אות ט) (Kochvei Ohr claims that Charata is also not a chiddush, because simple sechel requires that if you recognize that you did something morally or spiritually wrong, that you would regret it. The only chiddush is Viduy and this indeed the Rambam holds is a separate Mitzvah. (Neither does the Behag bring Teshuva down as a Mitzvah)

However, both the Ramban (see below) and the Sefer HaIkrim (Shaar Daled, כה' פ') do understand that Teshuvah is a mitzvah.

וז"ל הרמב"ם דברים ל' יא (נצבים): וטעם כי המצוה הזאת על כל התורה כולה. הנכון כי על כל התורה יאמר כל המצוה אשר אנכי מצוך היום, אבל המצוה הזאת על התשובה הנזכרת, כי והשבות אל לבבך, ושבתי עד ד' אלוֹקִיךָ, מצוה שיצוה אותנו לעשות כן, ונאמרה בלשון הבינוני לרמוז בהבטחון כי עתיד השבר להיות כן וגו' ע"ש.

The Meshech Chochma's question could then be asked on the Ramban. However, in the Kochvei Orh of Rav Yitzchak Blaze (י' ס' י), he (בסוף האור ישראל, הנקרא כוכבי אור, ס' י) states that Kabala Lehava would also be a chiddush of Teshuvah.

שם דן באריכות מה בדיוק החידוש של מצות תשובה ומסכים עם המשך חכמה שפרישה מן החטא הוא מונח בהצוי של כל מצוה ומצוה לא לעבור על אותה מצוה (ועם עבר לא לעבור שוב). וחרטה על העבר היא מתחייבת על ידי השכל ומסיק שתשובה רק מחייב קבלה להבא ויודי.

Another possible answer is that one can do Teshuva even if one has not done a transgression, but on one's overall level of Avodas HaSh-m. (See also at the end of the Chavel Edition of the Ramban, R. Cahvel's notes on this pasuk, for another tirutz.)

Pachad Yitzchak (Yom Kippur י"ט ומאמר כ"ט Rosh Hashana) gives an answer, which explains the Rambam as well. Changing ones ways, as an act of Teshuva, is fundamentally different to changing one's because of החטא. The Teshuva way,

Viduy:

להתודות על העונות: דבר אל בני ישראל והתודו¹

Yom Kippur:

כפרת היום לשבים: בי היום הזה יכפר עליכם²
 לעשות עבודת היום ע"י כהן גדול: ויקרא טז ג (אחרי מות): בזאת יבא אהרן אל הקדש וגו'
 לשבות: ויקרא כג לב (אמר): שבת שבתון הוא לכם³
 לא לעשות מלאכה: ויקרא כג כח (אמר): וכל מלאכה לא תעשו בעצם היום הזה כי יום כפורים הוא לכפר
 עליכם⁴
 לא לאכל ולשתות ביום הכפורים: ויקרא כג כט (אמר): כי כל אשר לא תענה בעצם היום הזה ונכרתה מעמיה⁵
 להתענות: ויקרא כג כז (אמר): אך בעשור לחדש השביעי הזה יום הכפורים הוא וגו' ועניתם את נפשתיכם⁶
 להקריב מוסף: ויקרא כג כז (אמר): והקרבתם אשה לד'⁷

Teshuva is the easiest Mitzva in the Torah. (Lo BashAmyim Hi etc.)⁸ The Mitzva of Teshuva can be done anywhere in any place. Although there are levels of

allows him to generate a newness of self, a voluntary activation of a higher level of being. From now on, he is like a new person, in a sense. (See there the whole מאמר, which is profound and deep and almost impossible to summarize.)

It should be noted that the Rambam would certainly agree that Teshuva is something more than changing one's ways with an act of viduy. Pachad Yitzchak (Yom Kippur י"ט מאמר ו' and Rosh Hashana כ"ט מאמר א') points out that Rambam (א' מהל' תשובה הל' א') sates:

איזו היא תשובה גמורה זה שבא דבר שעבר בו, ואפשר בידו לעשותו ופירש ולא עשה
מפני התשובה

In fact Rambam would hold that Teshuva is a great fundamental of the Torah, no less than the Ramban. This is similar to settling in the land of Israel, which the Ramban does not mention as a formal Mitzvah (unlike the are many more such examples.)

In fact, according to Toras Moadim (brought in נצבים-הגות בפרשיות התורה), the reason the Rambam does not bring Teshuvah as a mitzvah is because it is a mitzvah which most of the mitzvos of the Torah is dependent on, תורה של תורה, והיא אינה אלא מכשיר לקיומה של תורה. Similarly, the Mabib writes in his Beis Elokim (שער ב' פ' י') that Teshuva is a great principle and is therefore not counted. Ramban), but which he makes clear he holds to be a great principle of the Torah. (Similarly, dovening is not a mitzvah according to the Ramban, but it is a great Chesed by HaSh-m to us. There

¹ אבל הרמב"ן דברים ל' יא (נצבים): למד מהפסוק בפ"ך ובלבבך לעשותו (שם יד).
 רמב"ם ספר המצוות עשה עג: היא שצונו להתודות על העונות והחטאים
 שחטאנו לפני הקל ולאמר אותם עם התשובה .... ודע שאפילו החטאים שחייבין
 עליהן אלא המינים מהדרבנות הנזכרים שיקריבם ויתגפר לו, לא יספיק עם הדרבנות
 בלתי הודוי, והוא אמרו ב"י איש או אישה כי יעשו מכל חטאת האדם והתודו את
 חטאתם אשר עשו ... ונראה ... שאנחנו לא נלמוד מן הכתוב אלא חיוב הודוי למטמא
 למדקש מנין אתה מרבה כל שאר המצות תלמוד לומר דבר אל בני ישראל והתודו

² רמב"ם פ"א מהל' תשובה הל' ג: ועצמו של יום הכפורים מכפר לשבים שנאמר בי היום הזה יכפר עליכם

שערי תשובה שער רביעי ס' יז: כתוב (ויקרא טו ל'): מכל חטאתיכם לפני ד' תטהרו ... מצות עשה היא על
 התשובה ... ביום הכפורים, ואע"פ שלחייבנו בזה בכל עת, הנה החיוב נוסף ביום הכפורים

³ רמב"ם עשין קסה, משנה תורה פ"א מהל' שביתת עשור הל' א, חינוך שיז

⁴ חינוך מצוה שט"ו

⁵ חינוך מצוה שט"ז

⁶ חינוך מצוה שי"ג

⁷ חינוך מצוה שי"ד

⁸ ר' יוסף אלבו, ספר העיקרים

purity, any motive to do teshuva is ok¹. Unlike other Mitzvos, even if we do part of the mitzvah of Teshuva it has value².

No matter how evil one has been, teshuva is still accessible³. No matter how alienated you feel from spirituality, an attempt to do teshuva activates G-d's help and will cut through all resistance⁴. G-d promises us that this will be so⁵ and loves the Baal Teshuva who returns to him⁶. In fact, it is this very process which will bring the final Geula⁷.

Teshuvah needs to be done not only on bad action, but also on underlying character traits (middos)⁸ and inappropriate thoughts and ideas¹. Since Teshuvah really

---

¹ שערי תשובה - שער ראשון אות א: ... התשובה מקובלת גם כי ישוב החוטא מרוב צרותיו, כל שכן אם ישוב מיראת השם ואהבתו, שנאמר (דברים ז, ל): "בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבת עד ה' אלהיך ושמעת בקולו".

² בית אלוקים, מבי"ט

³ שערי תשובה - שער ראשון אות א: ... ואם הרבו לפשוט ולמרוד ובגד בוגדים בגדו, לא סגר בעדם דלתי תשובה, שנאמר (ישעיה לא, ו): "שובו לאשר העמיקו סרה". ונאמר (ירמיה ג, כב): "שובו בני שובבים ארפה משובותיכם".

⁴ שערי תשובה - שער ראשון אות א: ... והתבאר בתורה, כי יעזור ה' לשבים כאשר אין יד טבעם משגת ויחדש בקרבם רוח טהורה להשיג מעלת אהבתו, שנאמר (דברים ל, ב): "ושבת עד ה' אלהיך ושמעת בקולו ככל אשר אנכי מצוך היום אתה ובניך בכל לבבך ובכל נפשך". ואומר בגוף הענין (דברים ל, ו): "ומל ה' את לבבך ואת לבב זרעך" - להשיג אהבתו. והנביאים והכתובים דברו תמיד על דבר התשובה, עד כי באו עקרי התשובה כלם מפורשים בדבריהם כאשר יתבאר:

⁵ חובות הלבבות שער התשובה, פתיחה (תרגום לב טוב): והבטיח לנו לקבל ממנו התשובה, ולהתפייס עמנו מהר, גם אם מרינו את פיו והפרנו את בריתו זמן רבכמו שמבואר בפרק "ובשוב רשע מרשעתו ועשה משפט וצדקה עליהם הוא יחיה".

⁶ רמב"ם הלכות תשובה פרק ז: (ד) ואל ידמה אדם בעל תשובה שהוא מרוחק ממעלת הצדיקים מפני העונות והחטאות שעשה אין הדבר כן אלא אהוב ונחמד הוא לפני הבורא כאילו לא חטא מעולם ולא עוד אלא ששכרו הרבה שהרי טעם חטא ופירש ממנו וכבש יצרו אמרו חכמים מקום שבעלי תשובה עומדין אין צדיקים גמורין יכולין לעמוד בו כלומר מעלתן גדולה ממעלת אלו שלא חטאו מעולם מפני שהן כובשים יצרם יותר מהם: (ו) גדולה תשובה שמקרבת את האדם לשכינה שנאמר שובה ישראל עד ה' אלהיך ונאמר ולא שבתם עדי נאם ה' ונאמר אם תשוב ישראל נאם ה' אלי תשוב כלומר אם תחזור בתשובה בי תדבק התשובה מקרבת את הרחוקים אמש היה זה שנאוי לפני המקום משוקץ ומרוחק ותועבה והיום הוא אהוב ונחמד קרוב וידיד וכן אתה מוצא שבלשון שהקב"ה מרחיק החוטאים בה מקרב את השבים בין יחיד בין רבים שנאמר והיה במקום אשר יאמר להם לא עמי אתם יאמר להם בני אל חי ונאמר ביכניהו ברשעתו כתוב את האיש הזה ערירי גבר לא יצלח בימיו אם יהיה כניהו בן יהויקים מלך יהודה חותם על יד ימיני וגו' וכיון ששב בגלותו נאמר בזרובבל בנו ביום ההוא נאם ה' צבאות אקחך זרובבל בן שאלתיאל עבדי נאם ה' ושמתיך כחותם: (ז) כמה מעולה מעלת התשובה אמש היה זה מובדל מה' אלהי ישראל שנאמר עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלהיכם צועק ואינו נענה שנאמר כי תרבו תפלה וגו' ועושה מצות וטורפין אותן בפניו שנאמר מי בקש זאת מידכם רמוס חצרי מי גם בכס ויסגר דלתים וגו' והיום הוא מודבק בשכינה שנאמר ואתם הדבקים בה' אלהיכם צועק ונענה מיד שנאמר והיה טרם יקראו ואני אענה ועושה מצות ומקבלין אותן בנחת ושמחה שנאמר כי כבר רצה האלהים את מעשיך ולא עוד אלא שמתאווים להם שנאמר וערבה לה' מנחת יהודה וירושלם כימי עולם וכשנים קדמוניות:

⁷ רמב"ם הלכות תשובה פרק ז (ה) כל הנביאים כולן צוו על התשובה ואין ישראל נגאלין אלא בתשובה וכבר הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין שנאמר והיה כי יבאו עליך כל הדברים וגו' ושבת עד ה' אלהיך ושב ה' אלהיך וגו':

⁸ רמב"ם פ"ז מהל' תשובה הל' ג: אל תאמר שאין תשובה אלא מעבירות שיש בהן מעשה כגון זנות וגזל וגניבה, אלא כשם שצריך אדם לשוב מאלו כן הוא צריך לחפש בדעות רעות שיש לו ולשוב מן הכעס ומן האיבה ומן הקנאה ... ואלו העונות קשים מאותן שיש בהם מעשה שבזמן שאדם נשקע באלו קשה הוא לפרוש מהם וכן הוא אומר יעזוב רשע וגו'

means to return to our source, even a Tzadik Gamur needs to do Teshuvah. Did he not once know, in the womb, all of the Torah, with a perfect and unblemished soul? He too, has to return to these exalted levels². So too, it is good to confess on sins on which one has already done Teshuva on previous occasions³.

Because it is extremely unlikely that anyone will go through life without sinning⁴, Teshuva was made the easiest thing in the world to do. Ideally one should be standing⁵, but you can do it lying down too, after you go to bed at night or before you get up in the morning. It is best done straight after sinning, and not to wait for the Yamim Noraim. Besides, a person never knows how long he is going to live⁶.

The process of Teshuva should take place in 3 phases:

1. Re-Establish a relationship with HaSh-m (ideally this is the process of Rosh Hashana) Teshuva has to be to HaSh-m – אלוֹקִיךָ – Just trying to become a better person is not good enough.
2. Strengthen your overall Avodas HaSh-m (say Brochos with a little more Kavana, smile more, up your G-d awareness.)
3. Teshuva on specific aveiros.

All of these can be done simultaneously and certainly establishing a relationship with HaSh-m and separating from Aveiros are different aspects of the same thing. Sometimes, though, we need to divide these into three distinct steps. The third element, Teshuvah on specific aveiros

---

¹רמב"ם פ' יא מהל' מקואות בלק יא: ... המכוון לבו לטהר נפשו מטומאות הנפשות שהן מחשבות העון ודעות הרעות, כיון שהסכים בלבו לפרוש מאותן העצות והביא נפשו במי הדעת טהור וגר'

²שפתי חיים (מועדים א) עמ' קמו: "תשובה" במובן הזה שייכת לא רק בבעל עבירה, אלא אף בצדיק גמור, כי גם הוא צריך לחזור ולעמול במעשיו להשיב את נשמתו למקורה, כמו שאחז"ל (נדה ל:) על העובר שבמעיו אמו מלמדין לו כל התורה כולה, ובודאי כשהמלמד הוא מלאך, זו תורה בהירה וברורה, ואיון שבא לאויר העולם בא מלאך ומשכחו כל התורה שלמד, ותפקיד האדם לעמול ולהתעלות ולשחזור למדרגה הגבוהה הראשונה של ידיעת כל התורה.
... וזו היא תשובה, לחזור אל המדרגה הגבוהה שממנה יצא בביאתו בעולם וגר'

³קצור שו"ע סימן קלא (ט) עוונות שהתודה עליהם ביום הכפורים שעבר אע"פ שהוא יודע שלא עשה אותם יותר, מכל מקום יכול לחזור ולהתודות עליהם, והרי זה משובח שנאמר וחסאתי נגדי תמיד
משנה ברורה ס' תרז: (יג) אפ"ה יכול וכו' - אף בין אדם לחבירו גנב וגזל וכדומה אע"פ שמחל לו והשיב את הגזילה מ"מ מתודה ביוה"כ לעולם דמ"מ בין אדם למקום חטא אבל אם הקניט חבירו בדברים או עני המהפך בחררה י"ל כה"ג כיון שביקש מחילה מחבירו והתודה ביו"כ א' א"צ להתודות (יג) ביו"כ שנית [פמ"ג]:
(יד) לחזור ולהתודות - ובגמרא (יד) קאמר הרי זה משובח משום שנאמר וחסאתי נגדי תמיד:

⁴ חובות הלבבות שער התשובה, פתיחה (תרגום לב טוב): צדיקים שלא חטאו מימיהם לא מצויים בכל דור שנאמר (תהלים) אם עוונות תשמר קה ד' מי יעמוד, ונאמר (קהלת ז כ): כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא, ונאמר (מלכים א ח מו): כי אין אדם אשר לא יחטא .... [לכן] התשובה היא הכרחית לכולם

⁵קצור שו"ע סימן קלא (ט) צריך לומר את הוידוי מעומד וגר'
משנה ברורה סימן תרו י ד"ה מעומד: דהכי הוי דרך הכנעה טפי ומתודה בלב שלם וטוב שישחה כמו במודים וגר'
אמנם מהמשך המ"ב משמע שאם לא עמד, אמנם שתשובה בידו יש, אולי לא יצא לידי החיוב של וידוי וז"ל שם: לא יסמוך על דבר שאם ינטל אותו דבר יפול ואם סמך צ"ע אם יחזור ויתודה [פמ"ג] וגר'

⁶ הלכות תשובה פ' ז הל' ב: לעולם יראה אדם עצמו כאילו הוא נוטה למות ושמא ימות בשעתו ונמצא עומד בחטאו לפיכך ישוב מחטאיו מיד ולא יאמר כשאזקין אשוב שמא ימות טרם שיזקין הוא ששלמה אמר בחכמתו בכל עת יהיה בגדיך לבנים:

Teshuva has 5 primary components¹:

- a. Regret of the Past
- b. Separation from the Sin
- c. Commitment to the future
- d. Viduy
- e. Asking Mechila of ones fellow-Jew

The Past – Regret - *Charata al HaAvar*:

A person should not only feel that it would be inappropriate to continue a certain transgression²; rather he should feel that it was always inappropriate, and should deeply regret every having done it. He should not say, 'It was good while it lasted, but now it is over.' The sin must be disgusting and despicable in his eyes³. He has been ungrateful to G-d, will surely suffer the consequences if he does not change, but has a way out through *Teshuva*, whatever the difficulties involved⁴. This is especially difficult for a repeat offence, when the sensitivity to why something is bad gets dulled.

The Present – Separation from the Sin - *Prisha min HaChef*⁵:

---

¹שערי תשובה - שער ראשון אות יא: ראשית תשובה[ה] לעזוב דרכו ומחשבתו הרעה, ולהסכים לקיים ולקבל עליו לבל יוסיף לחטוא, אחרי כן יתחרט על עלילותיו הנשחתות, ויתודה לשוב אל ה', כמו שנאמר (ישעיה נה, ז): "יעזוב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל ה' וירחמנו". והמשל בזה - למי שאוחז השרץ ובא לסבול ולהטירה, כי יניח השרץ תחלה ואחרי כן יטבול ויטהר. וכל זמן שהשרץ בידו עוד טומאתו בו, ואין הטבילה מועילה. והנה עזיבת מחשבת החטא - היא השלכת השרץ, והחרטה מאשר חטא והודוי והתפלה - במקום הטבילה ע"כ. הנה מזכר בשערי תשובה כל התנאים חוץ מבקשת מחילה מחבירו שנביא מקורות לזה בהמשך. והוסיף השערי תשובה את ענין התפילה שגם בזה נדבר בהמשך

²רמב"ם פ"ב מהל' תשובה: וכן יתנחם על שעבר שנאמר כי אחרי שובי נחמתי.

³ חובות הלבבות שער התשובה פ"ד

⁴ In Perek Gimmel, Chovos HeLevavos brings 7 things, which a person must recognize, before he can actually do *Teshuvah*. Although these seven things are actually prerequisites to *Teshuva*, most of them fit in to a broadened category of *Charata*.

חובות הלבבות פ"כ (תרעום לב טוב דף קו – קח):

- 1- שידע ... שעשה את עבירה וגו'
- 2- שידע שהמעשה שהוא עשה הוא רע ומכוער. כי אם לו ברור לו כי מה שעשה הוא רע, ... [יחשוב] שדינו במעשה הזה כדין שוגג וגו'
- 3- שידע שמגיע אליו עונש וגו'
- 4- שידע ... [ש]לא יוותר [הקב"ה] לו על [החטא שהוא עשה] וגו'
- 5- שיהיה משוכנע שהתשובה היא התרופה
- 6- [שיכיר כמה כפוי טוב הוא להקב"ה ויתבונן על גודל השכר והעונש בעוה"ב]
- 7- שיתחזק מאד לסבול את הצער של עזיבת הרע שהוא מורגל בו, ותהיה לו החלטה נחושה בלבו ובמצפונו לסור ממנו

⁵רמב"ם פ"ב מהל' תשובה הל' ב: שיעזוב החוטא ויסירו ממחשבתו

Separation from the sin requires not only that you stop doing the sin, but that you stop thinking about doing it¹. This also shows a belief in reward and punishment².

The Future – Commitment not to Repeat the Sin - *Kabala LeHaba*³

A person should commit to himself that he will never repeat this action again⁴. Even if the person does not believe that he is really capable of sustaining this commitment fully, he should commit fully to this – for he may merit to get Siyata DiShamya to go beyond his normal abilities and therefore to sustain his commitment. Should he make such a commitment and later revert to his previous behavior, he still gets a full Mitzvah of Teshuva⁵. However, this is only if you sincerely intended to do Teshuva (at whatever level) at the time, and if, at the time of the sin, you did not intend to sin and then do Teshuva as a loop-hole in allowing you to sin. Someone who says that he will sin in order to do Teshuva will not be allowed to do so⁶.

Rav Hutner said that in our day, Charata should be minimized and Kabala Lebala stressed.

Clearly, a person has to do Teshuvah also on failure to do Positive Command. (Hil. Teshuva, Perek Aleph). In such cases, פרישה מן החטא is not really relevant.

¹רמב"ם פ"ב מהל' תשובה הל' ב: שיעזוב החוטא ויסירו ממחשבתו

² חובות הלבבות שער התשובה פ"ד

³רמב"ם פ"ב מהל' תשובה בל' ב: ויגמור בלבו שלא יעשהו עוד ... ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם שנאמר וכו'

Pachad Yitzchak (Yom Kippur יט מאמר and Rosh Hashana כט מאמר) points out that at first glance קבלה להבא seems like an extension of יחטא מן פרישה from the present into the future. However, he claims that actually קבלה להבא is of the very essence of Teshuva – it is this which gives the person the reality of finding himself a different person in a new place. In Teshuva, it is actual יחטא מן פרישה which is an extension into the present of קבלה להבא.

⁴רמב"ם פ"ב מהל' תשובה בל' ב: ויגמור בלבו שלא יעשהו עוד ... ויעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם שנאמר וכו'

⁵ רשפי עץ דעת דף קפז" בספר חומת אנך לחיד"א ז"ל (פ' אמור) מביא בשם מהר"ר אברהם חיון ... [ש]אם גם בשעה שחזר לחטא אינו מתחרט על התשובה, אלא רק זה שיצרו מתגבר עליו, אזי נחשב לו החטא השני בלבד.

מבי"ט בבית אלוקים, פ"ו

⁶יומא דף פ ע"א: האומר אחטא ואשוב אחטא ואשוב: למה לי למימר אחטא ואשוב ואשוב תרי זימני כדרב הונא אמר רב דאמר רב הונא אמר רב כיון שעבר אדם עבירה ושנה בה הותרה לו הותרה לו סלקא דעתך אלא נעשית לו כהיתר: אחטא ויום הכפורים מכפר אין יום הכפורים מכפר: לימא מתניתין דלא כרבי דתניא רבי אומר על כל עבירות שבתורה בין עשה תשובה בין לא עשה תשובה יום הכפורים מכפר אפילו תימא רבי אגב שאני:

Viduy¹

A person should express the previous three stages, his recognition of the sin, his regret for having done it, and his commitment to not doing it, orally to G-d².

A person who even thinks thoughts of Teshuva is considered a צדיק גמור. However, in order to have fulfilled the mitzvah properly, one needs also to say viduy.

The Chinuch says that the reason for Viduy is that verbal articulation makes a person's thoughts much clearer to a person. The person needs to recognize not only that he sinned, but that all his sins are clearly exposed to the Almighty³.

Viduy was done when a person brought a *korban* to atone for sin⁴ just as it was by someone about to be have the death penalty administered⁵.

Viduy is especially pertinent on Yom Kippur, given that it is the final day for *mechila* and *slichah*⁶. The custom is to say Viduy 6 times, beginning with Mincha on Erev Yom Kippur as explained in the note⁷. Four of these are repeated by the Chazan⁸, with the community also saying these Viduys¹, making for a total of ten times.

---

¹ רמב"ם פ"ב מהל' תשובה הל' ב: וצריך להתוודות בשפתיו ולומר ענינות אלו שגמר בלבו חינוך (שסד): לפי שבהוצאת העוון בפה תתגלה מחשבות החוטא ודעתו, שהוא מאמין באמת כי גלוי וידוע לפני הקל ב"ה כל מעשהו

A person who even thinks thoughts of Teshuva is considered a צדיק גמור. However, in order to have fulfilled the mitzvah properly, one needs also to say viduy. Some understand that viduy is a separate Mitzvah. We discussed this in the notes on the essay on Teshuva.

² רמב"ם פ"ב מהל' תשובה הל' ב: וצריך להתוודות בשפתיו ולומר ענינות אלו שגמר בלבו

³ חינוך (שסד): לפי שבהוצאת העוון בפה תתגלה מחשבות החוטא ודעתו, שהוא מאמין באמת כי גלוי וידוע לפני הקל ב"ה כל מעשהו

⁴ רמב"ם יד החזקה - הלכות מעשה הקרבנות פרק ג (יד) וכיצד סומך אם היה הקרבן קדש קדשים מעמידו בצפון ופניו למערב והסומך עומד במזרח ופניו למערב ומניח שתי ידיו בין שתי קרניו ומתודה על חטאת עון חטאת ועל אשם עון אשם ועל העולה מתודה עון עשה ועון לא תעשה שניתק לעשה: (טו) כיצד מתודה אומר חטאתי עויתי פשעתי ועשיתי כך וכך וחזרתי בתשובה לפניך וזו כפרתי היה הקרבן שלמים סומך בכל מקום שירצה מן העזרה במקום שחיסה ויראה לי שאינו מתודה על השלמים אבל אומר דברי שבח:

⁵ רמב"ם הלכות סנהדרין פרק יג א: ... רחוק ממקום ההריגה כעשר אמות אומר לו התודה שכן דרך כל המומתין מתודין וכל המתודה יש לו חלק לעולם הבא אם אינו יודע להתוודות אומרים לו אומר תהא מיתתי כפרה על כל עונותי אפילו ידע בעצמו ששקר העידו עליו כך הוא מתודה:

⁶ רמב"ם הלכות תשובה פרק ב: יום הכפורים הוא זמן תשובה לכל ליחיד ולרבים והוא קץ מחילה וסליחה לישראל לפיכך חייבים הכל לעשות תשובה ולהתוודות ביום הכפורים

⁷ רמב"ם הלכות תשובה פרק ב: ומצות וידוי יום הכפורים שיתחיל מערב היום קודם שיאכל שמא יחנק בסעודה קודם שיתודה ואע"פ שהתודה קודם שיאכל חוזר ומתודה בלילי יום הכפורים ערבית וחוזר ומתודה בשחרית ובמוסף ובמנחה ובנעילה והיכן מתודה יחיד אחר תפלתו ושליח צבור באמצע תפלתו בברכה רביעית:

⁸ Maariv, Shacharis, Musaf and Mincha

Although one can fulfill the mitzvah of Viduy just by saying the formal Nusach², it is better to detail one's sins while saying the Viduy³, since this increases one's shame and enhances one's Teshuva⁴. In general, each person should make their own list. Then they should do Viduy on that. If you can make them according to the ashamnus this is great, but most people won't manage that. One can also detail sins that are already publically known in the viduy of the repetition of the Shmoneh Esreh, though not one's which were private⁵.

Bein Adam Lechaveiro

A person cannot do teshuva and be forgiven for a sin he did to his fellow man until he makes it up to him by paying or returning anything of monetary values and begging his forgiveness until his friend forgives him⁶. Until this time Yom Kippur does not help him⁷ as the verse says תטהרו לפני ד' תטהרו. Only the sins which are לפני ד' – which were between man and G-d are atoned with Teshuva alone on Yom Kippur⁸. The latter should be generous and forgive with a whole heart, as Jews are wont to do⁹. If his friend won't forgive him he has to bring three people with him and attempt three more times¹⁰ (though he can make these further requests, on the

---

¹משנה ברורה סימן תרו (יא) והוא התודה כבר - מלשנו משמע (י) דדעתו דכיון שהתודה כבר בעצמו א"צ פעם שני לחזור ולהתודות אלא לשמוע מש"ץ כשאר חזרת הש"ץ והרמ"א בשם הר"ן פליג ע"ז וס"ל דצריך לחזור ולהתודות וכן פסק בעיטור ומאירי וכן המנהג בזמנינו. בעל חטא צריך לומר בסתר ובגלוי בשגגה ובזדון [דה"ח] משום דיש להקדים הקל לחמור ובמטה אפרים מסיק דאין לשנות מן הנוסח הכתוב בסידורים דאין כדאי להוציא עצמו מן הכלל בשביל זה וכ"א לא ישנה ממנהג מדינתו.

²משנה ברורה סימן תרו (ה) א"צ לפרט - אלא כשיאמר סתם חטאתי יצא ידי מצות וידוי:

³שו"ע ס' תרו

⁴משנה ברורה סימן תרו: (ח) כדי שיתבייש יותר כשמזכיר חטאיו ואכתי מקרי כסוי חטאה חטאה כיון שאינו נשמע לבני אדם:

⁵משנה ברורה סימן תרו(ג) אבל בחטא המפורסם לרבים רשות בידו לפרט ברבים אפילו בקול רם: (ו) ... דבקול רם אין לפרט ... בחטא שאינו מפורסם לרבים ומפני שאין זה כבוד המקום שמגלה לרבים שחטא כנגדו

⁶רמב"ם הל' תשובה פרק ב הל' ט: אין התשובה ולא יום הכפורים מכפרין אלא על עבירות שבין אדם למקום כגון מי שאכל דבר אסור או בעל בעילה אסורה וכיוצא בהן אבל עבירות שבין אדם לחבירו כגון החובל את חבירו או המקלל חבירו או גזולו וכיוצא בהן אינו נמחל לו לעולם עד שיתן לחבירו מה שהוא חייב לו וירצהו אע"פ שהחזיר לו ממון שהוא חייב לו צריך לרצותו ולשאול ממנו שימחול לו אפילו לא הקניט את חבירו אלא בדברים צריך לפייסו ולפגוע בו עד שימחול לו (ע"פ יומא דף פ ע"א ע"ש)

⁷שם ע"פ הגמ' ביומא דף פ ע"א: רמי ליה רב יוסף בר חבו לרבי אבהו עבירות שבין אדם לחבירו אין יום הכפורים מכפר ... הכי קאמר אם יחטא איש לאיש ופללו אלהים ימחול לו ואם לה' יחטא איש מי יתפלל בעדו תשובה ומעשים טובים

⁸יומא פה ע"ב

⁹רמב"ם הלכות תשובה פרק ב הל' י: אסור לאדם להיות אכזרי ולא יתפייס אלא יהא נוח לרצות וקשה לכעוס ובשעה שמבקש ממנו החוטא למחול מוחל בלב שלם ובנפש חפצה ואפילו הצד לו וחטא לו הרבה לא יקום ולא יטור וזהו דרכם של זרע ישראל ולבם הנכון אבל העובדי כוכבים ערלי לב אינן כן אלא ועברתן שמרה נצח וכן הוא אומר על הגבעונים לפי שלא מחלו ולא נתפייסו והגבעונים לא מבני ישראל המה:

¹⁰רמב"ם שם הל' ט: לא רצה חבירו למחול לו מביא לו שורה של שלשה בני אדם מריעיו ופוגעין בו ומבקשין ממנו לא תרצה להן מביא לו שניה ושלישית לא רצה מניחו והולך לו וגו' והגמ' יומא דף פ ע"א לומד את זה מהפסוק וז"ל שם: אל יבקש ממנו יותר משלש פעמים שנאמר אנא שא נא ועתה שא נא

spot, with the same witnesses). The sinner then becomes the aggrieved party¹. If it is his rabbi he has to keep on trying². If the person dies before he was able to ask him forgiveness, he should make the necessary money payments to the inheritors, go to his grave with ten people, and declare that what he has done and to do teshuva³.

Some hold that failure to do teshuva on interpersonal relationships prevents teshuva on other areas as well⁴. Kaf Hachaim explains that this is because it creates a *kitrug* in *Shamayim*: “Look, this person does not really care about Teshuva. He is happy to continue his *aveiros*. He did not even bother to seek *mechila* from his fellow man!”⁵

However, besides these five components, Teshuva has many other elements, some of which we describe below.

Atonement – *Kapara*:

After one has done Teshuvah, and one is already considered a צדיק, there is a separate need to have a כפרה⁶. Kaparah comes after Teshuva, but

---

¹ רמב"ם שם הל' ט: וזה שלא מחל הוא החוטא

² שם: ואם היה רבו הולך ובא אפילו אלף פעמים עד שימחול לו

³ רמב"ם הלכות תשובה פרק ב: הל' יא: החוטא לחבירו ומת חבירו קודם שיבקש מחילה מביא עשרה בני אדם ומעמידן על קברו ויאמר בפניהם חטאתי לה' אלהי ישראל ולפלוני זה שכך וכך עשיתי לו ואם היה חייב לו ממון יחזירו ליושבים לא היה יודע לו יורשין יניחנו בבית דין ויתודה:

⁴ כף החיים תרו ג: יש מי שכתב דאם לא שב מעבירות שבינו לחבירו גם עבירות שבינו למקום אינו מתכפר ואסמכיה אמתניתין ואני אומר לא נחא ליה למרייהו בהכי. (ברכי יוסף שם) מיהו היפ"ל חלק ה אות א כתב בשם כמה מפורשים דכל זמן שלא הרצה את חבירו אפילו מה שבין אדם למקום אינו מתכפר וע"ש וגו'

Certainly this is true of sins against one's fellow man which have a component of negativity between man and G-d. (כף החיים שם בשם אות ב בשם פרי חדש וברכי יוסף).

⁵ שם: ואני כתבתי בעניי בספר הקדוש עדות ביעקוב דרוש ב לשבת תשובה דאם לא ביקש מחילה מחבירו את אשר חטא לו יש לחוש למדת הדין לקטרג עליו ביום הכפורים לאמר זה לא איכפת ליה מעבירות שהרי לא ביקש מחילה מחבירו ולמה אתה כביכול תמחול לו יעו"ש.

⁶ רמב"ם פ"א מהל' תשובה הל' ד: אע"פ שהתשובה מכפרת על הכל ועצמו של יום הכפורים מכפר, יש עבירות שהן מתכפרים מיד ויש עבירות שאין מתכפרים אלא לאחר זמן וגו'

In the Shaarie Teshuvah, Shaar Aleph and Beth is dedicated to Teshuva, while Shaar Daled is dedicated to כפרה. (Shaar Gimmel is dedicated to explaining specific Mitzvos – for to do Teshuvah one has to know what to do Teshuva on.) The Rambam also separates his laws of Teshuva (Perek Beis and in particular Halacha Beis, and Viduy, which he brings in Perek Aleph Halacha Aleph), and the laws of Kapara (Perek Aleph from Halacha Beis on.)

Kaparah comes after Teshuva, but does not prevent Teshuva from happening:

רב צדוק הכהן, צדקת הצדיק יב: וקיי"ל כפרה לא מעכבת דתשובה אפילו הרהור בלבו הר"י צדיק גמור וזהו רק לתרומה המורם מן החול הגמור להיות עכ"פ בגדר צדיק. אבל לקדשים הרוצה להתקדש ולהיות קדוש צריך ג"כ לרפא את הקודם. ותלי זמן קבלת עומ"ש בתרומה דכפרה לא מעכב לקבלת עומ"ש

does not prevent Teshuva from happening¹. Sometimes the כפרה is immediate and sometimes it is delayed². The greater the sin, the more extensive the Kaparah process. Whereas Teshuvah provides immediate Kaparah for the lightest sins, others require the extra atonement of Yom Kippur. More serious sins require suffering³. In the case of Chillul HaSh-m, although Teshuva and Yom Kippur help to atone for Chillul HaSh-m⁴, and suffering further adds atonement, the full Kaparah for Chillul HaSh-m can only be achieved by death⁵.

However, the Shaarei Tshuvah says that Tzedakah and general acts of kindness stave off the יסורין⁶. If a person does many acts of Kiddush HaSh-m, this can atone for the act of Chillul HaSh-m⁷. Similarly, a person who does many mitzvahs with a limb which has done a seemingly irreversible sin, like murder, can gain Kaparah in this way⁸.

Ensuring that one never sins again

¹ רב צדוק הכהן, צדקת הצדיק יב: וקיי"ל כפרה לא מעכבת תשובה אפילו הרהור בלבד הר"ז צדיק גמור וזהו רק לתרומה המורס מן החול הגמור להיות עכ"פ בגדר צדיק. אבל לקדשים הרוצה להתקדש ולהיות קדוש צריך ג"כ לרפא את הקודם. ותלי זמן קבלת עומ"ש בתרומה דכפרה לא מעכב לקבלת עומ"ש

² Sometimes, Kaparah requires Suffering and Death:

רמב"ם שם: כיצד עבר אדם על מצות עשה שאין בה כרת ועשה תשובה אינו זז משם עד שמוחלין לו ובאלו נאמר שובו בני ישראל שובבים ארפא משבובתיכם וגו'. עבר על מצות לא תעשה שאין בה כרת ולא מיתת בית דין ועשה תשובה. תשובה תולה ויום הכפורים מכפר. ובאלו נאמר כי ביום הזה יכפר עליכם. עבר על כריתות ומיתות בית דין ועשה תשובה, תשובה ויום הכפורים תולין ויסורין הבאין עליו גומרין לו הכפרה. ולעולם אין מתכפר לו כפרה גמורה עד שיבואו עליו יסורין ובאלו נאמר ופקדתי בשבט פשעם ובנגעים עונם². במה דברים אמורים בשלא חילל את השם בשעה שעבר אבל המחלל את השם אע"פ שעשה תשובה והגיע יום הכפורים והוא עומד בתשובתו ובאו עליו יסורין אינו מתכפר לו כפרה גמורה עד שימות. אלא תשובה יום הכפורים ויסורין כולן תולין ומיתה מכפרת שנאמר ונכלה באזני ד' צבקות וגו' אם יכופר העוון הזה לכם עד תמותון

³ רמב"ם שם: כיצד עבר אדם על מצות עשה שאין בה כרת ועשה תשובה אינו זז משם עד שמוחלין לו ובאלו נאמר שובו בני ישראל שובבים ארפא משבובתיכם וגו'. עבר על מצות לא תעשה שאין בה כרת ולא מיתת בית דין ועשה תשובה. תשובה תולה ויום הכפורים מכפר. ובאלו נאמר כי ביום הזה יכפר עליכם. עבר על כריתות ומיתות בית דין ועשה תשובה, תשובה ויום הכפורים תולין ויסורין הבאין עליו גומרין לו הכפרה. ולעולם אין מתכפר לו כפרה גמורה עד שיבואו עליו יסורין ובאלו נאמר ופקדתי בשבט פשעם ובנגעים עונם

⁴ חובות הלבבות שער התשוב סוף פ' ד וכן משמע מהרמב"ם פ"א מהל' תשובה הל' ד ע"ש

⁵ רמב"ם שם: המחלל את השם אע"פ שעשה תשובה והגיע יום הכפורים והוא עומד בתשובתו ובאו עליו יסורין אינו מתכפר לו כפרה גמורה עד שימות. אלא תשובה יום הכפורים ויסורין כולן תולין ומיתה מכפרת שנאמר ונכלה באזני ד' צבקות וגו' אם יכופר העוון הזה לכם עד תמותון

⁶ שער תשובה שער ד אות יא: [יעשה] מצות המגירות מן היסורין, כמו מצות הצדקה ... ומי שאין לו ממון לעשות צדקה ידבר טוב אל העני ויהיה לו לפה לבקש מאחרים להטיב עמו ... וכן יעסוק במצות כמילות חסדים וג'

⁷ שער רביעי טז: מי שיש בישו עון חלול ד' ... יש לו רפואות תעלה אם יקדש את השם יתברך תמיד. שער ראשון אות מז: על כן בהרבות פעליו לקדש את ה' ולעודד האמת להכין אותו ולסעדו, ונסלח לו מעון החלול עם התשובה בשומו האמת לעומת אשמת החלול, מדת תשובתו נגד מדת משובתו זה באור "בחסד ואמת יכופר עון"

⁸ חובות הלבבות

It is not good enough to stop doing the sin. One has to look deeper into oneself, into the source of what weakness it was that allowed that sin to happen in the first place¹.

c. Pray to G-d that He forgive you

The Chovos Halevavos adds the fact that a person should request forgiveness from HaSh-m². Prayer during this time achieves different things. Firstly, we pray that G-d will help us to do Teshuva³. But prayer is also a component of the Teshuva process itself – together with the Viduy which is incorporated in it, Tefilah is like a mikvah, purifying the person after he has done Teshuva⁴. We pray that G-d will have mercy on us, forgive us⁵ and give us atonement, thereby stopping the downward spiral of *aveira goreres aveira* and allow the positive things we have done to kick in, protect us and provide us with spiritual momentum⁶. And, we pray that having done so, G-d will once again be pleased to have us as His children. For He might just as well have forgiven us in disgust, and wanted nothing more to do with us⁷.

c. Other principles of Teshuva

The Shaarei Teshuva brings many principles of Teshuva – 20 in all., but, only the five basic ones we have mentioned above (Prisha min HaCheit, Charata, prevents one doing a basic teshuva.

---

¹ חובות הלבבות שער התשובה, פרק א (סיכום לב טוב): שיטת עשיית תשובה על אי קיום מצוות ועל עשיית עבירות דומה בדיוק לשיטה בה מרפאים אדם שחלה כתוצאה מתזונה בלתי מספקת או מתזונה מזיקה

² חובות הלבבות שער התשובה פ"ד

³ שערי תשובה - שער ראשון אות מג: ועוד יתפלל בעל התשובה אל ה' תמיד שיעזרהו אל התשובה, כמו שנאמר (ירמיה לא, יז): השיבני ואשובה כי אתה ה' אלקי

⁴ וכן בשערי תשובה - שער ראשון אות יא: ראשית תשוב[ה] ... והודוי והתפלה - במקום הטבילה

⁵ חובות הלבבות שער התשובה פ"ד: בקשת המחילה היא סימן שהוא מכניע ומשפיל את עצמו לפני האלוקים, והידידי על עוונות דורם שד' יסלח לו (לב טוב)

⁶ שערי תשובה - שער ראשון אות מא: העיקר החמשה עשר התפלה. יתפלל אל השם ויבקש רחמים לכפר את כל עונותיו, שנאמר (הושע יד, ג): קחו עמכם דברים ושובו אל ה' אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב ונשלמה פרים שפתינו. קחו עמכם דברים - זה ענין הוידוי. אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב - זה ענין התפלה, ופירוש "קח טוב" - מעשה הטוב שעשינו, כי אמרו רבותינו זכרונם לברכה (סוטה כא.): עבירה מכבה מצוה. ובעת התשובה יתכפרו העונות ותתעורר זכות המצוה ויאיר נרה, אחרי אשר לא הגיה אורו לפני התשובה. וכן כתוב (איוב ח, ו): אם זך וישר אתה כי עתה יעיר עליך ושלם נות צדקך. אמרו רבותינו זכרונם לברכה (ירושלמי ר"ה פ"א ה"ג): "אם זך וישר היית" לא נאמר, אלא "אם זך וישר אתה" - שעשית תשובה. כי עתה יעיר עליך - עתה אחרי התשובה שעשית, יעיר עליך כל הצדקות שעשית מלפניו, ואשר היה ביתך פתוח לרווחה ונסתת אשל אכסניה, כמו שכתוב (איוב לא, לב): דלתי לאורח אפתח, וקודם התשובה לא היו צדקותיך מגינות עליך, ואחרי שובך וסר עונך, יעיר זכותך, ושלם נות צדקך. ונשלמה פרים שפתינו - יחשב וידוינו כחטאת פרים לרצון לנו לפניך. והזכיר "פרים", כי חטאת פר היתה פנימית, והיו מזין מדמה על הפרוכת ועל מזבח הזהב:

⁷ שערי תשובה - שער ראשון אות מב: ועוד יתפלל ... שיהפוך בו וירצהו ויעתר לו כאשר אם לא חטא ... כי יתכן להיות העון נסלח ונפדה מן היסורים ומכל גזרה, ואין לה' חפץ בו, ומנחה לא ירצה מידו, ותאות הצדיקים

Bringing yourself to the point of Teshuva

The Chovos Halevavos¹ discusses several motivational steps or thoughts one can pursue to bring one to the commitment of doing teshuva:

- a. Hakaras Hatov to HaSh-m: To achieve this, a person has to focus on all the good which HaSh-m has done for us, and that our response ought to be to listen to what He wants from us (which is also for our good and therefore part of the chesed he does for us.)
- b. An outside person or source: Such teshuva might be inspired by learning the Torah, or by receiving rebuke from our rabbi, our parents or any significant other. To be effective, such rebuke should be accompanied by assurances that G-d will accept our teshuva with open and loving arms.
- c. Fear of punishment.
- d. Pain and suffering.
- e. With all these things there are degrees. For example, a person may do Teshuva of his own volition²; or he may wait to be rebuked³; or he may do Teshuva when he witnesses someone else's pain and suffering⁴ at the first signs of personal trouble⁵; or he may wait until he is in the thick of Yesurin⁶.

Teshuva during the Ten Days

Teshuva can and should be done any time of the year, and in fact it is best to do as soon after the Cheit as possible, with every delay a serious wasted opportunity⁷.

---

¹ שער התשובה פ' ו

² חובות הלבבות ז: נאמר (ירמיה ד א): אם תשוב ישראל נאם ה' אלי תשוב, רצה לומר, אם תשוב לרצונך קודם בוא העונש עליך, אקבל תשובתך ואבחר בך לעבודתי, "ואם תסיר שיקוציך מפני ולא תנוד" ולא תברח מעבודתי, ונשבעת בשמי באמת ולבך לשוב אלי באמונה (ותאמין באדנותי), יתברכו בך גוים ובך יתהלל, והתשובה על כל התנאים היא מה שאמר: "והתברכו בו גוים ובו יתהללו" [והכוונה: בך], ואמר (מלאכי ג ז): שובו אלי ואשובה אליכם.

³ חובות הלבבות, שם: והשני - בעת שתבואהו תוכחת הבורא יתברך, והכלמתו על רוע מעשיו ומפעליו

⁴ חובות הלבבות, שם: והשלישי - כשהוא רואה נסיון הבורא וחוזק ענשו למי שהלך בדרכו לצאת מעבודתו, יווסר בו וישוב אל ה' מיראתו ענשו ונקמתו החזקה.
⁵ חובות הלבבות, שם: והרביעי - בבוא עונש הבורא עליו במין ממיני הצרות, וכיון שהרגיש בו, נעור והקיץ משנתו ושב אל אלהים מחטאו

⁶ חובות הלבבות, שם: ותחתיו בקיבול והחזרה - מי שלא שב עד שחל עליו העונש ונתייסר בו

⁷ שערי תשובה - שער ראשון אות ב:
ודע, כי החוטא כאשר יתאחר לשוב מחטאתו יכבד עליו מאד ענשו בכל יום, כי הוא יודע כי יצא הקצף עליו ויש לו מנוס לנוס שמה, והמנוס הוא התשובה, והוא עומד במרדו והנו ברעתו, ובידו לצאת מתוך ההפכה, ולא יגור מפני האף והחמה, על כן רעתו רבה. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה על הענין הזה (קהלת רבה ז, לב): משל לכת של לסטים שחבשם המלך בבית האסורים, וחתרו מחתרת, פרצו ויעבורו ונשאר אחד מהם. בא שר בית הסוהר וראה מחתרת חתורה והאיש ההוא עודנו עצור, ויך

Nevertheless, for those sins which we still have not done Teshuva on, it is easiest to do Teshuvah during the *Aseres Yemei Teshuva*¹ and, in particular, on Yom Kippur itself.

Therefore, during this time, a person must make time to go through his life and see what needs to be corrected. He must take special note of things which are blurry, because those things are less likely to be corrected² as well as things he did to his fellow man, because there is no kapara on those things until you have made it up to him/her³. He should strengthen and increase his positive actions, Mitzvos and Torah learning during this time⁴. In general, this should be a time of greater investment in spirituality, and less investment in work, shopping and other things⁵.

Although Teshuva is the essence of this time, the custom is to do many, other symbolic or practical things to strengthen one's spiritual momentum as well as to increase G-d's compassion. Included in this is the doing of Chumras⁶, kaparos⁷, symbolic lashes⁸, the buying of the arba minim¹, going to the mikveh². Since it is

---

אותו במטהו. אמר לו: קשה יום! הלא המחנתת חתורה לפניך ואיך לא מהרת המלט על נפשך?

¹קצור שו"ע סימן קל א: שנא' לפני ה' תטהרו. ונאמר דרשו ה' בהמצאו, וארז"ל אלו עשרה ימים שבין ר"ה ליוהכ"פ.

²קצור שו"ע סימן קל א: וספק עבירה צריכה יותר תשובה מעבירה ודאית, כי יותר מתחרט האדם כשהוא יודע שעשה עבירה מאם אינו יודע. ולכן קרבן אשם תלוי צריך להיות יותר ביוקר מקרבן חטאת.

³קצור שו"ע סימן קל א: וביותר צריך האדם לתקן דברים שבינו לבין חבירו אשר עליהם אין כפרה עד שיחזיר את הגזל ואת העושק, ויפייסו שימחול לו: שם קלא (ד) עבירות שבין אדם לחבירו, אין יוהכ"פ מכפר עד שירצה את חבירו, שנא' מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו, כלומר חטאתיכם שהם לפני ה' לבד, יוהכ"פ מכפר, אבל מה שבין אדם לחבירו אין יוהכ"פ מכפר עד שירצה את חבירו וגו'

משנה ברורה סימן תרו (א) צריך לפייסו - דגם בזה עבר על איסור דאונאת דברים והנה אע"פ שגם בשאר ימות השנה מחוייב לפייס למי שפשע כנגדו מ"מ אם אין לו פנאי הוא ממתין לפייסו על יום אחר אבל בעיוה"כ מחוייב לתקן הכל כדי שיטהר מכל עוונותיו כדכתיב כי ביום הזה יכפר עליכם מכל חטאתיכם וגו' וכ"ש אם יש בידו (כ) מן הגזל ואונאה וכל דבר הנוגע בממון יראה לתקן. [דזהו המקטרג הגדול על האדם כמו שאחז"ל סאה מלא עונות מי מקטרג גזל מקטרג בראשן ואם יש לחבירו בידו ממון שיש לו תביעה עליהם יודיענו אע"פ שחבירו לא ידע מזה כלל ועכ"פ יסדר לפני הרב ומ"ץ הענין בשלימות ובאמת בלא שקר ולשאול האין להתנהג. כללו של דבר כל דבר שבממון לא יסמוך על הוראתו כי היצה"ר יש לו התירים הרבה (ח"א):

⁴קצור שו"ע סימן קל א: וירבה בתורה ובמצוות ובצדקה וימעט בעסקיו.

⁵קצור שו"ע סימן קל א: וכתב הרמ"ק ז"ל שיהיו ימים אלו כמו חול המועד, שלא יעשה בהם אלא מלאכה הכרחית.

⁶קצור שו"ע סימן קל: (ב) ראוי לאדם שיתנהג בימים אלו גם בחומרות שאינו נוהג בהם כל השנה, כי גם אנו מבקשים מאת ה' ית"ש שיתנהג עמנו בחסידות.

⁷קצור שו"ע סימן קלא (א) נוהגין לעשות כפרות בערב יוהכ"פ ... ואל יחשוב האדם שזוהי כפרתו ממש, אלא יחשוב כי כל מה שעושים בעוף הזה, הזה ראוי לבוא עליו בעונותיו, ויתאונן על חטאיו, והקב"ה ברחמיו יקבל תשובתו. ונוהגין לזרוק בני מעיהם הכבד והכליות של הכפרות על הגגות או בחצר מקום שהעופות יכולים לקחת ממש, לפי שראוי לרחם על הבריות ביום זה, כדי שירחמו עליו מן השמים, ועוד מפני שאכלו גזל, כדי שיתן האדם אל לבו להרחיק את עצמו מן הגזל. .... יש נוהגין ליתן את הכפרות לעניים, אבל יותר טוב לפדות את הכפרות בממון וליתן את הממון לעניים ובאו"ח תרה הרמ"א קיים את המנהג מלבד התנגדותו של המחבר שם.

⁸ספר קצור שו"ע סימן קלא (יא) אחר תפלת המנחה נוהגין להלקות. ואע"פ שאין מלקות זה מלקות ממש, מ"מ מתוך כך ישים אל לבו לשוב מעבירות שבידו. ויש ליקח רצועה של עגל אע"פ שאינה רחבה טפח. הנלקה יהא מוטה ושווה על ברכיו, פניו לצפון ואחוריו לדרום. ונוהגין לומר וידויים בשעה שנלקה, והמלקה אומר והוא רחום וגו' ג' פעמים שהם ל"ט תיבות כנגד ל"ט מלקות:

much more complicated for a woman to go to the mikveh at this time³, they are not accustomed to do so⁴.

Erev Yom Kippur

The time approaching Yom Kippur (the day before), is a happy time, for, having done Teshuvah we look forward to the final atonement of Yom Kippur.

Therefore, there is no Tachanun in the morning⁵. It is a Mitzvah to eat and drink on Erev Yom Kippur and whoever does so is considered to be doing something of the same value as fasting on Yom Kippur⁶. For Mincha, we dress in Shabbos clothes⁷ and say Viduy, in case something happens to us and we don't get to say it later⁸. We bless our children before Kol Nidrei, for the special holiness of Yom Kippur already flowed over into Erev Yom HaKippur⁹. We go to shul early to say Tefilah Zakah which both contains another Viduy and a full forgiveness of anything our fellow man may have done to us¹⁰.

וכתב המשנה ברורה סימן תרז (יח) שמתוך כך וכו' - דבאמת אין מלקות מועיל בזה"ז דאין לנו סמוכים וגם אין חייב מלקות דליכא התראה אלא דעושים כן שמתוך כך ישוב וכו':

¹ קצור שו"ע סימן קל: (ו) במקום שמצוי לקנות אתרוגים לולבין והדסים, נוהגין אנשי מעשה להיות זריזין מקדימים לקנות בימים אלו כדי שתצטרף גם המצוה היקרה הזאת לזכיותנו:

² קצור שו"ע סימן קלא (ו) מצוה על כל אדם לטבול את עצמו בעיוה"כ ליטהר מטומאת קרי, ועוד משום תשובה, וכמו גר שנתגייר צריך טבילה, ... ועיקר זמן הטבילה הוא לאחר חצות היום. וגר'

³ קצור שו"ע סימן קלא: אשה ששמשה מטתה יכולה לפלוט ש"ז בתוך ג' ימים לאחר"כ והרי היא כמו בעל קרי, ולא הועילה לה הטבילה לענין זה. והתקנה היא שקודם הטבילה תרחוץ היטב בחמין ולא תפלוט אח"כ עוד. ואמנם אם שמשה סמוך לטבילה או סמוך לוסתה שאז רגילה להתעבר, אסור לה להשחית זרע ההריון, ולכן לא תרחץ בחמין, ומ"מ יש לה לטבול בצונן.

⁴ כנ"ל

⁵ שו"ע או"ח תרד ב

⁶ קצור שו"ע סימן קלא (ג) מצוה להרבות בסעודה ולאכול ולשתות. וכל האוכל ושותה בערב יוהכ"פ לשם מצוה, נחשב לו כאילו התענה גם היום. ומצוה לאכול דגים בסעודה הראשונה: ספר קצור שו"ע סימן קלא - דיני ערב יום כפור

⁷ קצור שו"ע סימן קלא (ח) כשהולכין לביהכ"נ לתפלת מנחה, נוהגין ללבוש בגדי שבת.

⁸ משנה ברורה סימן תרז: (א) קודם סעודה המפסקת - שמא יארע לו דבר קלקלה בסעודה שיחנק או שתטריף (א) דעתו ולא יוכל להתודות אח"כ

⁹ קצור שו"ע סימן קלא (טז) המנהג שהאב והאם מברכין את הבנים ואת הבנות קודם שנכנסין לביהכ"נ, שאז כבר חל קדושת היום ושערי הרחמים נפתחו. ... ועוד מוסיף כל אחד כפי צחות לשונו. וגר'

¹⁰ משנה ברורה סימן תרז: (ב) ויש פוסקים שסוברין שצריך להתודות גם אחר אכילה קודם חשיכה וראוי להחמיר כדעה זו (של"ה) וכן נהגו בזמנינו שאומרים אז תפלה זכה:

Yom Kippur

On Yom Kippur itself, we continue the trend of external reinforcements to the Teshuva process by wearing white (a kittel) as a sign of humility¹, beating one's chest during Viduy (signifying that it was our heart which misled us)², making ourselves aware of the holiness of the day through quality Aaron and Bimah coverings cloths in Shul and lighting many candles³. We completely remove ourselves from this world through the five Inuyim (eating and drinking, bathing, anointing, wearing shows and marital relations⁴), or, in the language of the Rambam, we rest from this worldly involvements, from eating and drinking⁵, approaching G-d like Angels. All of this makes it easy for us to feel holy on this day. We ask G-d, in turn to forgive us, provide us with atonement and purity⁶.

There is a special Torah mitzvah to do Teshuva on Yom Kippur⁷, and the day itself atones for many things. Therefore, it is not a day of mourning – we cry out of regret for our sins, but are simultaneously happy that we are in the process of correcting the situation. Yom Kippur is a Yom Tov, and we cover the Aaron HaKodesh and the Bimah with beautiful, white coverings⁸.

---

¹ קצור שו"ע סימן קלא (טו) נוהגין ללבוש את הקיטל שהוא בגד מתים, ועל ידי זה לב האדם נכנע ונשבר. וגר'

² קצור שו"ע סימן קלא (ט) . וכשמזכיר את החטא, יכה באגרופ על הלב, כלומר אתה גרמת לי שחטאתי.

³ קצור שו"ע סימן קלא (יד) ומרבין בנרות שנקראו כבוד, שנאמר באורים כבדו ה', ומתרגמין בפנסא יקרו ה'. וגר' וזה מלבד הענין שנזכר שם ס' (ז): נוהגין שכל בעל הבית עושה נר לביתו, מפני שביום הכפורים ירד משה עם הלוחות השניות, והתורה נקראת נר, ועוד נר אחד בשביל נשמות אביו ואמו שמתו לכפר עליהם.

⁴ רמב"ם, הל' שביתת עשור א ה

⁵ משנה תורה, הל' שביתת פ"א הל' ד : מצות עשה אחרת יש ביום הכפורים והיא לשבות בו מאכילה ושתייה שנאמר (ויקרא ט"ז) תענו את נפשותיכם וגר'

⁶ זרוק עלינו מים טהורים כמה שכתוב (יחזקאל לו כה) וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם, מכל טומאותיכם ומכל גלוליכם אטהר אתכם

⁷ ספר שערי תשובה - שער שני אות יד .... ומצות עשה מן התורה להעיר אדם את רוחו לחזור בתשובה ביום הכפורים, שנאמר (ויקרא טז, ל): "מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו", על כן הזהירנו הכתוב שנטהר לפני ה' בתשובתנו והוא יכפר עלינו ביום הזה לטהר אותנו:

⁸ קצור שו"ע סימן קלא (יד) כתיב לקדוש ה' מכובד, ודרשינן זה יוהכ"פ שאין בו אכילה ושתייה, מצוה לכבדו בכסות נקיה ובנרות. לכן מציעין גם בביהכ"נ מצעות נאות

2. Viduy – An Expanded List

Short Viduy

אלוקינו ואלוקי אבותינו, תבוא לפניך תפילתינו, ואל תתעלם מתחינתינו, שאין אנו עזי פנים וקשי עורף, לומר לפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו, צדיקים אנחנו ולא חטאנו, אבל אנחנו ואבותינו חטאנו.

אשמנו - Although we sinned, we never intended to rebel¹ - we are therefore devastated².

Eating solely for gratification
We have been cruel
We hardened our hearts³
Kashrus, especially checking for bugs⁴

בגדנו - Lack of Hakaras HaTov to both G-d and Man⁵

Bitul Torah
Disturbed the learning of others
*Brochos without Kavana*⁶
*Brocho Levatala*⁷
Shema without kavana.
Kibud Av Ve'Em
Kavod Gedolim
Marriage Infidelity⁸
*Mitzvos Aseh and Lo Saaseh*⁹
Kavana in Tefilos and learning.
*Krias Shema Bizmana*¹⁰

גאיתי¹¹

---

¹ דובר שלום

² עץ יוסף

חיי אדם: אשמנו ע"ש הכתוב (הושע ה') עד אשר יאשמו ובקשו פני, והוא לשון ואשמה הנפש ההיא, פי' הרמב"ן בחומש שהוא לשון שממה שמהראוי שתהיה הנפש שוממה

³ רב חיים יוסף דוד אזולאי

⁴ חיי אדם: ויכלול כאן, אכלתי דברים האסורים נבלות וטרפות שקצים ורמשים (כידוע שבעו"ה אין אדם כמעט שניצל מאכילות שרצים ולפעמים שלאחר שאכל הבשר נודע שהיתה נבילה וטריפה, והאוכל דברים המוחזקים בתולעים כגון מליניש והירק שקורין קראפע דומה כאוכל במזיד, וזה ידוע ובדוק ומנוסה שכל הקאשיקס שנוהגין שמניחים בהם בשר ודגים הם מלאים תולעים וכל אדם יכול לבדוק כי כאשר יכה אותם על השלחן יפלו תולעים הרבה אין מספר, וכן הרעשיטעס והנפות שתולים איזה ימים בחנות ומרתפים ואפי' בבתים יש בהם ג"כ תולעים לרוב). אכלתי בלא ברכה לפני ולאחריו:

⁵ עץ חיים, חיי אדם: בגדנו ע"ש הכתוב (שם) בה' בגדו כו' מלת בגידה הוא כאשר ייטיב אדם לחבירו וא"כ בוודאי מהראוי שיחזיק לו טובה זה ומכ"ש שלא יעשה כנגדו רעה, וכשאינו עושה כן, זה נקרא בגידה גדולה שאנו בוגדים בהקב"ה שמטיב עמנו לעולם ונותן לנו חיים ופרנסה, בגדנו בין אדם לחבירו וגמלנו לו רעה תחת טובה

⁷ חיי אדם: ברכה לבטלה, ברכה שאינה צריכה

⁸ חיי אדם: אם בעל ח"ו בעילה אסורה יאמר, בעלתי בעילות אסורות. וכבר כתבתי שנכון לכל אדם לומר כן שמא חטא בזה בגלגול אחר

⁹ חיי אדם

¹⁰ חיי אדם

¹¹ חיי אדם: וכתוב תועבת ה' כל גבה לב

- גזלנו** - Stealing sleep
Use of office phone and equipment
Geneivas Daas
Not said Divrei Torah *BeShem Omram*
Arrogance has become second nature
Self-praised for qualities we don't possess.
Misinterpreted the Torah.
Attempted to cause the downfall of our fellow-man
Rebuked our spouse and children unfairly.
- דברנו דפי**¹ - Insincerity, two-faced²
Spoke with insufficient sensitivity about G-d's Hashgacha
Publicized people's mistakes
Spoke nonsense, loshon hora, lies, manipulation, flattery, foul language, business matters on Shabbos³
How can we use that same impure mouth to ask atonement?⁴
- העוינו**⁵ - Lit: Caused others to err
Perverted good people:
Turned idealists into cynics
Generous people into selfish ones
- הרשענו**⁶ - Caused others to sin
- זדנו** - Deliberately sinned
- חמסנו** - Deceitfully taken other people's possessions if where we paid for them
- טפלנו שקר** - Associated with bad people and crowds
- יעצנו רע** - We have advised others in ways harmful to them or beneficial to ourselves⁷

יחדתי¹

---

¹חיי אדם: דברנו דופי ע"ש הכתוב (שם) חזקו עלי דבריכם כו' אמרתם שוא עבוד אלקים וזהו דבר של דופי
²חיי אדם: דברנו אחד בפה ואחד בלב (כפירוש המפרשים דר"ל דופי בשני פיות היינו א' בפה וא' בלב).
³חיי אדם: דברנו דברים בטלים, לשון הרע, שקרים, דברי מרמה, חניפות, נבול פה, דברי משא ומתן בשבת ויום טוב
⁴חיי אדם: והנה הפה והלשון ושפתים ושיניים הם דמות ד' בגדי כהונה וידוע שבגדי כהונה המלוכלכים פסולים לעבודה ואם כן כיון שטימא הפה איך נפתח פה להתפלל ולבקש עלינו ואין קטיגור נעשה סניגור

⁶הרשענו is more deliberate than העוינו

⁷חיי אדם: יעצנו רע ע"ש הכתוב היועצים על ה' רעה (שלפעמים מיעץ את חבריו כדי להבאיש ריחו בפני בני אדם או שנותן לו עצה להנאתו לפי דרכו וגורם לחבירו הפסד).

- **כזבנו** Lied even if beneficial²
Did not keep our word
- כעסתי³
- **לצנו**⁴ We have taken serious matters lightly
We have learned Torah with ulterior motives
We have not even done a single *Mitzva* the way it should be done.
Amen with *Kavanah*
Bifnei Seiva Takum.
Shaatz
Lack of *Kavana* in *Brochos*
- לבשתי שעטנז⁵
- **מורדנו** Not sincere in wanting *Malchus Shamayim, Meshiach* and *Beis HaMikdash*
Insufficient respect to Mitzvos
- **נאצנו** We have been scornful, seeking sensual pleasures instead of Torah⁶
Bearing grudges
Too lazy to pray or learn
Not willing to give up leadership to more qualified people
Belittled Sages
Delighted in being flattered
- **טורדנו**⁷ Didn't do Teshuva on Sins (lit Subordinate)
Failed to encourage and educate our children to serve *HaSh-m*.
Stubborn
Stopped observing good customs
Contradicted the opinion of our father and rabbis
- **עוינו** We have deliberately sinned to gratify our desires
- **פשענו** Wasting time
Separating ourselves from the community
Negating mitzvos through anger and rebelliousness¹

¹ חיי אדם: יחדתי עצמי עם נשים (בין נכרית או ישראלית אפילו פנויה וכל שכן אשת איש או ערוה):

² חיי אדם: כזבנו על שם הכתוב והמה דברו עלי כזבים, ו"ל שדברנו דברי כזב בין לתועלת או ללא תועלת

³ חיי אדם: וארז"ל כל הכועס כאילו עובד ע"ז, וכתוב איש חימה רב פשע, וכיוצא באלו פסוקים הרבה
⁴ חיי אדם: לצנו ע"ש הכתוב שמעו אנשי לצון (וכתוב לצים אינם מקבלים פני השכינה, ואמרו כל המתלוצץ נופל בגיהנם).

⁵ חיי אדם: לבשתי שעטנז, לא שלמתי שכר פעולת שכיר בזמנו ועברתי על לאו דלא תלין פעולת שכיר אתך עד בוקר ועל מצות עשה ביומו תתן שכרו

⁶ שיח יצחק

⁷ We have been insubordinate, declining to atone for our sins (*Aitz Yosef*)

צורנו – We have caused suffering² to our:

Parents
Rabbis
Wife
Children
Neighbors
Strangers
Animals
Walked ahead of someone more esteemed than ourselves.

קשינו עורף – Arrogantly refused to see HaSh-m's Hashgacha³:

Illness
Financial
Emotional Pain
Interpersonal Challenges
Work-related problems

רשענו - Quarreling with others
Seeking leadership and honor
Deceiving
Stealing⁴
Hitting⁵

שחתנו - We have been morally corrupt⁶
Destroyed seed⁷
Lied
Rejoiced at the downfall of others, including our enemies
Didn't give to charity⁸
Arrogance⁹
Anger¹⁰

תעבנו¹ - Lit: [In G-d's eyes] we have become loathsome.
Things that are called תועבה¹¹

---

¹ חיי אדם: רשענו הוא כענין מרד (רצונו לומר שיש ב' מורדים, א' שמאמין בה' ובתורה ואעפ"כ מורד ואינו רוצה לקיים המצוות, ב' שמורד מחמת שכפר בכל):

² חיי אדם: צורנו על שם הכתוב צר רוח בכנפיהם (ר"ל שהיינו צוררים אחד לחבירו):
³ חיי אדם: קשינו עורף ע"ש הכתוב והנה עם קשה עורף שהרי מהראוי לאדם כשישמע לדברי המוכיח או כשרואה שנענש בממון או בחולי ר"ל הוא או בניו בודאי מהראוי שיכנע וישוב אל ה' אבל קשינו עורף ולא עשינו תשובה ותלינו שזה בא במקרה ולא מן ה':

⁴ חיי אדם: הגזל והגונב נקרא רשע בקרא
⁵ חיי אדם: רשענו עשינו מעשים שע"ז נקרא רשע כגון המרים יד על חבירו כדכתיב רשע למה תכה כו' :
⁶ עץ חיים

⁷ חיי אדם: ... ובכלל זה המשחית ומוציא זרע לבטלה אפי' ע"י הרהור וכ"ש אם נואף בידו
⁸ חיי אדם

⁹ ודברים הדומין לעכו"ם, כל המתגאה כאילו עובד עכו"ם
¹⁰ וכן כל הכועס כאילו עובד עכו"ם
¹¹ חיי אדם: תעבנו ר"ל עשינו מעשים רעים שע"ז האדם נקרא תועבה כמש"כ לא תאכל כל תועבה וכן עבודת כו"ם וכמש"כ ולא תביא תועבה אל ביתך:

תענינו, תעתענו - We have gone astray and been led astray (*Eitz Yosef*)
 Feeling negatively to those who rebuke us
 Not honoring commitments
 Hypocritical
 Regretting previous good deeds.
 We have spread our ignorant assumptions and thereby
 victimized others.

תעתענו – We have been led astray because G-d only helps those who make the first move¹.

סרנו ממצוותיך - We did not even substitute with something of equal value²

וממשפטיך הטובים, ולא שוה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו, כי אמת עשית ואנחנו הרשענו.
 מה נאמר לפניך יושב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים, הלא כל הנסתר והנגלות אתה יודע ואתה יודע רזי עולם – Subconscious, underlying causes of sin³

ותעלומות סתרי כל חי. אתה חופש כל חדרי בטן, ובוחר כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך. ובכן יהי רצון מלפניך, ה' אלוהינו ואלוקי אבותינו, שתסלח לנו על כל חטאתינו, ותמחל לנו על כל עוונותינו, ותכפר לנו על כל פשענו.

Long Viduy

1. על חטא שחטאנו לפניך

באונס Things we imagine to be *ones* – like losing our jobs⁴.
וברצון Sinning to give someone else pleasure⁵.

2. ועל חטא שחטאנו לפניך **באמוץ הלב**.

Stubbornness in admitting our faults⁶
 Lack of compassion⁷

3. על חטא שחטאנו לפניך **בבלי דעת**.

Failure to learn Torah⁸

¹ חיי אדם: **תענינו** זהו וידוי כללות היינו כמש"כ כולנו כצאן תענינו כי לא הלכנו בדרך הישר ולכן אף אתה לא עזרתנו לשוב כאז"ל הבא לטמא פותחין לו ר"ל שאין משמרין אותו משמים לסייעו שישוב עד שישים האדם אל לבו שישוב ואז הבא לטהר מסייעין אותו וז"ש **תעתענו** ר"ל שהנחת אותנו על בחירתנו להיות תועים:

² חיי אדם: סרנו ממצותיך כו', ואילו היינו בוחרים בדבר ששוה למצותיך לא היה רע כל כך אבל בחרנו בדבר שלא שוה לנו ולכן ואתה צדיק כו':

³ Michtav MeEliyahu

⁴ Artscroll

⁵ Artscroll

⁶ Artscroll

⁷ Artscroll

⁸ Artscroll

Lack of insight, information¹

4. ועל חטא שחטאנו לפניך בביטוי שפתיים.

Too quick to promise or speak²

Made rash statements and then felt compelled to justify them or act upon them³

We have hurt and shamed people⁴

5. על חטא שחטאנו לפניך בגלוי ובסתור.

- בגלוי - Things we did to attract attention and approval⁵

- בטח - We think that since no-one sees us, we are free to sin⁶

6. ועל חטא שחטאנו לפניך בגלוי עריות.

Even casual physical contact⁷

Pictures and thoughts

Internet, ads & Movies

7. על חטא שחטאנו לפניך בדבור פה,

We have spoken too harshly (= *dibur*), hurting and angering others⁸

Vulgar speech⁹

Lying¹⁰

Speaking improperly¹¹

Discussing business on Shabbos¹²

8. ועל חטא שחטאנו לפניך בדעת ובמרמה.

We have misused knowledge and deceived others¹³.

9. על חטא שחטאנו לפניך בהרהור הלב,

We have fantasized about sins we wish we could commit¹⁴

10. ועל חטא שחטאנו לפניך בהונאת רע.

We have taken advantage, cheated and hurt those trust us¹⁵

---

¹ Artscroll

² Artscroll

³ Michtav MeEliyahu

⁴ Artscroll

⁵ Michtav MeEliyahu

⁶ Michtav MeEliyahu

⁷ Michtav MeEliyahu

⁸ Artscroll

⁹ Ibid

¹⁰ Ibid

¹¹ Ibid

¹² Ibid

¹³ Artscroll

¹⁴ Artscroll

¹⁵ Artscroll

11. על חטא שחטאנו לפניך בידוי פה,

Insincere confession

12. ועל חטא שחטאנו לפניך בועידת זנות.

We joined discussions devoted to lewdness

13. על חטא שחטאנו לפניך בזדון ובשגגה,

- בשגגה Through carelessness,
Desire for independence,
Superficial relationship with the prohibition¹

14. ועל חטא שחטאנו לפניך בזלזול הורים ומורים.

We have caused a breakdown of tradition²

15. על חטא שחטאנו לפניך בחזק יד,

We have take advantage of people weaker than us³.

16. ועל חטא שחטאנו לפניך בחלול ה'.

17. על חטא שחטאנו לפניך בטפשות פה,

Compulsive, idle chatter, foolishness⁴

18. ועל חטא שחטאנו לפניך בטומאת שפתיים.

Vulgar speech undermining dignity, self-respect & self-discipline⁵

19. על חטא שחטאנו לפניך ביצר הרע,

Entered situations which incite basic urges and then claiming that the temptation was too strong⁶

20. ועל חטא שחטאנו לפניך ביודעים ובלא יודעים.

Hurt people to their faces and behind their backs⁷

Sinned because ashamed not to conform⁸ - יודעים

ועל כולם אלוהים סלחות, סלח לנו, מחל לנו, כפר לנו.

---

¹ Michtav MeEliyahu

² Michtav MeEliyahu

³ Michtav MeLiyahu

⁴ Michtav MeEliyahu

⁵ Michtav MeEliyahu

⁶ Arscroll

⁷ Artscroll

⁸ Michtav MeEliyahu

21. על חטא שחטאנו לפניך בכפת שוחד,

We have flattered (bribed) in the hope of status and honor, sometimes without being fully aware of it¹.

22. ועל חטא שחטאנו לפניך בכחש וכזב.

Denial – lies about the past
False promises – about the future²

23. על חטא שחטאנו לפניך בלשון הרע,

24. ועל חטא שחטאנו לפניך בלצון.

Rejected constructive criticism³

25. על חטא שחטאנו לפניך במשא ובמתן,

Wrong dealings with employees⁴
Congratulating ourselves on good work – lessening Bitachon⁵

26. ועל חטא שחטאנו לפניך במאכל ובמשתה.

Kashrus
Brochos
Overeating⁶

27. על חטא שחטאנו לפניך בנשך ובמרבית,

Profit from someone else's misfortune⁷ –
Not feeling that their misfortune is ours⁸

28. ועל חטא שחטאנו לפניך בנסית גרון.

Arrogance
Feeling superior to others

29. על חטא שחטאנו לפניך בשיקור עין,

Curiosity about things that were none of our business – leading to lust⁹
Character assassination through eye movements¹⁰

---

¹ Artscroll

² Artscroll

³ Artscroll

⁴ Artscroll

⁵ Michtav MeEliyahu

⁶ Michtav MeEliyahu

⁷ Michtav MeEliyahu

⁸ Michtav MeEliyahu

⁹ Michtav MeEliyahu

¹⁰ Iyun Tefila

30. ועל חטא שחטאנו לפניך בשיח שפתותינו.

Yakked without concentration¹
Talked because we don't like silence²

31. על חטא שחטאנו לפניך בעינים רמות,

Disdain for others leading to insensitivity³

32. ועל חטא שחטאנו לפניך בעזות מצח.

Lacked shame

ועל כולם אלוקה סליחות, סלח לנו, מחל לנו, כפר לנו.

33. על חטא שחטאנו לפניך בפריקת עול,

Mitzvos
Torah study
Communal responsibilities

34. ועל חטא שחטאנו לפניך בפלילות.

(lit. in judgement)
We have judged unfairly
To quick to judge people⁴

35. על חטא שחטאנו לפניך בצדית רע,

(lit. entrapped)
Taken advantage of others
Manipulated them⁵

36. ועל חטא שחטאנו לפניך בצרות עין.

Jealous
Not generous
Try to get out of chesed

37. על חטא שחטאנו לפניך בקלות ראש,

Frivolity
Lack of responsibility
Lack of respect to Shuls, Torah mosdos,

38. ועל חטא שחטאנו לפניך בקשיות עורף.

---

¹ Michtav MeEliyahu

² Michtav MeEliyahu
³ Artscroll

⁴ Michtav MeEliyahu

⁵ Michtav MeEliyahu

Unreasonably stubborn
Refused to learn from experience¹
Refused to see diff. as lessons from G-d²

39. על חטא שחטאנו לפניך בריצת רגלים להרע,

Been enthusiastic about evil we felt we must do³

40. ועל חטא שחטאנו לפניך ברכילות.

Turned people against one another⁴
Disclosed secrets
Told stories

41. על חטא שחטאנו לפניך בשבועת שוא,

42. ועל חטא שחטאנו לפניך בשנאת חינוס.

43. על חטא שחטאנו לפניך בתשומת יד,

Callous to other's needs⁵
Denied that something was rightfully theirs

44. ועל חטא שחטאנו לפניך בתמהון לבב.

Lit. confusion of the heart:
Not seen G-d in everyday events⁶
Doubted: The authority of the Sages today
The relevance of any halacha

ועל כלם אלוקה סליחות, סלח לנו, מחל לנו, כפר לנו.

45. ועל חטאים שאנו חייבים עליהם עולה.

Sinful thoughts
בטול עשה: Tefilin not properly worn

46. ועל חטאים שאנו חייבים עליהם חטאת.

which were done *beshogeg* but carelessly:
Isurei Shabbos

47. ועל חטאים שאנו חייבים עליהם קרבן עולה ויורד⁷.

---

¹ Artscroll

² Artscroll

³ Artscroll

⁴ Artscroll

⁵ Artscroll

⁶ Artscroll

⁷ Artscroll: There are six sins for which the Torah specifies more expensive offerings for the wealthy than for the poor. Among them is the sin of falsely swearing to a court that

48. ועל חטאים שאנו חייבים עליהם אשם ודאי ותלוי¹.

49. ועל חטאים שאנו חייבים עליהם מכת מרדות.

50. ועל חטאים שאנו חייבים עליהם מלקות ארבעי ס.

51. ועל חטאים שאנו חייבים עליהם מיתה בידי שמיים.

52. ועל חטאים שאנו חייבים עליהם כרת וערירי.

53. ועל חטאים שאנו חייבים עליהם ארבע מיתות בית דין – סקילה, שריפה, הרג וחנק.

54. על מצות עשה ועל מצות לא תעשה, בין שיש בה קום עשה, ובין שאין בה קום עשה. את הגלויים לנו ואת שאינם גלויים לנו, את הגלויים לנו כבר אמרנום לפניך, הודינו לך עליהם, ואת שאינם גלויים לנו, לפניך הם גלויים וידועים, כדבר שנאמר, הנסתרות לה' אלוקינו והנגלות לנו ולבננו עד עולם, לעשות את כל דברי התורה הזאת. אתה סלחן לישראל ומחלן לשבטי ישורון בכל דור ודור, ומבלעדיך אין לנו מלך מוחל וסולח אלא אתה.

אלוקי עד שלא נוצרתי איני כדאי, ועכשיו שנוצרתי כאילו לא נוצרתי. עפר אני בחיי, קל וחומר במיתתי. הרי אני לפניך ככלי מלא בושע וכלימה. יהי רצון מלפניך, ה' אלוקי ואלוקי אבותי, שלא אחטא עוד ומה שחטאתי לפניך מרק ברחמיך הרבים, אבל לא על ידי ייסורים וחלים רעים.

---

one has no knowledge of a case in which his testimony is sought; and unintentionally swearing falsely regarding something that one did or plans to do. (Hil Shegagos 10:1)

¹ Artscroll: A guilt-offering for a definite sin may be brought for any of five sins. Among them is swearing falsely that one does not have another's property in his possession, and using the property of the Sanctuary for one's own pleasure (Hil. Shegagos 9:1)

A guilt-offering for a possible sin is brought whenever there is a reasonable possibility – as opposed to definite evidence – that someone has become obligated to bring a חטאת. (Hil. Shegagos 8:1)

Index of Chumash Topics

Note: This index is for all Chamishei Chumshei Torah:

Catagories:

1. Bereishis – Unfolding of World History
2. Family, Women, Chinuch
3. Food, Environment
4. G-d - Providence, Bitachon, Miracles, Choice, Reward
5. Israel: Nation, Land and Beis HaMikdash
6. Israel & the Nations
7. Legal & Political
8. Life – Death; Purity and Impurity
9. Leadership & Authority
10. Monetary, Wealth & Property
11. Self
12. Others
13. Shabbos & Festivals
14. Torah & Mitzvos
15. Good & Evil

1. Bereishis – Unfolding of World History

Avraham Avinu- his growth:	P1 Lech Lecha
Cheit of Adam Harishon:	P1 Bereishis
Creation:	P1 Bereishis
Joseph & His Brothers:	P1 VeYeshev
Noach's Failed Greatness:	P1 Noach
Study of History	P5 Haazinu
The Creation of Man & Woman	P1 Bereishis
The Avos:	P1 Lech Lecha
Yaakov & His Family:	P1 VeYechi

2. Family, Women, Chinuch

Family:	P1 Chayeh Sarah
Homosexuality:	P3 Acharie Mos
Hair Covering:	P4 Naso
Marriage:	P4 Naso
Sarah and Rivka – Mothers and Wives:	P1 Chayeh Sarah
Tznius:	P3 Naso

3. Food, Environment

Engagement vs. Prishus:	P4 Naso
Kashrus:	P3 Shmini
Sanctifying the Material	P3 Shmini (Kashrus)
Science & Nature – as a source of belief:	P1 Lech Lecha
Cruelty to Animals:	P5 Ki Seitzei

4. G-d - Providence, Bitachon, Miracles, Choice, Reward

Bitachon:	P1 VaYishalch
-----------	---------------

Brochos & Kelalos, Reward in This World & The Next:	P3 Bechukosai
Happy Endings are not always so happy:	P1 VaYigash
Kidush & Chillul HaSh-m:	P4 Emor
Miracles & the Makos:	P2 VaEreh
Prayer:	P5 Eikev
Providence, Punishment and Rehabilitation	P3 Metzora
Providence vs. Choice:	P4 Balak
Science – as a source of belief:	P1 Lech Lecha
Skepticism:	P5 Devarim
The Golden Calf:	P2 Ki Sisa
The Last 3 Makkos:	P2 Bo
Truth:	P1 VaYetzeh
Understanding G-d:	P2 Ki Sisa
Walking in His Ways:	P5 Eikev

5. Israel: Nation, Land and Beis HaMikdash

Bigdei Kehuna:	P2 Tezaveh
Difference between Jew & non-Jew:	P4 Balak
Eretz Yisroel:	P4 Masay
Fire on the Mizbeach:	P3 Tzav
Individual and Community:	P4 Bamidbar
J People & the Holy Land:	P5 Ki Savo
J People: commitment to G-d and His Torah	P5 Ki Savo
Korbanos:	P3 Vayikra
Korbanos in our Day:	P3 Vayikra
Korbanos of the Sinner:	P3 Tzav
Mishkan and Beis Hamikdash:	P2 Trumah
G-d's Presence in One Place	P2 Trumah
The Beis HaMikdash Today	P2 Trumah
Shemita & Yovel:	P3 Behar
Study of History	P5 Haazinu
The Miracle of The Land:	P5 Eikev
The Spies and the Land:	P4 Shelach
The Tribes and Their Blessings:	P5 Vezos HaBracha
The Unity of the Jewish People:	P2 Pikudei
This is My Bread:	P3 Vayikra
Uniqueness of J People	P5 Ki Savo
What does it mean to be Chosen:	P5 Ki Savo

6. Israel & the Nations

Conquering other lands:	P5 Devarim
Difference between Jew & non-Jew:	P4 Balak
Galus:	P1 VaYigash
Galus Yavan	P1 Chanuka
Geirus:	P5 Eikev
Intermarriage:	P4 Pinchus
Rome & Jerusalem:	P1 Toldos
Yaakov & the Sar Shel Eisav	P1 VaYishlach
Seven Noachide Mitzvos:	P1 Noach
The Chosen People:	P5 Ki Savo
Eternal Bris with the Chosen People	P5 Netzavim
War:	P5 Ki Tetzei

7. Legal & Political

Democracy:	P4 Korach
Eved Ivri:	P2 Mishpatim
Judging Fairly:	P5 Devarim
Torah Civil Law – The Limits of Man’s Genius:	P2 Mishpatim
Using a Beis Din	P2 Mishpatim
Requirement to Listen to Chachamim	P5 Shoftim

8. Life – Death; Purity and Impurity

Leprosy:	P3 Tazria
Parah Adumah:	P4 Chukas
The Cheit of Adam HaRishon:	P1 Bereishis
The Golden Calf:	P2 Ki Sisa
Tumah & Tahara:	P4 Metzora

9. Leadership & Authority

Chachamim:	P5 Shoftim
Cohanim & Leviim:	P4 Korach
Communal Responsibility:	P1 Noach
Noach’s Failed Greatness:	P1 Noach
Prophecy:	P5 Shoftim
Pursuing One’s Dreams:	P1 MiKetz
The Avos:	P1 Lech Lecha
The Making of Moshe:	P2 Shemos
The Sins and Death of Moshe:	P5 Haazinu/ Vezos Habracha
Yehoshua, the Mysterious Leader:	P5 Vayeshev
Kings	P5 Shoftim

10. Monetary & Property

Charity and Giving:	P5 ReEh
Joy & the Challenge of Wealth	P5 Ki Savo
Damages	P2 Mishpatim
Sanctifying the Material	P3 Shmini (Kashrus)

11. Self

Creativity balanced with Discipline (The Mishkan):	P2 Vayakhel
Fulfilling One’s Potential:	
HaKaras HaTov:	P5 Ki Savo
Midos: The Midos and Nisyonos of the Avos:	P1 VaYishlach
Nisayon:	P1 Veyerah
Nisayon – On One’s Own: Yaakov & the Sar Shel Eisav	P1 VaYishlach
Purity and Impurity:	P3 Metzora
Pursuing One’s Dreams:	P1 MiKetz
Spiritual Creativity:	P4 Matos
The Akeidah – Man’s Potential and its actualization:	P1 VaYerah
The limits of Man’s Genius:	P2 Mishpatim
Tznius:	P3 Acharei Mos
Women’s Hair Covering:	P4 Naso
Arrogance, Humility & Fear	P5 Eikev

Jacob – Sanctifying the World:
Sanctifying the World:

P1 VaYetze
P3 Shmini

12. Others

Charity and Giving:
Eved Ivri:
Giving:
Hate:
Hakaras HaTov
Healing and Saving Lives, Physically & Spiritually:
Lifnei Iver:
Love your Neighbor:
Machlokes:
Shalom and Machlokes:
Speech:
Speech – Loshon Hora:
Tochacha:
Tochacha:
To Walk in His Ways:

P5 ReEh
P2 Mishpatim
P1 Vyereh
P3 Kedoshim
P5 Ki Savo
P2 Mishpatim
P3 Kedoshim
P3 Kedoshim
P4 Korach
P4 Pinchus
P4 Matos
P3 Tazria
P3 Kedoshim
P1 VaYigash
P5 Eikev

13. Shabbos & Festivals

Parshas Zachor:
Pesach, Krias Yam Suf:
Pesach, Yezias Mitzraim:
Rosh Chodesh:
Rosh Hashana – Day of Judgement
Rosh Hashana – Teshuva MeAhava
Shabbos:
Shabbos HaGadol – Korban Pesach:
Tisha B'Av
Yom Kippur Avodah:
Yom Kippur - The Seir HaMistaleach:
Teshuva & Yom Kippur

P2 Tetzave
P2 BeShalahc
P2 BeShalach
P2 Bo
P5 Rosh Hashana
P5 Rosh Hashana
P1 Bereishis
P3 Tzav
P5 after Devarim
P4 Acharei Mos
P4 Acharie Moshe
Yom Kippur (after Haazinu)

14. Torah & Mitzvos

The Purpose of the Mitzvos
Bikurim - Hakaras Hatov
Chukim:
Cruelty to Animals
Krias Yam Suf:
Ma'amad Har Sinai:
Moshe Rabbeinu's Prophecy:
Nadav & Avihu – Holy & Unholy Logic
Preservation of the Torah: Hakhel and Writing a Sefer Torah:
Requirement to Listen to Chachamim:
Ten Commandments :
Teshuva
Teshuva & Yom Kippur
Teshuva MiAhava & Rosh Hashana
The Limits of Man's Genius
The Nation Witnessed the Revelation Themselves:

P5 Ki Seitzei
P5 Ki Savo
P4 Chukas
P5 Ki Seitzei
P2 BeShalach
P2 Shemos
P4 Behaaloscha
P3 Shmini
P5 Reeh
P5 Shoftim
P2 Shemos
P5 – Netzavim
P5 – Yom Kippur
P5 – Rosh Hashana
P2 Mishpatim
P2 Shemos

The Torah –True Forever:
Torah Study:
Torah Study: Yisachar-Zevulun
Tzitzis
Yezias Mitzraim:

P5 VeEschanan
P5 VeEschanan
P5 Vezos Habracha
P4 Korach
P2 BeShalach

16. Good & Evil

The Corruptor
Yaakov & the Sar Shel Eisav

P5 Reeh
P1 VaYishlach

BIBLIOGRAPHY

Most Frequently Used Sources:

אור גדליהו
אור החיים
בכור שור
גור אריה (מהר"ל)
הגות בפרשיות התורה
כתב וקבלה
העמק דבר (הרב נפתלי צבי יהודה ברלין)
ספר החינוך
כלי יקר
משך חכמה
מדרש רבה
נתיבות שלום
ספורנו
רמב"ן
ר' בחיי
ר' שמשון שפאל הירש
שפת אמת
שם משמואל
תלמוד בבלי

Other, frequently used sources:

אונקלוס
אברבנאל
אבן עזרא
בית הלוי
בעל הטורים
דעת זקנים
זהר, תקוני זהר, זהר החדש
חזקוני
חתם סופר
מדרש תנחומא
מהר"ל: חידושי אגדות
גבורות ד'
תפארת ישראל
נתיבות
דרך חיים על אבות
מי שלוח
מלבי"ם

רב צדוק הכהן: מחשבות חרוץ
צדקת הצדיק
פרי צדיק
שיחת מוסר
תלמוד ירושמי

Less frequently used sources:

אבות דרבי נתן
דובר צדק (רב צדוק הכהן)
ילקוט שמעוני
מאור ושמש
מדרש שוחר טוב
מהרש"א על ש"ס
מכתב מאלהו
נפש החיים
ספר היצירה
ספר העיקרים (ר' יוסף אלבו)
ספר התודעה (רב אליהו כי טוב)
פחד יצחק (ר' יצחק הוטנר)
פרקי אבות
קול אליהו (הגר"א)
רוח חיים
רמח"ל: דרך ד'
דעת תבונות
מסילת ישרים
רשב"ם על התורה
שפתי חכמים
תקנת השבים (רב צדוק הכהן)
תרגום יונתן בן עוזיאל

The Stone Chumash

Occasionally used Meforshim:

אדרת אליהו
אלשיך
הרב משה שפירא שליט"א
חכמה ומוסר (ר' שמחה זיסל מקלם)
חתם סופר
לב אליהו
מדרש שוחר טוב
מנחת יהודה (רב יהודה פתיה)
ספר הפרשיות (רב אליהו כי טוב)
עלי שור
רמב"ן, דרשת תורת ד' תמימה
תנא דבי אליהו
תפארת יהונתן, הרב יהונתן אייבשיץ

Also Quoted:

אבן שלימה להגר"א
גשר החיים
דרש משה (רב משה פיינשטיין)
מדרגת האדם (רב יוסף יחזל הורוביץ)
מדרש לק"ט
נתיבות המוסר
ספר לקט הקמח החדש
עולות הראייה של הרי"א קוק
פני יהושע
פסיקתא רבתי
פרקי דרבי אליעזר

קהלות יעקוב
קובץ שעורים
רב דוד צבי הופמן
ר' חיים פרידלנדר, שפתי חיים, פרקי אמונה ובחירה ח"ב
רלב"ג
רמב"ן: שער הגמול
רמח"ל: מאמר הגאולה
ש"ך על השו"ע
תרגום יונתן בן עוזיאל

Rav Yaakov Kaminetzky
Rav Moshe Feinstein
Holocaust & Halacha
Rav Aryeh Kaplan, Waters of Eden
Rabbi Freundel, Journal of Halacha and Contemporary Society
The Secret of Sabbath, From The Sabbath: A Guide To Its Understanding and
Observance by Dayan Dr. I. Grunfeld

סוכות

1. The Chag of Bitachon

SUMMARY:

What moves us to go to all this trouble of building the Sukkah and living in it for seven days is **הכרת הטוב**, a deep appreciation and gratitude to G-d of the myriads of things He did for us in the desert, and ever since, both as a nation and as individuals.

For Jews, gratitude is a deep obligation, and Sukkos is no different. Even venerable and aged Sages participate in joyously in the building, adding to their own honor by honoring G-d in this way.

However, there were many great Nisim for which we do not have a Chag: **מִן**, the **בָּאֵרָה שֶׁל מֵרִים** **עֲנֵנֵי הַכְּבוֹד** or for the **מַלְחָמַת עֶמְלֵק**. If Sukkas is a chag it is because the original historical event were linked to the very rhythm of the universe. Hence we see the idea of Sukka mentioned prior to the time of Klal Yisrael in the desert, and many times after all the way through to the post-messianic era. The historical event took place at this time because of the appropriate Kedusha which already existed and not the other way round. The historical event served to bring that kedusha into the world and actualize as a permanently accessible reality for all generations.

After Rosh Hashanah and Yom Kippur purifies us, our desire to connect to G-d is aroused anew. Sukkos provides the opportunity for this expression. Sukkos translates the spirituality and commitment we produced during the Yamim Noraim, into the permanent reality of our day to day lives. Yom Kippur is, after all, an artificial day – it is easy to be an Angel when we are totally removed from this world. But how do we sustain such a level – taking our material blessings of **חַיִּים טוֹבִים** and channeling them into holiness. This is the opportunity of Sukkos. Sukkos consolidates all our holiness into some permanence by taking a nurturing Ark-like environment to allow for completion of a process.

– *a protection* **נִשְׁקָה** (תהלים ק"ח ח') **סִכּוּתָהּ לְרֹאשֵׁי בַיּוֹם** means protection, as in **סִכּוּכָה** The word – *for my head on the day of arms*. After Yaakov escapes from Lavan, the Torah says and Yaakov traveled to Sukkot. Yaakov Avinu, through his arrangement with Lavan, had gained a lot of sheep which he took with him. In these sheep lay any holiness that may still have resided in Lavan's household, still in need of redemption - hence Yaakov makes Sukkos for the sheep. The Zohar tells us that this is a hint to the Jewish people who consolidate their Yom Kippur atonement by going to sit in Sukkos. The Sukka protects the Baal Teshuva from backsliding –it gives him the ongoing strength to be able to maintain his new standards. It is the answer to the mystery of how one stays the course, not only regarding one time Aveiros but also those that were so entrenched and addictive that the person no longer fully controlled his actions? Sukkos restores a person choice, gives him the power to stay the – the beginning of a new **עוֹנוֹנוֹת** **לְחֻשְׁבוֹן** **עוֹנוֹנוֹת** course, should he so commit. Sukkos is thus accountability after Yom Kippur wiped the slates clean.

Sukkos is the Chag of Bitachon and sitting in the Sukkah is referred to by the Zohar as sitting in the **דְּמִימָנוּתָא** – **צִלָּא** – literally in the shadow of faith. We go out of our houses - at a time that we would normally be going inside - under His roof; we eat meals at His instruction - at a time when we have the most food, are happily secure and the least need of Him, (so it would seem) and we harness all of this materialism back to Him. For in the Sukkah, everything we do, all our eating and sleeping become a part of His Mitzvah. We go right inside the Mitzvah, so to speak, and are surrounded by it (the Sukka). We read Koheles – in which the world's wisest man

ever tells us that our future lies not with the materialism of this world – in this world everything is but a דירת עראי like the Sukkah - but with Him in the Next World.

Seven times does Shlomo HaMelech use the word *Hevel* in *Koheles*, for each one of the weekdays. The world without G-d is one big act of futility. The Sechach is the symbol of the transitoriness of this world. The world we live is too messy, too volatile, its pleasures too transitory for us to find haven, let alone to build futures. Our dreams and visions are but empty illusions. The only haven becomes the bosom of the Almighty – ופרוש עלינו סוכת שלימך. This is the lesson of the Sukkah. But this דירת עראי must have secure walls. For the protection that comes from G-d (the sechach) provides us with permanence and stability.

To maintain our clarity we say Hoshanos every day of Sukkos – “save us”. Save us from a loss of clarity; save us from being drawn into a trance of action that will cause us to lose perspective as we did until Yom Kippur restored this to us.

Therefore, the festival is called Chag HaSukkos and not Chag Halulav, even though the Midrash counts the 4 species as 4 separate Mitzvos. Because it is the Sukkah and not the Lulav which protects our pure Yom Kippur vision.

Only after a relationship has these two elements of trust (Sukkos), built on respect (Yamim Naraim), can love blossom. This is Shmini Atzeres. At this level, the Sukkah - the protection – is no longer necessary.

Sukkah and Lulav are the only two Mitzvos where there is a specific prohibition of גזילה. For in general there is a moral imperative against theft and against doing a Mitzvah with stolen goods (מצוה הבאה בעבירה). But on Sukkos, it would totally contradict the trust we express that G-d is the source of all our security and well-being. All year round I should not steal; on Sukkos I should not want to steal. For I now see materialism as but a puff of smoke - hardly worth the object of my desires.

To steal for the material gain of the Sukkah is to throw away the entire lesson which the Sukkah provides us with, that G-d and not earthly goods provide our real wealth. Materialism is a source of great conflict between men. For materialism is limited – if I have it something, then you don't – and therefore I need to conquer, to steal, to plunder if I am to have this and not you.

The Sukkah by contrast, is intrinsically a uniting, peace-making force: ופרוש עלינו סוכת שלימך. When I realize that my trust in G-d is my only real possession – and when you do too – then we no longer feel the tension of limited material supplies, and we can all live in peace and harmony. This is why we shake the דג מינים, representing all of Klal Yisroel, on Sukkos. And this why the Sages envisage the Messianic era as a time when we will all sit under a giant Sukkah. The oneness of the Jewish people is all about revealing a higher oneness, גילוי יחוד, which, in turn, is the whole purpose of this world. So Sukkos is really about achieving the highest purposes for which we dedicate our lives.

We start with gratitude, extend this to trust and through this find peace and unity. This is a source of great joy. It is the joy of the freshness of the Baal Teshuva of Yom Kippur, it is the joy of not feeling we have to put ourselves first, aggressively project our personality and stand out with our own display of material aggrandizement; it is the joy of Simchas Beis Hashoeva, of lowering oneself to rejoice in the service of the grandest vision and belief of them all – the underlying Unity of G-d in all of creation.

DETAIL:

1.	לשבות ביום א של סוכות: ויקרא כג לה (אמר): ביום הראשון מקרא קודש ¹
2.	לא לעשות מלאכה ביום א של סוכות: ויקרא כג לה (אמר): כל מלאכת עבודה לא תעשו ²
3.	להקריב מוסף בשבעת ימי חג הסוכות: ויקרא כג לו (אמר): שבעת ימים תקריבו אשה לד' ³
4.	סוכה: ויקרא כג מב (אמר): בסוכת תשבו שבעת ימים, כל האזרח בישראל ישבו בסוכות ⁴ [ונשים פטורות] ⁵
5.	נטילת לולב: ויקרא כג מ (אמר): ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר, כפות תמר, וענף עץ עבות, וערבי נחל, ושמתם לפני ד' אלוֹקֵיכֶם שבעת ימים ⁶ [ונשים פטורות] ⁷
6.	ניסוך המים ⁸
7.	ערבות בהושענא רבה
8.	לשמוח בחג שנאמר ושמתם בחגיך ⁹

Every Jew has a deep desire to serve his maker. But sometimes his soul is covered by a layer of impurity, hiding his real love for G-d. However, after Rosh Hashanah and Yom Kippur purifies him again, each one at his level, this desire to

¹ רמב"ם עשין קסט, משנה תורה הל' יום טוב פ"א הל' א', חינוך שיח

² רמב"ם לאוין שכד, משנה תורה פ"א מהל' יום טוב הל' ה, חינוך שיח

³ רמב"ם עשין י, משנה תורה פ"י מהל' תמידים ומוספים הל' ג-ד, חינוך שכ
13 פרים ביום הראשון, 12 עשרה ביום השני, 11 ביום השלישי וכו'. חוץ מזה בכל יום 2 אלים ו14 כבשים (עולות כמו הפרים), ושעיר אחת חטאת.

⁴ רמב"ם עשין קסט, משנה תורה פ' ד עד פ' ו' מהל' סוכה, חינוך שכה

⁵ All authorities - women exempt. Women were also included in the miracle of סוכה, nevertheless the logic of הנס applies only to מצוות דרבנן. מצוות ד"ה (תוספות). It is a מצוה for every Jew to seat his wife and family with him in the סוכה so that they will also be in the protective shadow of the Faithful One and purify their souls. כעין תדורו: Just as a man lives at home with his wife and family, so should he dwell in the סוכה (chap 20, note 5) (הליכות בת ישראל)

⁶ רמב"ם עשין קסט, משנה תורה פ' ז עד פ' ח מהל' לולב, חינוך שכד

⁷ All opinions - women exempt from the תורה. Rabbi Akiva Eiger: "Most women act strictly, they are diligent and careful to fulfill time-bound מצוות such as שופר and לולב. These are considered obligatory for them. (תשובה to first השמטות)
Some Sephardi authorities make exceptions and allow women to make a ברכה on these. (See הלכות בת ישראל chap 19, note 24; chap 20, note 26)
ילקוט says that women are usually careful to do the מצוה of לולב because the יוסף says that they are characterized by אחד לב אחד and in סוכה מה: it says:

מה תמר זה אין לו אלא לב אחד, אף ישראל אין להם אלא לב אחד (יביע אומר ח"א או"ח ס"מ)

⁸ ניסוך המים שהוא הלכה למשה מסיני; ערבה בהושענא רבה שהוא מנהג הנביאים; ותוספת ציווי על שמחה שגם הוא מן התורה, ככתוב (דברים טז):

⁹ ושמחת בחגך... והיית אף שמח, וכן נאמר לענין מצות הלולב (ויקרא כג): ושמחתם לפני ה' אלקיכם שבעת ימים, לפיכך אנו קורין אותו בתפילה: 'זמן שמחתנו':

connect to G-d is aroused anew¹. Sukkos provided the opportunity for this expression². Sitting in the Sukkah reminds us of the great Chesed that G-d did for us when He brought us out of Egypt, by placing us in Sukkot³. These were either actual סוכות, or ענני הכבוד⁴. What moves us to go to all this trouble of building the Sukkah and living in it for seven days is הכרת הטוב, a deep appreciation and gratitude to G-d of the myriads of things He did for us, minute by minute in the desert, and has been continuing with this every since. He has guided us through centuries of oppression, and He has looked after me and you in a very personal way – על נסיד שבכל יום וכו'.

The expression of this gratitude is an act of faith: He looks after us – we will show that we trust in Him. We move into flimsy structures that have but branches as their roves – for our roof is sturdier than any man-made structure could ever be.

For Jews, gratitude is not good manners – it is a deep obligation, and Sukkos is no different⁵. Certainly, the Jewish concept of הכרת הטוב is not limited to a mere expression of gratitude, of paying our required thank yous and being done with it. We continue to nurture our recognition of every good done to us by man and by G-d, even for those things done to us years back, or at the very beginning of our lives. It is therefore appropriate, thousands of years after the event, for us to dedicate days of appreciation to what G-d did for our ancestors in this way. Even venerable and aged Sages participate in joyously in the building, adding to their own honor by honoring G-d in this way⁶.

But a historic Chesed alone is not good enough to give us 7 days of Chag, days of holiness with 7 distinct Mitzvos⁷. There were many great Nisim for which we do not have a Chag. There is no chag for the מן, for the בארה של מרים or for the מלחמת עמלק. This is despite the fact that the Ibn Ezra states that the *Man* was the greatest of the miracles, falling as it did for 40 years, with many miracles within miracles⁸. Clearly, G-d's kindness opened up a window in time whose potency was always there, whose connections to the Yamim Noraim were quite intrinsic, and whose legacy allows us to capitalize on certain things which would be far less

¹ שם משמואל, מועדים, סוכות, שנת תרע"ג: ובאמת כל ישראל בני אברהם יצחק ויעקב יש להם תשוקה לאביהן שבשמים, אלא העוונות מטמטמים לבו של אדם ונשארה האהבה מוסתרת בעומק הלב לבד

וכן דרשו: ולישן לך - שמחה (תהלים צז) – היינו שאחרי שראש השנה ויום כפור משרים את ליבנו, באה ההזדמנות לשרת את ד' בשמחה, בסוכות.

² שם משמואל, שם: אך אחר ר"ה ויוה"כ שנטהרו לבם של ישראל בהכרח, אלא שלזה הרבה ולזה מעט, ובכל איש ישראל נתעוררה התשוקה, ע"כ אז הזמן לסוכות, חהו בצלו חמדתי וישבתי:

³ ויקרא כג מג: למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את בני ישראל בהוציא אותם מארץ מצרים אני ד' אלוהיכם

⁴ להלכה אנו פוסקים שהם היו ענני הכבוד וז"ל המ"ב ס' תרכ"א: וכתבו האחרונים שיכוין בישיבתה שצונו הקב"ה לישוב בסוכה זכר ליציאת מצרים וגם זכר לענני הכבוד שהיקיפן אז ע"כ

⁵ ילקוט שמעוני ס' תרנ"ג (ויקרא פ' כג): א"ל הקדוש ברוך הוא לישראל בני היו עושים את הסוכות ודרים בתוכה ז' ימים כדי שתהיו נזכרים הנסים שעשיתי לכם במדבר ואף על פי שאתם עושין את הסוכה אין אתם גומלין לי אלא פורעין לי שנאמר כי בסוכות הושבתי את בני ישראל.

⁶ קצור שו"ע סימן קלד (א) ... ומצוה על כל אדם שיעסוק בעצמו בעשיית הסוכה ובהנחת הסכך. ואע"פ שהוא אדם נכבד זהו כבודו שעוסק בעצמו במצוה.

⁷ עיין בראשית המאמר

⁸ שמות טז לה: ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה...
אבן עזרא: זה הנס היה גדול מכל הנסים שנעשו על יד משה כי נסים רבים היו במן ועמדו ארבעים שנה ולא כל הנסים האחרים.

accessible at any other time¹. Hence we see the idea of Sukka mentioned prior to the time of Klal Yisrael in the desert², and many times after all the way through to the post-messianic era³.

The Chagim are seasonally linked, with Sukkos being celebrated at a time when we have gathered our food, and are in least need of HaSh-m as it would appear¹. The seasonal nature of the Chagim means that the original historical events were linked to the very rhythm of the universe. As Rav Dessler puts it, the historical event took place at this time because of the appropriate Kedusha which already existed and not the other way round. The historical event served to bring that kedusha into the world and actualize as a permanently accessible reality for all generations.

Sukkos and Shmini Atzeres are the transmission of the great spirituality and commitment we produced during the Yamim Noraim, into the permanent reality of our day to day lives, and indeed, Shem Mishmuel explains how each Mitzvah of Sukkos extends from one of the acts of Avoda we do during the Yamim Noraim. Yom Kippur is, after all, an artificial day – normative Judaism is not about fasting and affliction. It is easy to be an Angel when we are totally removed from this world on Yom Kippur. But how do we sustain such a level? Yom Kippur grants us the blessings of⁴ we take our purity and all the material blessings and ensure that they are all channeled to holiness⁵. Sukkos is then the idea of consolidation, of being taken into a This is the opportunity of Sukkos. nurturing Ark-like environment to allow for completion of a process.

– a protection נשק סוכה (תהלים ק"מ ח') סוכותה לראשי ביום נשק – The word סוכה means protection, as in נשק סוכה – a protection for my head on the day of arms⁶. After Yaakov escapes from Lavan, the Torah says – and Yaakov traveled to Sukkot⁷. Yaakov Avinu, through his arrangement with Lavan, had gained a lot of sheep which he took with him. In these sheep lay any holiness that may still have resided in Lavan's household, still in need of redemption⁸ – hence Yaakov makes Sukkos for the sheep⁹. The Zohar tells us that this is a hint to the Jewish people who consolidate their Yom Kippur atonement by going to sit in Sukkos¹⁰. The Sukka protects the Baal Teshuva from backsliding – it gives him the ongoing strength to be able to maintain his new standards¹¹. It is the answer to the mystery of how one stays the course, not only regarding one time Aveiros but also those that were so entrenched and addictive that the person no longer fully controlled his actions¹²? Sukkos restores a person choice¹,

---

¹ מכתב מאליהו

² בראשית לג יז

³ ישעיה ד ו: וסכה תהיה לצל ימים ע"כ וכן הרבה

⁴ שם משמואל, שם: ונראה דהנה ביה"כ ישראל נושעים מכל המקטרגים נגדם, כבמדרש (ויק"ר פ' כ"א) ה' אורי בר"ה וישעי ביה"כ, והקב"ה כותב וחותרם ליתן לישראל כל משאלות לבם לטובה, והכל נכלל בכלל חיים טובים כידוע.

⁵ שם משמואל, שם: אך עדיין כח האומות רודף, ורוצים להכניס במחשבות ישראל שתהי' הכוונה גם לגשמיות ההשפעה להתענג בתענוגי עוה"ז

⁶ שם משמואל, שם: והנה סוכה היא לשון הגנה כדכתיב (תהלים ק"מ ח') סוכותה לראשי ביום נשק

⁷ בראשית לג יא:

⁸ שם משמואל, שם: ובדוגמא זו הי' המקנה של יעקב אבינו ע"ה, שהוציא מלבן את כל חלקי הקדושה שהיו תחת רשותו ושליטתו של לבן והכניסם לקדושה.

⁹

¹⁰ שם משמואל, מועדים, סוכות, שנת תרע"ג: ונראה דהנה ברעיא מהימנא (זוה"ק ח"ג ק' ע"ב) שהוא רמז על ישראל אחר יוה"כ מה כתיב ויעקב נסע סוכותה ויבן לו בית וגו' על כן קרא שם המקום סוכות, כיון דיתבי בסוכות הא אשתויבו מן מקטרגא, עכ"ל.

¹¹ שם משמואל, שם: ונראה דהנה מה שצריך להגנה הוא לבעלי תשובה שהיתה מקודם לסט"א שליטה עליהו וניצולו מידם, ומ"מ כחות החיצונים רודפין להכניס בהם מחשבות והרהורים רעים ולקטרגא עליהו, חזרה מבואר בלשון הרעיא מהימנא עיי"ש.

¹² שם משמואל, מועדים, סוכות, שנת תרע"ג: הלוא כל שכר ועונש הוא רק מפאת הבחירה שהיא חפשיית ושאין לאדם שום מכריח לשום צד כמ"ש הרמב"ם והרמב"ן, וא"כ התינוח בעבירה ראשונה, אבל משני' ואילך

– the *gives him the power to stay the course, should he so commit. Sukkos is thus beginning of a new accountability after Yom Kippur wiped the slates clean*².
stands for Rosh מלך ומשיע ומגן. In the first brocha of the Shmoneh Esreh, we say
when we get special תשובה עמוד is the Hashanah, when we declare G-d our king.
when G-d forgives us and saves us from our sins, כפור, help - to do Teshuva. *דישמיא*
is Sukkos, when He provides us with the ability to sustain what we have achieved.³

There are 22 days from Rosh HaShana to Shmini Atzeres, just the number of days in the 3 weeks. The two times are mirror images of spiritual of each other: the great destructiveness of the 3 weeks is the same force which when positively applied, becomes the Rosh Hashana – Shmini Atzeres cycle. The Yamim Noarim were a time of entering into an unambiguous commitment to a relationship with G-d and His Torah. An awesome respect of Him (Rosh HaShana) and His Din in Rachamim (Yom Kippur) is now integrated and consolidated by taking a step further – trust. (Indeed, a marriage should also be built first on respect and then on trust.)

Sukkos is the Chag of Bitachon and sitting in the Sukkah is referred to by the Zohar as sitting in the צלל דמהימנותא – literally in the shadow of faith. We go out of our houses - at a time that we would normally be going inside - under His roof; we eat meals at His instruction - at a time when we have the most food, are happily secure and the least need of Him, (so it would seem) and we harness all of this materialism back to Him. For in the Sukkah, everything we do, all our eating and sleeping become a part of His Mitzvah. We go right inside the Mitzvah, so to speak, and are surrounded by it (the Sukkah). We take our commitments of the Yamim Noraim and read Koheles – in which the world's wisest man ever tells us that our future lies not with the materialism of this world – in this world everything is but a דירת עראי like the Sukkah - but with Him in the Next World.

Shlomo HaMelech was offered all the wealth in the world, but he chose wisdom instead. He understood that the great key to staying the course was not the blessing itself, not material well-being, but the ability to use all of this to serve G-d⁴. Moreover, *“the madness with which we cling to our worldly possessions .... leaves no room for our true happiness”*⁵.

הלוא עבירה גוררת עבירה וכמעט שהוא כאנוס או כשוגג, ועכ"פ הבחירה איננה כ"כ חפשית, ולמה מענישין על כל עבירה ועבירה בפ"ע: אך יובן עפ"י דברי הריב"ש בתשו' (סי' קע"ב) בנשבע שלא לשחק בקוביא אסור לילך למקום שיהי' מוכרח לעבור על שבועתו, ואסור להביא עצמו לידי אונס. וא"כ בנ"ד נמי מאחר שהוא הוא שהביא את עצמו לאונס אינו נחשב כאונס. והנה ביוה"כ שנמחלו כל העוונות נמחל גם חטא זה שהביא את עצמו לאונס, ומ"מ הרי עדיין רודפין אחר האדם לגרונו לעבירה, וע"ז צריכין להגנה בסוכה כמ"ש בספרים הק'.

¹ שם משמואל, שם: אי אפשר להתחיל חשבון עוונות, אלא מיום הראשון שישראל יושבין בסוכה שהסוכה מגינה כנ"ל ושוב הבחירה חפשית לגמרי:

² תנחומא (פ' אמור סי' כ"ב) ולקחתם לכם ביום הראשון וכו' ראשון לחשבון עוונות

³ רב שומשון דוד פינקוס, סוכות, עמ' ט – י

⁴ שם משמואל, מועדים, סוכות, שנת תרע"ג: אך ישראל אינם פונים אל הגשמיות שבהשפעה אלא רוצים האלקות כמ"ש (תהלים מ' ב') קוה קויתי ה', וכדאיתא במדרש (שיהש"ר פ' א' וקה"ר פ' א') שאמר שלמה המלך ע"ה בשעה שאמר לו הקב"ה שאל מה אתן לך אמר אם אני שואל כסף וזהב הוא נותן לי וכו' אלא אני שואל את החכמה והכל בכלל משל כמי שאמר אני שואל את בתו של מלך והכל בכלל. ... שאף שאמר אני שואל את בתו של מלך והכל בכלל, מ"מ לא היתה תכלית הכוונה אלא על החכמה לבדה ולא בצירוף ההכל שהיא בכלל, כמ"ש להדיא (מל"א ג' י"א) יען אשר שאלת וגו' ולא שאלת לך עושר ולא שאלת נפש אויבך, הרי שלא שאל אותם כלל, והכוונה שהכל בכלל הוא רק לצורך החכמה.

⁵ ר' ש"ר הירש, חורב פ"ל

Seven times does Shlomo HaMelech use the word *Hevel* in *Koheles*, for each one of the weekdays. The world without G-d, is one big act of futility. See that flimsy Sukkah roof walls over your head (דירת עראי): that is the symbol of the transitoriness of this world¹. In an era of unprecedented wealth, productivity and knowledge of the natural world, we see ever more clearly how ephemeral even the greatest of our buildings are, how exposed even the mightiest of our countries, how easily our fortunes are lost on the most secure of stock markets. It has become clear that, left to ourselves, we have no refuge to flee to that is perfectly safe.

The world we live is too messy, too volatile, its pleasures too transitory for us to find haven, let alone to build futures. Our dreams and visions are but empty illusions². The only haven becomes the bosom of the Almighty – ופרוש עלינו סוכת שלימך. This is the lesson of the Sukkah. To maintain our clarity we say Hoshanos every day of Sukkos – “save us”. Save us from a loss of clarity; save us from being drawn into a trance of action that will cause us to lose perspective as we did until Yom Kippur resorted this to us³.

Therefore, the festival is called Chag HaSukkos and not Chag Halulav, even though the Midrash counts the 4 species as 4 separate Mitzvos. Because it is the Sukkah and not the Lulav which protects us from a bringing in this-worldly agendas and mixing them with our pure Yom Kippur thoughts⁴.

Only after a relationship has these two elements of trust (Sukkos), built on respect (Yamim Naraim), can love blossom. This is Shmini Atzeres. There is an element of Sukkos itself which relates to all the nations, as we explain in another essay on Sukkos. But on Shmini Atzeres we rise further, to a level of particularistic spirituality⁵. At this level, the Sukkah - the protection – is no longer necessary⁶.

Rav Hirsch⁷ points out that the while the סוכה has to show “the absence of man-made design ... made with casualness and with material in its natural condition” the walls must show a permanence and stability. This is to show that “you can dwell in the Sukkah permanently” (the secure walls) provided that one realizes that one’s protection comes from G-d (the sechach). It is also just in these two Mitzvos of the סוכה Torah where there is a specific prohibition of. For in general there is a moral imperative against theft and against doing a Mitzvah with stolen goods (מצוה הבאה בנאמנות). But on Sukkos, it would totally contradict the trust we express that G-d is the

¹ מכתב מאליהו ח"ב עמ' 107: הנה סוכה דירת עראי, והיא בחינת בטול היש של העולם הזה

² מכתב מאליהו שם: שישגי האדם שאין שום קביעות בעולם הזה, ואדרבה כל תאוותיו והנאותיו חולפות עוברות, וגם כל מחשבות האדם שלפיהן יוכל לבסס את עצמו בחיים מסודרים לדורי דורות – אינן אלא דמיונות שוא.

³ שם משמאל, מועדים, סוכות, שנת תרע"ג: ישראל הרוצים בהשפעת הגשמיות הוא רק לצורך האלקות, ולזה צריכין ישועה מן השמים שלא תתערב הכוונה. .... ולזה צריכין ישועה [שכל ההשפעה הגשמית תהי' רק לצורך האלקות ... וזה שאנו אומרים בסוכות הושענות.

⁴ שם משמאל, שם: וע"כ נקרא חג הסוכות, ולא חג הלולב, שלכאורה הי' צריך לקראו חג הלולב שבו ד' מצוות כבמדרש שחושב מצות לולב לד' מצוות. אך זהו הטעם שבלולב לבדו עדיין אינו מספיק שיכול להיות עירוב הכוונה, ושוב איננו כענינו שמורה על הרצון שהוא האלקות לבד, אלא העיקר בזה היא הסוכה שמגינה כנ"ל ע"כ נקרא חג הסוכות.

⁵ רש"י במדבר כט לה: עצרו עלי עוד יום אחד שקשה לי פרידתכם (ע"פ מס' סוכה נה:)

⁶ שם משמאל, מועדים, סוכות, שנת תרע"ג: וע"כ שמיני עצרת שישראל בלחודייהו ואין כח האומות מושל אז, שוב אין צריכין לסוכה, וזה עצמו שם היו"ט עצרת שעוצר הכוונה והתשוקה שלא תתפשט:

⁷ ר' ש"ר הירש, חורב פ"ל

source of all our security and well-being. All year round I should not steal; on Sukkos I should not want to steal. For I now see materialism as but a puff of smoke - hardly worth the object of my desires¹. All year round I do not have a mitzvah if I try to do it with stolen goods. On Sukkos, not only do I not have a mitzvah of sitting in the Sukkah – I do not even have a kosher Sukkah.

By stealing a person has shown that he has missed the whole idea of Sukkah. To steal for the material gain of the Sukkah is to throw away the entire benefit which it has. For is not just to show that material gain on its own provides no solution to man's yearning for self-fulfillment. Materialism is limited and is a source of great conflict between men. For materialism is limited – if I have it something, then you don't – and therefore I need to conquer, to steal, to plunder if I am to have this and not you. Colonialism, with all its slavery and cruelty, was all about milking resources from the colonial empire back to the host country. It was all about taking and having. So were many wars, and acts of treachery between man and his fellow man².

The Sukkah by contrast, is intrinsically a uniting, peace-making force: ופרוש עלינו סוכת שלומיך. When I realize that my trust in G-d is my only real possession – and when you do too – then we no longer feel the tension of limited material supplies, and we can all live in peace and harmony³. This is why we shake the ד מנינים, representing all of Klal Yisroel, on Sukkos⁴. And this why the Sages envisage the Messianic era as a time when we will all sit under a giant Sukkah⁵. The oneness of the Jewish people is all about revealing a higher oneness, גילוי יחוד, which, in turn, is the whole purpose of this world. So Sukkos is really about achieving the highest purposes for which we dedicate our lives⁶.

We start with gratitude, extend this to trust and through this find peace and unity. This is a source of great joy. It is the joy of the freshness of the Baal Teshuva of Yom Kippur⁷, it is the joy of not feeling we have to put ourselves first, aggressively project our personality and stand out with our own display of material aggrandizement; it is the joy of Simchas Beis Hashoeva, of lowering oneself to rejoice in the service of the grandest vision and belief of them all – the underlying Unity of G-d in all of creation⁸.

¹ מכתב מאליהו שם: בראייה בהירה מאד שאין ערך לכל השאיפות אלא רק לשאיפה רוחנית.

² מכתב מאליהו ח"ב עמ' 109: הפירוד בין בני אדם הוא בא מכח הנטילה, שכל אחד רוצה לחטוף משך חבירו ומדמה שכל מה שיש לחברו ממעט את שלו, עד כדי שגם עצם היות חברו בעולם מעיק לו.

³ מכתב מאליהו, שם: מצות סוכה, שהיא בחינת ביטול היש, מביאה לידי האתחדות ושלוש בין בני ישראל.

⁴ מכתב מאליהו, שם: מצות סוכה מצורפת עם ד' המינים, שענינם גם כן התאחדות ישראל, וכו'.

⁵ ילקוט שמעוני ס' תרנ"ג (ויקרא פ' כג): כל מי שמקיים מצות סוכה בעולם הזה הקדוש ברוך הוא מושיבו בסוכתו של לוויתן לעתיד לבוא שנאמר התמלא בשוכות עורו.

⁶ עיים בשפתי חיים, סוכות, שמאריך בכצה מאמרים על הענין הזה

⁷ פחד יצחק, קונטרס ירח האיתנים יום חמישי מאמר ט

⁸ רמב"ם, הל' לולב פ"ט, הל' טו: השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה ובאהבת האל שצוה בהן עבודה גדולה היא וכל המונע עצמו משמחה זו ראוי להפרע ממנו שנאמר (דברים כ"ח) תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב וכל המגיס דעתו וחולק כבוד לעצמו ומתכבד בעיניו במקומות אלו חוטא ושוטה ועל זה הזהיר שלמה ואמר אל תתהדר לפני מלך וכל המשפיל עצמו ומקל גופו במקומות אלו הוא הגדול המכובד העובד מאהבה וכן דוד מלך ישראל אמר (שמואל ב' ו') ונקלותי עוד מזאת והייתי שפל בעיני ואין הגדולה והכבוד אלא לשמוח לפני ה' שנאמר (שמואל ב' ו') והמלך דוד מפוז ומכרכר לפני ה' בריך רחמנא דסייענ:

2. 4 Minim

SUMMARY:

Immediately after Yom Kippur the Jews, instead of celebrating the fact that they have completed the judgment process, busy themselves with buying the four species and building the Sukkah. These four species take the beautiful ideas of Sukkos and turn them into tangible actions to help us integrate and consolidate all that we have committed ourselves to. Because integration is the key here, the beauty of the idea has to be tangibly expressed in the species themselves. Normally, the הידור of the Mitzvah is something which goes beyond the Mitzvah – an extra dimension not strictly required for fulfillment of the Mitzvah. Not so with the four species – here the הידור is a part of the Mitzvah itself.

The entire nation then turns out on Sukkos to shake these species and praise their King during Hallel. We take them again and cry, “save us, G-d”.

The four species together make one Mitzvah. The four species symbolize each one of our primary limbs and is therefore a symbol of our entire being. ולקחתם – take all of yourselves – your entire potential and serve your G-d.

But, the four species are also a symbol of the different kinds of Jews in this world and therefore together they represent the entire Jewish people, united in on grand symphony of holiness, each one encouraging the other, each one providing a strength that compensates for the weakness of his neighbor. The Mitzvah is to tie these species together, to show that they are one (איגוד). For it is only when we unite with the entire Jewish people that any one of us can fulfill our own private potential. Only through and with the Jewish people can we feel a real closeness to G-d.

In the Hallel, we wave these four species in every direction (בענועי) to show that this new resolve involves everything we have. Then we take the Lulav and walk around a Torah scroll (הקפות) to show that it is this Torah which will reveal to us this higher purpose.

But in the end, it is with the lowly Aravah that was say the Hoshanas on Hoshanah Rabah. The Aravah has neither taste nor smell – all it has to offer is its humble, bent shape – yet this is what saves us in the end. The Aravah is the shape of our mouths, for this is the real source of Jewish power – our ability to speak in words of prayer and Torah. We should never think that we could be saved without the lowly Arava, without every single last Jew.

While Moshe Rabbeinu represents the מוה and the דעת of the Jewish people – the wise Torah-giver, Aharon represents the לב – the Service in the Temple, and the service in our heart.

Rosh Hashanah is בזכות חשה, representing the intellectual clarity of our new commitments and the new spiritual endowment of our ability to understand G-d's Torah. This is followed by Yom Kippur, whose central element is Avodah, both the Avodah of the Temple and of Teshuva. Only the descendants of Aaron, the Cohen Gadol, could fulfill the Yom Kippur Avodah. After that comes Sukkos, which reflects a synthesis of both Moshe and Aharon. Since the ענני הכבוד were בזכות אהרון,

therefore the Sukkah is in the merit of Aharon. The Lulav, on the other hand, represents the נדב of Moshe. Therefore, the Ari ZAL tell us that one should try and shake the Lulav in the Sukkah, to show the integration of these two ideas.

Learning Moshe's Torah is like a prince that enters the palace of the King to take out His blueprint for the world and to study it together with Him. So too, the Sages liken the Lulav to a royal scepter, showing that we have found favor in the eyes of the King on the judgment of Rosh Hashanah and Yom Kippur, and are now being invited to spend time with Him.

DETAIL:

ויקרא כג מ: ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר כפת תמרים וענף עץ עבת וערבי נחל ושמתם לפני יהוה אלהיכם שבעת ימים:

Immediately after Yom Kippur the Jews, instead of celebrating the fact that they have completed the judgment process, busy themselves with buying the four species and building the Sukkah. These four species take the beautiful ideas of Sukkos and turn them into tangible actions to help us integrate and consolidate all that we have committed ourselves to.¹ Because integration is the key here, the beauty of the idea has to be tangibly expressed in the species themselves. Normally, the הדיור of the Mitzvah is something which goes beyond the Mitzvah – an extra dimension not strictly required for fulfillment of the Mitzvah². Not so with the four species – here the הדיור is a part of the Mitzvah itself³.

The entire nation then turns out on Sukkos to shake these species and praise their King during Hallel⁴. We take them again and cry, “save us, G-d” – הוֹשִׁעַ נָא

The four species together make one Mitzvah. We put together 4 of the naturally most beautiful and pleasing Minim⁵, to show that each species has a higher purpose. The four species symbolize each one of our primary limbs - to show that all

¹ חינוך שכד: אדם נפעל כפי פעולותיו ... וע"כ רצה המקום לזכות את עמו ישראל אשר במר.

² חז"ל במסכת שבת קלג: לומדו מזה קלי ואמוהו, שיתנאה המצוות.

³ סוכה כט: משנה לולב הגזול והיבש פסול : גמרא בשלמא יבש הדר בעינן וליכא תוס' ד"ה לולב יבש פסול - ומפרש בגמרא משום דאיתקש לולב לאתרוג דכתיב ביה הדר ולא כמו שפירש הקונטרס משום דכתיב (שמות טו) זה אלי ואנוהו דאין ואנוהו אלא לכתחילה ולא מיפסל בהכי ריטב"א, שם: ולפי שאמר באתרוג פני עץ הדר כי ריגוג לשון חמדה והדר הוא כדכתיב ונחמד העץ להשכיל ומתרגמינן ומרג אילנו והוציא הכתוב בלשון הדר ללמד בשם העצם על האתרוג כמו שאמרנו וללמד בשם התואר שיהא מין זה נאה והדר למראה ודרח"ל דמקשי' שאר מינין לאתרוג שיהיו הדר דאע"ג דכתיב פרי עץ הדר כפות תמרים היינו לענין שלא יהו ארבעתן באגודה אחת כדאיתא לקמן הא לענין הדר כלם שוין וכל שאינו הדר פסול מן התורה

משנ"ב ריש סי' תרמה

ספר התודעה: ועוד שכתוב במצוה זו (ויקרא כג): וּשְׁמַחְתֶּם לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם שִׁבְעַת יָמִים, וְכָל מִקּוֹם שִׁישׁ שִׂמְחָה יֵשׁ אֹהֶבָה, וּבִמְקוֹם שִׁישׁ אֹהֶבָה אֵין הָאֵדָם מִדְּקֵק לִזְמַן, עַד כֵּאֵן אֵין חֵיב יוֹתֵר אֵינִי חֵיב, אֲלָא כָּל נִפְשׁוֹ יֵתֵן בְּאֹהֶבָה שֶׁהוּא אוֹהֵב לְקַדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְכָל הוֹן בֵּיתוֹ יֵתֵן בְּאֹהֶבֶת מִצְוֹתָיו:

⁴קָהָתָם לָכֵם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פָּרִי עֵץ הָדָר וגו' - זה יום חמשה עשר - ואתה אומר בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן? וכו', משל למדינה שחִבַּת קִנְס למלך והלך המלך לגבותו. בתוך עשרה מיל (קרוב למדינה) יצאו גדולי המדינה וקלסוהו למלך - ויתר להם שליש מן הקנס; בתוך חמשה מילין יצאו בינוני המדינה וקלסוהו - היתר להם עוד שליש; כיון שכנסו למדינה יצאו כל בני המדינה אנשים ונשים וסָף וקלסוהו - והיתר להם הכל. אמר להם המלך: מה שהלך הלך - מאכן ולהבא נתחיל חשבון חדש. כך, בערב ראש השנה, גדולי הדור מתעניין והקב"ה מתיר להם שליש מעוונותיהן. ומראש השנה ועד יום הכיפורים, היחידים מתעניין והקדוש ברוך הוא מתיר להם שליש מעוונותיהן. וביום הכיפורים כולם מתעניין אנשים ונשים וסָף, והקב"ה אומר להם לישראל, מה שהלך הלך, מאכן ולהבא נתחיל בחשבון חדש. ומיום הכיפורים עד תהי, כל ישראל עסוקין במצוות, זה עוסק בסוכתו, זה בלולבו, וביום טוב הראשון של חג, כל ישראל עומדין לפני הקב"ה וְלוֹלְבִיתָּהּ וְאוֹתוּגִינָה לשמו של הקב"ה, ואומר להם: מה שהלך הלך, מעכָּשָׁו נתחיל חשבון חדש. לפיכך משה מזהיר לישראל:

⁵ חינוך שכד: ד המינים כולם משמחי לב רואיהם ועוד יש בד' מינים אלו ענין א שהן שהן דומין לאיברים היקרים שבאדם

of our limbs are dedicated to holiness¹ - and is therefore a symbol of our entire being². take all of yourselves – your entire potential and serve your G-d³.

But, the four species are also a symbol of the different kinds of Jews in this world⁴ and therefore together they represent the entire Jewish people, united in on grand symphony of holiness⁵, each one encouraging the other, each one providing a strength that compensates for the weakness of his neighbor⁶. The Mitzvah is to tie these species together, to show that they are one (איגוד). This shows that as individuals, Sukkos is a chance to tune into all our potential (= 4 Minim as our primary limbs). But it is only when we unite with the entire Jewish people that any

---

¹ ר' בחיי, ויקרא כג מ: ועוד לפי הדרך הזה, ארבעה מינין הללו רמז לד' אברים שבגוף האדם שהם עיקר כל פעולותיו, הן לכל המצות הן לכל העברות, והם העינים והלב, וכמו שדרשו רז"ל לבא ועינא תרי סרסורי דחטאה נניהו, שנאמר (במדבר טו) ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם, והשפתים ג"כ מצות הרבה וכנגדן עברות הרבה תלויות בהן, והשדרה ג"כ כי היא עיקר הגוף והכח הנשפע בה מהמות, וזהו שאמרו במדרש אתרוג דומה ללב, לולב לשדרה הדס לעינים, ערבה לשפתים. והכוונה בזה כי בהכשל האדם בעברות של ד' אברים אלו ימצא כופר בד' מינין אלו שהם כנגדן ודומין להן, לפי שבכל עברה תמצא כפרה כשיעשה האדם מצוה כנגדה. וכן דרשו רז"ל על הורדוס המלך שהרג אלפים ורבבות מישראל ושאל לשמעון בן שטח אם אפשר שיהיה לו תקנה והשיב לו כי אפשר אם ישתדל בבנין בהמ"ק, ואמרו הוא כבה אורו של עולם כלומר על שהרג כמה מישראל, ילך ויעסוק באורו של עולם. והענין הזה מאיר עיני הלב, כי בודאי יש תקנה לעברה בעשית מצוה שכנגדה. ועל מצות הלולב הדומה לשדרה אמר דוד ע"ה (תהלים לה) כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך:

² שד' מינים כנגד ד' איברים עיקריים של האדם, אתרוג דומה ללב לולב לשדרה הדס לעינים ערבה לשפתים

³ שפת אמת לסוכות - תרל"ט: בשם אמו"ז ז"ל ולקחתם לכם. ליקח עצמותינו אל הבורא ית'. והיינו כדאיתא במדרשים אתרוג דומה ללב לולב לשדרה הדס לעינים ערבה לשפתים. וצריך האדם לכוין להטות כל איברים הללו אליו ית' והמצוה שמרמז לזה מסייע ג"כ לאדם כי כל מצוה היא הבטחה ג"כ שמתקיים לבסוף ע"י שמרמזים שחפצים בזה:

⁴ במדרש (ויק"ר פ"ל סי' י"ב) שד' מינים שבלולב רומזים לד' כתות שבישראל, יש בו ריח וטעם, טעם ולא ריח, ריח ולא טעם, לא טעם ולא ריח, ויעשו כולם אגודה אחת.

⁵ שפת אמת לסוכות - תרל"ט: הד' מינים הם לאגוד ולחבר נפשות בניי. כמ"ש במד' יש בהם שיש להם טעם וריח כו'.

⁶ ובפייט (בסילוק ליום א') וכמו הם אגודים אלה באלה, כן תלויים אלה באלה, למשוך אלה את אלה, ולכפר אלה על אלה: (מובא בשם משמואל)

ובר' בחיי, ויקרא כג מ: ועוד במדרש, פרי עץ הדר יש בו אוכל וטעם וריח, כפות תמרים יש בו אוכל ואין בו ריח, ענף עץ עבות יש בו ריח ואין בו אוכל, וערבי נחל אין בו לא אוכל ולא טעם ולא ריח. האתרוג רמז לצדיקים שיש בהם תורה ומעשים טובים, ולולב רמז לאותן שיש בהם תורה ואין בהם מעשים טובים, הדס רמז למי שיש בו מעשים טובים ואין בו תורה, ערבה רמז למי שאין בו לא תורה ולא מעשים טובים, אמר הקב"ה יבאו כלן אגודה אחת לפני ואני מוחל להם על כל עונותיהם. ודומה לזה מצינו בסימני הקטרת שהן בעלי הריח הטוב וצוה הכתוב להכניס בתוכן חלבנה שריחה רע, להורות על רשעי ישראל שיכנסו בכלל הצדיקים בעלי הריח הטוב ויעשו כלם אגודה אחת לפניו והוא מקבלם בתשובה. ועוד דרשו בד' מינין הללו שהם רמז לד' מלכיות, והוא שאמרו בזכות ד' מינין שבלולב אני מצילכם מד' מלכיות. אתרוג זה מלכות בבל, מה אתרוג זה דומה לזהב כך בבל (דניאל ב) רישא די דהבא. כפות תמרים זה מלכות מד' מלכות ארור והמן נתלה על עץ ארור. וענף עץ עבות זה מלכות יון, מה הדס זה עשגודה אחת לפני ואני מוחל להם על כל עונותיהם. ודומה לזה מצינו בסימני הקטרת שהן בעלי הריח הטוב וצוה הכתוב להכניס בתוכן חלבנה שריחה רע, להורות על רשעי ישראל שיכנסו בכלל הצדיקים בעלי הריח הטוב ויעשו כלם אגודה אחת לפניו והוא מקבלם בתשובה.

one of us can fulfill our own private potential (= 4 Minim as different types of Jews). Only through and with the Jewish people can we feel a real closeness to G-d¹.

In the Hallel, we wave these four species in every direction (בענועי) to show that this new resolve involves everything we have². Then we take the Lulav and walk around a Torah scroll (הקפה) to show that it is this Torah which will reveal to us this higher purpose³.

But in the end, it is with the lowly Aravah – at the time of the redemption, of Hoshanah Rabah – that we say a lot of Hoshanas. The Aravah has neither taste nor smell – all it has to offer is its humble, bent shape – yet this is what saves us in the end. The Aravah is the shape of our mouths, for this is the real source of Jewish power – our ability to speak in words of prayer and Torah. Of course, were we to rise up to become righteous with both Torah and good deeds, this would be better. But we should never think that we could be saved without the lowly Arava, without every single last Jew⁴.

We do all of this and the Torah tells us that we will never be happier. For “what is it that.... leaves no room for our true happiness? It is the madness with which we cling to our worldly possessions.” (Horeb⁵). Rejoice in your Sukkah-festival and you will find yourself truly happy: ושמחת בחגך והיית אך שמח⁶.

While Moshe Rabbeinu represents the מוח and the דעת of the Jewish people – the wise Torah-giver, Aharon represents the לב – the Service in the Temple, and the service in our heart; the man who worries about every quarrel and argument in the Jewish people.

Rosh Hashanah is משה, representing the intellectual clarity of our new commitments and the new spiritual endowment of our ability to understand G-d's

---

¹ שפת אמת לסוכות - תרל"ט: ועל ידי האגודה זוכין לכנוס לסוכה דכתיב אהבת כלולותיך לכתך אחרי כו'. שאין יכולין לבוא להמשכה זו להיות נמשך אחר הבורא ית'. רק ע"י שמכניסין עצמן בכלל ישראל.

² Horeb Chap 31, par. 225, pg. 135: One turns the lulav to the east, the south, the west, the north, upwards, downwards, declaring thereby that everything, everything which is granted to us by the blessing of G-d everywhere and at all times. .... Only the time one devotes to one's active working life-namely the daytime is fitting for the devotion of all that has to the service of G-d.

³ Horeb, ibid

⁴ שפת אמת לסוכות - תרל"ט: חכמינו ז"ל קבעו לומר הושענות בימים הללו ... ויום הושענא רבה יום הערבה שמרמז לפה. וכתיב הרחב פיך שבעת גאולה וישועה צריכין להרבות בתחנונים להיות נושע תשועת עולמים. וזה החן שיש להבורא ית' גם בדומין לערבה לא טעם ולא ריח רק ע"י הכנעה להתפלל לפניו ית'. וכחן של ישראל בפה כמ"ש מתגאה בירושתו הקול קול יעקב שקולן ערב לפניו ית'. .... אמנם העיקר החן על אותן שיש להם טעם וריח. ואעפ"י כן ע"י האגודה ביחד שמכניס עצמו לכלל ישראל ומדבק עצמו בערבה. על ידי שיודע שיותר יכול להיות נושע בתפלה מבכח מעשיו. לכן הניחו חכמים כל המינים ואחזו רק בערבה. וע"ז נאמר אדם ובהמה כו' שעדומין בדעת ועושים עצמן כבהמה לפני הבורא ית': כל ארבעה המינים האלה, אתרוג לולב הדסים וערבות, מצוה אחת הן ואם חסר אחד מן המינים הללו לא ק"ם המצוה

⁵ Pg. 125, Chap 30 (Sukkah), par. 218

tells me that at I have to be happy during the Chag (but not **ושמחת** Rav Hirsch (Chumash): tells me that I have to be happy all **והיית שמח** all of the time – maybe once or twice a day); tells me that I have to happy to the **שמח** **אך** but maybe mixed in with other emotions; the time exclusion of everything else. However, we have interpreted the pasuk here as a promise rather than a command.

Torah¹. This is followed by Yom Kippur, whose central element is Avodah, both the Avodah of the Temple and of Teshuva. Only Aharon, the Cohen Gadol, and those who came after him, were allowed to permit the central Yom Kippur Avodah in the Holy of Holies². After that comes Sukkos, which reflects a synthesis of both Moshe and Aharon. Since the כבוד ענני הכבוד were³ בזכות אהרן, therefore the Sukkah is in the merit of Aharon. The Lulav, on the other hand, represents the דעת of Moshe⁴.

The Maharal points out that the letters of אהרן's name are all one's in the middle, numerically. The ה – 5 – is midway to ten; the ר – 200 – is midway in the hundreds (the Hebrew alphabet goes to ת – 400); and the נ – 50 – is midway to 100⁵. Aaron, therefore, represents the emotional integration – the correct balance of different types of Avodah in our lives. This is the Sukkah, the consolidation and integration of all that we have achieved on Rosh Hashana and Yom Kippur as we explained in another essay in this section.

But this integration includes within it the great intellectual tapestry of the Torah that was Moshe's legacy to us. Therefore, the Ari ZAL tell us that one should try and shake the Lulav in the Sukkah, to show the integration of these two ideas⁶.

Learning Moshe's Torah is like a prince that enters the palace of the King to take out His blueprint for the world⁷ and to study it together with Him. So too, the Sages liken the Lulav to a royal scepter, showing that we have found favor in the eyes of the King on the judgment of Rosh Hashanah and Yom Kippur, and are now being invited to spend time with Him⁸.

---

¹ שם משמאל, מועדים, סוכות, שנת תרע"ג: ועוד יש לומר, והוא העיקר אצלי, שראש השנה באשר נקרא ראש משכן המוח והשכל, בו נשפע לישראל מוחין חדשים, וזה בזכותו של משה

² שם משמאל, שם: ויוה"כ הוא המשכת לבם של ישראל אחר אביהם שבשמים, ע"כ יוה"כ הוא בזכותו של אהרן, והוא זמן שכ"ג נכנס לפני ולפנים, וכל עבודות יוה"כ אינם כשרים אלא בו

³ זהר, פרשת אמור קג: ענני הכבוד בזכות אהרן דכתיב (במדבר יד יד) אשר עין בעין נראה (אותיות אהרן) אתה ד' וכו' וענגך עומד עליהם ובעמוד ענן אתה הולך לפניהם יומם ובעמוד אש לילה.

⁴ שם משמאל, שם: ומשניהם יחד נעשה יו"ט של סוכות, סוכה בזכות אהרן, לולב בזכות משה.

⁵ שם משמאל, מועדים, סוכות, שנת תרע"ג: נראה היות סוכות הוא יו"ט של אהרן, ובמהר"ל שאותיות אהרן הן אמצעיות, ה"א ביחידיות רי"ש במאות נ"ן בעשיריות וא' הוא כח פנימי המאחדם. ... שמרעה הוא המוח של ישראל ואהרן הוא הלב של ישראל.

⁶ שם משמאל, שם: וע"כ כתיב נמי בסוכה למען ידעו לשון דעת, ובלולב ושמחתם ושמחה היא מפעולות הלב, ליתן את האמור בזה ואת האמור בזה לזה, וע"כ מצות לולב בסוכה ביותר כמ"ש האריז"ל. וזהו אחר שכתוב בצל חמדתי וישבתי שהוא מצות סוכה כתיב ופריו מתוק לחכי והוא לולב כדכתיב (קהלת י"א ד') ומתוק האור:

⁷ (ב"ר פ"א) הביט בתורה וברא את העולם

⁸ מהו נעמות ב'מין נצח? אמר ר' אבין: משל לשנים שנכנסו אצל הדין, ואין אנו יודעין מי נצח, אלא מי שנושא שרביט בידו (בצאתו מלפני הדין) אנו יודעים שהוא המנצח. כך ישראל ואומות העולם באין ומקטרגין לפני הקדוש ברוך הוא בראש השנה ואין אנו יודעים מי נצח, אלא במה שישראל יוצאין מלפני הקב"ה ולולביהן ואתרוגיהן בידן, אנו יודעים שישראל הם המנצחים:

שמיני עצרת שמחת תורה

1. Shmini Atzeres- Simchas Torah

SUMMARY:

Whereas Sukkos relates to the nations of the world, Shmini Atzeres reflects the unique relationship which G-d has with His people. G-d says to the Jews: "Stay with Me another day." Gather together (the meaning of Atzeres) and rejoice in my Torah. For all of Sukkos, you prayed for all the nations of the world and brought 70 calves for each on of these nations. Now it is time to ask something for yourselves – to bring but one calf (unprecedented in all the festivals) for yourselves.

On Shmini Atzeres we move a level higher than Sukkos. The eighth day, above nature, relates to the pure levels of the Torah-energy which sustain us. We no longer need a physical Sukkah - the day itself is intrinsically a dimension of Sukkah, in the protection and sustenance that it represents. Nor do we need the ארבעה מינים to create and channel our Simcha – the day itself is one of pure dedication to G-d, needing no other reminders.

Sukkos tells us how to serve HaSh-m with all our material possessions – we have reaped our grain and we direct our gratitude for all our material possession and wealth to G-d. The joy of Shmini Atzeres is more purely spiritual – we rejoice in G-d's Torah.

We can now achieve through our Simcha anything we failed to achieve through our awe and respect of the Yamim Noraim, and our trust on Sukkos. Shmini Atzeres – the day when we stop (עצרת מלשון עצור) and gather up all the holiness that began on Rosh HaShana.

This cycle – Yamim Noraim – Sukkos – Shmini Atzeres - is but one of two cycles which Shmini Atzeres comes to complete. The other cycle is the completion of the Torah and is reflected in a second name for the day, Simchas Torah. It is not the fact that we complete the Torah that leads to a Simchas Torah. Rather, it is the other way round. It is the joy of this love for G-d and His Torah, which lead the Sages to decreeing that the Torah should be finished and started on this day.

Our happiness is not so much on the completion of the Torah, for who can say that they truly learned the Torah with all its depth. Rather, we are rejoicing at the opportunity to study it anew.

Shmini Atzeres is the eighth day of Sukkos in a similar way to that Shavuot is like the eighth day of Pesach, and in fact Shavuot is also called Atzeres. On Shavuot we received the Torah, on Shmini Atzeres we complete the reading of the Torah and we start from the beginning again.

After the first Luchos were destroyed as a result of the Sin of the Golden Calf, Bnei Yisrael were forgiven on Yom Kippur and received Luchos Shniyos. This led to a new Simchas HaTorah, which the Geonim formalized as the Simchas HaTorah we

have today, with its seven Hakafos. And so every year we celebrate the first Luchos on Shavuot and the second Luchos on Shmini Atzeres.

Before the Cheit, people were able to understand the Torah without Ameilos and anything they learned would never be forgotten. They were at such a high level that there was no need for a Torah she Baal Peh. After the Cheit, things were no longer so clear. There was now a need for a Torah she Baal Peh, which involved great effort, Ameilos beTorah.

Luchos Shniyos were now fashioned by man, not G-d, as was the case with the Luchos Rishonos. Luchos Shniyos, reflecting the lower spiritual level of the nation, were given be'tznius, with the stillness of nature. For this reason Simchas Torah is not even mentioned in the Torah. (only Shmini Atzeres is mentioned.)

The end of the Torah reflects all of this from the perspective of Moshe Rabbeinu. The very last verse of the Torah praises Moshe for breaking the Luchos. On the surface this seems like a strange way of ending the Torah. Moshe understood that only by breaking the Luchos could the Jews receive the Torah. This is why this last verse is now a part of the Torah reading for Simchas HaTorah.

The intention is not to remind us of the Cheit HaEigel. Rather, the intention is to communicate the vital harmony between the Torah and its recipients, the Jewish people, a harmony that was achieved finally through the second tablets.

On this day we renew our covenant with the Torah. At Sinai, the first Luchos were given together with convulsions of nature, with fear and with trembling. But we renew our covenant with song and dancing. Similarly, on Sukkos we go around the Bimah seven times (one hakafah per day), to achieve protection from sins – סור מרע – On Simchas Torah we again do 7 hakafos, this time to achieve, in love and joy, the active doing of G-d's Will – עשה טוב.

Shavuot is like a wedding ceremony when we are happy but also full of fear and trembling, not really sure how our relationship with the Torah would work out. But six months later, we began to see the real beauty and depth of the Torah. No longer fearful of what we had, we were ready for a second celebration, one of pure joy.

Both celebrations, Shavuot out of awe and Simchas Torah out of joy, reflect the Bris, the commitment we made to G-d and His Torah. They approach that commitment from different starting points within ourselves. And therein lies the reason why Shavuot requires seven weeks after Pesach whereas Simchas HaTorah comes immediately after Sukkos. This is the difference between the awe of Shavuot and the love of Simchas HaTorah, the difference between the freeing of the body on Shavuot and the freeing of the soul on Shmini Atzeres. Kabbalas HaTorah is not complete until there are both dimensions of awe and love.

The love for G-d and His Torah on Simchas Torah not only ties into the Shavuot- Shmini Atzeres cycle, but also the Yamim Noraim- Sukkos-Shmini Atzeres cycle. Hoshana Rabah, the last day of Sukkos is also the final opportunity to do Teshuva. The Teshuva that gets done on this day is through joy, and is therefore a Teshuva Me'Ahava. The final decree of the Yamim Noraim only gets implemented on Shmini Atzeres and can therefore be changed by a final Teshuva on this very day. Since we are overflowing with love through this day already, it is relatively easy to achieve this Teshuva, what would normally be considered a very high level.

What emerges from all of this is an exceptional clarity, a clarity that must guide us through the long winter months, when there are relatively few festivals. We see this clarity expressed in the first words we say before beginning the hakafos –

אתה הראת לדעת כי ד' הוא האלוקים אין עוד מלבדו

We state the vision that we will actualize in the Messianic era, when we will realize that the revelation of G-d's Oneness – גילוי ייחודו and that אין עוד מלבדו. This theme repeats itself in the songs we sing during the hakafos.

DETAIL:

1-לשבות בשמיני עצרת: ויקרא כג לו (אמר): ביום השמיני מקרא קודש יהיה לכם¹
2- לא לעשות מלאכה בשמיני עצרת: ויקרא כג לו (אמר): כל מלאכת עבודה לא תעשו²
3-להקריב מוסף בשמיני עצרת: ויקרא כג לו (אמר): והקרבת אשה לד' עצרת היא³

We discussed above how Sukkos also related to the nations of the world. This is in contrast to Shmini Atzeres which, being at a higher level, relates only to Jews. More accurately, Shmini Atzeres reflects the unique relationship which G-d has with His people. G-d says to the Jews: "Stay with Me another day⁴." Gather together (the meaning of Atzeres⁵) and rejoice in my Torah. For all of Sukkos, you prayed for all the nations of the world and brought 70 calves for each one of these nations. Now it is time to ask something for yourselves⁶ – to bring but one calf (unprecedented in all the festivals) for yourselves⁷.

On Shmini Atzeres we move a level higher than Sukkos. The eighth day, above nature, relates to the pure levels of the Torah-energy which sustain us. No longer needing a physical Sukkah, the day itself of Shmini Atzeres is intrinsically a dimension of Sukkah, in the protection and sustenance that it represents. Nor do we need the מנינים to create and channel our Simcha – the day itself is one of pure dedication to G-d, needing no other reminders⁸. Shmini Atzeres – a day when we are gathered up (עצור) to G-d through the Torah (Simchas Torah), that greatest of connectors between ourselves and G-d⁹.

Whereas Sukkos tells us how to serve HaSh-m with all our material possessions, Shmini Atzeres gives us a vision of pure spirituality. The joy of Sukkos arises from the natural order – we have reaped our grain, we are grateful for all our material possession and wealth – and we direct all this to G-d. The joy of Shmini

¹ רמב"ם עשין קסז, משנה תורה פ"א מהל' יום טוב הל' ה', חינוך שכ"א

² רמב"ם ל"ת שכח, משנה תורה פ"א מהל' יום טוב הל' ה', חינוך שכ"ג

³ רמב"ם עשין נא, משנה תורה פ"א מהל' תמידים ומוספים, חינוך שכ"ב

⁴ רש"י במדבר כט לה: עצרו עלי עוד יום אחד שקשה לי פרידתכם
מסכת סוכה נה: אמר רבי (אליעזר) [אלעזר] הני שבועים פרים כנגד מי כנגד שבועים אומות פר
יחידי למה כנגד אומה יחידה משל למלך בשר ודם שאמר לעבדיו עשו לי סעודה גדולה ליום אחרון
אמר לאוהבו עשה לי סעודה קטנה כדי שאהנה ממך

⁵ תרגום במדבר כט א

⁶ ילקוט פינחס תשפב

⁷ עיין במדבר רבה כא ששם מאיר שיש רק פר אחד בשבועות

⁸ חינוך שכד: ואם תשאל, שמיני עצרת שיש בו שמחה גדולה לישראל למה לא היה ניטל בו, התשובה,
כי יום שמיני עצרת כולו לשם, וכמו שאמרו זכרונם לברכה, משל למלך שעשה סעודה וכו' כדאיתא
במדרש, ולבסוף אמר להם עכבו עמי יום אחד שקשה עלי פרידתכם, ולפיכך נקרא עצרת, ואם כן אין
צריך זכרון אחר:

⁹ שפתי חיים, מועדים ח"א עמ' רה- רו

Atzeres is more purely spiritual – we rejoice in G-d's Torah¹. Even the meal we have on Simchas Torah is described as a סעודה קטנה² - for we don't require much to accompaniment to our pure joy³.

We now move from the awe and respect of the Yamim Noraim, through the trust of Sukkos into the pure love for G-d of Shmini Atzeres: love for the Almighty and for His Torah. We can now achieve through our Simcha anything we failed to achieve through our awe of Yom Kippur⁴. Shmini Atzeres – the day when we stop (עצרת מלשון עצור) and gather up all the holiness that began on Rosh HaShana⁵.

But this cycle – Yamim Noraim – Sukkos – Shmini Atzeres - is but one of two cycles which Shmini Atzeres comes to complete. The other cycle is the completion of the Torah and is reflected in a second name for the day, Simchas Torah⁶. We read the last Parsha, וזאת הברכה⁷, and begin with the first Aliyah of בראשית⁸. In the days of Jewish royalty, the King would bless the nation on Shmini Atzeres, joining his blessing with the blessing of Moshe Rabbeinu contained in the reading of וזאת הברכה⁹.

However, it is not the fact that we complete the Torah leads to a Simchas Torah. Rather, it is the other way round. It is the joy of this love for G-d and His Torah, which lead the Sages to decreeing that the Torah should be finished and started on this day.

Now that we have moved from the Yirah of Rosh HaShana to the Simchas HaAhava of Shmini Atzeres, we are ready to start reading the Torah anew, as fresh and invigorated people.

Shmini Atzeres is the eighth day of Sukkos in a similar way to that Shavuos is like the eighth day of Pesach. Therefore Sukkos is the parallel of Pesach, just as Shmini Atzeres is the parallel of Shavuos.

The connection between Pesach and Sukkos is clear. On Pesach G-d redeemed us from Egypt at first into the desert. It was the Sukkos or Clouds of Glory which protected us in that desert, a continuation of our redemption. Shavuos and Shmini Atzeres are also linked, and in fact Shavuos is also called Atzeres. On Shavuos we

---

¹ שפתי חיים, מועדים ח"א עמ' רה: יש שמחה טבעית הנובעת מתוך הרגשת סיפוק מצרכי עולם הזה ... והעבודה היא לשעבד את כל הצרכים הגשמיים ככלים לעבודת ד' ית'. ... זהו הענין של שמחת חג הסוכות. ... אך יש שמחה הנובעת מתוך עבודת ד', זו היא שמחת יום שמיני עצרת

² סוכה נה: אמר לאוהבו עשה לי סעודה קטנה כדי שאהנה ממך

³ שפתי חיים, שם

⁴ שפתי חיים, מועדים א, עמ' קצט: בשם הגר"י סלנטר ז"ל, אומרים "מה שהסכל אינו משיג ביום הכפורים בהעילה זוכה החכם בשמחת התורה מתוך שמחה", היינו שבכוח חג הסוכות ובייחוד בשמחת תורה שהם ימים של עבודת ד' מתוך שמחה, להעלות את האדם עליה בתשובה כביוה"כ

⁵ שפתי חיים, שם: אך מובן נוסף יש למשמעות של היום "עצרת-כנישו", לעצור בתוכו כל מה שרכשנו בעבודת ימים הנוראים ... שביום זה מרכיזים מתוך ההתבוננות כל הכר ימי עבודה, כדי שהשפעתם תימשך למשך ימי השנה.

⁶ זוהר פנחס רנו ב, וכבר בזמן של רב האי גאון היה מנהג להתקלס לפני הספר תורה ולשמוח (עין בהמועדים בהלכה של הרב שלמה יוסף זבין עמ' קנט – ושם מביא תשובת המהרי"ק שכותב שאיסור ריקוד ביו"ט, שהוא שבות, נדחה בפני מנהג העשוי לכבוד התורה.

⁷ מס' מגילה דף לא עמ' א

⁸ מועדים בהלכה של הרב שלמה יוסף זבין עמ': קריאת פרשת בראשית ... מנהגים שונים היו להם עד אשר נתגבשו בצורתם הקבועה שבשולחן ערוך ... בגאונים לא הוזכרה

⁹ מחזור ויטרי ס' שפה, אבודרהם

received the Torah, on Shmini Atzeres we complete the reading of the Torah and we start from the beginning again.

The Kotzker Rebbe says that we our happiness is not so much on the completion of the Torah, for who can say that they truly learned the Torah with all its depth. Rather, we are rejoicing at the opportunity to study it anew¹. We hold the Torah as if to make an oath and declare that we will be faithful to it in the year to come. The question is, why did the Sages not decree that the annual Torah reading should finish and start again on Shavuot, the day of the giving of Torah at Sinai? What is it about Shmini Atzeres that is so intrinsically attached to the Torah that it takes precedence even over Shavuot in this regard?

To understand this we need to understand what changed in our relationship with the Torah after the first Luchos were destroyed as a result of the Sin of the Golden Calf. Bnei Yisrael were forgiven on Yom Kippur and received Luchos Shniyos. This led to a new Simchas HaTorah, which the Geonim formalized as the Simchas HaTorah we have today, with its seven Hakafof. And so every year we celebrate the first Luchos on Shavuot and the second Luchos on Shmini Atzeres.

However, things did not simply return to the way they were before the Cheit. At the original Maamad Har Sinai, Klal Yisrael were metaken the Cheit of Adam HaRishon. They reached the level of Adam HaRishon before the Cheit² and were about to usher in the Messianic era³. After the Cheit HaEigel, the impurity of the Cheit of Adam HaRishon returned⁴.

Before the Cheit, people were able to understand the Torah without Ameilos and anything they learned would never be forgotten. They were at such a high level that there was no need for a Torah she Baal Peh. After the Cheit, things were no longer so clear. There was now a need for a Torah she Baal Peh, which involved great effort, Ameilos beTorah. As a proof for this, the Beis HaLevi brings a midrash which says that the glowing forehead of Moshe was as a result of the ink that was left over from writing on the Luchos Shniyos. In Luchos Rishonos there was no extra ink, for this was the ink of the Torah She Baal Peh which was contained within the Torah she Bichsav. Only in Luchos Shniyos was some of the ink of the Torah left over to be written on the forehead of Moshe Rabbeinu⁵.

---

¹ באבודרהן תפלות סוכות כתב שהטעם לקריאת בראשית הוא כדי שלא יהיה פתחון פה לשטן לקטר לומר כבר סיימו אותה ואינם רוצים לקרות עוד, או הטעם כמו שזכינו בסיומה כן נזכה בהתחלתה"ך ובהמהנהיג אות נה הביא את הטעם השני ובסור תרסס הביא את הטעם הראשון.

² פסקה זוהמתא של הנחש מהר"ל, תפארת ישראל - פרק לה: כאשר נתנה תורה לישראל לא היו ישראל במדרגת בני אדם רק במדרגת המלאכים. ... והיו ישראל דומים לאדם הראשון.

³ רמח"ל, מאמר הגאולה, ח"ב: ואז נטלה השליטה מן האומות, ובראשון עשו וישמעאל, כמו שנתבאר, ... וזהו שאמר (דברים לג ב): "ד' מסיני בא וזרח משעיר למו הופיע מהר פארן ואתא מרבבות קדש." ואז לא די שלא שלטו האומות בישראל, אלא שישראל לקחו הם הממשלה, אם לא שחטאו

⁴ דרך ד' חלק א, פרק ג, סוף ס' ח ובס' ט: ואולם מלבד כל זה, גזרה מדת דינו יתברך שמו שלא יוכלו לא האדם ולא העולם מעתה הגיע אל השלמות עודם בצורה שנתקלקלה, דהיינו הצורה שיש להם עכשיו שבה נתרבה הרע, אלא יצטרך להם בהכרח עבור מעבר ההפסד דהיינו המיתה לאדם...ולא תוכל הנשמה לזכך הגוף אלא אחר שתצא ממנו תחלה וימות הגוף ויפסד ואז יחזור ויבנה בנין חדש ותכנס בו הנשמה ותוככהו...ועל כן נגזר על האדם שימות ויחזור ויחיה, והוא ענין תחית המתים וכ'.

⁵ ילקוט שמעוני, כי תשא (בסוף) תו רבי יהודה בר נחמן אמר כשמשנה כתב את התורה נשתייר בקולמוס קימנא והעבירו על ראשו ומשם נעשו לו קרני ההוד. ומשה לא ידע כי קרן וגו' כל ההוד שנטל ממנו שכר אבל הקרן קיימת לו שנאמר

This was also reflected in the fact that Luchos Shniyos were now fashioned by man, not G-d¹, as was the case with the Luchos Rishonos. Because of the greater spiritual level of the nation, Luchos Rishonos were therefore given with great fanfare, a revealed spirituality that reflected even in the convulsions of nature. However, Luchos Shniyos, reflecting the lower spiritual level of the nation, but also to prevent the Ayin Hara that fell on the first, public a giving. They were therefore given

(נה) קרנים מידו לו וגו'. וכשיטלו הצדיקים שכרן לעולם הבא יטול הוא שכרו שנאמר הנה אדני ה' בחזק יבוא וזרועו מושלה לו הנה שכרו אתו ופעולתו לפניו. שאלות ותשובות דרוש י-יח בית הלוי בילקוט פרשת כי תשא איתא וז"ל מהיכן נטל משה קרני ההוד כו'. ר' יהודה בר נחמן אמר כשמשנה כתב את התורה נשתייר בקולמוס קימנא והעבירו על ראשו ומשם נעשה לו קרני ההוד כו'. והנה הפסוק אמר ומשה לא ידע כי קרן אור פניו בדברו אתו, ומשמעות פשט הכתוב נראה דעל ידי זה שדיבר עמו זכה לקרני ההוד... עוד... גם מקודם דיבר עמו פעמים הרבה ומדוע עתה זכה ע"י הדיבור לקרני ההוד. הנה במדרש פ'... בשעה שנגלה הקב"ה בסיני ליתן תורה אמר למשה על הסדר מקרא ומשנה ותלמוד... אפילו מה שתלמיד ותיק שואל לרב כו' א"ל משה אכתוב אותה לכם בכתב א"ל לא מפני שגלוי לפני שעתידין אה"ע לשלוט בהן וליתול אותה מהם כו' אלא המקרא אני נותן בכתב והמשנה והתלמוד והאגדה אני נותן להם בע"פ. וכמו שראינו אח"כ בימי תלמי... וסמכו דרשתם על הפסוק כתב לך את הדברים האלה זו תורה שבכתב ובא למעט אינך כי על פי הדברים האלה היינו שבע"פ כרתי אתך ברית ואת ישראל, וזהו ג"כ כוונת הגמ' במס' גיטין (דף ט') א"ר יוחנן לא כרת הקב"ה ברית עם ישראל אלא בשביל דברים שבע"פ... דזהו עיקר המבדיל שבניהם, והנה טעם זה שייך אחר שיהיו ישראל בגלות... וא"כ זה שייך בלוחות האחרונות... אבל קודם שנשברו הרי איתא במס' עירובין (דף נ"ד) אלמא לא נשתברו הלוחות אין כל אומה ולשון שולטת בהם שנאמר חרות על הלוחות חירות כו' וא"כ בשעת נתינת הלוחות הראשונים ה' יכול להיות הכל בכתב, ובאמת דהך פסוק דכתב לך את הדברים האלה כי על פי הדברים האלה כרתי אתך ברית... הרי כתוב בפרשה כי תשא אחרי מעשה העגל... ובודאי נראה מזה מוכרח לומר דבראשונים ה' הכל בכתב... ועיין בירושלמי דשקלים פרק ו' מזה ומזה המה כתובים... חנינא בן אחי ר' יהושע אומר בין כל דיבור ודיבור דקדוקי ואותיותי' של תורה, הרי להדי דהכל ה' כתוב בהם. ובוה נוכל לפרש הא דאמר בילקוט הנ"ל דנסתכל משה בלוחות וראה הכ' שבהן פורח וכבדו על ידי משה, פירוש דהך של תורה שהיא עתה בע"פ שהי' כתוב בהם פרח מעליהם כיון דמטסה ישתבדו בהם העכו"ם ואי אפשר שוב ליתן להם הכל בכתב, ונמצא דאז לא נשתייר ביד משה רק הך שבכתב לחודא... ומש"ה כבדו על ידו של משה כי התורה שבכתב בלא הבע"פ אי אפשר בשום אופן... ועוד דהרי התובע"פ הוא המחזיק והשמירה להשבכתב וכמו שאנו רואין בחוש דהכופרים בשבע"פ הגם דבפיהם מחמירים בהתורה שבכתב מ"מ אם נתבונן במעשיהם אין מתחילין לקיים אפי' מקצתה. והנה כשנתבונן בפסוקים נראה כמעט מפורש... (עקב ט"ז) וידבר ה' את כל הדברים האלה לאמר... והרי כמו כן... בפרשה עקב ויתן ה' אלי את שני הלוחות כו' ועליהם ככל הדברים אשר דבר עמכם בהר, הרי דגם בכתיבתן של הלוחות אמר ככל הדברים... (כי תשא לד'-א') גבי לוחות שניות כתיב בפרשה כי תשא פסל לך שני לוחות אבנים כראשונים וכתבתי על הלוחות את הדברים אשר היו על הלוחות הראשונים אשר שברת אמר לו שיחזור ויכתוב לו אותן הדברים שהיו על הלוחות הראשונים בעת ששיברו דהרי התושבע"פ לא שיברם כלל ולא ה' עליהם בעת השבירה דהרי פרחו להם מקודם... לא נזכר בשום מקום לענין הכתיבה עשרת הדבריה רק באחרוני' ואל בראשונים. והנה ע"ז שניתן להם אח"כ בעל פה נתעלה בה ישראל מעלה גדולה יותר, דמקודם דכל התורה הי' רמח בהלוחות היו ישראל והתורה שני עניינים דישראל הם המקיימים להתורה ושומרים אותה והיו אז בבחינת כלי שמונה בו התורה וכמו אה"ק שמונה בו הס"ת והוא תשמישי קדושה אבל אח"כ דניתן להם התורה שבע"פ נמצא דישראל הם בבחי' קלף של תושבע"פ וכמאה"כ כתבם על לוח לבך... היו כתובים בראשו של משה כל מה שניתן לאדם רשות להשיג... רק ניתוספו לו ע"ז עוד מעלה גדולה דבתחילה היו כתובים בהלוחות ואח"כ נכתבו בו ובראשו. וזהו שהמשילו חז"ל בדבריהם דנשתייר קימנא בקולמוס והעבירו על ראשו כי הוא הכין את עצמו ורצה לכתוב את הכל ואחר שכתב המקרא הפסיקו באמצע מבוקשו ולא הניחו לכתוב יותר וכתבו להנשאיר בראשו של משה ולא על הלוחות ומש"ה כמו שהלוחות הי' זיון מבהיק מסוף העולם ועד סופו כמו כן זכה הוא לקרני ההוד כי נדחק גופו כהלוחות שבע"פ... וזהו ג"כ ביאור הכתוב כי קרן אור פניו בדברו אתו דע"י שדיבר אתו דהיינו התושבע"פ קרן אור פניו וכדברי המדרש הנ"ל.

¹ דברים י (א) בעת ההוא אמר יהוה אלי פסל לך שני לוחות אבנים כראשונים ועלה אלי ההרה ועשית לך ארון עץ: (ב) ואכתב על הלחת את הדברים אשר היו על הלחת הראשנים אשר שברת ושמתם בארון: (ג) ואעש ארון עצי שטים ואפסל שני לחת אבנים כראשונים ואעל ההרה ושני הלחת בידי: (ד) ויכתב על הלחת כמכתב הראשון את עשרת הדברים אשר דבר יהוה אליכם בהר מתוך האש ביום הקהל ויתנם יהוה אלי:

be'tznius, with the stillness of nature. For this reason Simchas Torah is not even mentioned in the Torah. (only Shmini Atzeres is mentioned.)

But this is not unprecedented. Rosh Hashana itself is labeled ¹ בכסה ליום חגינו – literally the hidden time of the new and not the full moon. But when after all this, the Jewish people did accept the Torah, and G-d on Shmini Atzeres confirms that he in turn chooses the Torah-choosing nation, there is indeed a Simchas HaTorah, and the Geonim were simply giving expression to the great rejoicing in the Torah which was already there.

The end of the Torah reflects all of this from the perspective of Moshe Rabbeinu. The very last verse of the Torah praises Moshe for breaking the Luchos². On the surface this seems like a strange way of ending the Torah. Moshe, who had already received the Tablets on behalf of the Jewish people, and just required that final giving over to the Jewish people, understood that the Jewish nation could no longer receive the first Tablets. He made an incredible decision to break those Tablets, a decision which G-d confirmed as correct. For only in this way were we finally able to receive the Torah. This is why this last verse is now a part of the Torah reading for Simchas HaTorah.

The intention is not to remind us of the Cheit HaEigel. Rather, the intention is to communicate the vital harmony between the Torah and its recipients, the Jewish people, a harmony that was achieved finally through the second tablets. So too we have to be prepared to receive a new cycle of the Torah, for Simchas Torah is the rejoicing on the opportunity to learn the Torah again and this we do through our dancing and showing of love to the Torah.

On this day we renew our covenant with the Torah. At Sinai, the first Luchos were given together with convulsions of nature, with fear and with trembling. But we renew our covenant with song and dancing³. Similarly, on Sukkos we go around the Bimah seven times (one hakafah per day), to achieve protection from sins – סור מרע – On Simchas Torah we again do 7 hakafos, this time to achieve, in love and joy, the active doing of G-d's Will – עשה טוב⁴.

Of course, we did not lose all the Kedusha that we received on Shavuot. The fact is that we still tune into the Kedusha of Luchos Rishonos every year through the Chag of Shavuot. But Shavuot reflects our relationship with the Torah out of awe whereas Simchas HaTorah reflects our relationship out of joy.

To describe this, the Magid of Dubno gives a parable:

There was once a king who had a daughter who was never seen. As she grew up, rumors abounded that she had this defect or that, and therefore could not be seen in public. When it came time to marry her off, the king could not find a suitor for her. All the eligible sons of the nobility, the generals and the wealthy businessmen made their excuses and refused to volunteer for what they saw as suicide mission. Eventually a good and upright peasant came forward and the king agreed to the match.

---

¹ תהלים פא ד: תקעוּבחדש שופר בכסה ליום חגינו

² דברים לד (י) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה אשר ידעו יהוה פנים אל פנים: (יב) ולכל היד החזקה ולכל המורא הגדול אשר עשה משה לעיני כל ישראל: רש"י, שם: לעיני כל ישראל - שנשאו לבו לשבור הלוחות לעיניהם שנאמר ואשברם לעיניכם והסכימה דעת הקב"ה לדעתו שנאמר אשר שברת יישר כחך ששברת:

³ ספר התודעה

⁴ שפתי חיים מועדים, ח"א, עמ' ר ורא

The day of the wedding approached and the peasant was awfully nervous. What had he gotten himself into, he thought? He made a note of the physical, emotional or mental defects the princess could be suffering from. Finally, he stood under the Chupa and the most beautiful bride approached him. Still, the peasant, and everyone else was convinced that something must be wrong. True, she had a radiant smile, seemed graceful and poised. But what was the king hiding all these years. Perhaps she had a vicious temper, or was prone to depression.

As the months after the wedding passed, the peasant saw that his princess was in fact as beautiful on the inside as she was on the outside. Six months into the marriage he went back to the king and asked to have another celebration. "During the first celebration, I was too nervous to fully rejoice," he explained. "Now, that I see what a wonderful person I have married, I feel I can really celebrate."

Shavuot, says, the Magid of Dubnow, is the first wedding ceremony. We received the Torah in fear and trembling, not really sure how our relationship with the Torah would work out. But six months later, we began to see the real beauty and depth of the Torah. No longer fearful of what we had, we were ready for a second celebration, one of pure joy.

Both celebrations, Shavuot out of awe and Simchas Torah out of joy, reflect the Bris, the commitment we made to G-d and His Torah. They approach that commitment from different starting points within ourselves. And therein lies the reason why Shavuot requires seven weeks after Pesach whereas Simchas HaTorah comes immediately after Sukkos. This is the difference between the awe of Shavuot and the love of Simchas HaTorah, the difference between the freeing of the body on Shavuot and the freeing of the soul on Shavuot. Kabbalas HaTorah is not complete until there are both dimensions of awe and love.

The love for G-d and His Torah on Simchas Torah not only ties into the Shavuot- Shmini Atzeres cycle, but also the Yamim Noraim- Sukkos-Shmini Atzeres cycle. Hoshana Rabah, the last day of Sukkos is also the final opportunity to do Teshuva. The Teshuva that gets done on this day is through joy, and is therefore a Teshuva Me'Ahava. The final decree of the Yamim Noraim only gets implemented on Shmini Atzeres and can therefore be changed by a final Teshuva on this very day¹. Since we are overflowing with love through this day already, it is relatively easy to achieve this Teshuva, what would normally be considered a very high level.

What emerges from all of this is an exceptional clarity, a clarity that must guide us through the long winter months, when there are relatively few festivals. We see this clarity expressed in the first words we say before beginning the hakafos –

אתה הראת לדעת כי ד' הוא האלוקים אין עוד מלבדו

We state the vision that we will actualize in the Messianic era, when we will realize that the revelation of G-d's Oneness – גילוי ייחודו – and that אין עוד מלבדו². This theme repeats itself in the songs we sing during the hakafos³.

---

¹ שפתי חיים מועדים א, עמ' רא (בסוף): גמר דים של ימי הדין הוא בהושענא רבה, וע"כ ניתנת לאדם הזדמנות נוספת לעשות תשובה עד ליל הושענא רבה שזהו הזמן של מסירת הפיתקין לשליחין, וכן איתא בזוהר (ויחי רכ) ... והאר"ז אמר שאף שנמסרו הפיתקין ליל הו"ר, הדבר תלוי עד שמיני עצרת אם יחזרו בתשובה, ודאי אם יחזרו בתשובה גמורה שייקרא גזר דין

² שפתי חיים, שם, עמ' רב-רג: פסוקים אלו עיקרים על ההכרה שיהיה לעתיד לבא, שיכירו בהכרה ברורה שאין חיסרון כלל בבריאה, וכן הבריאה מתנהלת לפי רצונו, ... ואכן בשמחת תורה שאפשר להגיע בה להכרת השלימות בבחנה דקה ...

³ וכגון: ואמר ביום ההוא הנה אלוקינו זה קיינו לו ויושיענו זה ד' קיינו לו נגילה ונשמחה בו

2. Sukkos-Shmini Atzeres: From Universalism to Particularism

SUMMARY:

On Sukkos, we bring the 70 Parei HaChag for all the nations of the world. The seven days of Sukkos reflect the seventy nations, a universalistic idea. But we end with Shmini Atzeres, dedicated only to the Jewish nation.

The Jew begins a journey on Sukkos which leads him to grow daily until the pure spirituality of Shmini Atzeres. He is now above the normal spiritual level of this world, not subject to any of its negative influences, and is left on a spiritual stage of his own.

Sukkos is the Chag of Bitachon – of moving out into Sukkos where we have but flimsy branches as our roofs, for our real roof is the trust we have in G-d. The first result of this is Simcha, always the natural consequence of feeling secure that, no matter what, HaSh-m is doing everything in our best interest.

The second is unity. The 4 minim represent the parts of our body, the different types of people in Klal Yisroel. A Sukkah over 20 Amos high, is not kosher. A Sukkah, which is so large that it holds the whole Jewish nation, is kosher. In Messianic times we will all sit under one large Sukkah of the Livyatan.

The corollary of unity is peace. The עניי הכבוד are בזכות אהרן; and Aaron was an אזהב שלום ורודף שלום.

Unity and peace, in turn flow from the first idea, the idea of Sukkah being a Chag of Bitachon. The Sukkah tells us that this world is הבל הבליים and that the only desires worth having are spiritual. Bitachon - that I have everything that I need. We no longer feel we are in competition with our fellow-man for limited material resources. Spiritual fullness is such that when I share it, I still have what I have given, and I even gain more by the giving. All of this allows me to stop competing and start sharing, which leads to feelings of love, peace and unity. Hence הפורש טובת שלום עלינו.

The unity theme of Sukkos extends even to non-Jews, for even they can relate to the nothingness of the material world. Zecharia, in fact, talks of how, in the Messianic era, the non-Jews will come to Jerusalem every year to celebrate Sukkos and will be punished by G-d with drought for not doing so. The non-Jews are capable of appreciating the פרי החג are the source of their blessing and protection from Yesurin for the coming year. Hence during the time of King Solomon, many were accustomed to come to the Temple during Sukkos. King Solomon instituted the custom to read Koheles to them.

This makes Sukkos the international chag: The Jews sacrifice a cow for each nation, giving a Kaparah to each one and showing our concern that they too should have the means to fulfill their potential in G-d's great plan. At the moment of our greatest Simcha, זמן שמחתינו, we turn outwards and include the entire world in our desire for blessing.

This is in contrast to Shmini Atzeres, the eighth day, a level with which the nations have no spiritual relationship.

This does not mean that the non-Jews can relate to Sukkos at the same level as we can. In fact, the *Ananei haKavod* of Sukkos separate us and elevate us from the world. The actual טובת שלום represents the נגלה, whereas the עניי הכבוד represent the נסתר. טובת שלום. The נסתר can only relate to the נגלה but not to the נסתר.

The Sages tell us that, in the future time the non-Jews will claim that, had they been given the Torah, they would have kept it like the Jews did. They therefore want the same reward that the Jews would be granted. G-d therefore gives them the Mitzvah of Sukkah to prove their intentions. For Sukkah is both a Mitzvah that reflects the entire Torah in its underlying principles, intentions and achievements, and yet it is quite accessible – even the greatest pauper can find a few hefker branches to place over 10 tefachim and fulfill this Mitzvah. G-d then makes the sun shine so that it is unbearably hot, exempting the non-Jews from the Mitzvah.

The non-Jews will then leave the Sukkah, kicking the door on their way out, showing that there is something conditional about serving G-d. If G-d is perceived as a good G-d, offering them an easy Mitzvah in return for reward, then they will serve Him. But, if His kindness will not be clear or at the first time they are faced with some kind of test, then they will no longer commit themselves to accepting His yoke. This is the “where was G-d during ...” syndrome, the idea that everything must have a happy ending right now, in front of our eyes, or else. Jewish greatness is reflected in our unconditional commitment to doing G-d’s Will. And, even when there are good reasons to be exempt for a Mitzvah, we continue to seek ways to fulfill it. For we see Mitzvos not as a way of gaining reward, but rather of getting close to G-d. And hence Sukkah was chosen as the test Mitzvah – for it reflects going out and sitting in G-d’s shade.

The Sukkah is like the Ark – providing sanctuary and therefore spiritual satisfaction to those who are worthy of it. Hence the Jews, who are in essential harmony with this Mitzvah, feel an acute pain when forced to leave it. For the non-Jews, however, the Sukkah had no special significance other than proving to G-d that they are deserving of reward. The moment the Mitzvah was not necessary, it was just a nuisance – a structure worthy of being kicked.

So, certainly, every human on this earth can relate to the basic ideas of Sukkos – that material pursuit provides a poor mechanism for achieving happiness; that spirituality is a much safer and nobler goal. But the extension of this idea – of בטול היש is one that only the Jews can tune into to.

It is only if בטול היש can be achieved on Sukkos that the higher level of Shmini Atzeres on the eighth day can be achieved.

DETAIL:

The Jews are meant to be a light unto the nations. Therefore, we need to develop ourselves first in order to become an example to the nations and influence them with our spirituality. The direction, it would seem is from particularism to universalism. Yet, Sukkos-Shmini Atzeres seems to teach just the opposite. We start off with Sukkos, when we bring the 70 Parei HaChag¹ for all the nations of the world². The seven days of Sukkos reflect the seventy nations, a universalistic idea. But we end with Shmini Atzeres, dedicated only to the Jewish nation³.

One explanation is that, for a Jew, spirituality is not a static notion. The Jew begins a journey on Sukkos which leads him to grow daily until the pure spirituality of Shmini Atzeres. He is now above the normal spiritual level of this world, not subject to any of its negative influences, and is left on a spiritual stage of his own⁴.

Elsewhere, we explained that Sukkos is essentially a Chag of Bitachon – of moving out into Sukkos where we have but flimsy branches as our roofs, for our real roof is the trust we have in G-d. The first result of this is Simcha, always the natural consequence of feeling secure that, no matter what, HaSh-m is doing everything in one's best interest.

The second is unity. The unity theme goes throughout Sukkos: The 4 minim represent the parts of our body, the different types of people in Klal Yisroel⁵. A Sukkah over 20 Amos high, is not kosher⁶. A Sukkah, which is so large that it holds the whole Jewish nation, is kosher. Sukkah as a unifier is best known in Messianic times, which Chazal describe as a time when we will all sit under the Sukkah of the Livyatan.

The corollary of unity is peace (In Hebrew these are related words- *Shleimus* and *Shalom*). If there is one, generally we will have the other. Hence, the ענני הכבוד are אהב שלום ורודף שלום⁸; and Aaron was an ⁷בזכות אהרון

Unity and peace, in turn flow from the first idea, the idea of Sukkah being a Chag of Bitachon. The Sukkah tells us that this world is הכל הבלים and that the only

---

¹ במדבר כט (יב) ובחמשה עשר יום לחדש השביעי ... (יג) והקרבתם עלה אשה ריח ניחח ליהוה פרים בני בקר שלשה עשר אילים שנים כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימים יהיו: (יז) וביום השני פרים בני בקר שנים עשר ... (כ) וביום השלישי פרים עשתי עשר ... (כג) וביום הרביעי פרים עשרה ... (כו) וביום החמישי פרים תשעה ... (כט) וביום הששי פרים שמנה ... (לב) וביום השביעי פרים שבעה ....

² מסכת סוכה דף נה (פסיקתא דר"כ - עצרת; במדבר רבה כא, ור' שם א; זהר ח"ג קג)

³ רש"י במדבר כט לה: עצרו עלי עוד יום אחד שקשה לי פרידתכם (ע"פ מס' סוכה נה:)

⁴ שם משמואל, מועדים, סוכות, שנת תרע"ג: וע"כ שמיני עצרת שישראל בלחודייהו ואין כח האומות מושל אז, שוב אין צריכין לסוכה, וזה עצמו שם היו"ט עצרת שעוצר הכוונה והתשוקה שלא תתפשט:

⁵ במדרש (ויק"ר פ"ל ס' י"ב) שד' מינים שבלולב רומזים לד' כתות שבישראל, יש בו ריח וטעם, טעם ולא ריח, ריח ולא טעם, לא טעם ולא ריח, ויעשו כולם אגודה אחת.

⁶ שו"ע או"ח ס' תרלג א

⁷ זהר, פרשת אמור קג: ענני הכבוד בזכות ארון דכתיב (במדבר יד יד) אשר עין בעין נראה (אותיות אהרון) אתה ד' וכו' ועננך עומד עליהם ובעמוד ענן אתה הולך לפניהם יומם ובעמוד אש לילה.

⁸ פרקי אבות פ"א (יב) הלל ושמיאי קבלו מהם. הלל אומר, הוי מתלמידיו של אהרן, אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה:

desires worth having are spiritual. Bitachon - that I have everything that I need. We no longer feel we are in competition with our fellow-man for limited material resources. Spiritual fullness is such that when I share it, I still have what I have given, and I even gain more by the giving. All of this allows me to stop competing and start sharing, which leads to feelings of love, peace and unity. Hence¹ הפורש סוכת שלום עלינו.

The unity theme of Sukkos extends even to non-Jews, for even they can relate to the nothingness of the material world. Zecharia, in fact, talks of how, in the Messianic era, the non-Jews will come to Jerusalem every year to celebrate Sukkos² and will be punished by G-d with drought for not doing so³. The non-Jews are capable of appreciating in turn, that the פרי החג are the source of their blessing and protection from Yesurin⁴ for the coming year. In fact, the non-Jews achieved this understanding during the time of King Solomon. Many were accustomed to come to the Temple during Sukkos. King Solomon instituted the custom to read Koheles to them. For this reason too, the name אלוקים is used by the Torah when referring to the Sukkos korbanos and not the Shem HaSh-m⁵.

Sukkos, in fact is seven days; a non-Jew is shayach to a natural cycle of 7, hence he has 7 Noachide Mitzvos. This makes Sukkos the international chag: 70 פרות are brought for each one of the nations of the world in recognition of the fact that each one has a certain spiritual contribution to make. The Jews sacrifice a cow for each nation, giving a Kaparah to each one and showing our concern that they too should have the means to fulfill their potential in G-d's great plan⁶. At the moment of our greatest Simcha, זמן שמחתנו, we turn outwards and include the entire world in our desire for blessing⁷.

---

¹ מכתב מאליהו ח"ב עמ' 109: הפירוד בין בני אדם הוא בא מכח הנסילה, שכל אחד רוצה לחטוף משך חבריו ומדמה שכל מה שיש לחברו ממעט את שלו, עד כדי שגם עצם היות חברו בעולם מעיק לו.

² זכריה יד (טז) והיה כל הנותר מכל הגוים הבאים על ירושלם ועלו מדי שנה בשנה להשתחות למלך יהוה צבאות ולחג את חג הסוכות:

³ זכריה שם: (יז) והיה אשר לא יעלה מאת משפחות הארץ אל ירושלם להשתחות למלך יהוה צבאות ולא עליהם יהיה הגשם: (יח) ואם משפחת מצרים לא תעלה ולא באה ולא עליהם תהיה המגפה אשר יגף יהוה את הגוים אשר לא יעלו לחג את חג הסוכות:

⁴ רש"י במדבר כח (יח): ומנחתם ונסכיהם לפרים - (סוכה נז) פרי החג ע' הם. כנגד ע' אומות עו"ג שמתמעטים והולכים סימן כליה להם ובימי המקדש היו מגינין עליהם מן היסורין:

⁵ העמק דבר במדבר כט יב ד"ה לחודש השביעי: כאן לא כתיב הזה. ונתבאר בסדר אמור משום דפרי החג הוא בשביל שבעים אומות כפרש"י סוכה דנ"ה והוא ממדרש איכה .. ומש"ה כתב בס' זכריה י"ד דלעתיד יהיו גם אוה"ע באים בחהמ"ס לעמוד על קרבנם. היינו בשביל שיכירו גם המה את מלך ה' צבאות ויהיו יודעים דפרנסתם תלוי' במוספי החג שישראל מביאים בשבילם. ואם לא יעלו לא יבא עליהם הגשם. וכך ה' המנהג בימי שלמה. ומש"ה היה שלמה מגיד קהלת בחהמ"ס לפני חכמי אוה"ע. דאפילו למ"ד במגילה ד"ז שנאמר ברוך"ק מ"מ נאמר גם לפני חכמי אוה"ע. ומש"ה לא נזכר בה כי אם שם אלהים. משום דאינהו לא ידעי אלא זה השם כדאיתא בסנהדרין ד"ט

⁶ ספר התודעה: אף הם, כיון שבאים להקריב קרבנות רצון לפני ה', לא לעצמם בלבד הם מקריבים, אלא שבעים פרים הם מקריבים לכפר על כל שבעים האומות שיהיו מתברכים בשפע טוב. רק אחר שגמרו להקריב בעד כל אומות העולם - ביום השמיני עֲצָתָהּ תִּהְיֶה לָכֶם (במדבר כט), כלומר, ביני וביניכם בלבד, והקרבנות עלה וגו' פָּר אֶחָד וגו'. תחילה הקריבו למענם, ואחר הקריבו למענכם: כי אכן רועים נתתיכם, שתרעו את כל עולמי באהבה וברחמים ובחסד. אמר הקדוש ברוך הוא לישראל: רועים אתם, בני רועים; על כן נאה לרועים נאמנים, שישבו בצל האמונה, בצותא אחת עם זרע אמונים:

⁷ ספר התודעה: בוא וראה מה בין ישראל לאומות העולם. אומות העולם כשהם שמחים - לבם על עצמם בלבד, אבל ישראל אינם כן, כיון שבאים לידי שמחה, לבם על כל העולם כולו להריק עליו ולהשפיע שפע טוב על הכל:

It is just this global perspective, this grandness of spiritual plenty, which allows us to grow even further, to the eighth day, Shmini Atzeres. In contrast to Sukkos, Shmini Atzeres is a level with which the nations have no spiritual relationship.

This does not mean that the non-Jews can relate to Sukkos at the same level as we can. In fact, the Derech HaShem explains that the *Ananei haKavod* of Sukkos separate us and elevate us from the world¹. The סוכה כד הקמח explains that the actual סוכה of סוכה, whereas the ענני הכבוד represent the סוד of סוכה. It is feasible that the גוים can only relate to the נגלה but not to the נסתר. This would explain why we pasken להלכה that our Sukkos represent ענני הכבוד since this is the Jewish גדר of סוכה. Hence the ד' דרך's statement that the ענני הכבוד separate us from the גוים is no סתירה to the fact that this is the international חג.

We can gain more insight into this through the Gemorrah in Avodah Zarah. There, the Sages tell us that, in the future time the non-Jews will claim that, had they been given the Torah, they would have kept it like the Jews did. They therefore want the same reward that the Jews would be granted. G-d therefore gives them the Mitzvah of Sukkah to prove their intentions². For Sukkah is both a Mitzvah that reflects the entire Torah in its underlying principles, intentions and achievements, and yet it is quite accessible – even the greatest pauper can find a few hefker branches to place over 10 tefachim and fulfill this Mitzvah³. G-d then makes the sun shine so that it is unbearably hot, exempting the non-Jews from the Mitzvah. The non-Jews will then leave the Sukkah, kicking the door on their way out⁴.

¹ דרך ד' חלק ד פ' ח נקודה ב: ענין הסוכה והלולב הוא, כי הנה ענני הכבוד שהקיף הקב"ה את ישראל, מלבד תועלתם בגשמיות, שהיה לסכך עליהם ולהגן בעדם, עוד היתה תולדה גדולה נולדת בהם בדרכי הרוחניות, והוא, כמו שעל ידי העננים ההם היו נמצאים ישראל מובדלים לבדם ונשואים מן הארץ, כן היה נמשך להם מציאות הארה המשכנת אותם לבד נבדלים מכל העמים, ומנושאים ומנוטלים מן העוה"ז עצמו, ועליונים ממש על כל גויי הארץ. ודבר זה נעשה בשעתו לישראל, להגיע אל המעלה העליונה הראויה להם, ונמשכת תולדתו זאת לכל אחד מישראל לדור דורים, שאמנם אור קדושה נמשך מלפניו ית' ומקיף כל צדיק מישראל, ומבדילו מכל שאר בני האדם, ומנשאו למעלה מהם, ומשימו עליון על כלם, ומתחדש דבר זה בישראל בחג הסוכות על ידי הסוכה. ואור השם ב"ה מאיר על ראשם של ישראל ומעטירם, באופן שתהיה אימתם נופלת על כל אויביהם, על ידי נטילת הלולב ומיניו, והוא מ"ש, וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך. וכבר היו משיגים זה הענין בגילוי מיד, אלו לא היו החסאים מונעים אותם. אמנם על כל פנים מזדמן הדבר לצאת לפועל בזמנו. ועל ידי פרטיות מצות הלולב בנענועיו והקפותיו, משתלם ענין זה, להתחזק שליטת השם ב"ה על ראשם של ישראל, ולהפיל אויביהם לפנייהם ולהכניעם תחתם, עד שהם בעצמם יבחרו להיות להם לעבדים, והוא הענין שנאמר, אפים ארץ ישתחוו לך וכו', והלכו אליך שחוה כל בני מעיך וכו', כי כלם ישתעבדו להם וישתחוו להם, לקבל על ידם אור מאור השם ב"ה השורה עליהם. והנה תשפיל כל גאותם ויכנעו תחת ישראל, וישבו על ידם אל עבודתו ית'. ולזה הולך כל ענין הלולב בפרטיו וכמ"ש:

² מסכת עבודה זרה דף ג עמ א: אמרו לפניו רבונו של עולם תנה לנו מראש ונעשנה אמר להן הקדוש ברוך הוא שוטים שבעולם מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת מי שלא טרח בערב שבת מהיכן יאכל בשבת אלא אף על פי כן מצוה קלה יש לי וסוכה שמה לכו ועשו אותה ומי מצית אמרת הכי והא אמר רבי יהושע בן לוי מאי דכתיב אשר אנכי מצוך היום היום לעשותם ולא למחר לעשותם היום לעשותם ולא היום ליטול שכר אלא שאין הקדוש ברוך הוא בא בסרוניא עם בריותיו

³ מס' עבודה זרה, שם: ואמאי קרי ליה מצוה קלה משום דלית ביה חסרון כיס תורת חיים, שם: מצוה קלה יש לי וסוכה שמה. אף על גב דכמה מצות קלות איכא יש לומר שהוא יתברך רוצה ליתן להן מצוה אחת ששקולה ככל המצות לפי שהן רוצים לקבל שכר על כל המצות כישראל שהרי אמרו תנה לנו מראש ונעשנה משמע כל התורה כולה ומצות סוכה שקולה ככל המצות כמו שיעד הפייס ביצור דסוכות וה"ק מצוה קלה יש לי ששקולה ככל המצות וסוכה שמה כלומר אע"ג דכמה מצות יש לי ששקולות ככל המצות כגון שבת ומילה וציצית אלא שהן חמורות דשבת יש בה חסרון כיס כיון דיושב בטל ממלאכתו וכן ציצית לפי שתכלית דמים יקרים ויש בה טורח גדול לחזור אחריה ומילה יש בה צער גדול אבל סוכה שקולה וקלה לכו ועשו אותה:

⁴ מס' עבודה זרה, שם: מיד כל אחד ואחד [ואחד] נוטל והולך ועושה סוכה בראש גגו והקדוש ברוך הוא מקדיר עליהם חמה בתקופת תמוז וכל אחד ואחד מבעט בסוכתו ויוצא שנאמר נתקה את מוסרותימו ונשליכה ממנו עבותימו מקדיר

The proof that they are not worthy of keeping the Torah will not be that they left the Sukkah, which they were perfectly entitled to do, as a מצטער from the Sukkah. The problem is the anger reflected in their kicking of the Sukkah on their way out¹. This shows that there is something conditional about serving G-d. If G-d is perceived as a good G-d, offering them an easy Mitzvah in return for reward, then they will serve Him. But, if His kindness will not be clear or at the first time they are faced with some kind of test, then they will no longer commit themselves to accepting His yoke. This is the “where was G-d during ...” syndrome, the idea that everything must have a happy ending right now, in front of our eyes, or else. Jewish greatness is reflected in our unconditional commitment to doing G-d’s Will. And, even when there are good reasons to be exempt for a Mitzvah, we continue to seek ways to fulfill it². For we see Mitzvos not as a way of gaining reward, but rather of getting close to G-d. And hence Sukkah was chosen as the test Mitzvah – for it reflects going out and sitting in G-d’s shade³. It is therefore a reflection of our entire relationship with G-d.

The Sukkah is like the Ark – providing sanctuary and therefore spiritual satisfaction to those who are worthy of it. Hence the Jews, who are in essential harmony with this Mitzvah, feel an acute pain when forced to leave it. For the non-Jews, however, the Sukkah had no special significance other than proving to G-d that they are deserving of reward. The moment the Mitzvah was not necessary, it was just a nuisance – a structure worthy of being kicked⁴. This is not an unreasonable position. In fact the Jewish passion for total commitment to spirituality is the more mysterious of the two responses to explain.

So, certainly, every human on this earth can relate to the basic ideas of Sukkos – that material pursuit provides a poor mechanism for achieving happiness; that spirituality is a much safer and nobler goal. But the extension of this idea – of בטול היש – is one that only the Jews can tune into to.

It is only if בטול היש can be achieved on Sukkos that the higher level of Shmini Atzeres on the eighth day can be achieved.

¹ מס' עבודה זרה, שם: והא אמרת אין הקדוש ברוך הוא בא בטרונא עם בריותיו משום דישאל נמי זימני דמשכא להו תקופת תמוז עד חגא והוי להו צערא והאמר רבא מצטער פטור מן הסוכה נהי דפטור בעוטי מי מבעטי

² בני יששכר, תשרי י ז: ואפילו כאשר הישראלי פטור מן הסוכה, הוא מקיים כל מיני עצות לקיים המצוה ולהשיג עוד מהאור (הוא המקיף שהוא בנוסף לקדושת המצוה) הזה, ברם האומות ... כאשר רק הרגישו שפטורים הם, “מבעט בסוכה ויוצא”.

³ קול שמחה, לקוטים: תכלית המצוות ומעשים טובים של עם ישראל, אינה קיום צווי ד' בלבד, אלא מטרתה שעל ידה יוכל להיות דבוק לד'.

⁴ שם משמואל, סוכות: הסוכה היא בדומה לתיבת נח – “כל שהתיבה קולטתו הכניס בה” – ומי שלא היה ראוי להכנס בה התיבה לא קולטתו. זהו עצמו היה הנסיון: מי שמוצא קורת רוח בסוכתו, ומצטער כאשר הוא נאלץ לעזוב אותה, סימן הוא שהוא ראוי לה. ומי אשר מחמת אוזה סיבה שהיא מיד בועט בסוכה, סימן הוא אשראינם ראויים לה

